

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLES & MOBSTERS BOOK FIVE

RAPHAEL

EVA WINNERS

RAPHAEL

Belles & Mobsters Serisi Koleksiyonu

EVA KAZANANLARI

Aileme, arkadaşlarıma ve okuyucularıma.

Teşekkür ederim!

İÇİNDEKİLER

Uyarı

[Belles & Mobsters Serisi Koleksiyonu](#)

[Benimle Bağlan](#)

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Raphael](#)
2. [Denizci](#)
3. [Raphael](#)
4. [Denizci](#)
5. [Denizci](#)
6. [Denizci](#)
7. [Raphael](#)
8. [Denizci](#)
9. [Raphael](#)
10. [Denizci](#)
11. [Raphael](#)
12. [Denizci](#)
13. [Raphael](#)
14. [Denizci](#)
15. [Raphael](#)
16. [Denizci](#)
17. [Denizci](#)
18. [Raphael](#)
19. [Denizci](#)
20. [Raphael](#)
21. [Denizci](#)
22. [Raphael](#)
23. [Denizci](#)
24. [Raphael](#)
25. [Denizci](#)
26. [Raphael](#)
27. [Denizci](#)
28. [Raphael](#)
29. [Denizci](#)
30. [Denizci](#)
31. [Raphael](#)
32. [Denizci](#)

33. [Raphael](#)
34. [Denizci](#)
35. [Raphael](#)
36. [Denizci](#)
37. [Raphael](#)
38. [Denizci](#)
39. [Raphael](#)
40. [Denizci](#)
41. [Denizci](#)
42. [Denizci](#)
43. [Raphael](#)
44. [Denizci](#)
45. [Raphael](#)
46. [Denizci](#)
47. [Denizci](#)
48. [Raphael](#)
49. [Denizci](#)
50. [Raphael](#)
51. [Denizci](#)
52. [Denizci](#)
53. [Raphael](#)
54. [Denizci](#)
55. [Denizci](#)
56. [Raphael](#)
57. [Deniz](#)

[ci](#)

[Sonsözü](#)

[Belles & Mobsters'ın Önizlemesi:](#)

[Sasha Teşekkürleri](#)

UYARI

Bu e-kitap rahatsız edici sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için saldırgan olarak değerlendirilebilir. Bu e-kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen dosyalarınızı akıllıca ve reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

BELLES & MOBSTERS SERİ KOLEKSİYONU

Belles & Mobster serisindeki her kitap tek başına okunabilir.

Güzeller ve Haydutlar Altıncı Kitap'a bir önizleme isterseniz, okumaya devam ettiğinizden ve Sasha'nın önsözüne göz attığınızdan emin olun.

İyi eğlenceler!

Telif Hakkı © 2022 Winners Publishing LLC ve Eva Winners
tarafından Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Model: Gianni Militello

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında,
yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere,
herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

BENİMLE BAĞLANTI KURUN

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

OYUN LİSTESİ

<https://open.spotify.com/playlist/23ISKCCR4u8VCgMz8nq5s1?si=OWAdndbfTnS>

.....

PROLOGUE

.....

Raphael

M Şoför kapıyı açtı ve ben de arabadan indim. Ayaklarım kaldırıma değdiği anda nemli havayı içime çektim. Madison Place'deki D.C. Temyiz Mahkemesi'ne doğru yürürken Washington, D.C. havası.

Merdivenleri tırmanarak güvenlikten geçip büyük tuğla binaya girdim ve onu hemen fark ettim.

Denizci McHale.

Son iki haftadır onu takip ediyordum. Alexei bana Anya ve Sailor McHale hakkında tüyo verdiği andan beri.

O zaten oradaydı, telefonunu çöp kutusuna atıyordu. Ben de benimkini onunkinin arkasındaki çöp kutusuna koydum. Ufak tefek bir adam değildim ve genelde kadınlar hep bana doğru bakardı. Ama bu kadın bana doğru bakma zahmetine bile girmemişti.

Ya benden tamamen habersizdi ya da başını öne eğip gözlerden uzak durmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Bayan McHale," diye selamladı gardiyan onu.

"Bay Roberts, sizi görmek ne güzel." Dudakları çekingen ama yine de hoş bir gülümsemeye dönüştü. "Karıınız bebeği doğurdu mu?"

"Her an olabilir," diye kıkırdadı.

Başını eğerek veda etti, telefonunu aldı ve yoluna devam etti. Bu binaya sık sık gelirdi. Evinden daha sık. Sailor McHale, Tijuana Karteli'yle ilgili tüm bu karmaşanın baş muhabiriydi. benimkine rakip oldu. Aptallar bölgelerini genişletmeye ve Washington ve Maryland'i ele geçirmeye çalışıyorlardı.

Nico Morrelli bu saçmalığa hemen bir son verdi. Gerçi uzun, sarı saçlı, minyon bir kadından yardım beklemiyordu.

Bayan McHale'in Tijuana Karteli'nin üst düzey bir üyesini takip ettiği ve Washington Limanı'ndaki cinayetlere ve kadın ticaretine tanık olduğu ortaya çıktı. Santiago Tijuana'yı, o şerefsiz herifi ve diğerlerini parmaklıklar ardına tikan onun kanıtlarıydı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Tijuana Karteli'nin üyeleri federallerle anlaşma yaparak en üst düzey patronlarını ispiyonladılar. Bu kadın savcının ana tanığı oldu ve bu durumdan memnun olmadığı açıktı.

Ama burada olmamın ikinci nedeni de buydu. Kartelin Bayan McHale'den kurtulmak için harekete geçeceğine dair fısıltılar vardı - tanık yoksa dava da yoktu. Bu, dünyanın bilinen en eski gerçeklerinden biriydi. Onu ortadan kaldırmak için harekete geçmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum ama bunun olmasına izin veremezdim.

Polis ve ajanlar apartmanını, oğlunun okulunu ve iş yerini koruyordu. Bir de onu sürekli takip eden gizli ajanlar vardı.

Çok üzüldüm.

Onunla karşılaşmayı zorlaştırıyordu. Onunla konuşmayı.

Bella'yla yaptığım hatayı tekrarlayamazdım. Bu sefer varsayımlarda bulunmayacaktım. Tehlikede olan çok şey vardı. Gerçi onu izleyen adamlarım da vardı. Tedbirli bir şekilde. Eğer oğlu gerçekten üvey kardeşimse, onlardan ben sorumlu olurum.

Kendi telefonumu aldım ve takip etmeden önce biraz boşluk bıraktım. Geniş lobide salına salına yürüyordu. Ajanlardan biri ona bir şeyler mırıldandı ve kafasını ona doğru çevirdi. Ona her ne söylediyse, bu onu gözle görülür bir şekilde tedirgin etmiş gibiydi ve adımları duraksadı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı sessizce.

Kulak misafiri olurken tüm dikkatim telefondaymış gibi davrandım.

"Hayır, kefaletle serbest bırakıldı."

"Sizi lanet olası aptallar," diye mırıldandı. "Kefaletsizliğe ne oldu?"

Seslerini daha da alçalttılar ama yaklaşıp yakalanma riskini göze alamazdım. Onları duymak önemli değildi. Konuşmanın ne hakkında olduğunu zaten biliyordum. Yeraltı dünyasındaki bizler gibi, Tijuanelilerin da ceplerinde güçlü insanlar vardı. Doğru kişilere para sızdırmak ve 'kefaletsiz' kararını 'kefaletle serbest' olarak değiştirmek fazla zaman almazdı. Tüm bunlarla ilgili şaşırtıcı olan tek şey, bu kadar uzun sürmesiydi. Belki de o kadar çok

D.C.'de onlar için tekerleği yağlayacak güçlü insanlar. Ya da belki de farklı açılardan çalışan birçok kişi vardı.

"Bana bir dakika verin," diye mırıldandı, belli ki hâlâ tedirgindi. İki ajan ondan uzaklaştı ama gözlerini ondan ayırmadılar.

Geniş ve uzun koridorda, duruşmanın yapılacağı mahkeme salonuna doğru yürümeye başladım.

Tam yanından geçerken sallanmaya başladı ve ben de hemen dirseğinden yakaladım. Pürüzsüz, uzun, ipeksi sarı saçlarının bolluğu yeni dökülmüş saç rengindeydi.

Kar, kolumun üzerinden geçti.

"Siktiğimin topukluları," diye mırıldandı, kolumu kavrayarak.

Yumuşak vücudu benimkine yaslandı ve aramızdaki çekim anında başladı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi. En azından benim açımdan. İki saniyemi aldı

Göğüslerinin cömert kıvrımını fark et. Porselen teni. Pürüzsüz elmacık kemikleri. Pembe dudakları beni çağırıyor. Ve yüzünde seksi, kararlı bir ifade.

Evet, çok güzeldi. Kör bir adam bile bunu görebilirdi. Ama mesele bu değildi. Vücudunun benimkine nasıl oturduğuyla ilgiliydi. Yüzündeki çillerin tozunu yutmak istiyordum. Tatlı çuha çiçeği kokusu. Onunla ilgili her şey, ölü olduğunu düşündüğüm bir ipi çekiyordu.

"Topuklu sevmez misin?"

diye sordum. "Sikeyim

hayır."

Hafifçe kıkırdadım. McHale ailesinin bir üyesinin ağzının bu kadar bozuk olmasını hiç beklemezdim. Denizci McHale en eski ailelerden birinden geliyordu.

Amerika'daki aileler, Amerikan siyasetinde öne çıkan uzun bir geçmişe sahiptir.

Doğruldu, bana doğru baktı ve gözlerimiz buluştu. Mavi gözleri bana çarptı ve bir an için onların içinde boğuldum. Bana Miami kıyılarındaki suları hatırlattılar... kenarları boyunca güzel, berrak bir mavi, göz bebeğine yaklaştıkça koyulaşıyordu.

Nefes kesiciydi.

Gerçi Bayan McHale'in aynı çekimi hissettiğini sanmıyordum çünkü gözleri dehşetle açıldı. Bu bana adamlarımdan birini ona dokunurken yakaladığımda yüzünde beliren dehşeti hatırlattı. Söylemeye gerek yok, o artık

Bu Dünya.

Yüz ifadesini çabucak düzeltti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, bakışlarını benden kaçırarak.

"Her şey yolunda mı, Bayan McHale?" Eğer bu lanet ajanların buraya gelmesi bu kadar uzun sürdüyse, beceriksizlerdi. Çoktan ölmüş olabilirdi.

"Evet," diye cevap verdi ben daha iki beceriksiz moronu tanımadan.

Sailor benden bir adım uzaklaştı ve beni şaşırtarak ters yöne doğru geri gitti. Binanın çıkışına doğru. Koridorda aceleyle ilerleyişini izledim ve onu takip etmek için bir adım attım ki büyük bir patlama binayı yerle bir etti.

Her yerde camlar kırıldı ve

Enkaz havada uçtu. Sailor'ın dizlerinin üzerine düşmesini izledim. Başka bir patlama binayı sarsmadan önce ona doğru koşmak ve vücudunu kendi vücudumla örtmek için yeterli zamanım vardı.

Bu saldırı bu kadın yüzünden oldu. Gördükleri yüzünden. Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Bu şehirden.

O ve küçük kardeşim.

"Neler oluyor?" diye bağırdı sirenlerin ve adliye binasında çalan alarmların arasından, sesindeki korku çok açıktı. Enkaz parçalarını iterken vücudu altımda hareket etmeye çalıştı. "Oğluma ulaşmalıyım." Korku, sesindeki aciliyete göre ikinci plandaydı.

"Seni ve Gabriel'i koruyabilirim," diye homurdandım, onu altımda güvende tutmaya çalışıyordum. Ne bekleyeceğimden emin değildim... başka bir patlama, bir el silah sesi, kopacak bir kıyamet. Her ne olacaksa olsun, ona zarar gelmesini istemiyordum. Onu korumam gerekiyordu.

Ağırlığımı bir tarafa vererek cebime uzandım ve cep telefonumu çektim. Hareket etme zamanı gelmişti.

Tijuana Karteli onlar için gelmişti.

Birinci Bölüm

.....
RAPHAEL
.....

Sekiz Yıl Önce

T Dans pisti kalabalıktı, kumarbazlar ise paralarını kaybetmeye hazır bir şekilde üst katlara üşüşmüşlerdi. Bu benim açılış gecemdi.

En yeni kulüp.

La Reina.

Ve şimdiye kadar, diğer kulüplerimin açılışlarını on kat aşmıştı. Ne yazık ki, günüm karşımdaki *pinche cabrón* tarafından mahvedildi. Benden bir sevkیات çalmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen boktan kumarhane müdürüm.

Asla hiçbir Santos'tan çalmayın.

Tüm Florida eyaleti daha iyi biliyordu. İtibarımız çok şey anlatıyordu. Kendi itibarım benim adıma konuştu. Florida yeraltı dünyası bana boyun eğdi. Tüm kokain dağıtımı ve kumarhanelerin yüzde doksanından fazlası benim elimdeydi.

Kumar. Asla dokunmayacağım tek iş insan kaçakçılığıydı. Babamın aksine.

"Diablo..." Sertçe yutkundu, adem elması boğazında sallanıyordu. "Bu bir hataydı."

Siktiğimin salağı. Herkesin bana Diablo demesinin bir sebebi vardı.

"Aynen öyle," dedim ona sakince. "Ve ben ikinci bir şans vermem.

Beni bir kez kandırın, hepsi bu."

Bir damla ter alnından aşağı yuvarlandı. Pedro Morreno. Eskiden güvenilir biriydi. Şimdi burnunda beyaz tozla dolaşıyordu.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım," diye yalvardı.

"Yine doğru," dedim sakince. "Çünkü artık beni becerme şansın olmayacak."

Kuralları biliyordu. İtibarımı biliyordu. Elini cebime soktu ve parama el attı. Eğer bana gelip borç isteseydi, bu bir şey olurdu. Ama benden çalması asla hoş görülmezdi.

"Lütfen, Senyor Santos," diye yalvardı, dizleri çılgınca zıplıyordu. "Hepsini geri ödeyeceğim."

Senyor Santos denmesinden nefret ederdim. O benim babamdı.

Silahımı çıkardım, susturucuyu kapattım ve onu vurdum.

Alacağı tek merhamet buydu.

"Bu pisliği temizleyin," diye emrettim adamlarıma ve kapalı alandan çıktım. Lanet olsun, hiçbir şey insanın ruh halini bu tür şeylerden daha hızlı bozamazdı.

Telefonumu çıkararak üst kattaki ofisime çıktım. Tam o sırada gırtlaktan gelen bir kahkaha duydum. Başımı ona doğru çevirdim ve Adımlarım duraksadı. İlk fark ettiğim şey, dans pistinin ışıkları altında parlayan uzun, gümüşü sarı saçlarıydı. Işıkların değişen renklerini yansıtıyordu - kırmızı, mavi, yeşil, turuncu.

Tanrım, bu saç rengi! Buradan bile en sıra dışı renk olduğunu görebiliyordum. Yeni yağmış kar gibiydi ama içinde bir sıcaklık da vardı. Ellerimi o uzun ipeksi saç tellerine dolamak ve göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek istedim.

Öyle olduklarına dair hayatım üzerine bahse girerim.

Ve vücudu... orta sayfaya layıktı. Ve kız bunu biliyordu. O uzun renkli bir elbise ile siyah bir korse giyyordu. Mavi ve büyük pembe çiçekler. Kolombiya'da kadınların giydiğini gördüğüm bir şeydi - gürültülü, renkli ve farklı.

Ve o saç! Madre de Dios. Yumruğumun etrafına sarabilirim. İki kez. Sarışınları pek sevmezdim ama onun saçları daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. O kadar açık renkti ki, neredeyse gümüş gibi görünüyordu. Bir peri gibi. Sadece lanet kanatlara ihtiyacı vardı ve yeni kulübümün havasında uçacağını düşünürdünüz.

Bir kahkaha daha yükseldi. Kızı gözden kaçırmanın imkânı yoktu. Ve evet, genç bir kız olmalıydı, belki on sekiz yaşında.

Tüm erkeklerin ilgisinin onun üzerinde olduğundan habersiz, arkadaşlarına gülümsemesini izledim. Şey, o ve arkadaşları, ama lanet olsun, nefes kesiciydi.

Yalnız değildi, diğer iki kız arkadaşıyla kıkırdıyordu. Üçü barın etrafında takılıyor, yavaş yavaş kalabalıklaşan dans pistine göz atıyorlardı. Saat daha yediydi, yani tam bir gece kulübü atmosferi için henüz çok erkendi.

"Hadi ama," diye haykırdı. "Bu bizim evden ilk ayrılışımız. Anne babamız yok. Kardeşlerimiz yok. Buraya parti yapmaya geldik."

Dudaklarım gülümseme şeklinde kıvrıldı. Böyle bir coşku duymayalı uzun zaman olmuştu.

Üçü birlikte dans pistinin ortasına doğru koşturdular, herkes onlar için ayrıldı ve gözlerinde açlıkla onları süzdü.

Onları suçlayabileceğimden değil. Üçü de muhteşemdi. Ama sarışın olanda beni büyüleyen bir şey vardı. Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Gençti ve bahse girerim benim kulübümde olacak kadar yaşlı değildi. Yirmi bir yaş ve üstü vardı. Yirmi bir yaşında olmasına imkân yoktu. Neredeyse on sekiz yaşında gösteriyordu.

Arkadaşı kulağına bir şeyler fısıldadı. Ona her ne söylediye, gümüşü sarışın başını arkaya atıp gülmeye başladı. Onunki gibi melodik bir kahkaha hiç duymamıştım. Mutluluğunun tadını çıkarmak isteyeceğiniz türden.

Keşke gözlerini görebilseydim. Mutluluğunu yansıtan elmaslar gibi parlıyorlar mıydı?

Yaklaştım, mükemmel poposunu vurgulayan kıvrımlı vücudunun her santimini inceledim. Kalçalarını ritme göre salladı, döndü ve kıvrıldı ve erkekler etrafını sardı.

Kızlardan biri barı işaret etti ve ikisi başlarını sallarken, gümüşü sarışın sadece başını salladı. İkisi kalabalığın arasında koşuşturarak arkadaşlarını dans ederken yalnız bıraktı.

Her adımda biraz daha yaklaşarak tam arkasında durdum. Beni hissetmiş olmalıydı çünkü ince, bronz omzunun üzerinden baktı. Gözlerini yavaşça kaldırdığında, bakışlarını bir dokunuş gibi hissettim. Hiçbir anlamı yoktu.

Sonra bakışlarımız birleşti. Gözleri heyecan vericiydi. *Maviydi*. Güzeldi. Ama okyanus mavisini derinliklerinde kaygısız mutluluğun izleri yoktu. O gözlerde sırlar vardı. Acı. Hüzün. Ve sonra hepsini maskeleyen bir gülümseme.

Bunu neye dayandırmam gerekiyordu? Kesinlikle hiçbir şeye. "Dans etmek ister misin?" Ona sordum.

Yakından bakınca düşündüğümde daha da genç görünüyordu. Hatta daha çarpıcı. Bir gün, sadece bir gülümsemeyle erkeklerin dikkatini çeken muhteşem bir kadın olacaktı. Bizim dünyamızda bu tehlikeliydi.

Gözlerini kırptırdı, sanki başka biriyle konuştuğumu sanmış gibi arkasını döndü. Etrafta başka bir kadın yoktu, o yüzden dikkatini tekrar bana verdi.

Bana.

"Benimle mi?" Vay anasını, sesi çok yumuşaktı. Ve gençti. Hem de çok genç. "Yanında başka bir kadın göremiyorum," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Bir şeyler almalıyım.

fedailer ona eşlik edecekti. Yine de burada elimi kalçasına koymuş ve yüzünü bana çevirmiştim. Gözlerindeki masumiyetle ilgili bir şey beni çekiştiriyordu.

Gözlerini devirdi. "Benimle dans etmek için biraz yaşlısın," dedi ama kollarını boynuma doladı. "Çok yaşlı gibi." Şımarık kız.

Gözlerim vücudunun aşağısında, göğüslerini belirginleştiren korsenin üzerinde gezindi. Alışılmadık bir sahiplenme duygusu beni çarptı.

"Burası yirmi bir yaş ve üstü bir kulüp," dedim kuru bir sesle.

Yanaklarında kırmızı lekeler vardı. Reşit olmadığına dair bir itiraf.

"Yirmi bir yaşındayım."

Kız da pek iyi bir yalancı sayılmazdı. "Evet, ben de öyleyim."

Daha önce dikkatimi çeken kahkahanın aynısı dudaklarından döküldü ve ben büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Yüzü aydınlandı ve ses ciğerlerime sızdı.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu, yıldızlar gibi parlıyordu.

"Tamam o zaman, ikimiz de yirmi bir yaşındayız," dedi dolgun dudakları muzipçe gülümseyerek.

Müzikle birlikte hareket etmeye başladık, gözleri dikkatle beni inceliyordu. Beni Santos kardeşlerden biri olarak tanıyıp tanımadığını ya da sadece merak edip etmediğini merak ettim.

"Peki sen nerelisin?" diye sordum.

"Amerika'dan."

Gördüğüm kadarıyla biraz ukalasın. "Belirli bir yer var mı?" "Doğu Yakası," diye belli belirsiz cevap verdi. "Sen mi?"

Tamam, beni tanımadığı ortaya çıktı. Bir bakıma rahatlamıştım.

"Kolombiya'da doğdum ama kendimi bildim bileli burada yaşıyorum," dedim.

On

u. "Ahhh." Gözleri merakla parladı. "Hiç Kolombiya'ya döndün mü?" Alaycı bir nefes beni terk etti. Uyuşturucu dağıtımlarımın çoğunun yapıldığı yerdi.

geldi. "Sık sık."

"Güzel mi?" diye sordu, neredeyse nefesini tutarak. Çok uzun süredir kafeste tutulan bir kuş gibi. "Caño Cristales ölmeden önce yapılacaklar

listemde. Bu yüzden

Rosario Adaları."

Kaşımı kaldırdım. "Bu alışılmadık bir yapılacaklar listesi." Kıkırdadı. "Senin yapılacaklar listen var mı?"

Sesi o kadar yumuşaktı ki yakalayabilmek için başımı eğmek zorunda kaldım.

"Evet." Her şey hayatta kalmaya bağlıydı. "Senin yapılacaklar listeni daha çok sevdim."

Başını eğdi, beni inceliyordu. Tüm o masumiyetin altında kırık bir şeyler vardı. Bunu her yerde tanıyabilirdim. Annemde görmüştüm. Babamın ve ağabeyimin zorla girdiği kadınlarda görmüştüm.

Yine de, bu onun kadın tipine uymuyordu. Zenginlik. Ayrıcalık.

Üzerindeki hava sofistike bir terbiyeden bahsediyordu. Konuşma tarzı mükemmel bir eğitim aldığıının kanıtıydı. Ve kendini taşıma şekli şımartılmış bir hayatın açık bir göstergesiydi.

"Dünyadaki onca yer arasında Kolombiya'yı merak etmenize neden olan şey nedir?"

Sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra öne doğru eğildi.

"Ailem Hispaniklerden nefret eder," diye fısıldadı. "Ve köpeklerden," diye ekledi. "Bu bende Güney Amerika'daki her ülkeyi ziyaret etme ve onlara kartpostal gönderme isteği uyandırıyor. İçinde sevimli bir adam olan. Ve her köpeği evlat edinmek. Ama muhtemelen onları öldürürler."

Dans ettiğim en tuhaf kızdı. Ve en güzeliydi.

İkinci Bölüm

SAILOR

T şarkı çok çabuk bitti.
Kız arkadaşlarıma ve Anya'ya dönmeliydim. Ama bu çok iyi hissettirdi.

yakışıklı bir yabancıyla biraz dans etmek. Yirmi bir yaşından küçük olduğumu ve onun da bunu bildiğini düşünürsek, onun yan ında kalmak bir riskti. On sekizime sadece birkaç hafta kaldığını fark etseydi, muhtemelen daha da korkardı.

"Dans için teşekkür ederim," dedim ona gülümseyerek.

Daha önce gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyordu. Gözlerimiz buluştuğu anda nefesim ciğerlerime kaçtı. *Günahkâr* bir güzelliği vardı. Buradaki diğer tüm erkeklerden daha uzun boyluydu. Karmakarışık siyah saçları, pahalı siyah takım elbisesi içinde şeytani bir yakışıklılığı vardı. Cildi, gizemli karizmasına katkıda bulunan zengin bir altın tonundaydı. Ama beni yakalayan gözleri oldu.

Mavi. Manyetik.

Altın rengi tenine karşı daha da açık görünüyorlardı.

"Kaçmak, Reina." Bunu söyleme şekli damarlarımda titreşimler yarattı ve bayılmak istememe neden oldu. O aptal romantik filmlerdeki gibi.

"Eğer kaçarsam, kovalar mısın?" Kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Pervasızca.

Cesur.

O ben değildim. Ama ben olmak istedim.

Şehvetli dudakları yukarı kalktı. "Yapmamı ister misin?"

Evet. Hayır. Belki.

Bir prens istedim. Bir kurtarıcı.

"Sadece beni kurtarırsan," diye nefes aldım.

Dans pistinde hala birlikte hareket ediyorduk, dansın temposundan habersiz şarkı çalıyordu. Post Malone ve Halsey'in "Die For Me" şarkısına benziyordu.

Tanrım, öyle bir adamın beni kurtarmasını isterdim. Kız kardeşimi. Bizi alıp götürmesini.

Güçlü, bağımsız bir kadın olmak istedim. Anya'yı ve kendimi kurtarmak. Hiçbir şey için bir erkeğe bel bağlamayın. Eğer babamız kendi çocuklarına zarar vermeyi umursamasaydı, diğer erkekler de umursamazdı. Babamız bizi kurbanı yaptı. Anya çok daha fazla acı çekti; beni hep korudu.

Vücudu takım elbisesinin altında tamamen kaslıydı ve onu ancak o zaman fark ettim. Kırmızı bir sıçrama.

Kan.

Elinin üstünde kan vardı. Çatlamış parmak eklemlerinde ve ellerinde mürekkep izleri vardı. Elindeki harflerde ***Diablo yazıyordu.***

Adımlarım durdu. Kalbim dondu. Ve gözlerim büyüdü.

"Ne oldu, Reina?" Sesi derindi, gözleri bana dikilmişti. "Kimden kurtarılmaya ihtiyacın var?"

Prens şeytandı.

Buradan çıkmam gerekiyordu ve bunu hızlıca yapmalıydım.

Üçüncü Bölüm

RAPHAEL

I Benden uzaklaşmasını izledim, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyi de yanında götürüyordu.

Üç kalp atışı geçti ve ben onun peşinden gittim.

Tuvalete doğru yürüdü. Karanlık koridorda ilerlerken yaralı bir ses beni durdurdu.

"Çekil üstümden!" Ses benim Reina'ma aitti. Gümüş sarısı saçlı kıza.

O sırada fedailerimden birini gördüm, pis elleri kızın güzel saçlarını kavramıştı ve vücudu duvara yapışmıştı. Kasıkları kıza sürtünüyor ve eli kızın bacağından yukarı doğru kayıyordu.

"Her iki deliğini de sikeceğim, süslü orospu," diye bağırdı.

Kırmızı bir pus görüşümü bozdu ve öfke boğazımda ve göğsümde yandı.

"Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye *kükredim*, silahım çoktan elimdeydi ve silahın emniyetini açmıştım.

Anında, elleri yanmış gibi vücudundan çekildi.

Gözlerindeki bakış kalbimi parçaladı.

Terör. Kırılgnlık. Hayaletler.

Ve beni uçurumun kenarına getiren de *bu* oldu.

Elimi herifin boğazına doladım ve sıktım. Sertçe.

Gözlerimi ona çevirdim. Kulübümde güler yüzlü ve güvende olması gereken kıza.

"O-" Kahretsin, o kelimeyi söyleyemedim. Bu kadar hızlı olamazdı. Değil mi? "O ne yaptı?"

Cevap vermeyince öfkemi dizginledim. Onu korkutuyordum. Hâlâ fedaimin boğazını sıkarak sakinleştirici bir nefes aldım.

"İyi misin, Reina?"

Yutkundu. "Bana tecavüz etmedi," diye fısıldadı. "Sen geldin ve-"

Artık seyirci topluyorduk. Diego, sağ kolum, geldi ve ona işaret ettim.

"Patron."

Kızın kocaman gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Sıkarak canını çıkardığım adama bakmıyordu. Gerçekten. Gözleri bana kilitlenmişti, sanki gücümü emmeye ihtiyacı varmış gibi.

"Bu bayanı arkadaşlarının yanına götür," diye emrettim. "Güvenli bir şekilde. Onlara dokunan herkes doğrudan bana hesap verecek. Sonra geri gelin ki bu takronun icabına bakabilelim."

Alt dudağı titredi. Kahretsin, kızla daha yeni tanışmıştım ve onu üzgün görmek hiç hoşuma gitmedi. *O benim dünyama ait değil.* Bu düşünce hiç beklemediğim bir şekilde göğsümü delip geçti. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Ya da belki bir fikrim vardı.

Onu istedim. Bir sebepten dolayı, bu kızı istiyordum - onu dünyadaki tüm kötülüklerden korumak için. Ama onu kendi dünyama çekersem, her şeye maruz kalacaktı.

Diego ona doğru yürüdü. "Gidelim prenses," diye ısrar etti ama ona dokunmadı.

Göğsü yükseldi ve derin bir nefes alıp verdi. "Teşekkür ederim."

Yumuşak bir fısıltı ve o gitmişti.

O gider gitmez dişlerimi vahşi bir sırtışla açtım. Boştaki elimle kolundan tutup onu döndürdüm, sonra da elimi ağzına kapattım.

Kimse görmeden bıçağımı sırtına sapladım, karaciğerini ıskalamaya dikkat ettim. Hayati organlarını vurarak onu çok çabuk öldürmek istemediğim kesindi. Bıçağımı döndürerek daha da derine soktum ve sık sık kaburgalarına sürtündüm.

Domuz gibi çığlık attı, elimin altında inledi. Sonra kafasının arkasına indirdiğim sert bir yumrukla onu bayılttım. Vücudu

Yere yığıldı ve taşaklarını tekmelememek için kendimi zor tuttum.

Bir kıza tecavüz etmeye çalıştığın için. Benim kulübümde.

Caine ve Diego tam o anda ortaya çıktı. Diego diğer fedailere emirler yağdırmaya başlarken Caine vücudunu kullanarak Önümdeki sefil herifin görüntüsü.

Alan temizlendikten sonra onu karanlık koridordan bodrumda kurduğum işkence odalarından birine sürükledik. Benim her bir bu oda vardı.

Harika, doğru bodruma, diye homurdandım kuru *bir sesle*.

Cesedi koridordan aşağı çekerken arkamızdan kan izleri döküldü. Fedailerimin her biri yapılıydı ve şu anda buna pişmanlık duyuyordum. Ağırılığı Caine'le benim aramda paylaşılsa bile çok ağırdı.

Bodruma indiğimde, avucumu güvenlik sistemimizin tarayıcısının üzerinde gezdirdim ve çelik, ses geçirmez kapıyı açtım. Yüzlerce dolar harcadım.

Sahip olduğum her binanın bodrumunu aşılmaz bir kaleye dönüştürmek için binlerce dolar harcadım.

Birinci kat ve üstü son teknoloji lüks ve güvenlikle tasarlanmıştı, ancak yukarıdaki güvenlik buradakiyle kıyaslanamazdı. Bu bodrum kapısından hiçbir şey geçemezdi.

Ses geçirmez duvarlar patlayan bir bombanın sesini gizlerdi. Bodrum katı tüm işlerimi hallettiğim yerd - insan kaçakçıları, pedofiller, cinayetler ve potansiyel tecavüzcüler. Bana ihanet etmeye cüret eden herkes.

Keşke babamı da buraya getirip ondan da kurtulabilseydim.

Caine ve ben herifin cesedini paslanmaz çelik masanın üzerine ittik ve onu zincirlemeye başladık. Evet, açılış gecesi idi ve evet, işkence odasını son birkaç hafta içinde pek çok kez kullanmıştık.

Masanın üzerindeki ceset sarsıldı ve tartışmaya ara verildi.

"Senin olduğunu bilmiyordum." Ah, uyuyan piç uyandı. "Hadi ama, bilmiyordum. Vurabileceğim bir sürü başka amcık var."

Azı dişlerim birbirine sürtündü. "Benim kulübümde olmaz, coño," diye homurdandım.

Bu pendejo ekstra yavaş bir ölüm alacaktı. Tanrı bu dünyayı yarattığından beri gerçekleşen en yavaş ölüm.

"Neden uslu bir sürtük olup çeneni kapatmıyorsun?"

Ağzını açtı ve dudaklarından İspanyolca kelimeler döküldü. "Me cago en tu madre." *Annene sıçtım.*

Bu herif çifte darbe alacaktı. "Boku yedin," diye sıırıttı Caine. "Bu işkence seansı çok eğlenceli olacak, *pendejo.*"

Burnuna bir yumruk attım ve yumruğumun altındaki kıkırdağın çıkırtısından zevk aldım. En azından bu gece bu şekilde rahatlayacaktım. Kırık burnundan kan fişkırdı ve çirkin suratından aşığı süzüldü. Zincirlere karşı, kancaya takılmış bir solucan gibi sarsılmaya başladı.

"Hadi oynayalım, olur mu?"

Yüzündeki panik ifadesi paha biçilemezdi. Sonunda gerçeğın farkına vardı. Bundan sağ çıkamayacaktı. İfadesini dehşet kapladı.

"Lütfen, lütfen," diye soludu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Kurbanının dehşete düşmesi umurunda bile değildi. Ve ona merhamet edeceğimi düşündü. Milyon yıl geçse de olmaz.

Ben de onu tekrar yumrukladım. Sırf prensip olsun diye. Kanını kusmaya başladı ve tükürmeye çalıştı, dişi de çıktı. Berbat tükürüyordu.

Burnu şişmeye başlamıştı ve gözleri morarmıştı. Masadan bir alet alarak üzerine eğildim ve üzerinde kullanmak üzere olduğum aleti görmesini sağladım.

Bir tornavida.

Gözleri büyüdü, gözbebekleri dışarı fırlamaya hazırdu. Gözlerindeki korkunun tadını çıkararak zalimce gülümsedim.

"Kızlarını dövmeıı sevdiğini duydum," dedi Caine iğrenerek. "Kendini onlara zorla. Diablo'nun kızında denediğın gibi."

Başı çılgınca ileri geri sallandı. Lanet yalancı. Elleri kızın üzerindeyken, onu taciz ederken yakalandı. Bunu düşünmek bile beni kıpkırmızı yaptı.

Gecikmeden tornavidayı karnına sapladım ve yüzü kan kırmızısına dönerken çığlıkları odayı doldurdu.

"Diablo, özür dilerim," diye bağırdı lanet bir orospu gibi, alnında bir damar atıyordu. "Onun senin olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim."

Buna karşılık, her şeyi hissedebilmesi için tornavidayı yavaşça karnından çıkardım. Öksürmeye başladı, ağzının kenarından kan damlıyordu. Berbat durumdaydı.

Sonra tornavidayı tekrar karnına sapladım.

"Bu, incittiğın her kadın için," diye tısladım alçak bir sesle. "Özellikle de üst katta dokunduğın kadın için. Çünkü o *La Reina* ve sen

ayaklarının altındaki pisliktir."

Çok üzüldüm. Herif sadece on dakika dayanabildi. Lanet olası korkak.

Bir sürü soğukkanlı cinayet işledim. Ve bunu çeşitli nedenlerle yapmıştım. Bir çocuğa tecavüz ettiğim, bir masumu öldürdüğüm ya da bir masumun hayatını mahvettiğim için.

Ama hiç kıskançlık yüzünden birini öldürmemiştim.

Evet, lanet olası fedaim Reina'mı korkuttu ama ona dokunmasının içimi kemirdiğini kendime itiraf etmezsem yalancı olurum. Ona dokundu. Kar beyazı tenini pis parmaklarıyla kirletti.

Peşinden gitmemek ve güzel, genç kadını benimle birlikte eve sürüklememek için tüm kontrolümü kullandım.

Benim hatamdı. Bu herife bir şans vermenin kötü bir hareket olduğunu biliyordum. Babamın beni bir şeye ikna etmesine son kez izin veriyordum. Bu adam lanet bir psikopattı. Gerçek bir psikopat. Sert sikişmeyi ve daha da sert dövmeyi seviyordu.

Öfke kaynadı ve kanımı birkaç derece daha ısıttı. Adam ölmeyi hak etmişti.

Temizlendikten sonra üst kattaki ofisime çıktım. Ofisime yaklaştığımda yumuşak inilti duydum. Bu benim ipucum olmalıydı ama o kadar sinirlenmişim ki beynim bunu fark etmedi. Bunun yerine, gerginliğimin bir kısmını atmak için boynumu kırdım ve ofisime yaklaşıırken.

İçeri girdiğimde babamın elini genç bir kadının boynunda buldum, nefesinin altında bir şeyler tıslıyordu.

"Yüce Tanrım." Bugün hiç havamda değildim. Bütün yırtıcı hayvanlar yeni kulübümün açılış gecesinde ortaya çıkmaya mı karar vermişti? İkisine doğru yürüdüm. "Bırak onu," diye tısladım.

Bugün başka birini daha öldürecek değildim. Babam olsun ya da olmasın.

Dördüncü Bölüm

SAILOR

O ne an.

Bir anlık gafletle adam beni kaptı, beni duvara doğru itti. Ellerim titriyordu, adrenalin ve korku hala damarlarımda dolaşıyordu. Derin nefesler aldım ve sonra tekrar tekrar verdim.

Aptalca. Çok aptaldım. Anya bana kaç kez her zaman tetikte olmamı söylemişti? Toplum içindeyken asla gardımı düşürmememi. Ya da evde bile. Yalnız olmadığımız sürece.

Derin bir nefes daha. *Nefes ver.*

Arkamdan gelen adamla birlikte bardaki kız arkadaşlarıma katıldığımda, nabzım biraz olsun düzene girmişti. Yine de onlara yaklaştığım her adımda başımızı belaya sokup sokmadığım konusunda endişeleniyordum.

Alanı taramak için bir dakikamı ayırdım. Şık, siyah kadife kabinler mekânı çevreliyordu ve yukarıdan siyah kristal avizeler sarkıyordu.

Kızlar barmenin önünde durmuş, sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi içkilerini yudumluyorlardı. Yapmamıştık. İlk kez bir kulübe gidiyorduk.

İlk kez içmiyoruz. Bu mola sırasında çok içtik. İlk kez evden uzaktaydık. Yalnızdık.

Neredeyse yabancıyı tekrar görmeyi umarak arkama baktım. Orada değildi. Son derece yakışıklıydı. Tehlikeli derecede. Olabilirdi Yüzünü unutmak imkansız. Büyüleyici gözler. Simsiyah saçlar. Mükemmel bir saat beş gölgesi vardı ve elmacık kemikleri o kadar keskindi ki, parmaklarım ensesine dolandığında, onları ensesindeki yumuşak saçların üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım.

Şeytan olması dışında. Elindeki dövme daha net olamazdı. *Diablo*. Ve beni kurtardı. İçeri girdi ve beni kurtardı.

Ama şimdi arkadaşlarıma buradan gitmemiz gerektiğini açıklamak zorundaydım.

Gözlerim onların üzerinde gezindi ve *Diablo'nun* zihnime girdiği kadar hızlı bir şekilde, Anya'nın kayıp olduğunu fark ettiğimde o da gitti.

"Anya nerede?" Telaşla sordum. Sanki benim dönüşümü bekliyormuş gibi ablam bize doğru yürüdü ve ben de ona doğru koştum. "Neredeydin sen?"

Tanıdığım o gülümseme, her şeyi -acısını, sırlarını ve hayaletlerini- saklayan o gülümseme dudaklarında oynayıyordu. Ondandır nefret ediyordum. Keşke toparlanıp her şeyi geride bıraksaydık. Annemi, babamı, onların boktan dünyasını, herkesi.

Aurora ve Willow olmaz. Onları çok özledim. Ama kız kardeşim için bunu yapardım. Anya için her şeyi yapardım. Kardeşim beni çok uzun zamandır koruyordu.

Aile sırlarını saklamakla geçen yıllar. Yalanlar çok doğal hale gelmişti. Artık kim olduğumuzdan emin değildim. Beş yaşımdan beri kaygısızlık sözlüğümüzde yoktu. Bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğimden beri kara bulutlar beni takip ediyordu. Sadece anlayacak yaşa gelene kadar ne olduğunu bilmiyordum.

"Bir partiye davet edildim," diye açıkladı

Anya. Kaşlarım çatıldı. "Banyoda mı?"

Bana attığı bakış tüm duygulardan arınmıştı. Yaralandıktan sonra olan bakış. Babam onu incittikten sonra. Ama o burada değildi. *Değil miydi?* Gözlerim kalabalık odada dolaştı. Görünürde tek bir tanıdık yüz yoktu.

"Bu önemli bir parti," dedi monoton bir sesle. Onun böyle olmasından nefret ederdim. Kırılmış. İncinmiş. Paramparça.

"Havuzu var mı?" Aurora ona sordu. Anya sadece omuz silkti.

Willow, "Bu bölgede her evin bir havuzu var," diye düşündü. "Çıplak yüzmeye gidebiliriz."

Mekânda bangır bangır çalan müzik düşüncelerimin bir kısmını bastırdı. Ama endişelerimi değil. Altıncı hissim bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda beni uyarıyordu. Ancak, tüm sorunlarımızın ana nedeni kilometrelerce uzaktaydı.

"Parti nerede?" Willow merakla sordu. "İki blok ötede," diye açıkladı Anya.

Willow, "Hadi yapalım," diye bağırdı, zıplayarak. "Burası zaten çok sıkıcı."

Tekrar etrafıma bakındım. Beni kurtardığı için yabancıya teşekkür etmek istedim. Onun iyi olduğundan emin olmak istedim.

Aurora, "Ben varım," diye söze karıştı.

Meğer şeytanın birçok yüzü varmış.

Eski bir kolonyal eve vardığımızda ortada bir parti olmadığı açıktı. Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı.

"Bilmiyorum-" Başladım ama hemen yarıda kesildi.

"İçeri giriyoruz," diye sözümü kesti Anya, yüzünde inatçı bir ifade vardı. Elini kaldırdı ve büyük giriş kapısına vurdu. "Merhaba," diye bağırdı. "Bir davetiyemiz var."

Willow evi çevreleyen mermer sütunların arasından baktı. "Bir havuzu var," diye zaferle haykırdı.

"Mayomuz yok," diye itiraz ettim zayıf bir sesle.

Hem Aurora hem de Willow soyunmaya başladı. Aurora, "İç çamaşırlarımızı mayo olarak kullanınız," diye düşündü.

Son zamanlarda aptalca şeyler yapıyorduk. Pervasızca şeyler. Eğlenceliydi ama aklımın bir köşesinde sonuçları hakkında endişelenip duruyordum.

"Gerçekten de otele dönmeliyiz," dedim hepsine. "Hepimiz, Anya."

Üçü de kıyafetlerini çıkarıp taş çitlere tırmanırken bana hiç aldırış etmediler.

"Kötü fikir," diye mırıldandım, gözlerim etrafımızda gezindi, sonra derin bir iç çekerek onları takip ettim. Benden daha tipsizdiler, bu yüzden onlara göz kulak olacak birine ihtiyaçları vardı.

Kıyafetlerimi çıkarmadım ama uzun elbisem tırmanmamı zorlaştırdı. Elbiseyi buruşturarak belime kadar sıyırdım ve bacağımı çitin üzerinden geçirdim, hemen ardından diğer bacağımı da geçirdim. O sırada içerideydim, Willow ve Aurora çıplak yüzüyorlardı.

Anya havuzun kenarında duruyordu. Çimenleri hızlı adımlarla geçtim ve kız kardeşimin yanında durdum.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandım usulca.

"Bu bir davet."

"O zaman neden çitin üzerinden tırmandık?" Omzunu kaldırdı, gözlerimle buluşmayı reddetti. "Anya, lütfen konuş benimle," diye fısıldadım.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu yüzünde görebiliyordum. Her nefesinde hissedebiliyordum.

"Her şey harika." O çok nefret ettiğim ölü ses. "Güzel bir ev, değil mi?"

Malikâneye bakarken aynı fikirdeydim. Ama bunun gibi pek çok malikane görmüştük. Burası bana bir Güney Gürcü evini hatırlattı. *Rüzgar Gibi Geçti* filmindeki bir ev gibi. Aynı romantik ihtişama sahipti.

"Elbette," diye gönülsüzce kabul ettim. "Artık gidebilir miyiz? Sen Willow'u al, ben de Aurora'yı alayım, sonra otele geri döneriz."

Cevap vermedi, gözleri bahçenin köşesindeki karanlık bir noktaya kilitlenmişti. Bakışlarını takip ettim ama orada hiçbir şey göremedim.

"Anya, beni korkutuyorsun," diye mırıldandım. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu.

İçlerinde o kadar çok hüznün ve acı vardı ki ruhumu acıtıyordu. "İkimiz birlikte kaçabiliriz. Ben on sekiz yaşına gelene kadar saklanırsınız. Sonra babam ve annemin üzerimizde hiçbir hakkı kalmaz."

Dudaklarından yumuşak ve hüzünlü, acı bir kahkaha döküldü. "O bizi her zaman bulacaktır, Sail."

Elini kendi elime aldım ve sıktım. "Görünüşümüzü değiştirirsek olmaz. Güney Amerika'ya falan gideriz. Saklanırsınız. Gerekirse hayatımızın sonuna kadar. En azından güvende ve mutlu oluruz. Sadece ikimiz."

Bakışlarımız kilitlendi, onunkinde bir anlık umut gördüm. Benim de ruhumda hissettiğim türden.

Ağzını açtı ama sonra bahçedeki ışıklar yandı. Adamlar bağırmaya başladı. Köpekler havlamaya başladı.

İçindeki umut ışığı söndü. "Artık çok geç," diye fısıldadı.

Beşinci Bölüm

SAILOR

I Gözlerimi sıkarak kapattım, kötü bir rüya olmasını umuyordum. Geçmişte gördüğüm pek çok rüya gibi.

Ama öyle değildi.

Işıklar yandıktan sonra, silahlarını bize doğrultmuş muhafızlar bizi içeri soktu. Anya bizden ayrıldı, biz ise parmaklıklı derme çatma bir odaya kilitlendik.

Daha önce hiç kilit altında kalmamıştım ama içimden bir ses bana bunun da benzer bir şey olduğunu söylüyordu.

Yukarı.

Anya, yaşlı adam ona elinin tersiyle vurunca haykırdı. Willow ve Aurora inlediler, gözyaşları yüzlerinden aşağı aktı. Bunu bir tokat daha izledi.

"Lütfen," diye bağırdım. "Kesin şunu." Daha fazla sessiz kalamazdım. Birinin Anya'yı kurtarması gerekiyordu. Bu ben olmalıydım. Başka kimse yoktu.

"Kapa çeneni yoksa seni oradan sürükleyerek çıkarırım," diye tehdit etti yaşlı adam. "Bire iki. Ne de olsa beni becerdikten sonra bunu hak ettim."

Yaptığı göndermeyi anlamamıştım. Ancak çok çok sonraları bu sözler üzerinde düşünmeye başladım.

Parmaklıkları salladım. "Onu rahat bırak, seni piç kurusu," diye bağırdım. Omurgamdan aşağı soğuk terler aktı, parmaklıkları Anya'nın hayatı buna bağlıymış gibi kavradığım için parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Herif bizi köpekmişiz gibi kilitledi.

"Her lanet kelime için," diye tehdit etti, kız kardeşimi tekrar tokatlamadan önce, "ödeyecek."

Anya inledi, gözyaşları yüzünü boyamıştı. Anında hareketsiz kaldım, kanım damarlarımda dondu.

Anya'nın dudağı yarılmış ve şişmişti, çenesinden aşağı kan damlıyordu. Tek gözü morarmıştı. Ve kalbim daha önce hiç olmadığı kadar acıyordu. Sanki o gıcırdayan yatak gibiydi.

Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve adam işine geri dönmeden önce susması için ona hırladı. İniltileri kesildi, bakışları boşaldı ve gözümün önünde öldüğüne yemin edebilirim. Adam içine girmeye devam ederken hayatın onu gözlerimin önünde terk edişini izledim.

Boğazımda safra birikti. Görmek istemiyordum ama başka tarafa da bakamıyordum. Ona tecavüz ediyordu.

Lütfen, lütfen Tanrım, içimden dua ettim. Her şeyi yaparım. Sana her şeyi veririm. Lütfen buna bir son ver.

Dilimde kusmuk tadı vardı. Alkol, gözyaşı ve ona bunu yaşatan lanetli bir kaderin tadı vardı. Mide bulantısı ve tiksinti içimi kavurdu. Yaşlı adam onu önünde tutarken itmeye devam etti. Bacakları onu hapsedmişti. Bir eli de bileklerini bir arada tutuyordu. Devam etti, homurtuları havayı dolduruyor ve hepimizin inlemelerine karışıyordu.

Aurora arkamdan geldi ve kollarını bana doladı, başını sırtıma gömdü.

"Bakma Sail," diye fısıldadı. "İz bırakacak. Ruhuna zarar verecek."

Çok geç kalmıştım. Beni kurtardığı ilk andan beri zaten hasarlıydım. Nefret ve öfke kanıma karıştı, beni boğana kadar büyüdü. Ondan nefret ediyordum. Babamdan nefret ediyordum. Hepsinden nefret ettim.

Anya dövüşmeyi bıraktı. Onu yendi. Sonunda onu kırdı ve ben de tüm bunlara şahit oldum. Çektiği acı yürek burkucuydu. Elim titredi ve parmaklarım elimde bir bıçak hayal ederek büküldü. Böylece bıçağı bu adamın kalbine saplayabilirdim. Böylece kendi babamı bıçaklayabilirdim.

Ona tekrar susmasını emrettiğinde yumuşak bir inilti daha çıktı. Daha sert, daha derin itti. Varlığımın her lifi patlamak isterken devam etti.

Çılgılık atmak istedim. Öfkelenmek istedim. Çılgına dönmek istedim. Anya'nın gözleri benimkilerle buluşana kadar da hazırdım.

Emir gözlerinde netti. Görünmez kal.

Altıncı Bölüm

.....

SAILOR

.....

Mevcut

"S *krem.*"

O sesten nefret etmeyi öğrendim. Babamın sesinden.

"Benim için ağla, benim küçük fahişem." Soğuk, zalim fısıltı rüyamı işgal etti. Tanıdık adamın sesi.

Gıcırdayan bir yatak. Parmaklar yatağın kenarına kıvrılmış, onu kavırıyor

Sert. Çirkin parmaklar. Buruşuk parmaklar. O parmaklardan biri McHale ailesinin arması olan yüzüğü tutuyordu.

Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama Anya sessiz olmamı söyledi.

Ben de elimi ısırđım. Sertçe. Sesler midemi bulandırırken acıyı hissettim. O lanet yataktan nefret ediyordum. Sıcak, tuzlu gözyaşları çenemden aşağı damlıyordu.

"Çığlık at, lanet olsun."

Kelimeler beni yutmakla tehdit eden karanlığın içinden feryat ediyordu.

Bir sıçrayışla uyandım, çarşaf lar terli tenime yapışmıştı ve nefesim kesilmişti. Gece lambası duvarlara gölgeler düşürüyordu, rüyalarımı tehdit eden hayaletler kadar karanlık ve tehditkârdı. Yine de karanlıkta uyumayı beceremiyordum.

Ondan korktum. Dehşete kapılmıştım.

Kendimi sık sık Anya'nın odasında bulmamın nedeni buydu. Karanlıktan korkuyordum.

Buna alışkındı. Hatta bunu tercih ederdi. Ben hep ağlardım, o neredeyse hiç ağlamazdı. Sadece onun nefes alışını duyduğumda uyuyabiliyordum. İkimiz birlikte, aynı odada olduğumuzda.

Çünkü karanlıkta gizlenen canavardan korkuyordum. Anya'ya zarar veren canavardan.

Parmaklarımdaki titremeye terden ıslanmış bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. Parmaklarımda başlayan titreme derimin altına yayıldı ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde uğuldadı.

Belki de bir fırtınanın yaklaştığını hissetmiştim. Her zaman demleniyordu

Aurora bana Raphael Santos'la karşılaştığını söylediğinden beri. Ya da belki de Tijuana Karteli ve Washington Limanı'na kaçırdıkları kadınlar hakkındaki araştırmamla başlamıştı.

Her iki durumda da, Tijuana Karteli ve insan kaçakçılığıyla ilgili yaklaşan araştırma ve soruşturmanın kapıma bela getireceğini biliyordum. Ve yine de yaptım.

Anya için. Kendini babam ve Lombardo Santos gibi zalim adamların kurbanı olarak bulan her kadın için. Gabriel'in babası olduğuna inandığım yaşlı adam.

Burada anahtar kelime *inanmaktı*.

Tanrım, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Gabriel'in babamın oğlu olması mı yoksa Lombardo Santos'un oğlu olması mı? Aurora, New Orleans'ta Raphael Santos'a rastladı.

Gabriel'in tıpkı ona benzediğini söyledi, ben de itiraz etmedim. Açıkçası, bu bana

Santos ailesi Gabriel'i öğrenirse ne yapacaklarından korkmam dışında.

Yaşlı adam ölmüştü ama yerine geçen oğlu ölmemişti. Tüm araştırmalarım Raphael Santos'un babası gibi iş yapmadığını gösterdi. Evet, o bir suçluydu, ama bir tür kurala bağlı görünüyordu.

En azından öyle görünüyordu. Keşke bir tane bulabilseydim. tek bir resmini bile bulamadım. İnternette hiçbir şey yoktu. Adam karanlıkta bir hayalet gibi hareket ediyordu.

Ya da belki şeytan gibi, kendi kendime kıs kıs güldüm. Diabolo.

Bu kelime aklımın bir köşesini gıdıkladı. Uzak bir anı. Ama ben ona odaklanamadan dağıldı.

Başımı salladım. Var olmayan şeyler için stres yapmaya gerek yoktu. İş o noktaya gelirse Santos ailesi ve Gabriel'in babalığı hakkında endişelenirdim. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmeyecektim.

Babamın tacizini kimse bilmiyordu. *Hiç kimse*. Gabriel öz annesini öğrendiğinde, hafızasını lekeleyecek hiçbir şey olmaması için bunu böyle tutacaktım.

Sekiz yıl önce o gece Miami'de tanık olduklarımızdan ve Anya'nın hamileliğinin zamanlamasından sonra, ne kadar berbat olsa da

Anya'nın bebeğinin gerçekten de o korkunç gecenin sonucu olduğu gerçeğine itiraz etti. Gerçek şu ki Anya bilmiyordu. Doğuma girmeden hemen önce, beni durduğuna inandırdıktan çok sonra babamın ona tecavüz etmeye devam ettiğini itiraf etmişti.

Tırnaklarım avuç içlerime battı ve acıyı memnuniyetle karşıladım. Kız kardeşimin katlandıklarıyla kıyaslanamazdı.

Gecenin karanlığında sesim titreyerek, "Bunu düşünme," diye mırıldandım. Gabriel benim oğlumdu. Başka kimsenin değil, sadece benim oğlumdu. Tüm bu olanlarda o masumdu ve kimsenin onun masumiyetini yok etmesine izin vermeden önce onu öldürürdüm.

Nefesimi tutarak, yatak odamın tavanına bakarken çılgın kalp atışlarımı hafifletmeye çalıştım. Rüyalardan nefret ederdim. Sırlardan nefret ederdim. En çok da kâbuslardan nefret ederdim. Her zaman gelirlerdi. En iyi arkadaşlarım Aurora ve Willow, bunun Miami'deki bahar tatilimizde yaşadığımız o geceden kaynaklandığını düşünüyorlardı.

Değildi.

Kabuslarım uzun zaman önce başladı. En iyi arkadaşlarımla tanışmadan önce. Yazmayı bile öğrenmeden önce.

Babamın duygusal ve zihinsel istismarı kötüydü. Alay ederdi. Bizi bilerek korkuturdu. Ben onun iğrenç fiziksel tacizinden kurtuldum. Kız kardeşim kurtulamadı. Ona 'küçük fahişem' derdi ve annem de buna izin verirdi. Onu tokatlardı ve tekmeledi. Annem ona izin verdi. Özellikle sinirli ya da kızgın olduğunda beni de tekmelerdi. Ama asla Anya kadar kötü değildi. En çok ondan nefret ederdi; bu yüzden onu daha çok severdim.

Çünkü en çok bana ihtiyacı vardı.

Oğlum Gabriel doğduğundan beri ailemi görmemiştim. Aslında o benim yeğenimdi, kız kardeşimin oğluydu. Onun ölümüyle onu kendime aldım ve kız kardeşime verdiğim sözü ne pahasına olursa olsun tutacaktım.

Gabriel benimdi. Benim oğlumdu. Benim ailemdi. Her şeyimdi. Ve onu hayatım pahasına koruyacaktım.

Bunu her düşündüğümde kanım donuyordu. Anya'nın acısı. Utancını. Sonunda son nefesiyle birlikte ölen korkusu. Hayatı bir kabustu. Ama sonunda huzuru buldu. Benim ona veremediğim huzuru.

Sır boğazımı sıkıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu. Kimse bilmiyordu. Lanet olası hiç kimse, ve her nasılsa bunca yıldan sonra, sır hayattan daha büyük hale geldi. Ta ki kendimi bu karanlık çukurdan çıkarmanın bir yolunu bulana kadar.

Utanç ve tiksinti içimi doldurdu. İçinden nasıl çıkacağımı bilmediğim bir çukurdu bu. Boğazımdaki büyük yumruyu yuttum. Düşünmekten ya da hayal etmekten nefret ediyordum.

Bu konuda. Tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hissettim. Dinlenmeyi reddeden hayaletler gibi.

Güvende olduğundan emin olmak için oğlumu görmem gerekiyordu. Gabriel benim odamın yanındaki odada uyuyordu, ben de yataktan kalktım ve onun odasına doğru giderken adımlarımı sessiz attım. Ayaklarım parkeye basıyor, zeminin serinliği beni rahatlatıyordu.

Kimseyle karşılaşmaktan endişe etmedim. Aurora hâlâ dönmemişti, New Orleans'taki davasını kapatıyordu. Olayı çözmüştü ama hâlâ ortaya çıkardığı sonuçlarla mücadele ediyordu. Kardeşleri, davadan galip çıkmasını sağlayacaktı. Willow, Kaliforniya'da yeni bir prodüksiyon üzerinde çalışıyordu ve Gabriel ile beni, o doğduğundan beri yaşadığımız Ashford çatı katında yalnız bırakmıştı.

Kapıyı açtım ve oyuncaklara basmamaya dikkat ederek karanlık yatak odasına girdim. Benim aksime, Gabriel karanlıkta uyumaktan korkmuyordu. Oğlumun koyu renk buklelerini yüzünden uzaklaştırırken ellerim yaprak gibi titredi ve gözlerim yaşardı.

Tanrım, onun aslında babanın değil de yaşlı Santos'un oğlu olduğunu ummak çok kötüydü. Lombardo Santos'un nasıl göründüğünü hâlâ hatırlıyordum ve Gabriel'in ona babamdan daha çok benzediğini söyleyebilirim, yani belki bir umut vardı. Ağır bir ses çıkardım.

Neden bir şey söylemedim? Her şeyin bittiğini sanmıştım ama çok yanılmışım. Bu hüsnükuruntudan ibaretti. Anya çirkinliğini kaygısız gülümsemelerinin ve umursamaz kararlarının ardına saklamaya devam etmişti. Her şey gün gibi ortadaydı ve ben bunu özlemiştim.

Hâlâ suçluluk duygusu ruhumu pençeliyor ve gitmeme izin vermiyordu. Anya'yı hayal kırıklığına uğrattım; Gabriel'i de hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

Yedinci Bölüm

RAPHAEL

M Telefon bipleli.
Alexei'den bir mesaj. Onunla nadiren konuşurdum ve şimdi iki kez

aynı gün içinde mesajlaştık. Bugün erken saatlerde, kendisiyle ve FBI ajanıyla uğraşmaya cüret eden Igor adında birini bulmak için yardım istedi. Tesadüfe bakın ki, herifin Florida'da bir mülkü vardı ve ben de seve seve yardım ettim.

Temizlik için yardıma ihtiyacı olup olmadığını merak ettim çünkü adamı Alexei'nin öldürdüğünden hiç şüphem yoktu. Muhtemelen hâlâ hayattayken onu parçalara ayırdı ki çılgınlıklarını duyabilsin. Alexei'de dengesiz bir şeyler vardı; yine de adama hayatım pahasına güvenirdim. Ortak üvey kız kardeşimiz Isabella Nikolaev aracılığıyla kan bağıımız olmamasına rağmen sözünden asla dönmeyen biriydi. İkimiz bir babayı paylaşıırken, onlar bir anneyi paylaşıyordu.

Mesajı kaydırarak açtım ve bana bakan kelimeler içimde bir şok dalgası yarattı.

Any ve Sailor McHale'i araştırın. Onlardan birinin bir oğlu varmış. O senin üvey kardeşin.

Mesaj şifreliydi. Benim hoşuma gitmeyecek kadar şifreli. Geri yazdım. ***Ne demek 'onlardan biri'?**

Ve cidden, başka bir üvey kardeş mi? Ne. Ne. Hassiktir!

Kabarcıklar anında ortaya çıktı. ***Any'a zarar verdi. Doğum belgesinde anne olarak Sailor McHale görünüyor.**

Çamur kadar net. Zar zor konuşan bir adamdan daha azını beklemezdim.

Saate bakarak zamanı not ettim. Gece saat neredeyse ondu. Açık balkon kapısından giren esinti beyaz tül perdeleri yakalıyor, açık okyanus manzarasını açıyordu. Yatak odamdaki masamda oturmuş, manzaranın tadını çıkarıyordum.

Bu adayı seviyordum. Ağabeyim öldürülmeden önce, Santos Karteli'nin başına geçmeden önce satın almıştım. Sadece bana en yakın olanlar yerini biliyordu. Aile işimizi devralmadan önce ölmemi isteyen bir sürü adam vardı. O zamandan beri daha da fazlası var. Hem babam hem de ağabeyim düşman edinme konusunda çok iyidiler.

Santos imparatorluğunu devraldıktan sonra bile kartelin işlerini ve adamlarını kendi adamlarımdan ayrı tuttum. Kartel işlerini Miami'den yürüttüm.

Diğer her şey buradan.

Sağ kolum Caine'i aradım. "Sen uyuma Santos," diye homurdandı.

"Senin aksine, ben çocukların yatma alışkanlıklarını paylaşmam." "Siktir git, göt herif."

Kıkırdadım. "Önce sen."

"Tamam, ne istiyorsun?"

"Anya ve Denizci McHale hakkında bilgi toplamanı istiyorum."

"Kim?" Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

"McHale ailesi çok eski ve siyasette önde gelen bir aile. Kennedy'ler kadar köklüler ve güçlerini bir evlilik ittifakıyla birleştirecekleri söyleniyor. Adlarını duymuş olmalısınız."

"Peki neden umurumda olsun ki?" Evet, Alexei'den bilgi almamış olsaydım ben de umursamazdım. "Lanet olası politikadan nefret ediyorum."

Ben de pek hayranı değildim ama genç yaşta şunu öğrenmiştim bağlantılar önemliydi. Bu yüzden önemli olan herkes hakkında her şeyi bilmeyi erkenden öğrendim. Ve McHale'ler önemliydi.

"Söylentiye göre babam, bir adamla bir şeyler yaşıyormuş. McHale kızları," dedim ona. "En küçük McHale'in üvey kardeşim olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bunu bir dizi küfür izledi. "Tanrım, baban gerçekten de nasıl toparlanacağını hiç öğrenememiş."

Doğru söylemiş. Bir üvey kardeş daha ortaya çıkarsa hiç şaşırmam.

"Bilgiye yarın ihtiyacım var."

Aramayı sonlandırdım, dizüstü bilgisayarına döndüm ve onu çalıştırdım. Google açılır açılmaz McHale'in kızlarının isimlerini yazdım.

Any ve Denizci McHale. Biri ölmüş. Diğer ise tanınmış bir muhabir olarak çalışıyordu. Any hakkında neredeyse hiç bilgi yokken, Sailor hakkında çok şey vardı. Bir çocuk, Gabriel McHale. Sailor siyaset dünyasının sevgilisiydi. Medya onun yıllardır ara sıra çıktığı, gelecek vaat eden en genç senatör Aaron Kennedy ile evleneceğini tahmin ediyordu.

Ancak kadınla ilgili en ilgi çekici şey bu değildi.

Kısa süre önce yayınlanan makalesi her türlü suçluyu aşağılamakla doluydu. Ve Tijuana Karteli'ni hedef aldı.

Onun makalelerini okurken, küçümsemesinin sesini duyabiliyordum. Yazdığı her kelime kartelin başı için düşmanlıkla doluydu ve dünyadaki diğerlerini de yanına çekmekte tereddüt etmiyordu. Çoğu zaman, dünyamızla ve yozlaşmış politikacılarla bağlantılar kuruyordu.

Birini yakalamaya çalıştığı belliydi. *Bir kişiden fazlasını*, diye düşündüm alaycı *bir şekilde*.

Yazarken keskin bir dili olan bu kadını merak ederek muhabirin profiline tıkladım. Resim açıldı ve göğsümde bir ateş parladı, sonra da tam bir cehenneme dönüştü.

Yeni yağmış kar gibi saçları olan sarışın kadın ona baktı Ben.

Sekizinci Bölüm

SAILOR

I Terli avuçlarımı pantolonuma sildim, parmaklarım beklentiyle titriyordu. Saat neredeyse gecenin on biriydi, nem hala Havada yoğun bir sis vardı ve karanlık hiç rahat vermiyordu.

Liman bölgesinde sıra sıra dizilmiş depolar, karanlık onlara asla yapılmaması gereken şeyleri yapmaları için mahremiyet sağlıyordu. Bakarsam lanetlenirim

Diğer taraftan. Santiago Tijuana'nın Washington'ın önde gelen bazı siyasi figürleriyle buluştuğuna dair resimlerim vardı. Liman ya da gümrükte hiç kaydedilmemiş uluslararası sevkiyatlar. Bulgularımı D.C. polisine gönderdim. Hiçbir şey çıkmadı. Arama emri için dayanak yok dediler. Her hafta buraya yanaşan yasadışı gemileri ve içlerinden çıkarılan hırpalanmış kadınları boş verin.

Evet, o kanıt değildi. Hayal gücümün bir ürünüydü.

Ben de meseleyi kendi ellerime aldım. Altı ay araştırma yaptım. Altı ay boyunca Tijuana Karteli hakkında her şeyi öğrendim. Kararlılık ve kefareti beni teşvik ediyordu. Anya'yı kurtaramadım ama diğer tüm kadınları kurtarabilirdim.

Kartelden. Babamdan. Çünkü o piç Tijuana Karteli ile çalışıyordu. Sadece kanıta ihtiyacım vardı.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamak için altı ay araştırma yaptım. Misilleme. İntikam. Babamı ve ortaklarını bitirme kararlılığı beni ileriye itti ve ne olacağını düşünmedim.

Sonuçlar. Çürümüş balık ve körfez kokusu ciğerlerimin derinliklerine işledi, bu senaryoya mükemmel bir şekilde uyuyordu. Beyzbol şapkamı çektim

Sarı saçlarımın bir anlık görüntüsünün beni ele vereceğinden endişelenerek alnımdan daha da aşağı indim. Tamamen siyah giyinmemin nedeni buydu.

Karanlığın içinden bir ışık titremesi geldi ve gözlerim o yöne kaydı. Beş adam dışarı çıktı, her biri iki kadını saçlarından sürüklüyordu.

Ellerim boynumda asılı duran fotoğraf makinesini kavradı, keşke bir silahım olsaydı diye düşündüm. En iyi nişancı değildim ama iyiydim. En azından Ashford kardeşler böyle iddia ediyordu.

İnilti ve çığlıklar nemli, ağır havanın içinde dolaşıyordu. Kalbim çılginca çarpıyor, kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyordu. Bir adım geri çekildim ve yerime daha da gömüldüm, bariyer ve karanlık için şükrettim ve fotoğraf makinemi kaldırdım. Objektifi ayarladım, böylece erkeklerin yüzlerini görebildim. Ve dehşete düşmüş kadınların yüzlerini.

Gözlerindeki acı objektiften bile okunuyordu. Yaşadıkları dehşeti kavrayamıyordum bile. Düğmeye bastım ve kameranın tıkırtısı başladı.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Kadınlardan biri o kadar kötü yaralanmıştı ki gözü şişmişti. Ama hala bir cehennem kedisi gibi dövüşüyordu. Kolunu adamın elinden çekip aldı ve koşmaya başladı. Ayağa fırladım, ona yardım etmeye hazırdım ki iri bir el beni geri çekti.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Gözlerim büyüdü, beni kavrayan adamla benden yirmi adım ötede gevşek bir şekilde yatan kadın arasında gidip geldim. Ağzımı açtım, çığlık atmaya hazırlanırken büyük bir el ağzıma geldi.

Tüm gücümü kullanarak karnına dirsek atmaya çalıştım ama engelledi. Sonra ayağımın topuğunu kaval kemiğine sokmaya çalıştım.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tısladı elini ısırırken. "O lanet kaçakçıları öldürmeye geldim. Tijuana Karteli benim bölgemi kasıp kavuruyor."

Sustum.

Gözlerim karanlığın gölgelerinin örttüğü yüze kilitlendi. Bakışlarım sert yüzün üzerinde gezindi ve bakışlarımız birleşti. Gri. Soğuk. Soğuk.

İşte o zaman sözlerinin anlamı bana çarptı. Benim bölgemi söyledi. Bu Nico Morrelli'ydi.

Aman Tanrım. Kendimi bir sürü saçmalığın içine mi soktum?

Bu adam baskınlık ve kontrol kokuyordu. Fırtına bulutu gözleri koyu, kalın kirpiklerle kaplıydı, bu gri derinlikler sırlarla doluydu.

"Elimi çekeceğim ama çığlık atmayacaksın," dedi kısık bir ses tonuyla. "Anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkundum ve sonra başımı salladım. Bu sırada nefes alış verişim ve kalp atışlarım düzensiz bir şekilde hızlanıyordu. Korkmuştum. Kendi gölgemden korkan hep ben olmuşumdur. Anya cehennemi yaşadı ve o her zaman benden daha cesurdu.

Yavaşça elini dudaklarımdan çekti, gözleri benden hiç ayrılmadı. Sanki aptalca bir şey yapacağımı tahmin ediyormuş gibi.

"Güzel," diye övdü. "Şimdi şu kadınları kurtaralım ve şu adamları öldürelim." "Hayır." Ben daha iyi düşünmeden kelime dudaklarımdan çıktı. Patronluk

Maryland mafyasının başının etrafında dolaşmak akıllıca değildi.

Kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

Derin bir nefes aldım. Lanet olası mafya liderine karşı durduğuma inanamıyordum. Nico Morrelli'nin kim ya da ne olduğunu bilmemek aptallık olurdu.

"Kadınları dışarı çıkaracağız," dedim tam olarak hissetmediğim bir güvenle. "Tijuana Karteli'ni parmaklıklar ardına koyabilmemiz için kanıt bulacağım. Washington'da biriyle çalışıyorlar ve bu bağlantıyı ortaya çıkarmalarını istiyorum."

"İlginç," diye mırıldandı. Gerçekten de sözlerimi dikkate almıştı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

İyi bir fikrim var. "Emin değilim," diye cevap verdim.

Bana inanmadı ama yine de başını salladı. "Fotoğraf çekin. Sonra adamlarım ve ben kadınları dışarı çıkaracağız."

Ben de öyle yaptım. Tijuana Karteli'nin tüm yüzlerinin fotoğraflarını çektim. Kartellerinin başı Santiago Tijuana ile birlikte.

Nico Morrelli, "Tamam, şimdi şu kamerayı bana ver," diye talepte bulundu. Ona şüpheyle baktım. "Merak etme, geri alacaksın ve tüm fotoğraflar orada olacak. Bana ve adamlarıma karşı kanıt toplamanı istemiyorum."

Boğazımı temizledim. İtiraf etmesem de aklımdan geçmişti. Hayatıma çok fazla değer veriyordum. Gözlerimdeki gerçeği görememesini umuyordum. Sinirlerim nabzımı hızlandırıyor, intikam açlığı içimi kemiriyordu.

Bazen bir şeylerin olması için şeytanla anlaşma yapmanız gerekir.

Öyle olsun.

Ona fotoğraf makinemi uzattım. "Burada kal. Tüm erkeklerin güvenliğini sağladıktan sonra, kadınlar için yardımına ihtiyacım olacak. Güvende olacakları bir sığınağım var."

"Tamam," diye nefes aldım, böyle acımasız adamlara alışık değildim. Ama gerçekten başka seçeneğim yoktu. Yalnız geldim.

O kadınları özgür bırakma şansını kaçırmak istemediğim için bu adama güvenmeyi seçtim. Sadece bu gece için. Bu geceki savaş Nico Morrelli ile değildi. Santiago Tijuana ve babamlaydı.

Sonraki yirmi dakika tam bir kasırgaydı. Nico ve adamları böyle durumlarda asla sahip olamayacağım bir verimlilik ve aşinalıkla hareket ediyorlardı. Buraya yalnız gelmenin akıllıca olduğunu düşünmekle ne kadar aptal olduğumu fark ettim.

Nico ve adamlarının karanlıkta yer değiştirmelerini izledim, vücut dillerini okumaya çalıştım, bana ve kadınlara ihanet edip etmeyeceklerinden endişelendim. Bazıları savaş için giyinmişken diğerleri üç parçalı takımlar giyiyordu. Yine de etkili bir şekilde savaşıyorlardı.

Çatışma ve silah sesleri sona erdiğinde yerimden kalktım ve karanlık otoparka doğru koşmaya başladım. Nico Morrelli'ye yaklaştığım anda adımlarım hemen durdu. Takım elbiseli hantal bir adam yolumu kesti.

"Affedersiniz." Onu atlatmaya çalıştım ama hamleme karşılık verdi. Nico'ya erişimimi engelledi. "Çekil yolumdan."

Sert mavi gözleri benimkilerle buluştu ve adamın dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. "Hiç sanmıyorum."

"Lanet Tijuana kaçtı." Adamlardan birinin bağırdığını duydum.

"Önemli değil," dedi Nico ona. "Etrafını çevirdim. Biri onu alacak ve sonra bazı sağlam kanıtlarla birlikte karakola bırakacağız."

Sırıttım. Nico Morrelli'nin ortaya çıkması kesinlikle iyi bir şeydi. Bu iri yarı adamın hâlâ yolumu kesmesine sinirlenerek ona ters ters baktım.

"Affedersiniz dedim," diye tısladım.

"Bırakın geçsin," diye emretti Nico. "Ne de olsa Santiago Tijuana'yı parmaklıklar ardına koyacak kişi o olacak. Alarmı tetikleyen ve bu kadınları serbest bırakmamız için bizi buraya getiren oydu."

Vay be. Belki de bu dünyada bir ya da iki gangster her şeye rağmen düzgün adamlar olabilir.

Dokuzuncu Bölüm

RAPHAEL

I Gözlerimi genç muhabirden ayırmadan parmaklarımı direksiyona vurdum. Günlük beş mil koşusunu yapıyordu. Bu Lanet olası kar beyazı saçlar! Düzgün, uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve her adımda ileri geri sallanıyordu.

Muhteşem bir vücudu vardı. Öyle bir vücudu vardı ki, yoldan geçenler ona iki kere bakıyordu. Evet, saçları sıra dışıydı ama bundan çok daha fazlasıydı.

O büyüleyici mavi gözlerinden ruhunun parıltısı iplerimi çekiyordu. Tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibi. Ve gerçek bir şeytan gibi, onun ruhunu çalmak ve sonsuza dek yanımda tutmak istedim.

Günlerdir onu uzaktan takip ediyordum. Ona yaklaşmak, onunla yüz yüze konuşmak istiyordum. Ama zamanı değildi. Henüz değildi.

Ayrıca, Federaller onu izliyordu. Fotoğrafları Tijuana Karteline karşı delil olarak kullanıldığından beri peşinde ajanlar vardı ve Nico'nun bölgesine kaçırdıkları kadınlarla ilgili baskın.

Gözlerim terden sırılsıklam olmuş vücudunda ve onu ikinci bir deri gibi saran egzersiz kıyafetlerinde gezindi. Muhteşemdi. Kalın, yüksek at kuyruğundan ince, sıkı bacaklarına kadar. Her sabah D.C. sokaklarında aynı yolu koşuyor, adımları hızını artırıyor. Alnı terden sıvanmış sarı saç tutamlarıyla kaygandı ve teni kızarmıştı. Kendindeymiş gibi görünüyordu, bakışları mesafeliydi ve gülümsemesi yoldan geçenlere karşı çekingen, eksik bir gülümsemeye dönüşüyordu.

Nico Morrelli'den aldığım dosyaya göre Aurora Ashford, kardeşleri ve arkadaşı Willow. Gözlerim titredi

En iyi arkadaşlarını gösteren dosyaya baktı ama hemen Sailor'a geri döndü. Nico'da ailesine yaptığı ziyaretler hakkında bilgi vardı ama bu ziyaretler varolmayan ziyaretlerdi. Ailesiyle arasına mesafe koymuştu ve tesadüfe bakın ki onlarla olan bağı oğlunun doğduğu sıralarda kopmuştu.

Üvey kardeşim.

Bu vahiy hala şaşırtıcı görünüyordu. Bunu öğrendikten haftalar sonra bile bunu kabullenmekte zorlandım.

Sailor McHale'in bakışlarının sokakta dolaşmasını izledim. Sanki beni hissediyor gibiydi ama beni hiç fark etmedi. Onu asla aynı arabada takip etmedim. Diğer zamanlarda ben de koştum ama her zaman mesafemi korudum. Beni hissetmesine rağmen Birisi yakındaydı. Kazara olamayacak kadar sık omuzlarının üzerinden bakardı.

Kahve dükkanına yaklaştı. Her sabah uğradığı ve bir dargın bir barışık olduğu erkek arkadaşıyla buluştuğu kafeye. Eğer bir dargın bir barışık olmasalardı, onun kalıcı bir gayri sevgili olmasını sağlardım.

Sanki bir işaretmiş gibi, uzun boylu adam kafeden çıktı, çizgili Brioni takım elbisesi tertemizdi ve onun egzersiz kıyafetleriyle öyle bir tezat oluşturuyordu ki neredeyse komikti.

Mükemmel bir çift gibi görünmelerinden nefret ediyordum. En azından kağıt üzerinde.

Sailor McHale ve Aaron Kennedy.

En önde gelen iki siyasi ailenin torunları. Eşleşmeleri kimseyi şaşırtmadı. İnsanları şaşırtan tek şey, düğüm atmak yerine yıllardır bir dargın bir barışık olmalarıydı. Adam temiz bir adamdı, siyaset dünyasında yükselen bir figürdü.

Evet, ona bir daha asla sahip olamayacaktı. Bunu garanti ederim.

Gözlerim yeni inmiş gibi görünen uzun boylu figüre kaydı. Pistte. Adam çok güzeldi, sanki en güzel olma konusunda Sailor'la yarışıyordu. Evet, bunu kaybedecekti çünkü Sailor onu açık ara geride bırakmıştı.

Bir tipi varmış gibi görünmesinden ve bu tipin ben olmamasından nefret ediyordum. Ona bakılırsa, kesinlikle Ivy League üniversitelerinden ve zengin ailelerden gelen güzel çocuklara karşı bir ilgisi vardı. Küçük, kendini beğenmiş hıyarlar. Eminim onun dünyası bunlarla doluydu.

Doğrusu, ondan neden hoşlanmadığımı bilmiyordum. Tamam, kıskançlık bunun bir parçasıydı. Ama bundan daha fazlası vardı. Belki de Sailor ve sarışın kabırın arasındaki tüm resimlerde ve geçmişte Gabriel'in hiç yer almamasından kaynaklanıyordu. Dedikodulara göre, bir dargın bir barışık olmalarının sebebi de buydu.

ilişki. Üvey kardeşimin böyle biriyle birlikte olması fikrinden nefret ediyordum - ilişkisinin bir parçası olarak lanet bir çocuğu dahil edemeyecek kadar iyi olduğunu düşünen biriyle.

"Senin kaç sırrını biliyor?" Parmaklarımı direksiyona vururken yüksek sesle merak ettim. Vur, vur, vur.

Nico Morrelli'nin Sailor McHale ve kız kardeşini derinlemesine araştırması bazı ilginç bilgileri ortaya çıkardı. Sailor, Vali McHale ve karısının meşru kızıyken, büyük kız öyle değildi. O, Vali McHale'in Karısının gayrimeşru kızı ve onunla evlenmeden önce yaşadığı gizli bir ilişkinin sonucu.

Telefonum çaldı. Arayan Nico'ydu.

"Evet?" Cevap verdim.

"Sailor McHale'i takip ediyorsun."

Sanırım Nico söz konusu olduğunda hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı, özellikle de bu olay onun bölgesinde gerçekleştiğinde. D.C., Maryland ve Virginia onun bölgeleri.

"Evet."

Kıkırdadı. "Onunla neden ilgileniyorsun ki?" diye sordu.

"Küçük kardeş dışında. Önce tüm McHale ailesinin dosyası. Şimdi de onu takip ediyorsun."

Yorum yapmadım ya da detaylandırmaya zahmet etmedim.

"Ekstra gözetim için benim şirketimi tuttu," diye ekledi, ben sessiz kaldığımda. "Ağzın sıkı ama o kadar da değil Kolombiyalı."

"Siktir git, Nico."

Kıkırdadı, eğlence doluydu. "Burada sana bir iyilik yapıyorum ve sen duygularımı incitiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Senin duygularını incitebilecek tek kişi muhteşem karın. Karın ve çocukların nasıl bu arada?"

"Güzel. Evliliği denemelisin. Mutluluk verici bir deneyim."

Kıs kıs güldüm. "Senin ağzından 'mutluluk' kelimesini duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Kıkırdadı. "Evlenmenin ve etrafta koşuşturan küçük çocuklar sahibi olmanın zamanı geldi."

"Ben almayayım," diye homurdandım. "Sailor'la aranızda ne var şimdi? Kanka mı oldunuz?"

Hattın öbür ucundan kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum. "Bana bir iyilik yaptı.

Ailesinin aksine, o iyi bir kadın."

Aklıma bir fikir geldi. Sailor iyi bir kadındı. Bunu ilk dansımız sırasında o genç kadının gözlerinde görmüştüm. Böyle bir ruh iyi kalırdı. Onu sekiz yıl önce istemiştim. Belki de bu, onun başından beri benim olması gerektiğinin bir işaretiydi.

Evet, İtalyan arkadaşım haklı olabilir. Evliliği denemeliyim.

"Ailesiyle hiçbir bağı yok," diye devam etti Nico. "Sadece bu bile bana onun iyi bir kadın olduğunu söylüyor."

Ne demek istediğini biliyordum. Tüm parıltı ve elmaslar, önde gelen ailesinin çürümüşlüğünü gizleyemezdi. McHale ailesi doğru okullara gitmiş, doğru insanlarla düşüp kalkmış ve onları daha zengin yapan anlaşmalar yapmıştı. Sıradan bir Joe için sonuçlarını hiç düşünmeden.

Evet, arkadaşlarım ve ben suçluyduk ama bizim bile onlardan daha yüksek standartlarımız vardı.

Ve Sailor'ın bunu bir yerlerde öğrendiğinden şüpheleniyorum.

Onuncu Bölüm

SAILOR

I Washington Limanı'ndaki Tijuana baskınından bu yana haftalar geçmişti. Federaller beni takip ediyordu ve Santiago Tijuana ve ekibi

ve yargılanmayı bekliyordum. Yine de izlendiğim hissinden kurtulamıyordum. Kim tarafından, hiçbir fikrim yoktu ama hayatımı ortaya koyabilirdim.

Bu yüzden gardımı düşürmedim. Uzun zaman önce öğrendim ki Başka birinin beni güvende tutması aptalcaydı, bu yüzden işyerimin ve evimizin ekstra izlendiğinden emin olmak için bir gözetim şirketi tuttum.

Ashford kardeşlerin binada zayıf bir gözetleme sistemi olduğundan değil, ama bu benim içimi rahatlatmak için fazladan bir şeydi. Gözetim altında şüpheli kimse yoktu. Yine de, sarsılan sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine daha da gerilmeme neden oldu.

Gözlerim masada oturmuş bir yandan kahvaltı ederken bir yandan da çizgi roman okuyan Gabriel'e kaydı. Çizgi romanlar onu her zaman büyülemişti. Gözlerimi ona diktüğimde başını kaldırdı ve gözlerimiz birleşti.

Mavi gözler tek benzerliğimizdi. Ama benimkiler açık maviyken onunkiler koyu maviydi ve bana en karanlık okyanusları hatırlatırdı. İyi bir çocuktu - nazik, şefkatli ve sadık. Anya ne olursa olsun onunla gurur duyardı.

kimin biyolojik oğlu olduğunu.

"İyi misin anne?" Gabriel aynı zamanda endişeli biriydi. Her zaman benim, Aurora ve Willow için endişelenirdi.

Ona rollerin tersine döndüğünü ve endişelenmeyi bırakmasını söyledim. Yine de sanki DNA'sına işlemiş gibiydi. Belki de Ashford kardeşlerin aşırı korumacı çizgisi ona da bulaştı.

"Elbette, küçük adamım," diye ona güvence verdim. Onu ne kadar korumaya çalışsam da, geçmişin bizi yakalayacağından endişeleniyordum. Sonra da bu hale nasıl geldiğini ona nasıl açıklayacağımdan korkuyordum. "Beş dakika sonra yola çıkmamız gerekiyor."

Bugün büyük ifadem için adliyeye geri dönmek zorundaydım. Elbette, Federallere ve polise o gece olanlarla ilgili bilgilerin sadece yarısını verdim. Nico Morrelli'nin adını hiç anmadım.

Tijuanaları yakalayan ekip daha sonra kadınları serbest bıraktı. Nico'nun yıllardır insan ticareti mağduru kadınlara yardım eden bir sığınma evi olduğu ortaya çıktı.

Adama hayran mı kalmalıyım yoksa ondan korkmalı mıyım karar veremedim.

Telefonumu çöp kutusuna bırakarak güvenlik kameralarının arasından geçirdim. Soğuk bir telaş ensemde omurgama doğru aktı ve vücudum farkındalık içinde karıncalandı. Arkamdan yüksek bir gümbürtü geldi. Eşyalar bir çöp kutusuna atılıyordu. Arkamda kimin olduğunu görmek için tam dönecektim ki güvenlik görevlisinin sesi beni durdurdu.

"Bayan McHale," diye selamladı beni gardiyan Bay Roberts.

Adliyede o kadar çok zaman geçirmiştik ki, her gardiyanın adını, eşlerinin adını ve hayatlarında neler olup bittiğini biliyordum.

"Bay Roberts, sizi görmek ne güzel. Karınız henüz doğum yapmadı mı?"

"Her an olabilir," diye kıkırdadı.

Telefonumu aldım ve yoluma devam ettim. İşlerin tam olarak Federallerin planladığı ya da umduğu gibi gitmediği hissinden kurtulamıyordum. Tabii ki bilgi paylaşmayı reddediyorlardı. Babamın erişiminin ne kadar uzak olduğu konusunda endişeliydim. Tijuana Karteli'ni serbest bırakmayı başarırsa, benim için de gelirlerdi. Ve Gabriel için.

Panik içimde fokurdadı ama kendimi onu yutmaya zorladım. Şimdi kendimi kaybetmemin bana bir faydası olmazdı.

Büyük, mermer lobiden aşağıya doğru yürüdüm ve duruşmanın yapılacağı mahkeme salonuna doğru ilerledim. Ajanlardan biri bana el salladı ve onunla yarı yolda buluştum.

"Neler oluyor?" Midemde biriken korkuyla sordum. Her iki ajan da soğukkanlılıklarını korumaya çalışıyordu ama gözlerindeki bakış

panikten bahsetti.

"Santiago Tijuana için kefalet belirlendi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tısladım. "Emin misin? Kefalet olmaması gerekiyordu."

İkisi de başlarını salladı. "Hayır, kefaletle serbest bırakıldı."

Şaşırmadım. Tiksindim, evet. Ama şaşırmadım. Bunu bütün hafta boyunca içimde hissettim.

"Sizi lanet olası aptallar," diye tükürdüm. "Hani kefalet

yoktu?" "Seni ve oğlunu götürmek zorundayız," dedi Daniel,

yaşlı ajan,

hakaretimden etkilenmeden cevap verdi.

"Beni nereye taşıyacaksın?" Tersledim. "Bu adamların her yerde bağlantıları var. Onları parmaklıklar ardında tutmak senin görevindi."

Daniel, "Hemen gitmemiz gerek," diye ısrar etti.

Bu ikisi oğlumu onlara emanet edeceğimi düşündüyse, gerçekten aptaldılar. "Bana bir dakika verin," diye homurdandım, sesimdeki tedirginlik belliydi. I

İki ajan yanımdan uzaklaşana kadar bekledim, gözleri sık sık bana dönüyordu.

Aramızda yeterince mesafe kaldığında, geniş ve uzun koridorda, duruşmanın yapılacağı mahkeme salonuna doğru yürümeye başladım ve bir yandan da buradan defolup gitmek için arka kapıdan çıkmayı düşünüyordum.

Aynı farkındalık omurgamdan aşağı aktı ve ayağımı kaybettüğimde büyük bir gölge sağıma yaklaştı.

"Kahrolası topuklular," diye küfrettim, elim içgüdüsel olarak uzatılan bir kola dolandı ve pahalı kumaşın kolunu kavradı.

Kıkırdadı. "Topuklu ayakkabılardan hoşlanmıyor musun?"

Kelimelerin dilinden şehvetli bir şekilde yuvarlanışının içimde bir şeyler uyandırması yanlış mıydı? Hispanik köklerini her kelimesinde duyabiliyordum.

ve sesinin derinliği. Yine de paniklemedim. Sesindeki bir şey yatıştırıcıydı. Hatta tanıdık.

"Siktir, hayır," diye homurdandım.

Doğrulurken sağıma baktım ve onun bakışları benimkilere takıldı.

Ağır. Mavi. Ve çok tanıdık.

Gözlerinde sert bir hayattan ve acımasızlıktan bahseden bir şey yanıyordu.

Zalimlik. Tüm varlığı tehlikeli bir farkındalıkla tenime dokundu ve tanıma

şiddet ve dehşetle içime çarptı.

Aurora haklıydı. Gabriel tıpkı Santos'un adamlarına benziyordu. Çünkü karşımda duranın kim olduğu konusunda hiçbir hata yoktu. Raphael Santos. Tüm ihtişamıyla.

Bakışlarının tüm ağırlığını üzerimde hissederken nefesimi tuttum. Gabriel'i öğrenmiş miydi? Bizim için mi gelmişti?

Kıpırdamadan, o güzel yüze baktım. O gözler ki ılık parıltıları, beni içine çekiyordu, böylece içinde boğulabiliyordum. Mavi gözlü şeytan.

Diablo.

Kelime kafamın arkasında çılgılık attı. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim ellerine kaydı ve işte o zaman gördüm. Elindeki dövme. Diablo.

Aklımın bir köşesine bir şey battı. Puslu bir anı. Bir dans.

Başımı salladım. Böyle bir şey olamazdı. Bu çok saçma bir düşünceydi. Bu adam Gabriel'e benziyordu - aşinalığın başladığı ve bittiği yer burasıydı.

Gözlerimi tekrar yüzüne kaldırdığımda bakışlarımız çarpıştı. Tenim ısındı ve nefesim ciğerlerimde tılandı. Gözleri vücudumda geziniyordu ve siyah, kalem etek ve açık mavi bisiklet yaka üst giymeme rağmen bakışları altında kendimi çıplak hissettim.

Vücudumun ona verdiği tepki karşısında göğsümde hayal kırıklığı titreşti.

Gözlerinde karanlık ve tembel bir şey oynuyordu ve kalbim onun dikkatli incelemesi altında sıçradı. Nefesimi tuttum. İkimiz de sessiz kaldık, sanki birbirimizin güçlü ve zayıf yönlerini ölçüyormuşuz gibi birbirimize baktık. O kadar çok zayıf noktam vardı ki bazen bunların içinde boğulmaktan korkuyordum.

Ve Raphael Santos - yaptığım tüm araştırmalara göre Santos ailesinin hiç yoktu. Diablo olarak bilinen kişi acımasızlığı nedeniyle rakipleri tarafından korkulan biriydi. Ancak adamları onu sever ve körü körüne takip ederdi ki bu durum babası Lombardo Santos'un tam tersiydi. Babası kendi adamlarına korku aşıyor ve çoğu zaman onları bile infaz ediyordu. Raphael Santos ise kendisine ihanet etmedikleri sürece adamlarını korurdu.

Soru, onun neyi ihanet olarak gördüğüydü. Onun için çalışmadığınızı sürece bunu bilmeniz mümkün değildi. Ve adam kamuya açık bilgilerini gizli tutma konusunda mükemmeldi. Fotoğraflarını bile.

Aurora onu oldukça doğru tarif etmişti ve kesinlikle haklıydı. Gabriel üvey kardeşine benziyordu. Asıl soru, korkup korkmamam gerektiği.

İfademi maskeleydim, zayıflıklarımı bulup onları kullanacağından endişelendim. Belki ruhumu bile çalabilirdi.

Yavaşça nefes aldım ve sonra nefesimi bıraktım.

"Teşekkür ederim." İfadesini tutarken ona teşekkür edemezdim, bu yüzden bakışlarımı kaçırdım.

"Her şey yolunda mı Bayan McHale?" Ajan Daniel'ın sesi beynimdeki sisi delip geçti. Tanrım, bana ulaşmaları bu kadar uzun sürdüyse, Gabriel ve beni güvende tutamazlardı.

"Evet."

Adamdan bir adım uzaklaştım, nefes almak ve düşünmek için alana ihtiyacım vardı. O çok fazlaydı. Geniş omuzları ve duruşu güven veriyordu. Takım elbisesinin keskin, siyah çizgileri. Koyu renk saçlarının yanları kısa kesilmiş ve usta bir el tarafından soluklaştırılmıştı. Kusursuz olmayan tek bir yeri bile yoktu ama asıl yüzü ve zeytin rengi tenine karşı mavi gözleri başka tarafa bakmayı zorlaştırıyordu.

Buradan gitmem gerekiyordu. Ondan uzaklaşmalıydım.

Geldiğim yöne dönerek oradan aceleyle çıkmaya başladım ama daha üç adım atmıştım ki büyük bir patlama binayı yerle bir etti. Camlar kırıldı ve çığlıklar havayı doldurdu.

Dizlerim sert mermer zeminle buluştu ama vücudumun geri kalanı yere çarpmadan önce, bir başka patlama binayı sarsarken büyük bir beden benimkini sardı. Etrafımıza cam kırıkları ve uçuşan molozlar yağdı.

"Neler oluyor?" Beni koruyan sert bedenini itmeye çalışarak mırıldandım. Neden sorduğumu bile bilmiyordum. Buna Tijuana Karteli sebep olmuştu. Aklımda zerre kadar şüphe yoktu. "Oğluma ulaşmalıyım."

Gabriel'e bir şey olmasına izin veremezdim. "Seni ve Gabriel'i koruyabilirim."

Oğlumun adını biliyordu. Ağzım ve kalbim dondu. İşte benim onayım. Gabriel'i biliyordu.

Koyu mavi gözleri, önlerine çıkan her şeyi tüketen mavi alevlerle yanıyordu. Bu basit sözler içimde şok dalgaları yarattı ve Şu koyu safirler.

Yanıtımı beklemeden elini cebine attı ve bir telefon çıkarıp arama düğmesine bastı.

On Birinci Bölüm

RAPHAEL

T Caine cevap verdiği anda, "Benimle doğru çıkışta buluş," diye bağırdım. Telefonu kapattım, telefonumu cebime geri soktum ve

başka bir patlama binayı sarstı. Onu altımda tuttum, vücutum onu enkazın çoğundan koruyordu. Bina sarsıldı; çığlıklar ve bağırırşlar uzaklarda yankılandı. Yer değiştirdi ve leğen kemiğime yaslandı. İfademi boş tutmak için yıllarca eğitim aldım.

Niyeti beni tahrik etmek değildi, ama lanet olsun, külotunu kenara itip içine girmeye hazırdım.

Yanlış zamanlama. O anın doğru olmadığını söylemek yetersiz kalırdı.

Buradan defolup gitmemiz gerekiyordu. Polisler, federaller ve ilk önce Müdahale ekipleri buraya üşüşmüştü. Yine de hareketsiz kaldım, altımdaki yumuşak kıvrımlarının ve oynamaya karar veren aletimin acı verici bir şekilde farkındaydım.

Kalçalarını kavradım ve bakışlarıyla buluştum. "Kıpırdamayı kes," diye homurdandım. "Tabii bu bokun ortasında beni baştan çıkarmaya alışmıyorsan."

Mavi gözleri küçümseme ile parladı. "Üzgünüm, pislik. Benim tipim değilsin."

Hiç şaşırmadım. Ne de olsa, onun titiz, şımarık, bazen erkek arkadaşını görmüştüm.

"O zaman sikime karşı kendini gıcırdatmayı bırak," diye emrettim.

Dudakları aralandı, o tatlı dolgun ağzı sadece birkaç santim ötemdeydi ve dişlerimi geçirmem için beni baştan çıkartıyordu. Ve yüzündeki o lanet bakış kasıklarımı ateşledi. Vücutu altımda çok iyi hissettiriyordu. Baştan çıkarmak, yalamak ve tadını çıkarmak için yaratılmış bir vücuttu. Yok etmek için. Tutkunun sancıları içinde ne kadar yüksek sesle çığlık attığını görmek istiyordum.

Çünkü çığlık atsa da atmasa da çığlık atardı.

Enkazla kaplı zemine yayılmış gümüş saçları ona cehennem çukurlarına atılmış düşmüş bir melek görünümü veriyordu.

Bu şeytanın yönettiği bir cehennem. Benim hüküm sürdüğüm yer.

"Bütün gün bana bakıp duracak mısın?" diye tersledi, sesindeki kızgınlık çok açıktı.

"Olabilir," diye düşündüm. Beni kim suçlayabilirdi ki? Kesinlikle büyüleyici bir kadındı.

Bana dik dik baktı, bakışları yarıklara kadar daralırken o geniş, okyanus mavileri parlıyordu. Ya onu kızdırmak için ya da sadece altımda, tatmam için çığlık atan tatlı kıvrımlarının hissinin tadını çıkarmak için biraz daha onun üstünde kalmak istedim.

Ve kutsal lanet, onun kokusu. Etrafımdaki havayı doldurdu ve tenime sızdı. Hatırladığım o çuha çiçeği kokusuydu. Neden beni hatırlamamıştı ki?

Uzaktan gelen silah sesleri zihnimi çukurdan çıkarıp içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğine sürükledi.

Ayağa fırladım ve onu kolundan tutup kaldırdım. "Gidelim," diye emrettim ona. "Kaybedecek zamanımız yok."

Sarsılarak elimden kurtuldu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye tısladı. "Benden uzak dur."

İtaatsizliğe alışık olmadığım için dişlerimi sıktım. Özellikle de bir kadın tarafından. Güçlü ve bağımsız olmayı severdim ama pervasız ve aptal olmayı değil.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama silah sesleri yaklaşmaya devam ediyordu, bu yüzden söylemeyi planladığı sözleri yarıda kestim.

"Yaşamak istiyorsan," dedim ona sertçe, "peşime takılacaksın. Ölmeyi tercih ediyorsan, buyur. Ama kardeşim ölmeyecek."

Dehşet okyanus bakışlarını kapladı.

Kahretsin, onu korkutmak yerine konuşmak için çok fazla. Plan suya düştü. İşte böyle - Isabella'yla yaptığım hata tekrarlanmıştı.

Ne ona ne de kardeşime zarar vermek istemediğime dair onu ikna edemedim bir patlama daha oldu ve patlamanın şiddetiyle havada uçmaya başladık. Çığlığı kaosun içinde paramparça oldu ve elleri bana uzandı. Yana doğru yuvarlanarak kollarımı ince beline doladım ve vücudumu bir kalkan olarak kullandım.

"Neden bu şerefsizler cezalarını çekmiyorlar?" diye mırıldandı. "Onlar suçlu ve hapishaneye aitler."

Mantığı karşısında başımı salladım. Düşünce tarzı hâlâ onunla tanıştığım günkü kadar tuhaftı.

Ben daha fazla düşünmeden bir yerlerden başka bir patlama sesi duyuldu. Havaya bir el silah sesi yayıldı ve hemen ardından büyük bir gürültü koptu.

Ben onu arkamda tutarken, ateş hattının dışında kalmasını sağlamak için çömeldik ve duvarlara yakın durduk. Her yerde cesetler vardı, bazıları yaralı bazıları da ölüydü. Köşeden baktım ve

Devam etmek için temiz

olduğundan emin olmak

istedim. "Temiz," diye

fısıldadım.

Sonra enkazın arasından geçmeye başladık. Ve bazı cesetler. Sailor'ın nefesi tam zamanında başımı çevirmemi sağladı.

Tijuana'nın adamlarından biri silahını bana doğrultmuştu. İçgüdülerimle hareket ederek Sailor'ı arkama ittim ve aynı zamanda silahımı ona doğrulttum. *Bam!*

Tam gözlerinin ortasından. Ölmüştü.

Başka bir pislik ona katıldı ve Sailor'ı yere ittim, vücudum onunkini kapladı. Silah sesleri havada çınladı. Nişan almaya çalışmayı sürdürdü ama neyse ki büyük bir enkaz yığını ikimizin de vücudunu kaplarken benim vücudum da onunkini korudu.

Silah sesi kesildiğinde, tanıdık bir klik sesi duydum. Yeniden dolduruyordu.

Bu benim şansımdı. Başımı kaldırdım ve nişan aldım.

Bang.

Sicilimi lekeleyecek bir ölü ruh daha.

Gözlerim tekrar altımdaki kadına kaydı.

"Beş adım sonra buradan çıkacağız," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Nefes alış veriş biraz düzensizdi ve korku yüzünden okunuyordu. "İyi misin?"

Kısa bir baş sallaması ve iri gözleri bakışlarımı karşıladı. Ve tüm bu süre boyunca parmakları takım elbisemi kavradı. Sanki benim hayatım olan bu şeyin içinde dönüp dururken bir çapaya ihtiyacı varmış gibi.

Savaşın, silahların ve tehditlerin günlük hayatın bir parçası olduğu yeraltı dünyası.

Hoşuna gitse de gitmese de o da artık bunun bir parçası.

On İkinci Bölüm

SAILOR

S Bir şekilde bu günün geleceğini biliyordum. Yıllarca hiçbir şey yapmadıktan sonra kendime fazla güvenmeye başladım. I

Santos ailesinden herhangi birinin Gabriel'den haberdar olma ihtimalinin hiç olmadığını düşündüm. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Derin bir nefes aldım, sonra verdim. Sakinleşmem gerekiyordu. Kalbimin sert çarpışı göğsümü gerçekten acıtıyordu. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Kalp krizi geçirseydim kimseye söylemezdim. Korkudan mı yoksa bu adamın üzerimdeki etkisinden mi, bilemedim.

Yine de adamın hakkını vermeliydim. Panik yüzünden kendimi kaybetmenin eşiğine gelmişken, Raphael Santos son derece sakindi. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşurken ve kalbim göğsüme çarparken Raphael neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu. Korku ve panik tenimde dans ediyordu. Ama bu adam değil. Nefret ettiğim bir adamın bu muhteşem örneği hiç korkmuyordu.

Kaosunu seven bir şeytan gibi.

Kim olduğu belli değildi. Beni vücuduyla koruyan adam. Her gün bir çocukta gördüğüm bir yüzdü bu. En azından bunun ortaya çıkmasıyla biraz rahatlardım. Böylesine güçlü bir benzerlikle Gabriel'in babamın oğlu olma ihtimali. *Değil mi?*

Umarım öyledir. Bilim hiçbir zaman güçlü yanımla olmadı ama içgüdülerime güvenmek zorundaydım.

Gabriel'in gerçekten de bir Santos olduğunu haykırıyordu. Aralarındaki benzerlik açıkçası korkutucuydu. Gabriel mini bir Raphael'di.

"Nasıl oluyor da internette hiç fotoğrafın yok?" Ağzımdan kaçırdım. Tamam, çok diplomatik değildi, hatta soru için en uygun zaman bile

değildi ama bugün ölebileceğim gerçeğinden kendimi uzaklaştırmanın bir yoluydu.

Bana baktı ve ağzı yarı gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi.

"İnternetteki tüm resimlerimi silen ortak bir arkadaşımız var." Kaşlarım havaya kalktı, muhtemelen bu noktada saç çizgimle buluştu. Raphael Santos ve benim kesinlikle ortak arkadaşlarımız yoktu. "Nico Morrelli," diye açıkladı.

Dudaklarımda sessiz bir O harfi oluştu. "Ona tam olarak arkadaşım diyemem," dedim.

Gerçi o gece kıcıımı kurtardı.

"Kalbi kırılacak," diye alay etti ve ben de ona kısık bir bakış attım. "Senden hoşlanıyor."

Kaos etrafımızı sarmıştı. Siren sesleri havada dolaşıyordu. İnlemeler. Ağlar.

"Mafyayla işim olmaz," diye homurdandım nefesimin altında. Bu konuşmayı yapmak için iyi bir zaman değildi ve kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yine de burada onu eğlendiriyordu.

'Çok kötü' diye mırıldandığını duyduğumu sandım ama emin olamadım.

"O mutlu bir evliliği var," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Ayrıca, o senin için doğru kişi değil."

Dilimin ucuna geldi, o zaman benim için doğru kişi kim diye sormak ama bunun yerine gözlerimi devirdim. Bu adamla o kapıyı açmak akıllıca değildi.

"Peki ne yapıyor? Tüm görüntülerinizi internette mi saklıyor?" Raphael'in nasıl bu kadar etkili bir şekilde saklanabildiğini hâlâ merak ettiğim için sordum.

Uzaktan silah sesleri geliyordu. Serseri bir kurşun endişesiyle başımı o yöne çevirdim.

"Oldukça fazla. Böylesi herkes için daha güvenli."

Santos ailesinin üyelerinin gazetelerde neredeyse hiç görünmemesi o zaman mantıklı geliyordu. İnternette de görüntüleri yok denecek kadar azdı.

Muhtemelen bu onların işine yaradı çünkü fark edilmeden halkın arasında dolaşabiliyorlardı. Ve o lanet federallerin beni kartelden koruması gerekiyordu. Herhangi bir kartelden. Ve burada bir lider tam tepemde yatıyordu.

Gerçekten!

Acaba çantamdan göz yaşartıcı spreyi çıkarıp bu adamın muhteşem suratına sıksam başım daha fazla belaya girer mi diye düşündüm. Bilirsiniz, sadece

onu biraz daha az çekici yapıyordu. Yine de bu onun sert ve kaslı vücudundan bir şey götürmezdi.

Aman Tanrım. Beynimi bu patlamanın bir yerinde kaybetmiştim.

"Soruların bitti mi?" diye sordu eğlenerek. "Tekrar vurulmaya başlamadan önce yola çıksak mı?"

Adam en yüksek voltaja ayarlanmış ısıtıcı bir battaniye gibiydi. Etrafımıza molozlar düşerken iri, kaslı bir vücut beni sardı. Ve düşünebildiğim tek lanet şey, bir vasiyette bulunmadığım ve bu adamın çok ateşli olduğuydu.

Aptalın tekiydim.

Zarif ve ölümcüldü. Ben burada bayılmak üzereyken onun nefes alış veriş bile hızlanmamıştı.

Korkudan mı yoksa şehvetten mi, emin değildim.

Bedenlerimizin dokunduğu her yer tenimi hassaslaştırıyor, duyumlarımı karıştırıyordu. Kafamı karıştırıyordu. Güçlü vücudunun benimkine baskı yapması, sert kas duvarının yumuşak kaslarıma baskı yapması. Bu beni tahrik ediyordu.

Ne kadar kötü bir zamanlama, Denizci. Kendimi azarladım.

Vücudumun uykusundan uyanması için onca zaman varken, bu adam için tepki vermeye ve ateşlenmeye karar verdi.

Lanet olası Raphael Santos için!

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıktı ve o koyu, zeytin rengi tene karşı daha da parlak görünen mavi gözler bana kaydılar. Tanrım, ona her baktığımda iç çamaşırlarımın alev aldığına yemin edebilirdim. Sadece uzun boylu, yakışıklı ve yapılı değildi. Ama onun sert çenesinde bir şey vardı. Kirli sakal ve o koyu renk saçlar içimde bir şeyleri yerinden oynattı.

Onda bana çok tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Sanki tam olarak çözemediğim uzun zaman önce kaybolmuş bir anı gibi.

Zihnimi yoklarken kaşlarım çatıldı ve sesi araya girdi. "Yaralandın mı?"

Sesinin tonu tüylerimi diken diken etti ve eli etrafımda sıkıştı.

Tenimdeki sıcak nefesi, sıcaklığı ve erkeksi kokusu bedenimi bir tür aşırı hızlanmaya sürükledi. O kadar güzel kokuyordu ki, yüzümü boynuna gömmek ve tenini yalamak istiyordum.

Aguardiente gibi, bir keresinde denediğim şu çılgın siyah meyanköklü alkollü içki. Evet, tüm sıcak kanlı erkekler gibi güzel kokuyordu.

Bir inilti daha.

Tanrım, neden bir gangster? Vücudum iyi, düzgün bir adama tepki vermeliydi. Aaron Kennedy'ye mesela. Herkes bu birleşmeyi bekliyordu. Herkes bunun doğru hareket olduğunu söyledi. En iyi arkadaşlarım hariç herkes. Gerçek şu ki Aaron ve ben hiç çıkmadık. En azından klasik anlamda.

Yeterince iyi anlaşıyorduk. Benimle asla seks yapmaya kalkışmadı ve sadece bu bile onu mükemmel bir erkek arkadaş yapıyordu. Resmi ve siyasi toplantılar için randevuya ihtiyacı olduğunda, ben de aynı şekilde onun yanında olurdum. Medya kendi sonuçlarını çıkardı ve ikimiz de onlara karşı çıkma zahmetine girmedik. Evet, beni öpüyordu ve bir ya da iki kez şakalaşmaya çalıştık ama bu garipti. Tecrübeli değildim ama onun rahatsız olduğunu söyleyebilirdim.

Belki de bana her dokunduğunda paniklediğini hissediyordu; bilmiyordum. Her iki durumda da, bunu hiç konuşmadık.

Ne olursa olsun, bir gangster için bu kadar azmış olamazdım. Onları alaşağı etmeyi kendime görev edinmiştim. Onlarla yatmayı değil.

Her ne kadar

Kes saçmalamayı, Denizci, kendimi azarladım.

"Denizci," diye homurdandı. "Sen. Sen. Yaralandın mı?" Sesi derin, kadifemsi ve çok erkeksiydi. Kulağa ne kadar hoş geleceğini hayal edebiliyordum-

Düşüncelerimin akışını kestim. Kesinlikle yanlış yöne gidiyordu. Bu adam benim tipim değildi. Hem de hiç.

Yine de vücudum bu mesajı algılayamıyor gibiydi.

"Hayır. Ben iyiyim."

Tekrar ayağa kalktı ve bana yardım etti. Kolunu belime doladı, gözleri etrafımızdaki duruma dikkat kesilmişti. Lanet olası adliye binası karmakarışıktı. Çığlıklar, sirenler ve ara sıra uzaktan gelen silah sesleri. Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

"Hadi gidelim buradan." Beni sola doğru itti. Gözlerini ayaklarıma indirdi ve ben de bakışlarını takip ettim. Lanet olası topuklar! "Seni taşımamı ister misin?"

Kaşları havaya kalktı.

"Omzunun üzerinden mi?" Sonra az önce ağzımdan çıkanı fark ederek başımı salladım. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece işteki başka bir gün."

Aptal! Konuşmayı kes. Muhtemelen yüzümdeki dehşeti görebiliyordu. Ne de olsa, Anya her zaman berbat bir poker suratım olduğunu söylerdi.

Neyse ki yorum yapmadı. Elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni öne doğru itti. Avucunu bana doğru bastırması içimde bir ürperti yarattı. Beynim bunu algılayamadı. Vücudum daha önce hiç olmadığı kadar tepki

veriyordu. Bu kötü bir şeydi. Çok kötüydü.

Ama Őu anda beni bu binadan çıkarabilecek tek kiŐinin o olabileceđini dűŐűnerek onu takip ettim.

BeŐ dakikadan az sűrdű ve ellerim bu adamın savaŐ alanına benzeyen bir yerden geçmeye çalıŐıyordu. ű inçlik topuklu ayakkabılarla kolay bir iŐ deđildi. Öte yandan bu adam, pahalı, özel yapım  parçalı bir takım elbise ve sűslű ayakkabılar giymiŐ olsa bile, bu felaketin içinde evinde gibi gűrűnűyordu.

Kendi bűlgesini yűneten yakıŐıklı bir Őeytana benziyordu. *Cehennem*.

Kaos ve enkazın arasında o kadar çok inleme, sızlanma ve çıđlık vardı ki kimse bize dikkat etmedi. Hűlű yűrűmeyi baŐaran ve kanaması olmayan iki kiŐiydik. Yardıma ihtiyacımız yoktu.

DıŐarı çıktığımızda, ıŐıklar ve sirenler havada çığlık atıyor ve daha fazlası bize doğru geliyordu. İkimiz de sűrekli omzumuzun űzerinden bakıyorduk ama otoparka doğru koŐarken kimse bizi takip etmiyordu.

Aniden bir SUV belirdi. Gıcırdayan lastiklerle nűműzde durdu ve hala kimse bize dođru bakmadı bile. Biri kot pantolon ve beyaz tiŐűrt, diđer i takım elbise giymiŐ iki iri adam arabadan atladı.

"Bu o mu?" Biri mavi, diđer i karanlık iki çift gűz bana dođru titreŐti.

Raphael kesin bir tavırla, "Arabaya bin, Denizci," diye emretti.

Alay ettim. "Seninle bir yere gideceđimi hiç sűylemedim. Beni oradan çıkardın, çok teŐekkűr ederim. Őimdi ikimiz de yolumuza gidelim."

Aslında eđlenmiŐ gűrűnűyordu. "Hiç sanmıyorum, Reina." KaŐlarım atıldı. Bu da tanıdık gelmiŐti. "Sen ve Gabriel benimle geliyorsunuz."

Beni araca gűtűrmeye çalıŐırken eli bileđime dolandı. Eđer binersem, her Őey kaybolacaktı. Ben de bildiđim tek Őeyi yaptım. En iyi arkadaŐımın kardeŐi Royce Ashford'un bana öđrettiđi gibi hızlı bir hareketle vűcudumu ona dođru kaydurdım ve taŐaklarına diz öktűm.

Saniyenin çok kűűk bir kısmı sűrműŐű ama sanki dakikalar sűrműŐ gibiydi. Korumaları ŐaŐkın ŐaŐkın bakarken Raphael'in yűzűnde acı ifadesi belirdi. Açıkçası benim de kafam karıŐmıŐtı. Aslında iŐe yaramasını beklemiyordum.

Sonunda kendime geldim, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve koŐarak onlardan uzaklaŐtım. Son durak ođlumun okuluydu. Omzumun űzerinden bir bakıŐ atma riskini gűze alarak, Raphael'in kamburunu çıkarıp taŐaklarını tutarken İspanyolca bir denizci gibi kűfrettiđini gűrdűm.

Adiós, amigo, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde.

Kendimden memnun bir şekilde sıırtmama engel olamadım. Ne yazık ki Raphael tam o anda gözlerini kaldırdı ve yüz ifademi yakaladı. Bana attığı bakış intikam sözü veriyordu.

Yine de vücudumun neden zevkle titrediğini anlayamıyordum.

On Üçüncü Bölüm

RAPHAEL

Madre de Dios.

Taşaklarıma tekme attı. Hem de çok sert. Yapmasa iyi olur. çocuk sahibi olma yeteneğimi etkiledi. Bunun için çabaladığımdan değil. Babamın yanında berbat bir şekilde büyüdükten sonra olmaz.

Kadının sofistike olması gerekiyordu. Vahşi bir kedi değil. Buna rağmen, eğer taşaklarım ağrıyorsa olsaydı, şu anda pis ağızlı sarışın kadın için sertleşiyor olurdum. Evet, berbat öncelikler.

Yine de ona ödetirdim. Taşaklarıma tekme attığı ve sırtıttığı için. Şeytan onu kovalıyormuş gibi koşarken omzunun üzerinden bana baktı. Sanırım şeytan bendim.

Bir dahaki sefere sırttan ben olacağım.

"Gerçekten söyledikleri kadar acıyor mu?" Caine sordu ve ben gözlerimi ona diktim. O kadar kötüydü ki sesimin bir kız gibi çıkmasından korktum. "Cevap vermek zorunda değilsin," diye beni temin etti. "Acı çektiğini görebiliyorum."

"Göstermemi ister misiniz?" Onu iterek yolumdan çekildim ve arabaya bindim. "Bin şu lanet arabaya da kardeşimi öldürtmeden önce kadını yakalayalım."

"Ya da kendisi," diye ekledi Caine yardımcı olmadan, bir aptal gibi sırtarak.

"O umurumda bile değil," dedim soğuk bir şekilde. *Yalanlar*. "Kadının pervasızlığı Gabriel'i riske atıyor ve ben buna müsamaha göstermeyeceğim."

Caine bana inanmamış gibi görünüyordu ama başka bir şey söylemedi. Onun yerine yanıma bindi ve Diego sürmeye başladı.

"Nereye?" diye sordu. "Önce çocuğun okuluna ya da apartman dairesine." "Okul."

Tahminimce önce oğlunun peşinden giderdi. Gerçi biyolojik oğlu değildi. Sailor yeğenini evlat edinmişti ve itiraf etmeliyim ki bu kadına hayranlık ve saygı duymama neden olmuştu. Kız kardeşi Anya doğum yaptığında henüz on sekiz yaşındaydı. Normalde bu kadar genç yaşta evlat edinmeye hakkı olmazdı ama Ashford bağlantıları çok geniş ve derindi.

Kendi annemi düşündüm. Acılarını beyaz toz ve alkolle boğardı. İyi bir kadındı, ta ki öyle olmayana kadar. Gerçekten çatlakları doldurmaya *çalıştı*. Ama uyuşturucu ve gerçeklikten kaçışı araya girdi.

Onu yerden kaldırmak zorunda kaldığım o kadar çok gece oldu ki, kendi kusmuğu saçlarını lekeliyordu. Ağabeyim ve babam onu tekmeleyerek yoldan çeker, İspanyolca küfürler ederlerdi ama ben bir yerlerde bir köpeğe asla yerdeyken tekme atılmaması gerektiğini öğrenmiştim.

Ancak annemin varlığının ve terbiyesinin yokluğu, beni babamın etkisi altında büyümek zorunda bıraktı. Hayatım boyunca onun klonu olacağımdan korkmadığım bir an bile olmadı.

Annemi son gördüğüm an zihnimi doldurdu, bu anı ölene kadar peşimi bırakmayacaktı.

Odaya ulaşana kadar hastane koridorlarının labirentini takip ettim. Babamın dediği gibi bu bir rehabilitasyon değildi. Annemi bir akıl hastanesine yatırmıştı. Babam onu Montana'da bir yere kapatmıştı. Oraya "akıl hastanesi" diyordu.

Aslında bir akıl hastanesiydi. Ona eziyet etmeye bayılıyordu.

Onu buradan çıkarmaya niyetliydim. Biraz zamanımı aldı ama onu buldum.

Burada bir ay geçirmişti ve annemi tanıdığım kadarıyla bu süre ona bir yıl gibi gelmişti. Özellikle de babam ziyaret ettiğinde. Haftada bir kez yaptığı düzenli işkence seansı. Kardeşim Vincent öleli birkaç yıl olmuştu. Ne yazık ki,

Babamın dikkatini anneme ve diğer kadınlara yöneltti. O istedi Santos hattını güvence altına almak için başka bir varis. Onun gibi çalışmayı reddetmemden hoşlanmadı.

Köşeyi döndüğümde babamın adamlarını kapının önünde konuşlanmış buldum.

Bir an bile düşünmeden silahımı doğrulttum ve tetiği çektim. İkişer kurşun. İkisi de ölmüştü.

Odaya doğru ilerledim. Bir daire gibi düzenlenmişti ama yine de bir sanatoryumdu. Siktiğimin piçi. Kendi evinde ölmesine bile izin verememiş.

Oturma odasına şöyle bir bakınca televizyon karşısında olmadığını anladım. Kafası iyiyken genellikle böyle yapardı ve babam ona uyuşturunca temin etmekten çok mutluymuştu. Odaya ve mutfığa doğru devam ediyordum. Hâlâ bir şey yok. Şaşırdığımdan değil. Benimkini görmemiştin.

Küçüklüğümde beri annem mutfakta.

Mutfak bir balkona açılıyordu. Kapı açıktı, Montana'nın soğuk havası tüm daireyi donduruyordu. Bu da başka bir cezalandırma biçimiydi. Annem soğuktan nefret ederdi, gerçek bir Kolombiyalı prenses gibi sıcak havayı tercih ederdi.

Ve yaşlılığında, artriti onu rahatsız etti.

Balkona adım attım ve donakaldım. Annem balkonun pervazında duruyordu, zayıf bedeni gelinlik içindeydi ve simsiyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Görünüşe göre annemin tüm gardırobu, sakladığı gelinlikle birlikte buraya getirilmişti.

Jesucristo. Yüce İsa. Ne sikime gelinlik giyiyordu ki?

"Anne, aşağıya gel," dedim ona usulca, ürkütmemeye çalışarak Onu.

Kımıldamadı bile. "Hayır, evlat." Bana 'oğlum' demediğinden beri beş yaşındaydı. "Her şeyi bitirmenin zamanı geldi."

"Evet, aşağı gel de konuşalım," diye mırıldandım. "O güzel yüzünü görmek istiyorum anne."

Güldü. Hayal kırıklıklarını ve birçok aşağılanmayı anlatan acı bir kahkahaydı bu.

"Raphael, meleğim," dedi sonunda. "Kardeşin Vincent'in ölmesine sevindim. Her şeyi tersine çevireceksin. Her şeyi olması gerektiği gibi yapacaksın." Silahımı kılıfıma geri koyarken bir adım daha attım.

"Aşağı gel, anne."

Bana doğru döndü ve işte o zaman nihayet gördüm. Onun yüzü mosmordu. Lanet olası babam onu feci şekilde dövmüş olmalıydı. Ellerimi yumrukladım, duvarı yumruklayıp annemi balkondan aşağı göndermekten korkuyordum.

O yaşlı piçten nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum ve soğuk bedeninin yere düştüğünü görmek için sabırsızlanıyordum.

"Anne, burası çok soğuk," diye tekrar denedim. "Hadi içeri girelim."

Yanakları morarmış, dudağı yarılmış ve tek gözü şişmişti. Onu o güne kadar gördüğüm en kötü durumdaydı.

Soğuğa rağmen alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissettim.

"Meleğim, sakın onun gibi olma," diye fısıldadı, yanağından bir damla yaş süzülürken.

Bu hiç iyi değildi. Yoksunluk yaşıyor olmalıydı ve babamın dayağıyla birlikte sınırına ulaşmıştı.

Balkon korkuluğunu kavrayarak bir bacağını kaldırdı, sonra diğerini.

"Anne," diye uyardım, panik sesimde belirgindi. İleri atıldım ama ona ulaşamadan beni itti.

"Seni seviyorum, evlat."

İnce bedeninin havada uçuşunu, koyu renk saçlarının karanlık, uğursuz bir bulut gibi savruluşunu ve beyaz gelinliğiyle daha da keskinleşmesini izledim.

Ve böylece babam hayatımdaki iyi bir şeyi daha öldürmeyi başardı.

Birkaç yıl sonra Sasha Nikolaev'in babamı öldürmesi hayatımın çürük elmasını ortadan kaldırdı. Evet, karma tam bir orospuydu.

Bölüm On Dört

SAILOR

Taksi şoförü yüzüncü kez dikiz aynasına baktı. Muhtemelen dengesiz olduğumu düşündü. Onu suçlayamazdım. Saçlarım karmakarışık, yüzüm terli, giysilerim buruşuk ve kirliydi. "Bir patlama oldu," diye mırıldandım açıklamamı. Yutmuş gibi görünmüyordu.

Omuzlarımı silktim ve telefonumu çıkarıp Royce'u aradım. O benim en sevdiğim Ashford kardeşimdi, hepsini sevmediğimden değil. Ama Aurora'yla tanışmamdan çok önce kaçırılan Kingston'ı saymazsak, bizim yaşımıza en yakın olan oydu.

"Hey, kızım." Ve beni selamlamak için eşsiz bir yolu vardı. Ben de onu "Selam," diye selamladım.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Kelimeyi söyle, sarışın, ve anladın." Bana sarışın demesinden nefret ettiğimi biliyordu. Bunun anlamsız bir şey olduğunu düşünüyordu ama gerçek şu ki, babamın berbat inançlarını hatırlattığı için nefret ediyordum. O ırkçı, cahil piç.

Bana hayat veren adamın üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. O asla değişmeyecekti ve onunla başa çıkmanın tek yolu onu alaşağı etmekti.

Anya için. Gabriel için.

"Aile kulübenizi kullanabilir miyim?" Ben sordum.

"Elbette," diye cevap verdi hemen. "Her şey yolunda mı?"

Hayır. "Evet."

Ashfordlar benim ve Gabriel için çok şey yaptı. Willow ve Aurora onu büyütmeme yardım ettiler. Üniversiteden mezun olmamın tek sebebi arkadaşlığımızdı.

ve Gabriel'e iyi bir hayat sunabildi.

Hepsini bu pisliğin içine çekmeyi reddettim. Ben başlattım ve ben bitirecektim.

Muhtemelen bana inanıp inanmayacağını düşünerek sessiz kaldığında devam ettim, "Sadece biraz ara vermeye ihtiyacım var. O günden beri çok stresliydi.

makale ve Federaller sürekli peşimde. Artık beni takip etmeleri konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Artık seni takip etmiyorlar mı?"

"Hayır." Doğrusu, gözlerim Raphael'le birleştiği anda onları unutmuştum.

"Bu doğru görünmüyor," diye homurdandı. Şimdiden kaşlarının hoşnutsuzlukla çatıldığını hayal edebiliyordum. "İzin verin üzerinize güvenlik koyayım."

"Hayır!" Biraz fazla hızlı bir şekilde ağızımdan kaçırđım. "Hayır, teşekkür ederim. Güvenliğe ihtiyacım yok."

Bunu bir kalp atışı sessizliği izledi.

"Denizci, başın belada mı?"

Alay ettim. "Hayır." Tanrım, tam bir aptaldım. Royce'un Gabriel'le beni Tijuana ya da Santos Karteli'nin bizi bulamayacağı bir yere göndermesini sağlamalıydım. Ama yardım için Ashford'lara koştımaya devam edemezdım. Kendi tabaklarında yeterince var.

"Her şey yolunda," diye onu temin ettim. "Gabriel ve benim sadece küçük bir hafta sonu kaçamağına ihtiyacımız var."

"Bugün Çarşamba," diye belirtti.

"Uzun bir hafta sonu kaçamağı," diye mırıldandım. İki kalp atışı sessizlik.

"Tamam," diye boyun eğdi. "Madem öyle diyorsun, ama bir şey olursa ve yardıma ihtiyacın olursa hemen beni ara."

"Elbette," diye söz verdim, ama bu sözümü bozacağımı biliyordum.

"Ve çok teşekkür ederim, Royce."

"Tamamdır, sarışın."

Taksi şoförü şehrin kuzeybatı yakasındaki binama yaklaşırken aramayı sonlandırdım. Çantamdan nakit para çıkardım, avucuna bir yirmilik sıkıştırdım ve taksiden atladım.

Tanrı'ya şükür haftalardır paranoyak olmuştum. Gabriel'in ve benim çantamı acil bir durum için hazırlamıştım. Flaş haber. Bu lanet olası bir acil durumdu.

Hızlı adımlarla binanın girişine doğru yürüdüm ve bir görevli bana kapıyı açtı.

"Bayan Denizci," diye selamladı beni.

Varlığının her zerresini saran stres ve endişeye rağmen gülümsedim.
"Merhaba, Nigel."

"Eve erken gelmişsin," dedi, gözleri dağınık kıyafetlerime takılmıştı.

Başımı salladım ve az önce açılan asansöre koştum. Ona acınacak bir mazeret sunmanın anlamı yoktu. Onu sorgulamaya karar veren herhangi bir Ashford kardeşine bunu tekrarlayacaktı.

Daireye girer girmez odama koştum ve iki çantayı aldım, ardından oğlumla paylaştığım banyoya girdim ve tuvalet malzemelerini tek bir hamlede en büyük tuvalet çantama yerleştirdim.

"İşte böyle verimli bir şekilde toplanırsın," diye fısıldadım kendi kendime.

Nigel'in keskin bakışları üzerimdeyken kapıdan çıkıp binadan çıkmadan önce bir kot pantolon ve tişört giyip ayakkabılarımı giymem tam iki dakikamı aldı.

Evet, Ashford'ları arardı.

"Nereye gidiyoruz anne?" Gabriel'in heyecanı güzel gözlerinde parlıyordu. Raphael Santos'unkilerle aynı tonda. Ben hala Bu konuda ne hissettiğime karar veremedim. Elbette babamın oğlu olmadığı için minnettardım ama bir Santos olmak gerçekten çok daha mı iyiydi?

"Uzun bir hafta sonu tatiline çıkıyoruz," dedim ona, endişelerimi gülümsememin arkasına saklayarak. Onun da Anya ve benim gibi büyümesini istemiyordum. Bizim tek kaygısız anlarımız ailelerimizden uzakta olduğumuz zamanlardı.

"Sürpriz!" Haykırdım.

Gülümsemesi sırtıma dönüştü. Hafta sonu kaçamaklarımıza bayılırdı. Tabii ki, genellikle tam olarak öyleydi. Hafta sonu kaçamağı. Gerçek bir kaçamak değil, "gangsterlerden saklanma" türünden bir tatil.

Direksiyona geçtim ve anahtarı kontağa takar takmaz cep telefonum ötmeye başladı.

İsmi kontrol ettim.

Willow'du. ***İyi misin? ***

Gösterge panelindeki saate baktım. Benden üç saat gerideydi, şu anda Kaliforniya'daydı. Bugün ya da yarın dönmesi gerekiyordu. I

onu görmeyi dört gözle bekliyordu. Gabriel'i de. Ve yine de, burada kaçıyorduk. Santos ve Tijuana Karteli'nden.

Boktan bir şanstı bahsediyoruz.

***Evet, mükemmel. Sen mi?**

Benim aksime Willow'un koyu kestane rengi saçları güneşin altında kumral tonlarda parlıyordu. Ufak tefekti, sadece 1.80 boyundaydı ama

Kişiliği onu daha büyük gösteriyordu. Ebeveynlerinin mirasıyla, hem Portekizli olan annesinden hem de Fransız olan babasından en iyi özellikleri aldı. En iyi yanı ise altın gibi bir kalbe sahip olmasıydı.

Royce başının belada olabileceğini söyledi.

Evet, Ashford kardeşlerden hiçbir şey kaçmadı.

***Aurora'dan haber aldın mı? ***

Onun için endişelenmişim. Rusya'ya yaptığı seferden ve kardeşini öldüren adamı yakaladıktan sonra eskisi gibi olmamıştı.

***Evet, Washington'a geliyor. Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. Ben cevap yazamadan başka bir mesaj geldi. *Babasının bağış toplantısına katılıyor. ***

Onlardan nefret ederdi. Kardeşlerinin onu katılmaya ikna etmesine şaşırmışım.

***O geldiğinde burada olacaksın, değil mi? ***

Onun yalnız kalmasını istemedim. ***Nerede olacaksın? ***

Willow bazen tam bir baş belası oluyordu. ***Yuvarlak.***

Ekranımda baloncuklar belirdi ama o başka bir şey söyleyemedi ben hızlıca ***Evinize güvenle uçun*** yazdım.

Gönder'e tıkladım, sonra telefonu kapattım ve elimdeki duruma odaklandım. Ashford kulübesine güvenli bir şekilde ulaşmamız gerekiyordu. Oraya vardığımızda kimsenin bizi bulamayacağından emindim. Ashford'lar birinci sınıf güvenlik sağlıyordu. Bir sonraki adımımın ne olacağına karar verene kadar ortalıkta görünmeyecektim.

Santos ve Tijuana Karteli'nden saklanmak zor bir şey olurdu. Özellikle de beni destekleyecek para olmadan.

On Beşinci Bölüm

RAPHAEL

I genç kadının oğlunu almak için acele edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Planımız onları yakalayıp güvenli bir yere götürmekti. Bunu yapmama gerek yoktu.

ülkenin her yerinde kadını kovalıyor olacak.

Yönetmem gereken bir organizasyon ve şirketler vardı.

Gabriel'in okuluna gitmemiz çok uzun sürdü. Diego, Washington, D.C. sokaklarının mantıksız düzenine aşina değildi. Lanet olası Google Maps yol tarifi.

D.C.'de Albemarle'daki Janney İlkokulu'nun binasına yaklaştığımız anda Sailor'ı fark ettim. Kılık değiştirme çabası karşısında dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Yırtık kot pantolonu kalçalarını mükemmel bir şekilde sarıyordu.

Düz siyah tişört. Chucks. Ve at kuyruğu yapılmış bir beyzbol şapkası. Onu ele veren saçlarıydı. O tonu kaçırmak zordu.

Görünüşe göre kadının yol tarifi ile ilgili bir sorunu yok.

D.C. çünkü biz ilk varış noktamıza daha yeni ulaşmışken o eve gitmek, arabasını almak, üstünü değiştirmek ve ardından oğlunun okuluna gitmek için zaman buldu.

"Yavaşla Diego," diye emrettim.

Arabasına doğru koşuşturmalarını izledim. Beyaz bir Volkswagen Jetta. Oğlunu arabaya bindirirken ona gülümsüyordu. Gabriel'in resimlerini görmüştüm. Santos'a benzediği inkar edilemezdi. Koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı ama diğerleri de öyleydi. Ama yüz yapısı, hatta gülümsemesi bile benim çocukluk resimlerimi andırıyordu. Teyzesine ya da üvey annesine hiç benzemiyordu. Anya McHale'in gördüğüm resimlerine göre, biyolojik annesine de hiç benzemiyordu.

Bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Ama onun Sailor'a sevgi dolu bir bakışla gülümsediğini görmek, onu kendi dünyama çekme planımı sorgulamama neden oldu.

Ne de olsa ben de bunun bir parçası olmak istemiyordum. Ama hiçbir zaman çıkma ihtimalim olmadı. Beni kurtaran şey, kardeşimin ve babamın ölümleriyle birlikte organizasyonda değişiklikler yapabilmem oldu.

Gabriel ve annesinin dolaşmasına izin vermek gibi saçma bir düşüncüyü bir kenara iterek kararlılığımı sertleştirdim. Onları açıkta bırakmak daha tehlikeliydi. Tıpkı benim öğrendiğim gibi düşmanlarım da öğrenebilirdi. Ve Gabriel'i ele geçirirlerse, onu bana karşı teminat olarak kullanacaklardı. Ona zarar verirdi.

Anne ve oğlunu kaçırma planıma geri dönerek emri verdim. "Onları gidecekleri yere kadar takip edeceğiz. Sonra da onları yakalayacağız."

Planım oturup Bayan McHale'in gelip küçük Gabriel'in gittiği ilkokuldan oğlunu almasını beklemek ve sonra ikisini de yakalamaktı. Ama geriye dönüp baktığımda, aptalca bir plan olduğunu görüyorum.

Artık dalga geçmek yok.

Onları evime geri götürürdüm. Onları kendi bölgemde korurdum. Gabriel'e imparatorluğumuz ve bu dünyada nasıl hayatta kalacağı hakkında bilmesi gereken her şeyi öğretecektim. Reşit olduğunda imparatorlukta kalmak isteyip istememesi ona bağlı olacaktı. Ama peşinden biri gelirse kendini savunabilecek kapasitede olacaktı.

Ve Denizci... O kadına tamamen farklı bir şey öğretirdim. Ama önce onunla mantıklı bir şekilde konuşmalıyım. O ve Gabriel benimle kalmak zorundaydı. Onları korumanın tek yolu buydu.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildi?" Diego homurdandı.

Omuz silktim. "Başkente büyüdü ve muhtemelen etrafı üçümüzün toplamından daha iyi biliyordur."

Caine'i aradım. "Evet?"

"Kadının dairesine git ve onun ve çocuğun tüm kıyafetlerini topla. Benim evime gönder. Sakın yakalanma."

Caine istediği zaman görünmez olabiliyordu. Bu onun uzmanlık alanıydı. "Tamamdır."

Beklerken telefonu kapattım. Diego iyi iş çıkarmış, arabayı park halindeki başka bir arabanın arkasına gizlemişti, biz de Sailor'ın direksiyona geçmesini izliyorduk, dikkati telefonundaydı. Uzun sürmedi ve arabayı çalıştırdı.

"Oyunlar başlasın," diye anons ettim.

Diego homurdanmaya başlamadan önce onu iki saat boyunca takip

ettik. "Nereye gidiyor bu? Kimsenin olmadığı bir yere mi? Burası vahşi batı gibi."

Alay ettim. "Hiç de bile. Hâlâ Maryland'deyiz."

"Madre de Dios, kim burada yaşamak ister ki?" Diego şikayet etti.

"Görünüşe göre yaklaşık üç yüz bin kişi Batı Maryland'de yaşamak istiyor," diye kıs kıs güldüm.

"Aptallar," diye karşılık verdi Diego.

"Kadını kaybetme," diye uyardım, onun arabasıyla bizimki arasındaki mesafenin uzadığını fark ettim.

Diego'nun nefesinin altında mırıldandığı diğer şeyleri görmezden gelerek Nico'yu aradım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Raphael, senin için ne yapabilirim?"

Adamda sevdiğim şey buydu. Saçmalık yok.

"Yerinizi Sailor McHale'e bildirmenizi istiyorum."

Hattan derin bir kıkırdama sesi geldi. "Onu şimdiden kaybettin mi?"

"Hayır." Beni taşaklarımdan tekmelediğini onunla paylaşacak değildim.

"Lütfen ona gelen tehditleri ya da soruları gözetim altında tutun."

"Sanırım Washington'daki patlamanın onunla bir ilgisi var." "Santiago Tijuana kefaletle serbest bırakıldı."

"Siktir."

"Evet, lanet olsun," diyerek bu düşünceye katıldım.

"Peşinde olacaklar. Orada tek başına kalamaz," diye homurdandı Nico.

Tamamen aynı fikirdeydim. "Onu takip ediyorum ama peşinde olabilecek başka kişilerden de haberdar olmak istiyorum."

"Bana beş dakika ver. Telefonuna bir uygulama yükleyeceğim. Onunla ilgili yaptığım her şeyi görebileceksin."

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Sözünü tuttu, telefonum çaldı ve bir de ne göreyim. Küçük Bayan Günişığı'nın varış noktası telefonumda belirdi. Görünüşe göre kendimizi Appalachian dağlarında bulacaktık.

"Biraz Appalachian manzarasının tadını çıkaracağız," dedim adamlarıma.

"Normal kadınlar sahile koşar," diye homurdandı Diego. "Ama biz bunlardan bir tane al."

Diego'nun dağları sevdiğini zaten söyleyebilirim.

On Altıncı Bölüm

SAILOR

G Abriel çoktan uykuya dalmıştı. Uzun bir gün olmuştu, yorgunluk iliklerime kadar işlemişti ama bu yorgunluktan kurtulmak mümkün değildi.

İçimde bir endişe vardı. Bir ileri bir geri volta atmaya devam ettim, kulübenin sessizliği neredeyse bunaltıcıydı.

Cırcır böceklerinin sesi sinirlerimi bozuyordu. Baykuş ötüşü havaya bir şeyler fırlatmak istememe neden oluyordu. Mantıklı değildi. Korkuydu.

Berbat ettim. Yayınladığım makalenin koruma sağlaması gerekirdi. Sağladığım kanıtlar Santiago Tijuana'yı ömür boyu hapse atmaya yetecek kadar ikna edici olmalıydı. O zaman plan onunla pazarlık yapmaktı - babama karşı kanıt elde etmek için.

Onun yerine, her şeyi berbat ettim. Şimdi kendimi kaçarken buldum. Gabriel'in güvenliği tehlikedeydi ve hepsi benim hatamdı.

Panik her hücreme yayıldı. Onu kontrol etmeliydim. İyi olduğundan emin olmak için. Aceleyle kabine girdim ve uyuduğu odanın kapısını sessizce açtım.

Başımı içeri uzattığımda onu derin uykuda buldum. Kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, yüzünde küçük bir gülümsemeye uyuyordu. Benim mutlu oğlum. O gülümsemeyi yüzünde tutacaktım. Bana neye mal olursa olsun.

Anya için.

Beni korudu, benim mutluluğum için kendi mutluluğunu feda etti. Babam ona tecavüz etti. Birçok kez. Onu korumak yerine, ona zarar verdi. Karanlıktan korkuyordum, her zaman onu aramak için koridorda yalınayak yürüyordum.

Çünkü onunla birlikte olmak bana huzur veriyordu. Bana huzur veriyordu. Nefes alışını duymak, uykusunu görmek.

Canavarın geldiği zamanlar hariç. Odasında uyuması için yalvardığımda kaşlarını çatmasının tek nedeni buydu.

"Uyan, Denizci." Kız kardeşimin sesinde aciliyet vardı. Onun sesini duymayı severdim. Yumuşaktı ve bana ninniler söylediğinde içim sıcacık olurdu. Ama üzgün olduğunda boğazı çok ağrırdı. Çok sıkıldığını söylerdi. Ben de ona anaokulunda öğrendiğim şarkıları söylerdim. Onu daha iyi hissettirmek istedim.

Çünkü onu seviyordum. Bana hiç bağırp çağırmadı. Ve o hiç vurmadım. Annem ve babam vurdu. Bizi ağlatırlardı; Anya benden daha çok. "Denizci, uyan." Soğuk hava odayı doldurdu ve gözlerim dalgalandı.

Açıktı. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdım, kafam karışmıştı.

"Saklanmalısın."

Korku içime işledi ve kalbim hızlanarak küçük göğsümde gümbürdedi. Ayakkabıların mermer zeminde çıkardığı ritmik sesler koridorda yankılandı.

"Korkuyorum Anya," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Ses gittikçe yaklaşıyordu. "Yatağın altına. Şimdi!" Beni yatağın altına itti. "Ses çıkarma, Denizci. Ne olursa olsun, sessiz kal. Tamam mı?"

Gözlerim yandı, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve burnum akmaya başladı. Elimin tersiyle sildim. "Seni seviyorum Sail," dedi. Fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, Anya."

Kapı gıcırdadı ve hızlı bir hareketle yatağın kenarından bir battaniye çekerek beni karanlıkta bıraktı. Korku tuhaf bir şeydi. Korku Seni bir kara delik gibi yuttu, cehennemin derinliklerine sürükledi. "İşte benim fahişem." Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Bunun gibi. "İspanyolca fahişe nasıl denir biliyor musun?"

Babasının sesi acımasız ve soğuktu, tıpkı teninde donma hissi uyandıran bir ses gibi. Anya cevap vermemiş olmalıydı çünkü babası konuşmaya devam etti.

"Put, Anya. Bunu unutma." Kelimeleri anlamamıştım ama Küçük kalbim ondan çok nefret ediyordu. Ben de annemi sevmiyordum. Ona babamın Anya'yı ağlattığını söyledim. Annem ona yardım etmek yerine yüzüme bir tokat attı ve bana yalancı dedi.

Sert bir ses tonuyla, "Yatağa uzan," diye emretti.

"Lütfen, hayır." Anya'nın yumuşak sesi ancak bir fısıltı gibiydi. Sözcükleri ancak havaya karışmıştı ki, sessizlikte yüksek sesli bir şaplak çınladı. Benim

Küçük elim yüzüme gitti ve onu tuttu. Annemin bana attığı tokadın acısını hâlâ hatırlıyordum. Kalbim Anya için ağladı ve ağzım çığlık attım. Ama sonra Anya'nın talebini hatırladım. Ses çıkarma.

Boştaki elimle ağzımı kapattım.

Gıcirtı. Yatak girintili çıkıntılıydı, beni boğuyordu. Alan çok küçüktü, çok karanlıktı.

*"Çığlık at." Sesinden nefret ediyordum. **Ondan** nefret ediyordum.*

Herkesten çok.

Dudağımı ısırđım, kan tadı aldım. Anya genelde benimkini daha iyi öperdi ama küçük kalbim onunkinin daha büyük olduğunu biliyordu.

"Benim için ağla, benim küçük fahişem." Soğuk, acımasız fısıltı Odayı saran uğursuz sis, bu dünyadaki tüm iyilikleri boğuyor.

Yataktan gıcırtilar geliyordu. Bedenler yatakta yer değıştirirken örtüler hareket etti ve saklandığım yer açıldı. Parmaklar yatağın kenarına kıvrıldı, sertçe kavradı. Çirkin parmaklar. Buruşuk parmaklar. O parmaklardan biri McHale ailesinin arması olan yüzüğü tutuyordu.

Çığlıklar boğazımda düğümlendi ama Anya sessiz olmamı söyledi.

Ben de elimi ısırđım. Sertçe. Acıyı hissettim ve midemi bulandıran sesleri duydum. O lanet yataktan nefret ediyordum. Sıcak, tuzlu gözyaşları çenemden aşağı damlıyordu.

"Çığlık at, lanet olsun."

Alnımdan soğuk bir ter boşandı ve ellerimde başlayan bir titreme vücuduma yayıldı. Ciğerlerim sıkıştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı.

Nefes al, Denizci. Neredeyse Anya'nın sesini duyabiliyordum. gecenin sesleri. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimin şişmesine izin verdim ve sonra yavaşça nefesimi verdim. Bunu tekrarlardım ve tekrarlardım, sonunda kalp atışlarım yavaşladı.

Sekiz buçuğu gösteren saate baktım. Aklıma gelen bu fikirden nefret ediyordum ama Ashford'lardan para istemek dışında, ki bunu yapmak istemiyordum, tek seçeneğim buydu. Ne Anya'nın ne de benim annemizle iyi bir ilişkimiz olmamıştı ama o bizim annemizdi. Bizi en azından biraz olsun önemsemek zorundaydı. Anya öldüğünde ağlamış ve birkaç kez eve dönmemi istemişti. Bu, en azından biraz olsun umursadığı anlamına geliyor olmalı. Belki de onun iyi niyetine başvurabilirdim.

Endişe midemi bulandırdı, midemin çukurundaki kurşun beni uyardı ama görmezden geldim. Bu benim gururumdu. Saate bir kez daha baktım,

kararımı vermiştim.

Aynı rutini sürdürdüğüünü varsayarsak, babam bir saatten önce eve dönmezdi.

Annemden yardım isterdim. Paraya ihtiyacım vardı. Onlardan uzaklaştığımda, her şeyden uzaklaşmıştım. Paradan, kıyafetlerden, mirastan. Sıfırdan başlamak zorundaydım ama Ashfordlar sayesinde bu sancılı bir süreç olmadı. Ashford kardeşler sayesinde o ilk haftayı atlattım. O ilk yıl.

Her zamankinden daha mutluydum. Gabriel güvendeydi ve çok iyi bir bebektir. Doğru seçimi yaptığımın kanıtı her gün onun yüzündeydi.

Yedi yılı aşkın süredir ailemle konuşmadım. Gabriel'in doğduğu gün çekip gittim. Kız kardeşimin bebeğiyle hastaneden ayrıldığımda, üzerimde tek kuruş yoktu, beni evsiz ve mülksüz bırakmıştı.

Yardım isteme şansım bile olmadı. Byron beni yanına aldı, bebekle birlikte çatı katında kalmama izin verirken, benim ve bebeğin kalması için bir yer ayarladı. Aurora ve Willow üniversite yurdundan ayrılıp bizimle kaldılar.

Byron, üniversiteye devam edebilmem için bebeğe bakması için bir dadı tuttu, bebeğin ve benim ihtiyacımız olan her şeyi satın aldı ve önümüzdeki dört yıllık okul harcımı ödedi.

Bu asla ödeyemeyeceğim bir şeydi. Onu bu işin ortasına atmamın imkanı yoktu. Onun ve ailesinin hayatını riske atamazdım.

Ama ortadan kaybolmak için yeterli paraya ihtiyacım vardı.

Kalbim sıkışarak arama düğmesine bastım ve nabzımı hızlandıran zil seslerini dinledim.

"McHale malikanesi." Eski uşağımız James'in sesini tanıdım. "Merhaba James," diye selamladım onu. "Ben Sailor."

"Bayan McHale, sizden haber almak çok güzel." Doğrusu James, McHale ailesindeki en iyi insandı. Daha normal bir aileye geçmek yerine neden burada kaldığını hiç anlamamıştım. Annemle babam bu dünyaya gelmiş en işlevsiz çift olmalıydı.

"Sen de James. Sen nasılsın? Ya ailen?"

"İyi durumdalar, teşekkür ederim. Ya sen ve oğlun?" Hatırladığı için kalbim sıkıştı ve göğsümde küçük bir umut ışığı yandı. Belki de annem bizi takip ediyordu. Yoksa nereden bilebilirdi ki?

"Harika gidiyor," dedim ona. "Artık yedi yaşında ve çok akıllı. Beni her gün gururlandırıyor."

James'in yumuşak kıkırdaması hattı aştı. "Eğer o da senin gibiyse, olağanüstü bir çocuk."

Boğazım tılandı, duygularım onu boğdu. "Annem buralarda mı?" diye sordum.

"Mükemmel zamanlama. Köprü sosyetesı hanımlarının on dakika içinde gelmesi planlanıyor."

Tanrım, bazı şeyler hiç değişmemiş. Bunca yıldan sonra hala briç derneğini yönetiyordu. Gerçekle hiçbir bağı olmayan bir grup kadındı. Kesinlikle hiçbir beklentim yoktu. Böylesine boş bir hayata saplanıp kalma ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Bunca yıllık maddi sıkıntıyı hiçbir şeye değişmezdim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Kalbim beklentiyle göğsüme çarpıyor, belirsizlik damarlarımda dolaşıyordu.

"Alo?" Hattan annemin sesi geldi. Soğuk ve çekingendi. Belki de James ona arayanın ben olduğumu söylememişti.

"Merhaba anne," diye mırıldandım. "Benim." Sonra sesimi tanıyıp tanımadığından emin olamayınca, "Denizci" diye ekledim.

Ben onun yaşıyan tek kızıydım. Yakınlaşmamız gerekirken ailemiz dağıldı.

"Merhaba, Denizci." Ne beklediğimden emin değildim ama bu değildi. Bu değildi.

Sesinin tonu kibarlık çağırıştırıyordu ama hiç sıcaklık yoktu. "Neredesin sen?"

Derin nefes alıyorum, nefesi yavaşça bırakıyorum.

"Güvendeyim. Ashford'ların evinde," dedim ona belli belirsiz. Ashford'ların Amerika'da pek çok yeri vardı. "Başım belada." Bunu uzatmanın bir anlamı yoktu. "Paraya ihtiyacım var ve umuyordum ki-" Tanrım, neden bu kadar berbattı? "On bin borç alabileceğimi umuyordum."

Sessizlik uzadı.

"Bir süreliğine ortadan kaybolmam gerekiyor," diye açıkladım. "Kartel hakkında yazdığım makale başımıza iş açtı ve hayatlarımız tehlikede."

Yumuşak kıs kıs gülüşünü duyduğum anda yanlış seçim yaptığımı anladım. "Makaleyi okudum. Oldukça heyecan yaratıyor." Sesi soğuktu.

Umursamaz. Tam da hatırladığım gibi. Ağlayarak yanına koşup babamın Anya'ya zarar verdiğini söylediğimde bana takındığı kayıtsız tonun aynısıydı.

Yüzüme bir tokat atıp bir daha böyle sözler söylememi yasaklamadan

hemen önce. Ya da başka bir şey.

Öfke içimde kaynıyordu. "Torununun nasıl olduğunu sormayacak mısın?"

"O benim torunum değil." Hattın öbür ucundan bile sesindeki tiksintiyi duyabiliyordum. "Evlatlık verilmeliydi. O asla bir McHale."

"O senin kanından, canından biri," diye homurdandım. "O benim oğlum. Anya'dan bize kalan tek şey o. Nasıl olur da onun Anya'yı vazgeçildi mi?"

"O bir Latin." Kalbim buz kesti, sonra da cehenneme döndü. Bu kelime onun ağzından çıktığında kulağa iğrenç geliyordu.

"O bir erkek," diye bağırdım hatta. "Senin torunun. Benim oğlum! Ne eksik ne fazla."

"O bir piç. Soyumuz ve ailemiz için bir utanç kaynağı."

"Tek utanç kaynağı sensin." Ellerim öfkeyle titredi. "Sen ve babam. Onu hak etmiyorsunuz. Bizi de. Hiç hak etmediniz. Bizi hayal kırıklığına uğrattınız. Anya'yı korumalıydın," derken sesim titriyordu. "Bizi ondan korumalıydın. Bunun yerine bizi koyun güder gibi ona götürdün. mezbaha."

Bir kalp atışı sessizlik.

"Neden aradın?"

"Bu bir hataydı. Tekrarlamaya niyetim yok. Asla." Öfke kaynadı, öfkem ve incinmişliğim damarlarımdan taşıtı. "Benden bir daha haber almayı bekleme."

"Sürünerek bize geri döneceksin," diye alay etti. "Neredeyse oradasın."

"Size sürünerek dönmektense ölmeyi tercih ederim." Onu korumak için başka bir yol bulurdum.

Oğlum. "Beni bir daha asla göremeyeceksin. Ben de seni bir daha görmeye hiç niyetli değilim. Hoşça kal, *Cecilia*."

Çünkü o kadına bir daha asla annem demeyecektim. Umutsuz zamanlar ve tüm bu saçmalıklar siktir olup gidebilir.

On Yedinci Bölüm

SAILOR

I Şafağa saatler vardı ve uyku beni bulamıyordu. Yirmi dört saatten daha az bir süre olmuştu. Raphael Santos ile yüzleştim. Şimdi karanlık tavana bakıyor, her anı ve söylenen her kelimeyi yeniden yaşıyordum. Ona. Anneme. Hatıralar beni boğdu. Ailemi her düşündüğümde içimi yakan bu nefret de öyle. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Annemi aramak için. Aradığımı babama söylememesini umuyordum. Salak, salak, *salak*. Bir de Raphael Santos meselesi vardı. Yüzünü gördüğüm an, yüz hatlarını tanıdım. Eğer o lanet olası patlama olmasaydı, daha fazla temas kurmadan oradan çıkacaktım. Tijuana davası nedeniyle orada olması gerekiyordu. Hangi sıfatla olduğu bilinmiyordu. Kartel hikâyesinin peşine düşüp de kötü şöhretli bir kartel üyesiyle yolumun kesişmeyeceğini düşünmekle aptallık etmişim. Santos Karteli Florida'nın yeraltı dünyasını Güney Amerika'yla bağlantılı olarak yönetiyordu. Özellikle de Kolombiya, çünkü oradan geliyorlardı. Mavi gözlü adamı düşünürken kalbim doğal olandan daha fazla hızlandı. Korkudan olmalı. Evet, kesinlikle korku. O şeytan hiç de benim tipim değildi. Cırcır böceklerinin ve Deep Creek'in yumuşak dalgalarının sesleri geceyi dolduruyordu ama daha önce pek çok kez olduğu gibi bu seslerde huzur bulamıyordum. Zihnim her seçeneği ve her olasılığı gözden geçirip duruyordu. Ve boş çıkıyordu.

Gabriel ve ben sonsuza kadar bu kulübede kalamazdık. Ashford'lar tekrar geldiler. Yardım istediğimde yardım ederlerdi. Soru sormak yok. Basit bir

Evet ve güvenliğimizi sağlamak için hareket halinde olacaklardı.

Ama onları bu karmaşanın içine çekmiş olsaydım kendimi affetmezdim. Biraz buruktu. Onlar benim ailemden daha yakındı. Bana ve Gabriel'e kesinlikle hiçbir şey borçlu değillerdi ama yine de her zaman yanımızda oldular. Öte yandan kendi ailem, mutsuzluktan başka bir şey getirmedi.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama yine de canım acıyordu. Gabriel'i tanımayı reddetmeleri canımı yaktı. O doğar doğmaz bize sırtlarını dönmeleri canımı yaktı. Sevgili annemden alıntı yapacak olursam, "*Çünkü o bir rezalet.*"

Aynı tanıdık öfke içime doldu. Annem bir utanç kaynağıydı. Her iki ebeveynim de öyleydi. Masum bir çocuk değil. Ve tüm bunlar onların boktan standartlarına uymadığı içindi. *Oraya gitme, Denizci.*

Bu gece onuncu kez yataktan kalktım ve kulübenin parke zeminini adımlayarak Gabriel'in odasına gittim. İçeri girer girmez göğsümdeki ağır baskı biraz hafifledi ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Küçük bir kızken Anya'nın odasına gittiğimde hissettiğim o rahatlatıcı duygunun aynısıydı.

Ortaya çıkışındaki berbat koşullara rağmen, Gabriel başıma gelebilecek en iyi şeydi. Bazı şeylerin ne kadar yanlış olduğunu görmemi sağladı. Beni her gün savaşmaya ve doğru olanı yapmaya iten oydu.

Yatağının yanına geldim ve parmaklarımı yumuşak koyu buklelerinin üzerinde gezdirdim.

Yedi yaşındaki bir çocuğa göre uzundu. Koyu renk saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Ama benim makasla aram kötüydü ve Willow, Aurora ya da benden başkasının saçını kesmesinden nefret ederdi. Onu biraz şımartmıştık ama o bunu hak ediyordu. Her şeyi. Ve alacaktı da.

Ayağı yataktan sarkmış, yorgan tekmelenmişti. O çocuk Yılın hangi zamanı olursa olsun, her zaman sıcaktı. Ve yataktan sarkan ayağını kapacak canavarlardan korkmadığı da açıktı.

Benim aksime.

Karanlıktan ve canavarlardan korkuyordum. Çünkü o canavarlar her şekil ve boyutta geliyordu. Hiç beklemediğiniz bir anda saldırırlar.

Kapı gıcırdadı ve küçük kalbim göğsümü parçalamakla tehdit ederek gümbürdedi.

"Anya," diye bağırdım, elini sıkarak. "Uyan. Bir canavar sesi duyuyorum."

İkimizin de uykusu ağırdı, ama ben onun odasına doğru gidiyordum. mermer zeminde ayak sesleri duydum. Elini tekrar sıktım ve gözlerini zar zor açtı.

"Uyumaya git, Denizci." Bir gıcırtı daha.

"Canavarlar geliyor," diye mırıldandım ve o da yatağından fırladı. Artık çok geçti.

Beni yataktan itti, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

"Saklan," diye mırıldandı.

Evet, canavarlar her yerdeydi. Namuslu insanlar arasında bile yüksek sosyetemizin vatandaşları. Kendi babamız gibi. Hayaletleri sıkıca bir dolaba kapattım, şu anda onlarla baş edemiyordum. Ya da belki de çok korkuyordum.

Hayatım üzerine bahse girerim ki Raphael Santos korkmuyordu. Hiçbir şeyden.

Korku aşıladı, hissettirmedi. Ona imreniyordum. En azından bu konuda.

Yumuşakça alay ettim.

İşte bu bir ilkti. Hiç tereddüt etmeden canımı alabilecek bir gangsteri kıskanmak. Özellikle de taşaklarına tekme attıktan sonra. Bu hikâyeyi bir gün Royce'a anlatmam gerekecekti. Gurur duyardı.

Yine de Raphael'i kalıcı olarak incitmediğimi umuyordum. Ne de olsa saldırı sırasında beni korumuş ve o tımarhaneden çıkmama yardım etmişti.

O yüzü sonsuza dek hatırlayacaktım.

Büyüleyici yüz hatlarına sahip o yontulmuş yüzü unutmak imkânsızdı. Dolgun ağız, oyulmuş elmacık kemikleri, beni korkutması gereken ama gözlerimi ayıramadığım mavi bakışlar. Ve o dövmeleler. Aman Tanrım!

Yine de ona uyuyorlardı. O bir şeytandı.

O özel, pahalı üç parçalı takım elbise, altındaki şeytanı gizleyemezdi. Acımasız. Tehlikeli. Çok ateşli. *Hayır, hayır, hayır.* Çok ateşli.

Lanet olsun ona. Görünüşüyle hayatımı paramparça etti. Babasının kız kardeşimi mahvetmesi yetmedi mi? Kırılgan ailemizi. O benim *her şeyimdi*. Bu dünya neden bu kadar adaletsizdi? Keşke ikimiz için daha fazla zaman olsaydı, birlikte yaşlanabilseydik ve Gabriel'in iyi bir adam olarak büyümesini izleyebilseydik.

Lombardo Santos bunu benden aldı. Yine de tüm suçu Gabriel'in babasına yüklemenin doğru olmadığını farkındaydım. O sadece Anya'nın işini bitirdi. Onun acısı ondan yıllar önce başlamıştı.

Babam bunu sağladı. Onun hayatını acı ve ıstırap dolu bir tuval haline getirdi.

Sanki tüm düşüncelerimden kurtulacakmışım gibi başımı sallayarak bir battaniye aldım ve Gabriel'in odasındaki kanepeye uzandım.

Onun yumuşak nefes alış verişine odaklandığımda, sonunda güvenimi buldum. Nefes alışını duymak her zaman korkularımı kovalardı. Mesela şeytanın gece gelip oğlumu benden çalacağı hissi gibi.

Kız kardeşimden bana kalan tek şey oydu. Bu yüzden nöbet tutardım. Keşke uykumun ağır olduğunu hatırlasaydım.

Yumuşak bir esinti yanağımı okşadı, serin dağ havası odaya girdi. Sabahın yumuşak sesleri uykumda beni rahatlattı. Yorgun bir şekilde inledim ve yorganı üzerimde daha sıkı kavradım. Biraz daha uyumaya ihtiyacım vardı.

İşte o zaman kokusunu aldım. Siyah meyan kökü, tatlı ve ölümcül.

Nerede olduğumu unutarak yataktan fırladım ve hemen kanepeden düştüm. Ondan gördüğüm ilk şey bir çift siyah bot oldu.

Şerefsiz beni buldu.

Yirmi dört saat bile geçmemişti ve Raphael Santos beni bulmuştu. Gözlerim yatağa kaydı. Boştu. Sonra başımı kaldırıp o masmavi gözleri görmek için boynumu uzattım.

"Buenos días," dedi, aksanı pürüzsüz ve seksiydi. Derin sesi bana bir şeyler yapıyordu. Hoşuma gitmemişti.

Buenos días'ını sikeyim. Ve seksi sesini de sikeyim.

"Gabriel nerede?" Cesur görünmeye çalışarak tısladım. "O güvende."

"Nereye?" Dişlerimi sıktım.

"Caine'le birlikte dışarıda."

Gözlerimi kırptım. "Caine? Dışarıda mı?" Muhtemelen benim aptal olduğumu düşünüyordu. "Evet, buna tanık olmamasının en iyisi olduğunu düşündüm."

Kalbim aşırı hızlanmadan hemen önce nefesim ciğerlerimde sıkıştı. *Korku.* Beni derinden sarstı. Gabriel'i korumayı başaramamıştım. Ellerim titredi ve gözlerim düştü. Üzerimi zar zor örten battaniyeyi hâlâ sıkıca kavırıyordum. Tanrım, erkek şortum ve üzerinde ısır beni yazan tişörtümle ölebilirdim.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama üstümü değiştirmeme izin vermesini istedim. Tanrım, o beni öldürmek üzereydi ve ben gardırobum için endişeleniyordum.

Sertçe yutkundum, hâlâ yerde yatıyordum ve zihnim bu durumdan canlı çıkmamı sağlayacak farklı senaryolar üzerinde hararetle çalışıyordu. Gabriel'le birlikte. Bu adamdan uzakta.

Bir suçluyla nasıl pazarlık yaparsınız ki?

"Arkadaşlarım kulübelerinde cesedimi bulduklarında mutlu olmayacaklar." *Cidden mi?* Bulabildiğimin en iyisi buydu. "Onlar güçlü ve-" Ve ne? "Ve senin peşinden gelecekler."

Gülümsemesinde hoşlanmadığım bir kendini beğenmişlik vardı.

"Ah, evet. Ashford'lar," dedi. "Evet, kulübenin sahibinin kim olduğunun farkındayım."

Alt dudağımı kemirdim, üstünlüğün bende mi yoksa onda mı olduğundan emin değildim. Ashford'un etkisiyle ilgilenmiyor gibiydi.

"Şimdi git, ben de onlara bir şey söylemeyeyim." Başını arkaya attı ve güldü. İstedğim etki tam olarak bu değildi. "Gabriel ve beni yalnız bırak."

Benimle göz göze geldi. Kendimi aşağılanmış hissettim, ayaklarının dibinde oturuyordum çünkü onu burada bulduğum için kendimi toparlayamayacak kadar şaşkındım.

"Bunu yapamam," diye mırıldandı, yüz ifadesi alaycı bir eğlenceyle doluydu.

Yutkundum. "Ama Ashford ailesi peşine düşecek." "Bırak gelsinler."

Suçlunun korkmayacağını bilmeliydim. Özellikle de kot pantolonunun içinde bu kadar seksi görünen birinin.

"Yani beni öldürecek misin?" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken boğuk bir ses çıkardım. Lanet olsun, ölmeye hazır değildim. Beni Tijuana Karteli için yıldız tanık yaptıklarında Federalleri reddetmem gerektiğini bilmeliydim.

Kahretsin, ne kadar aptalmışım. Bu içgüdülerimi dinlemeyi reddettiğim son seferdi.

Kahretsin, içgüdülerimi dinlemek için bir dahaki sefer olmayacaktı.

Raphael'in gözleri bir saniyeliğine kısıldı ve ardından yüz ifadesini okunamaz bir maskeye dönüştürdü.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi sesini eşit tutarak. "Beni zorlamadığın sürece."

Oh, kahretsin.

"Ve Gabriel?" Bizi ayıracağından korkarak fısıldadım.

"Sen onun annesisin," diye açıkladı. "Yaşayan tek kardeşimin annesini öldürmeyeceğim." *Tanrı'ya şükür.* "Ama bizimle geleceksin."

"Bizi öylece götüremezsin," diye itiraz ettim. "Gabriel'in okulu var. Arkadaşları var. Benim bir işim var."

Hepsi bahaneler ve yalanlar. Günlük hayatımıza geri dönemezdik. Kartel bizi bulur ve öldürürdü.

Raphael hiç istifini bozmadı. "Seni ve kardeşimi hedef haline getiren bir işin var. Araştırman sırasında Tijuana Karteli ile Santos ailesinin rakip olduğunu öğrenmedin mi?"

Lanet olsun. Bu kısmı kaçırmışım.

Gözlerimi kırptım. "Öyle misin?"

Mırıldandım.

"Evet," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Ödevini yapmazsan nasıl bir muhabir olursun?"

Bu orospu çocuğu.

Birdenbire görebildiğim tek şey kırmızı ve tadabildiğim tek şey öfkeydi. Kalbim öfkeyle çarpmaya başladı ve ne olduğunu anlayamadan ayağa kalktım ve ellerim havada uçuşmaya başladı. Tam avucum onun muhteşem yüzüne değmek üzereyken bileğimi yakaladı ve beni döndürdü.

İçimden bir nefes kaçtı ve yanaklarım yandı. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu?

Eli benimde. Sıcak nefesi kulağımda. Vücudu sırtıma bastırdı. Anında öfke buharlaştı ve yerini uyarılma aldı.

Çok korktum ve dehşete düştüm.

Ona karşı mücadele ettim, kığım sert vücuduna sürtünüyordu, ama sonuçsuz kaldı. Benden çok daha güçlüydü ve sonunda hareketsiz kaldım, ağır nefeslerim odayı dolduruyordu.

"Bırak beni," diye tısladım, kalçalarımın arasındaki zonklama uzun zamandır hissetmediğim bir acıyla zonkluyordu. Hayır, onu geç. Daha önce hiç hissetmemiştim. Bu adama karşı duyduğum bu tepkiyi anlayamıyordum. Bu yabancı bir duyguydu ve tek mantıklı açıklaması, bu suçluya karşı duyduğum çekimin ömür boyu süren yoksunluğumun bir sonucu olduğuydu.

Birçok açıdan yanlıştı, çünkü ondan nefret ediyordum. Tüm ailesinden.

"Bana bir daha vurmaya kalkma, mi reina." Yumuşak ve nazik bir uyarıydı,

ama dişlerini hafifçe sıkarak mahvetti. "Dün bunu yanına bıraktım. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın."

"Yoksa ne olur?" Nefes aldım.

Akıl sağlığım resmen dibe vurmuştu. Ona meydan okumamalıydım.

Yüzünü arkadan boynuma bastırđı ve vücudumun her santiminde bir titreme oldu.

"Yoksa işleri benim istediğim gibi görene kadar sana şaplak atmak zorunda kalacağım." Dudaklarımdan nefes almakla inlemek arasında bir şey döküldü ve kaslarımda baygın bir his oluştu. Dudakları kulağıma bastırđı. Tanrım, şaplak atmaktan hoşlanmıyordum. *Öyle miydin?* "Söyleyecek başka bir şey yok mu?"

Kendi uyarılmışlığımla içimde savaşıyan bir kafa karışıklığı vardı. Elle tutulmaktan nefret ederdim. Çoğu zaman dokunulmaktan nefret ederdim. Ve işte buradaydım, nefes nefeseydim, onun her nefesinin ve vücudunun benimkine dokunduğı her noktanın aşırı farkındaydım.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm. Elimdeki tek şey buydu.

O soğukkanlı bir suçluydu. *Ölümcül*. Ailesi acımasızlıklarıyla tanınırdı. Uzun bir cinayet ve insan kaçakçılığı listesi. Artık insan kaçakçılığı yapmadıklarını duymuştum ama emin değildim. Ailesinin aksine Tijuana Karteli, Santos Karteli suç örgütleri arasında isimsiz ve yüzşüz varlıklarıyla ün salmışlardır.

Lombardo Santos'u hiç tanımamamın sebebi buydu. Anya sır sakladı, beni korumaya çalıştı. Babam onu Lombardo Santos'a sattı. Bugüne kadar nedenini anlayamadım. Çok parası vardı.

Anya babasından o kadar korkuyordu ki emirlerini yerine getirmeyi kabul etti. Binlerce mil öteden. Biz Miami'deydik, babam Washington'daydı ve hala Anya'yı kontrol ediyordu. Onu o kadar korkutmuştu ki, kendi isteğıyle Lombardo Santos'a gitti. Aurora, Willow ve ben neye bulaştığımızı bilmeden peşlerinden gittik.

Keşke bana söyleseydi. Birlikte kaçabilirdik. Bir şeyler yapabilirdik. Bunun yerine, Lombardo Santos Aurora'nın soyadının Ashford olduğunu öğrenene kadar zulme tanık olduk. Kız kardeşimi yok ettikten sonra babasını aradı ve en iyi arkadaşlar gibi gülüp şakalaştılar. Dördümüz sonsuza dek değişmiş olarak dışarı çıkarıldık.

Yani evet, tüm suçluları alaşağı etmekte çıkarım vardı. Buna İsimlerinin ve aile miraslarının arkasına saklananlar. Hepsini parça parça yıkmak için çalıştım. Kız kardeşime yaptıkları için babamı yok edecektim. Dokunulmaz olduğunu sanıyordu. Ama onu yakalayacaktım. O piç günahlarının bedelini ödeyene kadar bu dünyadan yok olmayı reddettim.

Vücutlarımız aynı hizadaydı, göğşü sırtıma değiyordu ve her yer değiştirdiğinde tenimin altında kıvılcımlar çakıyordu. Elektrik çarpmış gibiydim ve bu hissin tadını çıkarıyordum.

"Beni hor görmüyorsunuz," diye söylendi. "Temsil ettiğim şeyi küçümseyebilirsiniz ama beni kesinlikle küçümsemiyorsunuz."

"Birileri hayal görüyor," diye kıs kıs güldüm. Ne zaman bu kadar cesur olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de tek ihtiyacım olan biraz uyumaktı.

"O zaman neden senin uyarılma kokunu alıyorum Reina?" diye alay etti, derin sesi rahatlatamayacak kadar yakındı.

"Tiksintimin kokusunu alıyorsun, *cariño*," diye tükürdüm.

Parmaklarım seğirdi, şeytanın kara kalbine bir bıçak saplamak için sabırsızlanıyordum.

Ama bu şeytanı incitmekle ilgili bir şeyler pek hoşuma gitmedi.
Ben.

On Sekizinci Bölüm

RAPHAEL

C plan değişikliği.

Bu kadın olayları makul bir şekilde konuşamayacak kadar ateşliydi.

Bu yüzden onu biraz korkuttum ve olayları benim istediğim gibi görmekten başka çaresi kalmadı. "Bazı kurallar koyalım, olur mu?" Tembel bir ses tonuyla konuştım. O da

Kendine istediği kadar yalan söyleyebilirdi ama güzel muhabir benden etkilenmişti. Vücudunun bana verdiği tepki kafasını karıştırıyordu ve bundan nefret ediyordu.

Sikimin arka tarafına değmemesine dikkat ediyordum yoksa kontrolümü kaybedebilirdim. Tıpkı onu ilk gördüğüm gece olduğu gibi, onunla ilgili her şey beni zorluyordu. Kokusu bana cenneti hatırlatıyordu ve şeytana nadiren cenneti görme fırsatı verilirdi. Bu yüzden bu sefer ona tutunacaktım.

Bu sefer benden kaçmak yoktu. "Seni de kurallarını da sikeyim."

Eğlenerek başımı salladım. Bu kadınla mantık yürütmek mümkün değildi.

Onun durumunda değil. Bana olan nefreti zekâsından daha ağır basıyordu.

"Bu iş şöyle olacak," diye başladım, onun çıkışını görmezden gelerek. "Bizimle kendi isteğinle geleceksin, ben de seni ve kardeşimi koruyacağım."

"Hayır. Senin. Kardeşin." Dişlerini sıktı, safirleri mavi şimşeklerle parladı. Kararlıydı, hakkını vermeliyim.

Gabriel'e bakan biri onun bir Santos olduğunu anlayabilirdi. Ne biyolojik annesine ne de teyzesine benziyordu.

Sanki hiç konuşmamış gibi kan bağını inkâr etmesini görmezden geldim. "Ya da seni tartaklamam gerekecek ve sen yine de benimle geleceksin, böylece kardeşimi koruyabileceğim."

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Peki ya gitmemize izin verdiğin seçenek?"

"Öyle bir şey yok."

Dünyada onun ve oğlunun benden saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Onu avlar ve bulurdum. Her seferinde.

İnatçı kadın bunun kendi iyiliği için olduğunu göremiyor muydu?

Bana karşı tekrar sarsılmaya çalıştı. Başarısız oldu. Bunun dışında, güzel yuvarlak kızı kasıklarına yaslandı ve sikim anında dikkatimi çekti. Tanrım. Bu kadına kadar dürtülerimi hep kontrol etmişim.

Odaya girip onun hafif çuha çiçeği parfümünü kokladığım an, sikim oynamaya zamanının geldiğine karar verdi. Bok gibi sinir bozucuydu. Yanlış zaman, yanlış yer ve yanlış kızdı.

Tijuana Karteli tetikçileri buraya doğru geliyorlardı. Acele etmeliydik.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken Caine ve Gabriel içeri daldılar.

"Gitmeliyiz," diye bağırdı Caine. "İki araba yaklaşıyor. Bir mil ötede. Tijuana Karteli."

Oraya vardığımızda arkamıza yaslanıp izledik. Güvenli olduğundan emin olduk.

Geceyi sırayla Gabriel ve teyzesini güvende tutarak geçirdik.

Bu sabah, Nico ön uyarı gönderdi. Santiago Tijuana hareket halindeydi. Biz de onları yakalamaya geldik. Bir saat önceden haberimiz vardı. En üstte. Gabriel'i oturma odasında iPad'de oyun oynarken bulduk ve bizi gülümseyerek karşıladı. Kapıdan girdiğimizi görünce korkmadı bile.

Sailor en azından ona yabancı tehlikesi kuralını öğretmeliydi.

"Anne, iyi misin?" Gabriel annesine zarar verip vermediğini anlamaya çalışarak bizi izledi.

Ben de onu yavaşça çevirdim ve yüzünü bana dönmesini sağladım. Gözleri kocaman açılmış, oğlu, ben ve Caine arasında gidip geliyordu.

"Denizci, seni çoktan buldular," diye bir kez daha denedim. Ben İşbirliği yapmayı reddederse onu sakinleştirmek zorunda kalacaktık. Zamanımız ve seçeneklerimiz tükeniyordu. Gabriel buna tanıklık etmek zorunda kalabilirdi ki bu hiç de ideal değildi. "En iyi seçeneğiniz benim. Seni ve Gabriel'i koruyabilirim."

"Onları buraya sen getirdin," diye suçladı.

"Kimse *bizi* takip etmedi," diye tersledim, sesimi biraz ölçülü tutarak. "Senin aksine, adamlarım ve ben gölgelerde nasıl hareket edeceğimizi biliyoruz. Sen bilmiyorsun. Başından beri ellerindeydin. Buraya ilk ben geldiğim için şanslısınız."

Kelimeleri işlediğini, o güzel kafasının içinde çarkların döndüğünü görebiliyordum ve gözlerindeki kararı ve başını nasıl dikleştirdiğini gördüm. konuşmadan önce omuzları.

"Tamam, ama eğer bir şey denersen-" Anlamı havada asılı kaldı. Tehditlerinin hiçbir anlamı yoktu ama yine de takdir ettim.

O oğlu için her şeyi yapar, ben de ikisini korumak için her şeyi yaparım.

On Dokuzuncu Bölüm

SAILOR

"Y "Benim kan yeminim var. Amacım seni ve Gabriel'i güvende tutmak." Aptal olabilirdim ama ona inandım. Beni şaşırtmasına rağmen

Beni bu kadar çabuk bulduğu için. Burası Ashford'ların halktan uzak tuttukları tek yerd ve onların kaçış yeri. Medyanın ya da kimsenin onları bulamayacağı bir yer.

Burayı sadece birkaç kişi biliyordu. En yakın arkadaşları. Elbette Aurora, Willow ve ben okul yıllarımız boyunca birçok günümüzü burada geçirdik. Ailem beni buraya bırakırdı ve en büyükleri olan Byron genellikle biz *veetlere* göz kulak olurdu. Bizim için en sevdiği lakap buydu.

Başımı salladığım anda yer şiddetli bir sarsıntıyla sarsıldı ve Gabriel koşarak yanıma geldi, kollarını bana doladı.

"O da ne?" Raphael'inkine çok benzeyen gözleri korku dolu bir şekilde genişledi.

"Düşman," diye yanıtladı Raphael. "Harekete geçme zamanı. Hızlıca."

Gecikmeden Gabriel'in elini tuttum, sırt çantasını yerden aldım ve Raphael'i odadan çıkıp koridorda takip ettim. Adamdan nefret ediyordim ama şu anda en iyi alternatifimiz *oydu*. Tijuana Karteli bizi öldürecek - tartışma yok.

"Bekle," diye onu durdurdum, sonra Gabriel'e baktım. "Burada kal, tamam mı?"

Başını salladı ve ben de aceleyle kaçan çantalarımızın açık durduğu yatak odama döndüm. Uzaktan bir motor sesi duyduğumda hızlıca içine birkaç şey tıktırdım. Çantanın ağzını kapatıp ayakkabılarımı giydikten sonra oğlumu kardeşiyle bıraktığım yere geri döndüm.

Raphael çantayı benden alırken, "Arabaları duyuyorum," diye fısıldadım.

Gözleri çantama kaydı ve başını salladı. "Ben zaten her şeyi topladım Gabriel'in ve senin kıyafetlerini evinden aldım." Gözlerim büyüdü. Bu adam gerçek olamazdı. "Senin ya da onun neye ihtiyacı varsa, evime gittiğimizde satın alacağız." Ben onun *çılgın bir* gangster mi yoksa son derece organize bir adam kaçırıcı mı olduğuna karar vermeye çalışırken, o dikkatini Gabriel'e çevirdi. "Hey dostum, biraz engebeli araziden geçeceğiz." İnledim. *Yedi yaşındaki bir çocuğa bir şeyler böyle anlatılmaz.* Ama bir şey söylemeye zahmet etmedim. Kaybedecek zamanımız yoktu. "Seni ben taşıyacağım. Tamam mı?"

Gabriel'in gözleri parladı. Taşınmayı seviyordu. Raphael hızlı bir hareketle onu kucağına aldı, tişörtü yukarı doğru çekildi ve bana sert ve dövmeleli karın kaslarını gösterdi. Ve Tanrı'nın kutsal annesi! Onlar bir şaheserdi. Ve Kot pantolonunun kalçalarına oturuşunu.

Siktir!

Pantolonunu yırtmak ve dilimi dövmeleli teninin her santiminde gezdirmek istemek çok yanıştı.

"Hazır mısınız?" Raphael sordu. İşte *bu!*

Sonra kafama dank etti, pantolonunu çıkarmaktan bahsetmiyordu. Koşmaktan bahsediyordu. Tanrım, bana neler oluyordu? Bir gecede vahşileşip azgınlıştım mı?

"Evet," diye nefes aldım. Kapınızda bir tehdit pusuda beklerken tahrik olmanın yerini hiçbir şey tutamaz.

Raphael Caine'e sertçe başını salladı ve biz de yola koyulduk. Ormanda ilerlerken ortalık sessizdi. Bu sahte bir güvenlik duygusuydu ve bunu Raphael'in gergin omuzlarından ve Caine'le paylaştığı bakışlardan görebiliyordum.

Her ikisi de gömleklerinin arkasını silahın arkasına sokarak silaha serbestçe erişmelerini sağladılar ve bu bile sırtımdan aşağı ter akmasına neden oldu. Ya da sıcaktan da olabilir. Nem çok yoğundu.

Ormanın içinden geçen kirli patıkayı takip ettik ve bunun bizi ana yola götüreceğini fark ettim.

"Neden kulübenin önüne park etmediniz?" Peşimizdeki kişinin bizi duymasından korkarak sorumu fısıldadım.

Raphael bana meraklı bir bakış fırlattı. "Böylece sana gizlice yaklaşabilirdik."

Bu ifadede bir eksiklik *vardı*.

Gabriel alçak bir sesle, "Annem ölü gibi uyuyor," diye açıkladı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Neyse ki, içinde bulunduğumuz

tehlikeyi hissetmedi.

"Bildığım iyi oldu dostum," diye cevap verdi Raphael ve ben de gözlerimi devirerek karşılık verdim.

Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum. Birinin bizi bulması bu kadar kolay olmamalıydı ama yine de yirmi dört saatten az sürmüştü. İçgüdülerim beni tetikte olmam konusunda uyarıyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Raphael cevap verirken adımları hiç yavaşlamadı.

"Seni Gabriel'in okulundan itibaren takip ettik. Teknoloji şirketi olan bir arkadaşım yerinizi tespit edebildi ve sizi uydu üzerinden takip ettik. İyi de oldu, çünkü onun veri tabanında bile bu kulübenin kaydı yoktu."

Bir kütüğe takıldım ve Raphael'in hızlı refleksleri olmasa düşecektim.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Düşünceler aklımdan geçerken gözleriyle karşılaştım. Kimse geldiğimi bilmiyordu. Kız arkadaşlarım bile. Royce'tan başka kimse ve onun kimseye söylemeyeceğine hayatım üzerine bahse girerdim. Ashford kardeşler mahremiyetlerine ve bu kulübenin konumuna benden bile daha fazla önem veriyorlardı.

"Burayı kimsenin bulamaması gerekirdi," diye homurdandım. "Takip edilmediğinden emin misin?"

"Olumlu."

Ama ailem burayı biliyordu. Anneme nerede olduğumu söylememiştim ama tahmin etmesi kolay olurdu. Belki de? Ya da belki onlar benim

Telefon mu? Telefonla sadece birkaç dakika konuştum, ama konumu saptamak için yeterli olurdu.

Ben bir şey söylemeyince devam ettik, ayak seslerimiz orman zemininde yumuşaktı. Yolun geri kalanında tek kelime etmeden onları takip ettim. Raphael'in siyah Mercedes G-Benz'ine vardığımızda, Raphael Gabriel'i arka koltuğa oturttu ve bana baktı.

"Emniyet kemerlerinizi takın," diye emretti.

Başımı salladım ve hemen emniyet kemerine uzanıp Gabriel'in kemerini bağladım, sonra aynısını benimkine yaptım.

Direksiyona geçen Raphael kendini de bağladı, sonra Caine'e İspanyolca *mırıldandı*, *"Peşimizdeler. Uçağı çağır ve onları hazırla. İnişli çıkışlı bir yolculuk olacak."*

Sesi gergindi. Kalbim göğsümün altında gümbür gümbür atmasına rağmen anlamamış gibi davrandım. Eğer endişelendiyse, durum kötü olmalıydı. Raphael

Diğer adam motosikletin üzerine oturup motoru çalıştırdığı sırada arabayı hareket ettirdi.

"Umm, senin adam gerçekten motosiklete mi binecek?" Raphael'in motosiklete binen adamına bakarak sordum.

"Evet." Mercedes'ini vitesle taktı ve hiç vakit kaybetmeden ayağını pedala vurdu.

Kaskatı kesildim, ellerim kucağımda sıkıştı ve motosikleti unuttum.

Raphael ayağını yere yapıştırmış, hız göstergesini uçuruyordu. Dikiz aynasına bakmaya devam etti ve sonunda arkamı döndüğümde arkamızda aynı hızla giden üç siyah Ford SUV gördüm.

"Bunlar onlar mı?" Sesim titredi ve gözlerim büyüdü. Raphael mükemmel bir zamanda ortaya çıkmış olabilirdi yoksa Gabriel ve ben ölmüş olurduk.

"Sanırım öyle, ama emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Raphael frene sertçe bastığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Kollarımı Gabriel'e dolayıp başını kucağıma indirecek vaktim olmamıştı ki bir araba arkamızdan gelirken diğer ikisi yanımızdan geçti.

"Siktir!" Çarpışmanın etkisiyle emniyet kemerinden dolayı göğüs kafesim yandı ama dişlerimi sıktım ve acıyı görmezden geldim.

"Yere yat!" Raphael'in sesi beni irkiltti. Gabriel'in üzerine eğildim, yüzüm yere dönüktü, tam o sırada bir silah patlaması arka camı parçaladı.

Gabriel'in boğuk çığlığı Raphael'in bir dizi küfürüne karıştı.

"Sağında, Caine," diye havladı Raphael.

Yirminci Bölüm

RAPHAEL

T Lanet olası yol dardı, tek giriş ve tek çıkış vardı. Yine de iki orospu çocuğu dar yola sıkışmışlardı. Eğer bir araba gelirse ters yönden gelseydi, kafa kafaya çarpışırdık ve emniyet kemerleri bizi kurtaramazdı.

Etrafımızda kurşunlar uçuşuyordu ve ben pantolonumun arkasından silahımı çektim. Caine sağdan bize doğru yaklaşan arabaya ateş etmeye başladı. Piçler etrafımızı sarmaya çalıştılar.

Camımı açarak eğildim ve sol tarafımdaki cipin lastiklerine iki kurşun sıktım. Sonra sürücü aracının kontrolünü kaybedince frene bastım. Arabaları bizi kıl payı sıyırıp sağdakine çarptı, arkamızdaki ise yine arkamıza çarptı.

"Kahretsin!"

Denizci başını kaldırdı, mavi gözlerinde dehşet vardı.

"Her şey yoluna girecek," diye ona güvence verdim, ancak ona bu güvenceyi vermekle hiç işim yoktu.

Başıyla onayladı. Ayağım gaz pedalına bastı ve yolda hızla ilerlemeye başladık. "Ateş edebilirim," dedi, beni şaşırtarak.

Sesi titriyordu ama elleri titremiyordu. Bu üç kelimeyle hızlı bir karar verdim. Torpido gözünden bir silah çıkarıp ona uzattığımda emniyet kemerini çözdü. Tereddüt etmeden aldı ve kafalığın üstünden bakarak döndü.

Gabriel hareket etmek istedi ama kadın onu durdurdu. "Yerde kal, Gabriel," diye onu uyardı. "Ne olursa olsun, başını aşağıda tut."

"Tamam, anne."

Kahretsin, bu kadın çok cesurdu. Elini kaldırarak nişan aldı, parmağını tetiğin üzerine koydu ve çekti.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Bir isabet, iki ıska. Gittiğimiz hız düşünüldüğünde fena sayılmazdı. Ben de kendi mermilerimi ateşleyerek yardım ettim, birini sürücü tarafındaki lastiğe sapladım ve kontrolsüzce dönmesine neden oldum.

"İyi iş," diye onu takdir ettim.

Sertçe yutkundü ve silahı bana uzattı. Ancak şimdi eli hafifçe titriyordu ve Caine silahı ondan aldı.

Kadın doğruldu ve Gabriel hemen başını kaldırdı, gözleri kocaman ve korku doluydu. Üvey kardeşimle geçirdiğim ilk gün pek de iyi geçmemişti. Yolda hızla ilerlerken dikiz aynasından ikisini de izledim, neden olduğumuz enkazı arkamızda bıraktık.

"İyi misin, Gabriel?" Ona sordum.

Başını salladı, sonra gözlerini annesine çevirdi. "Anne, ölecek miyiz?"

Sailor'ın Gabriel'in yüzünü ellerinin arasına almasını aynadan izledim.

"Hayır, ölmeyeceğiz," dedi kararlı sesiyle. "Buna izin vermeyeceğim. olur." Gözleri çakmak çakmak oldu ve aynada benimkilerle buluştu. İfadesini onaylayarak başımı salladım.

Gabriel onun bakışlarını takip etti. "Sen kimsin? Annemin arkadaşı mısın?" Akıllı küçük adam.

Bunu Sailor'ın açıklamasına izin verirdim. Onu hayatım pahasına korurdum ama Sailor'ın ona anlattığı her şeyi yok etmezdim.

Sailor yanakları kızararak, "O bir arkadaşın arkadaşı gibi bir şey," diye mırıldandı. "Dün karşılaştık ve şimdi bana yardım ediyor." Yarı doğruyu söylemeye devam etti. "Şimdi ne yapacağız?" Sailor bana sordu. "Evime geri dönemem. Arkadaşlarımı doğrudan tehlikeye atmış olurum."

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedim ona. "Arkadaşıma ikisine de göz kulak olması için bir mesaj göndereceğim."

"Hangi arkadaşlar?" Homurdandım. "Şunlar gibi değil-" *Sen.*

Başımı salladım. Arkadaşının zaten benim gibi biriyle birlikte olduğunu bilmiyor muydu?

"Alexei Aurora'yı güvende tutacak," diye cevap verdim, genel bir ifadeyle. Yüzünde hiç şaşkınlık yoktu. Sadece başını salladı. "Diğer arkadaşına gelince, aklımda zaten biri var."

İç çekti, sonra elini saçlarının arasından geçirdi. "Tam bir felaket," diye homurdandı. "Sonunda herkesi tehlikeye attım."

Tijuana Karteli'nin önde gelen politikacılara rüşvet verdiğini ima eden makalesi ve kadın kaçakçılığı fotoğrafları onu herkesin radarına soktu. Ya da en azından Tijuana Karteli'nin radarına.

"Artık bitti," dedim ona hırlayarak. O makaleyi baskıya göndermeden önce sonuçlarını düşünmemesine şaşırmıştım. Akıllı biriydi; o kapısına bela getireceğini biliyordu. Düşünmesi gereken bir oğlu vardı.

Otoyoldan aşağıya ve özel havaalanına doğru hızla ilerlerken telefonumu cebimden çıkardım.

"Raphael, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iki kez," diye selamladı beni Nico'nun tanıdık sesi.

"Bir 'temizlik' hizmetine ihtiyacım var. Size sıkıştığınız yeri göndereceğim. Üç araç, olası kayıplar."

Kıkırdadı. "Çok uzun sürmedi," diye düşündü.

"Tijuanalar," diye homurdandım. "Dünkü felaketten sonra çekip gitmelerini beklerdim."

"Hmmm," diye mırıldandı Nico düşünceli bir şekilde. "Ben de öyle. Onlar seni yakalamadan önce kaçmakla meşguller. Yakalanma riskini göze almaları tuhaf görünüyor. Ülkeyi terk etmelerini beklerdim. Ama yine de kızım."

"Ben de." Sailor'ın söylediklerinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Hiç kimse

Ashford'ların kulübesini bilmiyordu. Nico'nun uygulaması bile onun gözetiminde bunu göremedi. Ve Nico en iyi kaynaklara sahipti. "Bunu araştırabilir misin?"

"Tamamdır."

Arama sona erdi ve telefonumu cebime attım, sonra arkama baktım ve Sailor'ın Gabriel'i kucağında tuttuğunu gördüm. Kimse onu kötü bir anne olmakla suçlayamazdı. Çocuk onu açıkça seviyordu.

Gözlerim, dolgun göğüslerinin üzerinde 'Bite Me' yazan gülünç atletinde ve uzun bacaklarını açıkta bırakan şortunda gezindi. Erkeklerin ağzının suyunu akıtacak türden bir vücuttu. Okyanus derinliğindeki gözleri ve dudakları muhtemelen erkeklerin aklını başından alıyordu.

Evet, ben de o adamlardan biri olma yolunda ilerliyordum. Ama göğsümün derinliklerinde bir şeyleri sarsan onun gözlerindeki bakıştı. *Kırılganlık*. Ne pahasına olursa olsun onu korumak istememe neden oldu.

Onun için vahşileşmemi sağlayan o paramparça bakıştı.

Bölüm Yirmi Bir

SAILOR

I Gabriel'in eli benim elimdeyken lüks özel jete bindik. Çıkış kapısına en yakın koltuğa oturduk. Ne olur ne olmaz. Raphael Kendini pelüş deri koltuğa attı ve elini kalın, siyah saçlarının arasından geçirdi.

"Viski," dedi hostese. "İki buz küpü. Denizci ve Gabriel, içecek bir şey var mı?"

Gabriel'in gözleri benimkilere dikildi. "Devam et," dedim ona, ne istediğini çok iyi biliyordum. Ne zaman uçsak, sipariş etmeyi en sevdiği şey buydu.

"Ben bir Pepsi alayım," diye rica etti, kocaman sırıtarak.

Neyse ki vurulma çilesi ona zarar vermemişti. Belki de Gabriel'de gangster genleri vardı.

"Ya siz hanımefendi?" diye sordu görevli.

"Sadece su, lütfen." Başını sallayarak arkasını döndü ve siparişlerimizi doldurmaya gitti.

Dönüp kabin penceresinden dışarı baktım, havaya yükseldikçe karanın son görüntüleri belirliyordu. Raphael'in adamları uçağın ön tarafına doğru ilerledi ve Raphael'e başlarıyla selam verdi. İki de savaşa hazır mış gibi hareket ediyordu. İkisinin de başına gelenlerden sonra onları suçlayamazdım.

"İsimleri ne?" Raphael'e sordum. Kurşunlar havada uçuşurken, onların isimlerine dikkat etmek yerine hayatta kalmakla meşguldüm.

"Diego ve Caine."

Uçuş görevlisi içeceklerimizle geldi ve Gabriel ciyaklayarak içkisini almak için koltuğundan fırladı.

Raphael kaşlarını kaldırdı. "Çocuk gazoz seviyor, ha?" Omuz silktim. "Arada bir olan bir şey."

"Teşekkür ederim, Maria." Viskisinden bir yudum aldı, gözleri beni inceliyordu.

Sanki benimle ne yapacağına karar veriyormuş gibi.

Sinirlerim bozulmuştu. İki gün içinde bu kadar çok patlama ve silah sesi herkesi tedirgin ederdi.

Gabriel dikkatini pencereye çevirdi. Uçağın kabininde sessizlik hüküm sürüyordu, tek gürültü Gabriel'in ara sıra çıkardığı oflayıp puflamalardı.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye açıkladı sonunda.

Raphael uçağın arka tarafını işaret etti ve ben de oğlumun oraya doğru koşuşturmasını izledim. Gözden kaybolduğunda, Raphael'i sorguya çekme fırsatını değerlendirdim.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yere."

Hiç yardımcı olmuyor.

"Detaylandırabilir misiniz?" Sesimde tedirginlikle sorguladım.

"Lütfen," diye ekledim dişlerimi sıkarak.

Sanırım görgü hiç kimseyi öldürmemiş.

Yedi yaşındaki oğlumun suçlular arasında bir savaş bölgesine düşmemesini sağlamak istedim. Arkalarında yıkım izleri bırakan bir karteleten ait değildi. Tüm suçlular bu açıdan birbirine benziyordu. Babam gibi adamlar da öyleydi. Gabriel'i ne pahasına olursa olsun koruyacaktım. Bu verdiğim bir sözdü. Bu benim borcumdu. Anya beni tüm çocukluğum boyunca korudu. Gabriel'i de hayatı boyunca koruyacaktım.

"Oğlumun senin gibi adamların etrafında olmasını istemiyorum," diye ekledim.

Önümdeki şeytan ölümcül bir şekilde hareketsizleşti ve bu etrafımızda devam eden saldırıdan daha korkutucuydu.

"O benim kardeşim ve sen onu benden uzak tuttun," diye hırladı.

O meşhur öfke alevlendi ve gözlerim yarıklara kadar daraldı. Bu adamın taşakları.

"Onu senden uzak mı tuttum?" Tısladım, birden büyüleyici yüz hatlarının konuyla ilgisi kalmamıştı. "O senin değil. O benim." Öne doğru eğildim ve parmağımı sert göğsüne bastırdım. "*Benim.*"

Ne yaptığımı fark edince bedenim ondan uzaklaştı, gözlerimiz bir irade savaşında kilitlendi. Dolgun ağzı sert bir gülümsemeye dönüştü.

"O benim kardeşim. O bir Santos."

"O bir çocuk," diye tükürdüm. "Benim çocuğum! Ve eğer onu da kendi boktan işlerine bulaştırmana izin veririm lanetleneyeceğim." Gözlerimde bu sözlerde ciddi olduğumu görmesini umarak bakışlarını tuttum. "Şimdi bana nereye gittiğimizi söyle," dedim.

"Benim bir adam var," diye açıkladı. "Florida kıyılarının hemen açığında ve orada sadece en güvendiğim adamlarım benimle kalıyor."

Ada mı? Tanrım, bu fark edilmeden bırakılamazdı.

"Hapishane gibi ama parmaklıkları yok," diye kıs kıs güldüm.

Gülümsedi, ses tonumdan rahatsız olmamıştı. "Güvenli bir ada gibi." "Bizi nasıl öğrendin?" Onu sorguladım.

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye söylendi.

Ona baktım. Yakışıklıydı, gözlerinde hınzır, karanlık ve tehlikeli bir şey dans ediyordu. Saldırı sırasında kendini ne kadar yetkin bir şekilde idare ettiğini fark etmemek için aptal olmak gerekirdi. İki seferde de.

Asıl soru, sonunda beni öldürmeye çalışıp çalışmayacağıydı.

Gabriel banyodan çıktı ve yerinde oturmaya devam etti. Gözleri önce bana, sonra Raphael'e ve tekrar bana kaydı.

Güven verici bir şekilde gülümsedim. "İyi misin?"

Başını salladı. "Anne, kötü adamlar geri gelecek mi?"

Raphael'in başının üzerinden bakışlarıyla buluşurken onu kucakladım. Ne söyleyeceğimi düşündüm. Bugün ikimiz için de bir şoktu. Ona yalan söylemek ve güvende olduğumuzu söylemek istemiyordum ama onu endişelendirmek de istemiyordum.

"Eğer geri gelirlerse, seni korumak için burada olacağım," diye güvence verdi Raphael. "Hem seni hem de anneni," diye ekledi.

Oğlumun yüzündeki rahatlamayı hayranlıkla izledim. *Raphael'e güvendiğini* fark ettim. Bunun yersiz olup olmadığını zaman gösterecekti.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz dostum," dedim ve Gabriel'in alnına bir öpücük kondurdum. "Ne olursa olsun."

Çünkü seni seviyorum. Çünkü bir söz verdim. Çünkü annen de benim için aynısını yaptı.

Göğsüm o tanıdık şekilde sıkıştı ve sıkıldıkça boğazımın arkasında şiddetli bir şey yandı. Duygular - aşk, korku, endişe.

Gabriel rahatlamış ve kendinden emin bir şekilde çizgi romanlarından birini çıkarıp okumaya başladı, gözleri arada bir bulutlara bakmak için kamaranın penceresine kayıyordu. Gözlerinde o hülyalı bakış varken bana Anya'yı hatırlatıyordu. Bazen, biz daha çocukken, gözlerinde o hüzünlü bakış olurdu. Hâlâ daha iyi bir hayat umuyordu.

"Başka bir sorun mu var Gabriel?" Yanlış bir şey yaptığımdan endişelenerek ona sordum. Mutlu olmadığından.

"Peki ya benim okulum?" Kaşları çatıldı. "Okulu kaçırdığım için başımın derde girmesini istemiyorum."

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu. Benim küçük endişelim. Saçlarını karıştırdım, ellerimi yumuşak koyu buklelerinin üzerinde gezdirdim. "Öğretmeninle konuşacağım. Bunun için endişelenme."

Bu sefer sırttı. "Teşekkürler anne."

Kıkırdadım. "Sorun değil dostum. Anneler böyle yapar. Bizim işimiz bu." "Bu işte en iyisi sensin."

Doğrusu, çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyordum. Ama bu işte iyi olduğumu düşünüyorsa, önemli olan tek şey buydu.

Gabriel yüzünde hâlâ bir gülümsemeye çizgi romanlarını okumaya devam etti. Ve tüm bu süre boyunca Raphael'in gözlerini üzerimde hissettim. Beni yakıyordu. Beni inceliyordu.

Gözlerimi Gabriel'den ayırmayarak onu özenle görmezden geldim. Bu adamda beni temelden sarsan bir şey vardı. Bu beni elindeki Diablo dövmesinden, ikinci bir deri gibi taşıdığı acımasızlıktan ve onu çevreleyen karanlıktan daha fazla korkutuyordu.

Ondan nefret etmeliyim. Varlığımın her zerresiyle ondan nefret etmeliydim. Yine de Gabriel'i ve beni kurtardığını inkâr edemezdim. Acımasız bir suçlu olabilirdi ama oğlum için ailemin yaptığından daha fazlasını yaptığını kanıtlamıştı.

Yoğun sessizlik sağır edici bir hal aldı, havayı elle tutulur bir gerilim doldurdu. Neredeyse tenime dokunduğunu hissedebiliyordum. Güven kırılğan bir şeydi ve kendi ailem küçük bir kızın güvenine defalarca ihanet ettikten sonra kendimi herkesten şüphe ederken buldum.

Arkadaşlarımı seviyordum, sadakatlerini ve sevgilerini defalarca kanıtlamışlardı. Yine de ailemizin utanç verici sırlarını paylaşacak gücü kendimde asla toplayamadım.

Yine de o gün hastanede evimizde her şeyin güllük gülistanlık olmadığına dair bir izlenim edinmiş olabilirler.

Son gün kız kardeşime sarılabildim.
Göz kapaklarım ağırlaştı, yorgunluk yavaş yavaş kemiklerime yerleşti.
Aurora, Willow ve ben soğukta koştururken telefonum çaldı. Dersimize geç kalmıştık. Rüzgâr uğulduyor, kulaklarımın ucunu donduruyordu. Saçlarımın çok güzel olduğunu düşünen insanlara rağmen soğuktan hoşlanmıyordum.
bir kış ortamı için uygun.

Görmezden geldim. Son finalime girecektim ve sonra tüm aramaları cevaplayacaktım. Tekrar çaldı.
Durdum ve çapraz omuzlu kitap çantamı karıştırdım.
Willow, "Haydi, Denizci," diye yakındı. "Geç kalacağız ve Profesör Pislik kapıyı üzerimize kilitleyecek."
Arayanın kimliğine baktım ve gözlerimi kaldırdım. Aurora ve Willow'a, "Siz ikiniz gidin," dedim. "Ben hemen arkanızda olacağım."
"Emin misin?" Aurora sordu. Birini geride bırakmaktan nefret ederdi. Ağabeyinin başına gelenler bunun sonucuydu.
"Evet," diye güvence verdim. "Hemen arkanda olacağım."
Yine de kimildamadı. Ta ki Willow kolundan çekip onu sürükleyene kadar.

Telefonu ben açtım. "Anya, her şey yolunda mı?"
"Yelken, sanırım-" Sesindeki panik beni alarma geçirdi. Babam onu incitmiş miydi? "Sanırım doğum sancısı çekiyorum."
"Ne?" Kafam karışmıştı. Bir ay daha bebek sahibi olmaması gerekiyordu.

"Bilmiyorum," diye ağladı. Anya asla ağlamazdı. Babam onu incittiğinde bile ağlamazdı. Binadan çıktığımı bile fark etmemiştim, adımlarım kampüsün otoparkında hızla ilerliyordu.

"Neredesin?" Ona sordum. "Gelip seni alacağım."
"Sınavın ne olacak?"
"Sınavımı unut," dedim. "Neredesin sen?"
"İşte." Sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Kahve dükkânında. Eğer gidersem patronum bundan hoşlanmayacak."

"Patronunu sikeyim," diye tükürdüm, dişlerim soğuktan çatırdıyordu.
"Eşyalarını hazırla. Seni almaya geliyorum."

Sonraki birkaç saat bulanık geçti. Anya'ya nasıl ulaştığımı ya da hastaneye nasıl vardığımızı hatırlayamıyordum. Beyaz hamile elbisesinin üzerindeki kan lekesi her geçen saniye büyüüyordu. Çok fazla kan vardı.

Arabadan inmesine yardım ederken, "Lütfen Anya," diye fısıldadım. "Lütfen ölme." Her zamanki güvencesini vermedi. "Bana yaslan," dedim ona.

Kan kokusu duyularımı bastırdı. Kalp atışlarının her bir davulu kulaklarımda uğulduyordu. Saniyeler geçtikçe büyüyen korkuyla ritim tutuyordu.

"Yardım edin!" diye bağırdım, Anya'nın her adımında daha da çöken bedenine tutunarak. Zar zor yürüyebiliyordu. Onun ağırlığı benim ağırlığım oldu ve tutuşumu sıkılaştırdım. "Tuttum seni, Anya."

"Öleceğim," diye inledi. "Hayır, ölmeyeceksin. Sadece bana yaslan."

Gözlerim onun yüzüne kilitlendi ve karanlık gözlerindeki bir şey ruhumun derinliklerine işledi.

"Sen bebeğe iyi bak," diye mırıldandı.

Başımı salladım. Bu kadarı yeterdi. Kaçmamız gerekiyordu. "Bebeğin icabına bakacağız. Birlikte."

Uyarı vermeden yere yığıldı ve dizleri yere çarpmadan önce onu yakaladım. Ayaklarımızın dibinde daha fazla kan birikti. Metalik koku ciğerlerime sızdı.

"Altıma işedim," diye homurdandı Anya.

Gözlerimi indirdim. Bacaklarında sıvı ve kan karışımı bir leke vardı. Çiş olduğunu düşünmedim.

"Sanırım suyun geldi," diye nefes aldım.

Onu ayakta tutmak için mücadele ederken omzumun üzerinden bir bakış attım. "Lütfen, yardım edin," diye bağırdım.

Sonra kaos patlak verdi. Hemşireler koştu. Doktorlar etrafımda dolaştı. Daha fazla hemşire.

Bip, bip, bip.

"Başaramayacak." Gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyordu. Dehşet omurgamdan yukarı tırmandı ve boğazımı tutarak beni boğdu.

"Operasyon yapmak zorundayız."

Daha fazla kelime. Karanlık. Anya'nın elini tuttum. Gözleri açıldı, gözlerinde uzak bir bakış vardı. Onu tanıyamadım. Bir parça rahatlama vardı.

"Beni bırakma Anya," diye boğuldum, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Bebeği güvende tut. Bana söz ver." Kelimeleri güçlkle çıkardı çatlamış, kuru dudaklarını. Gözlerindeki panik dolu bakış kalbimi paramparça etti.

Yutkundum. "Söz veriyorum," diye mırıldandım. "Mutlu ol, Sail."

Son sözleri. Ve o gitmişti.

Onu benden uzaklaştırırlarken garip bir sessizlik oldu. Zaman durdu. Karanlık hüküm sürdü. Yalnızlık onu takip etti.

Orada ne kadar durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaybolmuş ve yalnız. İçimden bir his hazırlanmam için beni uyardı. Onu kaybedecektim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Aynı yerde, aynı odada dururken kız kardeşimin sözlerini hâlâ duyabiliyordum. Bebeği güvende tut.

"Bayan McHale." Beynimi dolduran sisin içinden gelen ses uzaktı. "Bayan McHale."

Göz kırptım. Kızıl saçlı ve nazik gözlü bir kadın beni izliyordu. Genç bir kadındı. Benden büyüktü ama doktor olmak için çok gençti.

"Ben Dr. Sophie." Gözlerim kucağındaki minik bebeğe kaydı. Siyah saçlı. Buruşuk bir yüz. Daha önce hiç yeni doğmuş bir bebek görmemiştim.

"Doktor olmak için çok genç değil misin?" Alakasız bir soruydu. Zihnim gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildi.

"İhtisasımı yeni bitirdim." Sesi yumuşaktı. Yüzünde bir acıma ifadesi vardı. Keder.

Gözlerim onun kollarına sarılmış bebeğe kilitlendi. "Anya?"

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Hayır." Dudaklarım kıpırdadı ama sesimi duyamadım. Göğsüm o kadar çok acıyordu ki, çökeceğini sandım. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Anya'yla planlarımız vardı. Sadece ikimiz ve onun bebeği.

"Bebeği kucağına almak ister misin?" diye teklif etti.

Sertçe yutkundum. Havaya ihtiyacım vardı. Kız kardeşimi geri istiyordum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım.

Gözlerini etrafımızda gezdirdi, sonra yakındaki kanepeyi işaret etti. Bakışlarını takip ettim. Sersemlemiş bir halde kanepeye doğru yürüdüm ve oturdum.

"Tamam, kollarınızı karpuz taşıyormuş gibi açın."

Garip bir talimattı ama yine de yerine getirdim. Minik bebeği kollarıma bıraktı.

Yumuşak bir miyavlama sesi titreşti ve kalbim garip bir şekilde çarptı. "Çok küçük," diye mırıldandım, duygularım göğsümde yoğunlaşmıştı.

"Bir oğlan. Sağlıklı bir erkek bebek."

Gözlerim küçük yüzü inceledi. "Sağlıklı bir çocuk," diye tekrarladım usulca. Koyu renk saçlar. Minik parmaklar. Minik bir ağız. "Kel olması gerekmiyor muydu?"

"Her zaman değil. O çok güzel."

Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Ateşli kızıl saçları ve kristal

mavisi

*Gözleri onu işleri yoluna koymak için gelmiş bir tanrıça gibi gösteriyordu.
Aptalca bir düşünce.*

Bunu benden başka kimse düzeltemez.

"O çok güzel," diye tekrarladım. "Tıpkı annesi gibi."

Başını salladı. "Tıpkı annesi gibi."

***Öyleydi.** Tek bir kelime. Kalbimi kanatmak için tek gereken buydu.*

Kollarımdaki minik paketi inceledim. Tanrı'nın bana bahşettiği Anya'nın küçük bir parçası. Anya'ya benzeyip benzemediğini söyleyemiyordum. Küçük Gabriel'e benziyordu. Bu onun karar verdiği isimdi. Erkek için Gabriel, kız için Gabriela.

"Burada kal," diye talimat verdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa şu düğmeye bas, ben gelirim."

Bakışlarımı Gabriel'e kilitleyerek başımı salladım. Yumuşak bir tıkırtı ve o gitti. Yumuşak bir inilti ve onu kalbime doğru bastırdım.

Küçük yanağıma bir damla düşene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Her şey yoluna girecek, küçük Gabriel," diye güçlkle söyledim. "Seni güvende tutacağım."

Annene söz verdim. Sadece sen ve ben dünyaya karşı, dostum."

Aman Tanrım. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey. Anya Lamaze dersine girmek istemedi. Sanki sonunun geldiğini biliyor gibiydi.

Çocuk bezine ihtiyacım var. Ve süte. Bir sürü süt.

Kapı açıldı ve başımı kaldırdığımda Aurora, Royce, Byron ve Willow'u Dr. Sophie ile birlikte kapıda buldum. Sonuncusu pek mutlu görünmüyordu.

"Aynı anda bu kadar çok ziyaretçiye izin vermiyoruz."

"Çok fazla sütüm yok," diye mırıldandım. Konuşmak neden bu kadar acı veriyordu? Nefes almak bile. Sanki odada yeterince oksijen yokmuş gibi hissediyordum. Gözyaşlarım yüzümden ve dudaklarımdan aşağı aktı, dilimde tuzlu bir tat bıraktı ve çenemden aşağı damladı.

Gözlerim önce Aurora'nın, sonra da Willow'un bakışlarıyla buluştu. "O gitti."

En iyi arkadaşlarım koşarak yanıma geldiler ve her biri yanıma oturarak hem Gabriel'i hem de beni kollarına aldılar.

"Eve geri dönemem," diye mırıldandım. "Söz verdim."

Ağır bir yük ciğerlerimi ezdi. Çaresizlik her kelimeme sinmişti. "Siktir," dedi Byron ve Royce aynı anda, sonra işleri yoluna koydular Hareket. Royce üçümüze doğru yürüdü. Hayır! Hayır! Dördümüze. Küçük Gabriel kucağımdayken dört kişiydik.

"Merak etme sarışın," diye teselli etti Royce, büyük eli Gabriel'in bağına hafifçe yaslandı. "Byron dağları yerinden oynatabilir. Bunu biz hallederiz. Eve gitmek zorunda değilsin."

Aurora, "Birlikte bir daire kiralayabiliriz," diye önerdi. "Bebek konusunda hepimiz yardımcı oluruz."

"Gabriel," diye fısıldadım. "Bebek Gabriel."

"Bir melek gibi," diye mırıldandı Willow usulca.

"Tıpkı bir melek gibi," diye mırıldandım. Meleğimi güvende tutacaktım. Annesi benim koruyucu meleğimdi, ben de onunki olacaktım.

Kapı açıldı ve kapı aralığında duran iki figürü görür görmez geri çekildim, Gabriel'i göğsüme daha da yaklaştırdım. O hiç kıpırdamadı bile, yakınımda gizlenen tehlikeden habersizdi.

Konfor için çok yakın.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Babam tısladı. "Neden okulda değilsin, Denizci?"

Daha da geriye çekildim. Byron'ın gözleri önce bana sonra da babama kaydı.

Aurora'nın en büyük ağabeyini hiç bu kadar soğuk ve acımasız görmemiştim. Şimdiye kadar.

Royce kendini kız kardeşinin, Willow'un, Gabriel'in ve benim önüme koydu. Oda üzerime kapanmaya başladı, o tanıdık korku omurgamdan yukarı tırmanıyordu.

Nefesimi tutarak Royce'un arkasından bakarken Byron ona, "En büyük kızınız Anya vefat etti," diye haber verdi.

Babam irkilmedi bile. Annem de öyle. Onu memnun etmek konusunda her zaman çok kararlıydı.

"Bebek sahibi olmamalıydı." Annemin gözleri bana kaydı. Hayır, bana değil. Kucağımdaki bebeğe ve dudakları tatsız bir yüz ifadesine dönüştü. "Rengi tam bir rezalet."

Ne demek istediğini anlamadım. Bana bebek gibi göründü. Doktor. Sophie onun çok güzel bir bebek olduğunu bile söyledi.

"Özür dilerim," diye araya girdi Dr. Sophie. "Peki siz ikiniz kimsiniz?"

"Biz onun ebeveynleriyiz," diye kükredi babam, sağ elindeki o nefret ettiğim yüzük sanki güzel doktora bir tokat atacakmış gibi havaya kalktı.

Byron onun önüne geçti, yüksek gövdesi onun küçük gövdesini koruyordu. Korkmuş gibi görünmüyordu.

"Sailor bizimle eve geliyor. O bebeği alıp evlatlık verebilirsin. Sonunun nereye varacağı umurumda değil."

Omurgam dikleşti. "Hayır!" Byron'ınki hariç herkesin gözleri bana kaydı. Soğuk bakışlarını babamın üzerinde kilitledi. "Onu tutuyorum. O benim."

Byron nefesinin altından 'Aferin kızıma' gibi bir şey mırıldanırken, Dr. Sophie'nin bakışlarında da aynı onay notası vardı.

"İşte burası," diye duyurdu. "Burası doğum katı. Yani destek olacak bir aile yoksa, kendiniz çıkabilirsiniz."

O kadın belalıydı! Onu severdim.

"Tamam." Babamın yüzü kıpkırmızı oldu ve kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

öfkesini geri verdi. "O zaman sen yoksun. Harçlık yok. Kıyafet yok. Araba yok. Kollarında o piçle tek başınasın."

"Senden hiçbir şey istemiyoruz," diye tısladım. Belki de Royce ve Byron'ın burada olmasından kaynaklanıyordu. Ya da belki korumacı yanımda devreye girmişti ama

Birden aileme karşı koyacak cesareti buldum. "Gabriel'e bir daha piç dersen, seni öldürürüm."

Royce'un eğlendiği belliydi. Babama attığı bakış, tek bir kelime daha ederse cezalandırılacağını söylüyordu. Aurora'nın kardeşlerini çok severdim.

"Denizci, mantıklı ol," dedi annem. "Bizimle eve gel. Bir bebeğe bakacak durumda değilsin. Üniversitede ilk yılını yeni bitiriyorsun."

İnatçılık ve kararlılık içime işledi. "Bir yolunu bulacağım." Bir şekilde. "Biz artık seni ilgilendirmiyoruz."

Babamın zalim gözleri önce bana, sonra Gabriel'e kilitlendi ve yüz ifadesinin çarpık ve tehditkâr bir hal almasını izledim.

"Bu iş daha bitmedi kızım. Uzun bir atışla değil." İntikam. Bana verdiği söz buydu.

Ailem bana sırtını dönerken nefesimi tuttum. Hem rahatlamış hem de gelecek için korkmuştum.

Sarsılarak ayağa fırladım, nefesim kesilmişti ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Gözlerim kamarada dolaşırken Gabriel'in yanımda uyuduğunu ve Raphael'in beni izlerken ruhumu delip geçen heyecan verici mavi bakışlarını gördüm.

Yirmi İkinci Bölüm

RAPHAEL

I Sailor'a baktığında uyuyakalmış olduğunu gördü. Gabriel de öyle. Uykusunda bile onu koruyucu bir şekilde tutuyordu. Sanki Birinin onu her an elinden alabileceğini düşünüyordu. Bunun olmasına izin vermezdim. Gabriel'in onu, onun da Gabriel'i sevdiği açıktı.

Bir nefes verdim.

Bir planım vardı. Sailor'ı bana bağlayacaktım. *Sonsuza kadar*. Onu sekiz yıl önce ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Ve onu Sevgililer Günü'ne denk gelen Kolombiya Amor Y Amistad haftasında tekrar bulmam ne kadar da uygun.

Nefesleri önce yavaş ve eşitti, sonra sertleşti. Kötü rüyalar. Ya da belki anılar. Gözlerinde gizlenen ama saklamakta ustalaştığı hayaletler. Hepsini kovalamak istedim.

Bakışlarım onun güzel yüzünü taradı. O pürüzsüz porselen elmacık kemikleri. Uzun, açık renk kirpikleri. O somurtkan, şımarık ağız. Ve o saçlar. Tanrım, o saçlar bir azizi bile dize getirirdi.

Ve ben bir aziz değildim. Yakınından bile geçmedim.

Cep telefonum çaldı ve arayanın kimliğine bir göz attım. Byron Ashford.

Şaşırdığımı söyleyemem. Sailor ve Gabriel'i kulübeden dışarı sürüklediğim anda aramasını bekliyordum. Açıkçası, bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

"Byron," diye cevap verdim, gözlerimi Gabriel ve Sailor'dan ayırmadan koltuğuma yaslandım.

"Bu ne lan, Raphael?" Ashford kardeş sinirlenmişti. "Sailor ve Gabriel'i aldın."

"Evet." İnkâr etmenin anlamı yoktu. Ashford'ların kulübede birinci sınıf bir gözetleme sistemi olduğu gözünden kaçmadı.

"Bir uyarı, Raphael," diye homurdandı Byron. "Bu başkası için yapacağımın daha fazlası. Onları geri getir, yoksa senin için gelirim."

Kızgınlık göğsümde alevlendi. Sailor ve Gabriel beni ilgilendiriyordu, onu değil. Benim sorumluluğumdaydı, onun değil.

"Onları geri getirmeyeceğim," dedim dilimi tedirgin bir şekilde dişlerimin arasında gezdirerek. "Sailor benimle gelmeyi kabul etti. Onu ve Gabriel'i Tijuana Karteli'nden koruyacağım."

"Kartel hakkındaki uyarıların için teşekkür ederim," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "En sevdiğim kulübeyi havaya uçurdular."

"Sailor ve Gabriel'e ateş edilirken onları oradan çıkarmakla biraz fazla meşguldüm."

Uzun bir duraklama. "Onlarla ne ilgin var Raphael?" "O benim üvey kardeşim." *Ve o da benim karım olacak.* Bunu saklamama rağmen

kendi kendime düşündüm.

"Defol git buradan." Şok Byron'ın sesini renklendirdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Gerçekten sana bebeklerin nasıl yapıldığını açıklamamı mı istiyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Şerefsiz," diye mırıldandı. "Denizci biliyor mu?"

İlginç. Kesinlikle biliyordu ama asıl soru bunu neden Ashford'lardan sakladığıydı. Ya da en azından bu Ashford'dan.

"Ona sormanız gerekecek," dedim. "Kulübeniz ne durumda?" "Yerle aynı seviyede. Onları oraya sen götürmüş olmalısın."

Byron'ın kızgınlığı telefonda bile belli oluyordu. "Takip edilmedim," dedim kuru bir sesle.

"Emin misin?" Bana yem atıyordu.

"Evet, eminim," diye yanıtladım, yemini yutmamıştım. "Belki de sisteminizi yükseltmeniz gerekiyordur."

Kıs kıs güldü. Herif dünyadaki en iyi sistemlerden birine sahip olduğunu biliyordu. Nico'nunkine bile rakipti.

"Büyük şans, eğer-" Durakladı ve ben de düşüncesini bitirmesini bekledim.

Söylemeyince, "Söylemediği sürece mi?" diye sordum.

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm.

"Tabii ailesi yerini sızdırmadıysa," diye tısladı.

Denizci'nin sorusu zihnimde titreşti. O da benim takip edildiğimi varsayıyordu. Byron'la aynı sonuca varıp varmadığını merak ettim. Onun da

Aileleri Tijuana'yı onlara yönlendirmiş olabilir. Ama bu eski McHale'in Santiago Tijuana ile çalıştığı anlamına gelir.

"Sailor'la konuşmak istiyorum," diye talep etti Byron. Normalde onu severdim ama bu isteği beni çok sinirlendirdi. "Gabriel'le aralarının iyi olduğunu ondan duymak istiyorum."

"Uyuyor," diye homurdandım, kıskançlık içimi kemiriyordu. Byron'ın onlarla yakın bir ilişkisi olduğu açıktı. "Hem o hem de Gabriel uyuyor. Zor bir sabah geçirdiler."

Ardından sessizlik geldi. "Senin önünde mi uyuyor?"

Şaşırmış ve bana inanmakta tereddüt ediyor gibiydi. "Böyle konularda yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok."

"Denizci *asla* yabancıların önünde uyumaz." İfadesi beni tam göğsümden vurdu. Belki de beni hatırlamıştı. "Emin misin?"

"Bir fotoğrafını çekip sana göndermemi ister misin?" Alaycı bir şekilde tükürdüm.

Uzun bir duraklama.

"Fotoğrafa gerek yok. Ama Raphael?"

"Ne?"

"Onları güvende tut," diye homurdandı. Byron'ın sesinde dişlerini hafifçe sıktağı belli oluyordu. "O gün hastanede, yaşlı McHale çocuğu kendisine tercih ettiğı için onu mirasından mahrum ettiğinde ikisinin de sorumluluğunu üstlendim. Ailesine de güvenme."

Birkaç kelime daha konuşuldu. Telefonu kapatıp yanımdaki masaya fırlattım ve gözlerim hiç unutmadığım genç kadına döndü. Yeni yağmış kar gibi saçları vardı.

Onu gördüğüm an, dünya benim için dönmeye başladı. Dansımız sırasında ellerim onun vücuduna dokunduğı an kalbim atmaya başladı.

Bunu görmezden gelemezdim. Gitmesine izin veremezdim. Onunla evlenip onu yanımda güvende tutacaktım.

Sailor sarsılarak ayağı kalktı, rüya dolu gözleri sağa sola dalıyordu. Hâlâ gerçekte rüyayı karıştırıyordu. Göğsünün inip kalkışını izledim, bana masmavi gökyüzünü hatırlatan gözlerinde hayaletler gizleniyordu.

Eğer cennet varsa, o da onun gözlerindeydi.

Başı göğsünde, hâlâ yanında uyuyan Gabriel'e bir bakış fırlattı. Elinin, parmaklarında hafif bir titreme ile Gabriel'in alnındaki saç tellerini silmesini izledim. Bu beni bu genç kadın hakkında daha da meraklandırdı. Tüm katmanlarını soyarak ve özünün derinliklerine inmek.

Güçlü ve kırılgandı. Hassas ve dirençliydi.

Ne kendi anneme ne de tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyordu. "Konuşmamız gerek," dedim.

Titrek bir nefes verdi ve sonra gözlerini devirdi. "Konuşuyoruz."

Kadın sinir bozucu olabiliyor. Sadece dinleyip kabul etse daha kolay olurdu. Ama bu kadın aşırı inatçı görünüyordu.

"O makaleyi yayınlamanıza ne sebep oldu?" Ona sordum.

Gözlerinde öfke parladı. "Peki ya kadınların kaçırıldığı gerçeğine ne demeli? İşkence görmelerine. Tecavüze uğramalarına."

Sanki bundan şahsen beni sorumlu tutuyormuş gibi bana ters ters baktı. "Bu aşağılık bir şey, katılıyorum." Gözleri yarıklara dönüştü.

"Ama bu

başkalarının halletmesine izin vermek daha kolay olurdu."

"Ama onlar ilgilenmiyorlardı," diye tükürdü. "Polis bana olası sebep gibi boktan bir bahane sundu."

"Yani tüm karteli tek başına çökertmeyi planlıyordun," diye düşündüm.

"Mecbur kalırsam," diye tısladı.

"Peki senin yetiştirdiğin bir kadın neden böyle şeylerle ilgileniyor?"

Kadın sertleşti, teni hafifçe soldu. "Şımartılmış prensesler genellikle başkalarının sorunlarıyla ilgilenmezler.

"Benim yetiştirilme tarzım mı? Şımartılmış prenses mi?" *Madre de Dios.*

Bu kadın söylediğim her şeye sinirlenirdi. "Sen neden kendi

Şüpheli bir yetiştirilme mi? Suçlu olan sensin, ben değil. Şımartılmış suçlu."

"Kendini ve üvey kardeşimi öldürtmeye çalışan da sensin." "Sen... seni adi herif-"

"Dikkatli ol Denizci," diye uyardım onu alçak bir ses tonuyla. "O cümleyi nasıl bitirdiğine dikkat et." Gözlerinde bir korku titreşimi belirdi. Bunu gördüğüme pişman olmuştum ama ne kadar ileri gidebileceğini şimdi öğrense iyi olacaktı. "Annem hakkında kötü konuşma." Ya da başka bir şey havada asılı kaldı.

"Ne kadar güzel," diye mırıldandı, sesinde sahte bir kabadayılık vardı. Korkuyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu. "Yumuşak bir tarafı olan bir suçlu."

"Bunun kıymetini bilmeyi öğrensen iyi edersin," dedim ona, koltuğuma yaslanıp viskimin geri kalanını yudumlarken. "Çünkü biz evleneceğiz."

Göz kırptı. Sonra tekrar göz kırptı.

Gözlerinde belirsizlik vardı ve dudakları sanki şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu ya da yarı gülümsedi.

"Evet, rüyanda görürsün dostum."

Uçuş görevlisine bir içki daha almasını işaret ettim. Kahretsin, bu sinir bozucu kadınla başa çıkmak için tüm şişeye ihtiyacım olacaktı.

Yeniden dolumum geldiğinde ve görevli uçağın kokpitine geri döndüğünde, dikkatimi farlarıma yakalanmış bir geyik gibi görünen Sailor'a verdim.

"Benimle evleneceksin," dedim ona kararlılıkla. "Eğer yaşamak istiyorsan."

"Dinle *Raphael*," diye söze başladı, adımı söylediğinde dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Birincisi, en kötü lanet teklif. Hem de hiç! İkincisi, sen benim tipim değilsin. Ve son olarak, ben- ben-." Sözlere bocaladı. Nedense bana üçüncü nedeni söylemek istemiyordu. "Şey, iki neden oldukça yeterli."

"Şimdi beni dinle, *Reina de nieve*." Kar kraliçesi. Ona yakışıyordu. Gümüşü sarı saçları ve kızdığında buz kesen mavi gözleriyle. Gerçi bu kadında buz gibi bir şey olmadığından emindim ama onu kızdırmayı seviyordum. "Yaşaman ya da ölmen umurumda değil." *Yalan*. Çok umurumdaydı. "Ama Gabriel'e ne olacağı umurumda. Ve evliliğimiz dosta düşmana ikinizin de benim korumam altında olduğunuzu gösterecek."

"Bana bir daha buz kraliçesi dersin taşaklarını buza çeviririm," diye tehdit etti. *Nieve kelimesinin* anlamı konusunda onu düzeltmeye zahmet etmedim. "Ya da onları keserim." Bakışlarımız kilitlendi, irade savaşı havada bir kasırga gibiydi. "Bir not gönderemez misin?"

"Hayır." *Gerçekten, bir not!*

"Seninle evlenmeyeceğim," diye itiraz etti. "Bir yolunu bulabilirim."

"Oğlunun hayatını '*bir şeyler bulmak*' için riske atmaya hazır mısınız?" Onu zorluyordum. Sailor'a kafayı takmıştım ve onu elde ettiğim sürece nasıl elde ettiğim umurumda değildi. Evet, onun ve Gabriel'in güvenliği öncelikliydi ama ondan vazgeçmeyi reddediyordum. Onu *benim* yapacaktım.

Gitmesine izin veremezdim.

"Ama evlilik?" diye homurdandı. "Bu çok büyük bir adım."

"Eninde sonunda evlenecektiniz." Gözlerini devirdi. "Aaron Kennedy olmayabilirim ama onun aksine, seni ve Gabriel'i güvende tutabilirim."

Küçük bir nefes nefese kaldı. Ağzını açtı, sonra kapattı, dudakları hoşnutsuzluk içinde inceldi.

"Sen kesinlikle Aaron değilsin," diye kıs kıs güldü.

Kıkırdadım. "Haklısın. Ben değilim." Gözlerinde memnun bir parıltı belirdi ama sonraki sözlerim bunu bastırdı. "Yatağımda *sadece* ve *sadece* kadınları tercih ederim. Senin arkana saklanan kendini beğenmiş hıyarın aksine."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bir dargın bir barışık erkek arkadaşın korkak olmamalı ve imajını yüksek tutmak için senin arkana saklanmamalı. Eğer erkekleri tercih ediyorsa, erkek gibi davranmalı ve bunu söylemeli."

"Lanet olsun," diye mırıldandı dehşetle. Görünüşe göre Sailor erkek arkadaşının tercihlerinden habersizdi. "Aaron biseksüel mi?"

"Hiç bilmiyor muydun?" Şaşırarak ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Ben sadece onun-" Elini platin yelesinin arasından geçirdi. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece platonik olduğu için benim için işe yaradı."

Kahretsin, günüm iyi geçmeye başlamıştı. Onunla kendini beğenmiş herif arasında hiçbir şey olmadığını duymak beni neden heyecanlandırdı bilmiyordum.

"Her neyse, tüm bunlar konumuzun dışında. Seninle evlenmeyeceğim."

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım. "Yapacaksın, Denizci.

Ve bana dizlerinin üzerinde teşekkür edeceksin." Bu ima karşısında yanakları kızardı. Doğrusu, kastettiğim bu değildi ama aklının çalışma şeklini sevmiştim. "Bunu Gabriel için yapacaksın. Onu güvende tutmak için."

Seçeneklerini düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Hiçbiri yoktu. Ama nedense ona eziyet etmeyi, bir çıkış yolu olduğuna inandırmayı seviyordum. Ama yoktu.

"Eğer seninle evlenirsem," diye başladı, "istediğim zaman gidebilir miyim?"

Hayır. "Tabii."

"Gabriel ve benim buradan ayrılmamız güvenli olacak mı?"

Uzandım ve çenesini parmaklarımın arasına aldım. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım. Yutkunurken narin boynunun sallanışını izledim. Teni o kadar açık tenliydi ki parmaklarım narin teninde izler bırakmaya başlamıştı bile.

"Gabriel ve senin için her zaman güvenli olacak." Ama gitmemek için. Asla

gitmemek için.

Çünkü ağım örülmüştü ve sonunda seni buldum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

SAILOR

W Ögle yemeğinden biraz sonra küçük bir iniş pistine indik. Uçaktan iner inmez, cennet gibi bir manzarayla karşılaştım. Ada. Kristal mavisi sular karayı çevreliyordu ve Gabriel'in yanımda soluğunu tuttuğunu duydum.

"Beğendin mi?" Ona gülümseyerek sordum. Beğendiği çok açıktı. Gözleri önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola kaydı. Gözlerinde merak ve heyecan parlıyordu.

Ayakkabılarım yere değer değmez Raphael beni siyah bir Jeep Sahara'nın bizi beklediği yere doğru itti. Üstü açıktı, kapıları kapalıydı ve Gabriel sevinçle ciyaklayarak ona doğru koşuyordu.

"Büyüdüğümde ben de bir tane istiyorum anne," diye açıkladı arka koltuğa atlarken.

Raphael, "Bir tane almanı sağlayacağım," diye cevap verdi. Benim adıma cevap vermesine sinirlenerek ona ters ters baktım.

"Adının anne olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım alaylı bir şekilde nefesimin altında. Gabriel beni duymadı ama Raphael duydu. Ona yandan bir bakış attım. "Biraz brownie puanı mı topluyorsun?"

Jeep'in içine girdi ve arabayı çalıştırdı. "Gabriel'in annesinden biraz brownie puanı almam lazım. Önerin var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Annem köpekleri, dondurmayı ve sahili sever," diye ekledi Gabriel mutlu bir şekilde sırtarak. "Ve Aurora Teyze ve Willow Teyze ile şarap içmeyi."

"Gabriel!" Yumuşakça azarladım. "Benim sırlarımı saklaman gerekiyordu."

Bana sahte, masum bir bakış attı ama muzip gülümsemesi bunu mahvetti. "Bu şeyler seni mutlu ediyor. Mutlu olman hoşuma gidiyor."

Mutlu ol, Yelken. Rüzgâr, kız kardeşimin son sözlerini fısıldadı. Bu sözler hayatımın akışını değiştirdi. Onları içime çektim. Tıpkı suya batırılmış solgun bir çiçek gibi onları içime çektim.

Bir dizi mermer taş kapıyı geçtikten sonra evin önüne geldik. Gözlerim mermer konağın üzerinde gezindi. O kadar parlaktı ki gözlerimi kısmama neden oldu.

"Cennete hoş geldiniz," diye kıs kıs güldüm. "Bana günahlarını söyle ve geç. Hayır, sadece şaka yapıyorum. Cehennem de bir o kadar parlak."

Oh, kahretsin. Bunu yüksek sesle söyledim. "Çok şiirsel," diye homurdandı Raphael.

Gabriel arabadan inerken, "Annem kafiye söylemekte çok iyi," diye yorum yaptı. "Aurora Teyze bazen okulda şiir yarışmalarına katıldığını söylerdi. okul."

Raphael'le aynı anda cipten inerken elimi salladım. "Bu uzun zaman önceydi."

Cipin etrafından dolanıp elini omurgamın dibine koyarak beni büyük, taş basamaklardan yukarı çıkardı ve büyük kapıdan geçirdi. Birinci ve ikinci kata çıkan dairesel mermer merdivenlerin bulunduğu geniş mermer lobide ilerledik.

Gözlerim başımın üzerinde, üzerinde baş meleklerin resminin bulunduğu büyük bir kubbeye kaydı. Dört melek - Raphael, Gabriel, Michael ve Uriel.

Bakışlarımı indirdiğimde Gabriell'in şaşkın ifadesini ve tavana bakarken ağzını hafifçe araladığını gördüm. "Asla ayrılmak istemiyorum," diye ilan etti.

"Bu beni mutlu ediyor dostum," dedi Raphael eğlenerek. "Senin ve annenin burada mutlu olmanızı istiyorum."

Gabriell'in burayı sevmesi için elinden geleni yaptığı gözümden kaçmadı. Bunun için çok çalışması da gerekmiyordu. Burası yeryüzündeki bir cennet gibiydi ve baktığınız her pencereden ufukta kilometrelerce uzanan kristal mavisi sular görünüyordu.

"Sana etrafı göstermemi ister misin?" diye teklif etti.

Gabriel ve ben baktık ve sonra başımızı salladık. Lobide yürümeye devam ettik ve yeşil bahçe vahasının bulunduğu arka kapıdan çıktık.

Bizi beyaz kumlu bir plaja doğru uzanan büyüleyici küçük bir taş yol karşıladı.

Buradan bile kıyıya çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum. Gabriel hiçbir uyarıda bulunmadan yanımdan hızla geçti.

Mutlu kahkahasının sesini palmyelerin gölgelediği küçük romantik patikadan sahile kadar takip ettik.

Ve tüm bu süre boyunca kız kardeşimin sesini duydum. *Mutlu ol, Yelken.*

Yumuşak bir esinti ve dalgaların sesi beni uyandırdı ve ayağa fırladım. Gecenin bir yarısıydı ve maun ağacından oyulmuş büyük, dört direkli bir yatakta yatıyordum. Küçük gece lambası odaya yumuşak bir ışıltı yayıyordu ve ben bu ışıltıyla rahatlıyordum.

Derin bir nefes. Yumuşak bir nefes.

Havadaki nem, tuzlu havanın kokusuyla birlikte yoğun bir şekilde hissediliyordu. Beyaz bir cibinlik etrafımı sarmıştı ve gözlerim denizin karanlık yüzeyine yansıyan ayı bulmak için açık pencereye kaydı.

Sonra bugün yaşananlar, yoksa dün müydü, hızla geri geldi. Ashford'ların kulübesinde Raphael Santos'a uyanmak, saldırıdan zar zor kaçmak ve özel jetle bir adaya gitmek.

Ve onunla evlenmem için ısrar etmesi.

Ona düşüneceğimi söyledim. Düşünecek bir şey olmadığını açıkça belirtti. Yine de o adamın bana patronluk taslamasına izin veremezdim.

Mantıklı yanımla Gabriel'in hayatını kurtardığını biliyordu. Ve benimkini de. Ama başka bir parçam adadan çıkış yolu olmadığını fark etti. Bu bir korumaydı ama aynı zamanda bir tür hapsedilmeydi. Yine de beni Miami'ye, Aurora, Willow ve benim babasının Anya'ya işkence ettiğini gördüğümüz yere götürmediğini öğrenince rahatladım.

Son yedi buçuk yıldır başımıza bela olan kâbus. Yine de şimdilik idare ederdi. Daha iyi bir plan bulana kadar.

Yataktan kalkarak, İspanyol karosu zeminin üzerinden balkona açılan büyük açık pencereye doğru yürüdüm. Manzara gün boyunca muhteşemdi. Geceleri bile ay ışığı karanlık yüzeyin üzerinde dans ediyordu.

Balkondan uzaklaşarak odadan çıktım ve Gabriel'in yatak odasına yöneldim. Benimkinin hemen yanındaydı. Onu derin bir uykuda buldum,

Her zamanki pozisyonu olan bacağını yatağın üzerine sarkıtmış ve koyu renk bukleleri yüzünün bir kısmını kapatmıştı.

Yatağa yaklaştım ve buklelerini yüzünden uzaklaştırdım. Baktı Böyle bir kara melek gibi, yüz ifadesi rahatlamıştı. Bize ateş edilirken yüzündeki korkuyu görmek beni çok üzmüştü.

Daha da korkuncu aklımdan çıkmayan düşünceydi. Ailemin dünkü saldırıyla bağlantısı olduğu düşüncesi. Anneme kulübede olduğumu söylemedim ama belki de tahmin etmiştir. Ya da belki de benim aptalca yorumum

Ashford'un yeri ona haber vermiş.

Keşke Ashfordlar onlara hiç güvenmeseydi. Ama ailem kulübenin yerini bilen nadir insanlardandı. Ne de olsa McHale ailesi başkentin en nüfuzlu politik ailelerinden biriydi. Kim şüphe ederdi ki?

Onlar mı?

Anya'nın bebeği olup ölünce ve ben onlardan uzaklaşınca fısıltılar başladı. McHale ailesi o kadar da mükemmel değilmiş. Ne kadar haklı oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ailemiz berbat durumdaydı.

Her iki şekilde de, ben bitmişim. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Cehennemde çürümelerini diledim. Karmanın bir sürtük olduğunu söylediler. Yine de kız kardeşimi yok eden iki kişiyle oynamaya başlamasını bekledim.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes daha aldım. Anya dağlar ve manzaralar. Huzuru son dinlenme yerinde buldu - Appalachian dağının tepesinde. Royce Ashford'un izniyle.

Anya'nın tabutu taşınırken kar, toprağın görünen her santimini kaplamıştı.

yeryüzünün karanlığına indirildi. Yardım edemedim ama onun ortam gibi. Karanlığını kucaklamak için taze kar beyazı manzarayı terk ediyor.

O aldırmadı; ben korktum.

Omurgamdan aşağı yumuşak bir titreme yayıldı ve bunun sıfır derece sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. Kendimi zar zor toparlayabildim. Çok ağladım

Son birkaç gündür. Neredeyse hiç uyumadım - Royce karanlıktan korktuğumu anlayana kadar.

O da benim ve Gabriel'in odasına birer gece lambası yerleştirdi. Byron, Winston'ın yardımıyla avukatlarıyla tüm yasal işlemleri halletti. Bu ikisi birlikte dünyayı yönetebilir.

Gözlerim küçük grubun üzerinde dolaştı. Üç Ashford kardeş, Willow, Aurora ve küçük Gabriel. Ve güzel beyaz tabutun içinde yatan Anya.

Önemli olan tüm insanlar.

Küçük Gabriel kollarımda uyudu.

Bu dağın tepesinde baktığım her yer huzur doluydu.

Huzurluydum. Ama ruhumun içinde bir fırtına kopuyordu. Çirkin ve yeşil. Nefret dolu ve kırmızı. Aileme bunu ödetmek istiyordum. Onlara acı çektirmek istiyordum,

Any'a acı çektirdikleri gibi.

Bu çok çirkin bir duyguydu, ama yine de bu duygunun peşini bırakmayı ve içimi kemirmesine izin vermeyi reddettim.

Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordum ama bunu onlara ödecektim.

"Küller küllere. Tozdan toza. Dirilişin emin ve kesin umuduyla-"

Dinlemeyi bıraktım. Zihnim sürüklendi. Ruhum acıdı.

Yeni küçük ailemin her bir üyesi gelip bana sarıldı ve küçük Gabriel hala kollarımda mışıl mışıl uyuyordu. Ayrılmaya dayanamıyordum. Vedalaşmak için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı.

"Unutma sarışın," diye fısıldadı Royce kulağıma usulca, kocaman kollarıyla beni sararken. "Bugün yas tutuyorsun. Yarın ödeşiriz."

Royce'un karanlık bakışlarıyla karşılaştım. O ve Aurora birbirlerine çok benziyorlardı. Koyu renk saçlar ve koyu renk gözler.

Boğazımdaki yanma boğuldu ve göğsüm sıkıştı. "Gitmesine izin veremem," diye homurdandım.

"Ve olmayacaksın," diye güvence verdi Royce. Gözleri kucağımdaki küçük bebeğe kaydı. "O Gabriel'in bir parçası. Her zaman senin bir parçan olacak."

Yüzümdeki yaşlar yüzümden aşağı akarken yarı dondu. Dilimde tuz tadı vardı.

Bakışlarını kucağımdaki kar elbisesi giydirilmiş, gözleri kapalı, rahatça uyuyan bebeğe doğru takip ettim. Koyu renk saçlarının ipuçları bile görünüyordu.

Kat kat giysilerin altında. Çok güzeldi.

"Seninle kalmamı ister misin?" Royce teklif etti. Başımı salladım. Evi buradan yaklaşık iki mil uzaktaydı ve hepimiz buraya iki araçla gelmiştik. Ama şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Seni arabada bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Attığı her adımda, botlarının altındaki karın çıtırtısı gittikçe azalıyordu.

Bakışlarım tabuta kilitlendi. Adamlar mezarı kapatabilmek için benim gitmemi bekliyorlardı.

Siktir, gitmesine izin vermek çok canımı yaktı. Hareket etme isteğimi

toplayamadım. Kırmızı uha çiçekleriyle dolu özenli bir aranjman

beyaz tabut. Senaryoya uyuyordu. Kan Anya'nın masumiyetini lekeledi. Onun masumiyetini lekeledi.

Kalbim kanyordu, aldığım her titreşim nefes içimi kesen parçalanmış bir cam gibiydi. Rüzgâr hızlandı, yumuşak uğultusu karları savurdu. etrafımızda. Bir fırtına yaklaşıyordu. İstemesem de gitme vakti gelmişti.

"Bunu ona ödeteceğim Anya," diye fısıldadım rüzgâra, gözlerim onun yattığı yere kilitlenmişti. "Ve Gabriel'i güvende tutacağım."

Bir rüzgar uğultusu cevabım oldu.

Ve onun yumuşak sesini duyabildiğime yemin edebilirim. "Mutlu ol, Sail."

Bu anılarla birlikte omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Son altı aydır mezarına gitmemiştim. Bu, onu ziyaret etmeden geçirdiğim en uzun süreydi.

Ailemiz Gabriel'den nefret ederdi. O kadarını biliyordum. Ama onu incitecek kadar ileri giderler miydi?

Any'a'ya zarar verdiler, diye fısıldadı zihnim. Anya'ya zarar verirlerse, Gabriel'e de zarar verirdi. Tanrım, hatırlayabildiğim kadarıyla ailemiz çok parçalanmıştı. O beni korudu ama kimse onu korumadı.

Etrafıma bakındığımda bir kanepede ya da sandalye görmediğime pişman oldum. Oğlumla aynı odada uyuyabileceğim herhangi bir şey. Sanki bir şey olacağını hissetmiş gibiydim. Ona. Bana. *Bize.*

İç çekerek Gabriel'in odasından çıktım, kapısını açık bıraktım ki bana seslenirse onu duyabileyim. Gerçi hiç seslenmezdi. Bu onun yararından çok benim yararımdaydı.

Gabriel'in odasının köşesini döndüğüm anda sert ve sıcak bir göğüsle çarpıştım. Kendimi sabitlemek için elimi kaslı karın kaslarına dayadım. Kiminle karşılaştığımı fark edince boğazımda bir nefes düğümlendi. *Raphael.*

Avucum beyaz tişörtünün üzerinde hareketsiz kaldı ve sıcaklık tişörtün içinden geçerek doğrudan içime yayıldı. Tutuşmuş bir alev gibi titredi ve kan dolaşıma yayıldı. Ev o kadar sessizdi ki, kendi kalp atışlarımı ve uyarı çığlıklarımı duydum. Yine de yerimden kıpırdamadım.

Bir adım geri çekildim ve gözlerimi onun yüksek gövdesiyle buluşturmak için kaldırdım. O kapüşonlu mavi bakışlarıyla beni süzüyor, varlığı koridordaki tüm havayı ve alanı kaplıyordu.

Bir elinde telefonu vardı ve merakla beni izliyordu. "Uyuyamıyor musun?" diye sordu sonunda. Başımı salladım. "Burada güvendesin," dedi.

Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmadı. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bunu uzun bir duraklama izledi. "Öneriniz hakkında-" diye tereddütle başladım. "Eğer bunu yaparsak, planın nedir? Tijuana Karteli'ni bitirdikten sonra Gabriel ve bana ne olacak?"

Güvenliğimiz konusunda endişeliydim. Adanın güvenli olması gerekiyordu ama Ashford'ların kulübesi de öyleydi. Yine de bulunduk.

"Gabriel uyuyor mu?" diye sorarak sorumu geçiştirdi. Ona baskı yapmanın bana bir faydası olmazdı. Buradaki ilk gecemde olmazdı ama en azından bazı cevaplar almalıyım.

"Evet."

"Güzel," diye mırıldandı. Gözleri yanaklarıma kaydı, bakışlarında karanlık dans ediyordu. Vaatlerle doluydu. Tüketen. Şehvet dolu.

"Soruma cevap vermediniz," diye belirttim.

"Sen ve Gabriel benim yanımda her zaman güvende olacaksınız," dedi. "Bu dünyada dolaşan pek çok düşmanım var.

"Sen de uyumaya gitmelisin. Tabii biraz eğlenmek istemiyorsan."

Suçlu. Gözlerinde dans eden hınzır parıltılı şeytan. Beni izleyişi, tüm acıları unutmamanın bir yolunu vaat ediyordu. En azından bir süreliğine.

Baştan çıkarıcıydı. Bacaklarımda arasında zonklayan ağrıya teslim olmak çok cazipti.

Bunun yerine, sanki şeytan topuğuma basmış gibi ondan uzaklaşıp odama doğru fırladım. Yumuşak kıkırdaması beni yatak odama kadar takip etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

RAPHAEL

S Malikânenin karşı kanadında bulunan yatak odamın kapısını kapattıktan sonra kendimi tekrar masamın başında buldum ve Bilgisayar. Nico'nun gönderdiği dosya kalındı ve şimdiye kadar sadece Sailor hakkındaki bilgilere odaklandım.

Sailor ve Gabriel'i her düşündüğümde göğsüm kabarıyordu. Onların büyüüne kapılmam hiç zaman almadı. Çocuk kalbini koluna takmıştı. Bizim dünyamızda bu iyi bir özellik değildi ama umurumda bile değildi. Sailor'ın bu masumiyeti olabildiğince uzun süre korumasına yardım edecektim. Bir sürü

Piç olma zamanı.

Tıpkı Sailor gibi ben de bu gece Gabriel'i kontrol etme ihtiyacı hissettim. Benim masum ve iyi kalpli üvey kardeşim, birlikte büyüdüğümün aksine. Vincent sadist ve zalim bir piçti. Gabriel etrafımızdaki bu dünyadan bıkmamıştı.

Ve ben, tam olarak masum değildim ama çaresiz ve masumlara işkence etmeyi seven Vincent kadar sadist olmadığımı düşünmek istiyorum.

Ne de olsa elimde Diablo dövmesi vardı. İlk cinayetimi işlediğimde altı yaşındaydım. Babamın adamlarından birini hizmetçimize tecavüz ederken yakaladım ve kendimi kaybettim. Yakındaki masadan bir kasap bıçağı kaptım ve onu boynundan bıçakladım. Ondan sonrası bulanıktı. Sonunda ondan kurtulduğumda, derim onun kanıyla ıslanmıştı ve altmış altı yarası vardı. Altı yaşında bir çocuk ve altmış altı yara. İnsanlar altı-altı-altı gördü ve bana şeytan dediler.

Vincent'ın öldüğü açıklandığı andan itibaren, görünen oğlu ben oldum. Yaşayan tek oğul. Ve bundan nefret ettim. O ana kadar kendi gündemim ve başlattığım işlerim vardı. Aileye karşı sorumluluklarımı biliyordum ama ikinci oğul olmak bana istediğimi yapma özgürlüğü veriyordu.

aile işinin dışına çıkmak istiyordum. Vincent'ın ve babamızın yöntemlerine katılmıyordum. İnsan kaçakçılığı. Zorla fahişelik. Kadınların satılması.

Hepsinden nefret ettim.

Ancak değişiklik yapmak imkânsızdı çünkü babam yaşadığı sürece Santos Karteli'ni o yönetti. Sasha Nikolaev, o lanet olası aptal ve düşüncesiz piç, babamı idam ettiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Dünya bir anda dikkatini bana çevirdi. Santos Karteli'ne yeni bir lider. Daha soğuk biri. Odaklanmış biri. Daha ölümcül biri. Ama daha zalim değil.

Babamı Aziz Peter ve Paul Katolik Kilisesi'ne gömdüğüm gün, sıra sıra namuslu vatandaşlar onu uğurlamaya gelmişti. İyi bir adam olduğu için değil, Florida yeraltı dünyasının bir parçası olduğu ve tüm eyaletin suçlarına hükmettiği için. Masamda hala bir yerleri olduğundan emin olmak istiyorlardı, elleri zaten daha fazla rüşvet için istekliydi.

Limuzinler, paparazziler ve muhabirlerden oluşan alay, ziyarete gelen suçluların bakışlarını yakalamak için etrafta oyalandı.

Keşke tüm bu namuslu vatandaşlar kendi dünyalarında ne kadar dram yaşandığını bilselerdi.

D.C.'ye ve McHale ailesine bakın. O şehre Vegas yerine Günah Şehri de denebilirdi. Adalet yanılısaması ve önde gelen siyasi figürlerin uzun çizgileri altında pisliği ve sırları sakladı.

Gözlerim ekranın üzerinde gezindi. Sayfalar dolusu bilgi ve sonunda Anya ile babamın nasıl bir araya geldiklerini anlamıştım.

Yaşlı McHale'in Benito King'e bir iyilik borcu vardı ve Cassio'nun babasıyla The Belles and Mobster anlaşmasını imzalamıştı. Nico'nun karısı Benito'yu vurdu ama ne yazık ki onlarca yıllık pisliği temizlemek uzun zaman alıyor. Anya, Benito'nun meşhur Belles ve Mobster anlaşmasının kurbanlarından biriydi. Babam sözleşmeyi Benito'dan satın aldığı anda, babam bir oğul daha doğurabilmek için güneşin altındaki her şeyi becermeye karar vermişti. Babam borcunu tahsil etmek için aradı ve yaşlı McHale Anya'yı kurbanlık koyun gibi sundu. Gerçi McHale teknik olarak sözleşmeyi ihlal etmişti çünkü ona biyolojik kızını vermemiştir.

Bir de Anya'nın babasıyla ilgili bilgi vardı. *İlginçti*. Bu Sailor'ın tanıştığımız geceki ifadesini açıklıyordu. Babası Hispanik olan her şeyden nefret ederdi. Servetime bahse girerim ki sebebi buydu.

Sailor'ın bilip bilmediğini ve tam olarak ne kadarını bildiğini merak ediyordum. Benden yeterince nefret ediyordu. Belki de tıpkı babam gibi olduğumu düşünüyordu. Bunu söylemek zordu.

kendini bu kadar kapalı tuttuğunda.

Denizci'nin ailesi de benim babamdan daha iyi değildi, tek fark Denizci'nin ailesine göz dikmiş Nikolaev'lere sahip olmamasıydı. Nikolaev kardeşlerin aslında bana bir iyilik yaptıklarını hiç fark etmediklerinden şüpheleniyordum.

Bunun intikamını aldım. Birdenbire kartelin başı olarak değişiklikleri ve yeni kuralları uygulamaya koyabildim. İnsan kaçakçılığına son verdim ve tüm

insan eti tedarik eden Tijuana Karteli ile iş yapıyordu.

Bu iyi gitti. Ya da olmadı. Ve kan davamız başladı.

Aynı düşmanın şimdi üvey kardeşime ve annesine göz dikmiş olması ne kadar da ironik. Gabriel'in benimle olan bağlantısını bilmemeleri dışında.

Ama Sailor'ın ailesi yaptı.

Nico'nun e-postasını tekrar okudum. Öfkeden deliye dönmeme neden olan son sözleşmeydi. O kadar güçlü yanıyordu ki boğmak zorunda kaldım. Boğazımda, göğsümde yanıyor ve görüşümü kırmızıya boyuyordu.

Tıpkı ilk adamımı öldürdüğüm gün gibi.

Gözlerim sayfaları karıştırdı ve Sailor'ın ailesini yakalayıp kafalarına sıkma isteği damarlarımda gezinirken çenem gerildi.

Buna inanamıyordum. Tutucu, arkadan bıçaklayan önde gelen kişilerden her şeyi beklerdim ama böyle bir şeyi asla. Kontratın tarihine baktım. Bir hafta önce imzalanmış. Babası Sailor'ı Santiago Tijuana'ya satmıştı. Yaşlı herif Santiago'nun Washington'daki bağlantısıydı ve Tijuana Karteli'nin bölgeyi ele geçirmesi ve kefalet ödemesi Sailor'ın yaşlı adamı sayesinde oldu.

Denizci'nin ailesini parçalama zamanı gelmişti.

Kimse küçük kardeşimi incitmekten kurtulamaz. Ya da kadını.

Yirmi Beşinci Bölüm

SAILOR

I Gecenin geri kalanında dönüp durdum. Endişe zihnimi sardı. Evlenmek ya da evlenmemek. Güvenmek ya da güvenmemek.

Gabriell'in korunmaya ihtiyacı vardı. Ailemden. Tijuana Karteli'nden. Santos ailesiyle bağlantısı ortaya çıkarsa muhtemelen başka pek çok kişiden. Tüm bunlar gecenin büyük bir bölümünde dönüp durmama neden oldu. Şafağın ilk ışıkları ufukta belirdiğinde uyumaktan vazgeçtim.

Cep telefonumu çıkarıp açtım ve mesajlarımı kontrol ettim. Aurora ve Willow'dan gelen tonlarca cevapsız mesaj ve arama vardı.

Aurora: *Neredesin? *

Willow: *Neden New Orleans'tan gelen o korkunç adam beni takip ediyor?

Aurora: *Kim? Alexei mi? O benimle.*

Willow: *Korkunç kardeşi.*

Aurora: *Sasha? *

Willow: *Ona adını sormadım. Pusuda bekliyor, randevularımı korkutup kaçırıyor.*

Aurora: *Denizci, neredesin? *

Willow: *Cevap ver, kadın. Senin ve Gabriel'in tüm kıyafetleri gitmiş.

Çıldıırıyorum.

Aurora: *Denizci, cevap vermezsen peşinden Alexei'yi göndereceğim.

Yüce Tanrım. O korkunç adam hariç herkes. İnsanları dış görünüşlerine göre yargılamayı sevmezdim ama Tanrı aşkına, adam çok korkunçtu. Hala mücadele ediyorum

onu ve Aurora'yı birlikte düşünmek. Birbirlerinin tam zıttıydılar.

Son mesajın saatini kontrol ettim. İçimden bir ses Sibiry'a'da saklansam bile o adamın beni bulacağını söylüyordu. Aurora'nın mesajı bir saat önce yazılmıştı, bu yüzden hızlıca cevabımı yazdım. ***Ben iyiyim. Gabriel de ben de güvendedeyiz. İrtibatta olacağım. Merak etmeyin.**

Daha sonra hızlıca bir duş alıp giyindim ama aşağı inmeden önce oğlumu kontrol ettim. Yatakta iki büküm yatıyordu, ayağı yine yataktan sarkıyordu, yastığın hemen üzerindeydi ve yorganının yarısı yataktan ayrılmıştı. Onu mışıl mışıl uyurken görünce dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü, ağzı hafifçe ayrılmıştı. En azından dünkü olaylardan yara almadan kurtulmuştu.

Evin içinde ilerlerken ortalık sessizdi, ev halkının çoğu hâlâ uyuyordu. Dün indiğimizde evin ve adanın etrafında dolaşan muhafızlar görmüştüm. Raphael dün adada kalan muhafızları ve ev personeli olduğundan bahsetmişti ama kaç kişi olduklarından hiç bahsetmemişti. İnsanlar gerçekten burada yaşıyordu. Gerçi benim gözlemlerime göre burada küçük bir askeri operasyon yürütüyordu.

Yükselen güneş koridora gölgeler düşürüyordu. Ev muhteşemdi. Lüks ama aynı zamanda misafirperverdi. Ailemin evinin aksine. Evimizdeki hiçbir şeye dokunmamayı erken yaşta öğrenmiştim. Bir keresinde yanlışlıkla babamın kül tablasını kırmıştım. Bana o kadar sert vurdu ki çalışma odasına uçtum, kafamın arkası duvara çarpıyordu. Anya birçok kez yaptığı gibi o gün de beni kurtarmaya geldi. Ona kırdığını söyledi. Benim kırdığımı çok iyi biliyordu. Ne de olsa beni yaparken görmüştü.

Ama sırtıttı, o korkunç şeytani sırtışıyla ve sonra onu odasına gönderdi. O gece, Anya odasına gelmemi yasakladı.

Başımı ve onunla birlikte geçmişİ sallayarak köşeyi döndüm ve kendimi kocaman bir mutfakta buldum. Ocak ve fırın çoktan çalışıyordu, taze ekmek kokusu ağzımı sulandırıyordu. Ocağa yaklaştım ve kapağı kaldırdığımda tavuğa benzeyen bir şey buldum. En azından ben tavuğa benzediğini düşündüm, her ne kadar sabah sabah tavuk pişirmek tuhaf gelse de.

Kapağı tekrar kapatıp fırının içine baktım. Ekmek gibi görünüyordu ama tatlı, neredeyse erimiş çikolata gibi kokuyordu.

"Bu bir çikolata tavası." Raphael'in derin sesi arkamdan geldi ve sessiz mutfakı dolduran sestten ürperdim.

Yavaşça doğrulup tam boyuma geldim ve bakışlarıyla buluşmak için arkamı döndüm. Raphael'in kot pantolon ve tişört giymiş hali görülmeye değerdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bir dakika sonra bakışları vücudumda gezinirken nefesim kesildi.

Beni izleme şekliyle ilgili bir şey kibriti çaktı ve kan dolaşımında tam bir havai fişeğe dönüşmekle tehdit eden kıvılcımlara neden oldu.

Bir çift beyaz şort ve mavi yakalı bir üstle orada durdum, tenim sıcaklıkla uğuldarken serin fayansa karşı çıplak ayakla durdum. Siyah mürekkep kollarını kaplamıştı, pürüzsüz bronzlaşmış kasları bana hayal gücümün bir dakikada bir mil koşmasına neden olan bakışlar veriyordu. Bronzlaşmış vücudunun gerçekte ne kadarının mürekkeple kaplı olduğunu merak ettim. İçimdeki meraklı parça her santimini incelemek.

Sıcaklık mideme hücum etti ve ateş gibi içime yayıldı.

"Öylece bakacak mısın yoksa bir şey söyleyecek misin?" Ses tonuna göz kırptım.

"Tüm misafirlerinize böyle mi davranıyorsunuz?" Sesim soluğum kesilmiş bir halde karşılık verdim.

Başını salladı ve küçük bir eğlence nefesi verdi. "Sadece günaydın diyemeyenler."

Gözlerimi ona diktim. Vücudunun beni dilsiz bırakacak kadar muhteşem olması benim suçum değildi.

"Günaydın," diye homurdandım. "Mutlu musun?" "Evet."

Beni atlatarak fırını kapattı, bir eldiven kaptı ve nefis kokulu ekmeklerle dolu bir tava çıkardı.

"Bana mutfakta çalışacak biri gibi gelmiyorsun," diye yüksek sesle düşündüm. "Saatler önce ocağın başında köle gibi çalışmak için mi uyandın?"

Bir eğlence nefesi daha onu terk etti ve bakışları parladı. "Hayır, Beatrice yaptı. Benim aşçım."

Sanki bir işaretmiş gibi, gece yarısı siyah saçlı bir kadın mutfığa girdi ve çenem neredeyse düşecekti. Bu aşçı olamazdı. Bu bir model ya da Raphael'in çıktığı seksi biri olmalıydı.

"Ah, işte orada." Raphael gözlerini bana çevirmeden önce kadına kısa bir bakış attı. "Günaydın, Beatrice."

"Günaydın, Sinyor." Koyu renk gözleri merakla beni izledi. "Sinyora."

"Kahvaltı nefis kokuyor," diye övdüm. Gözlerim onunkiler arasında Raphael ve onun arasında bir şeyler olup olmadığını merak ediyordum. Kimsenin ona karşı koyabileceğini hayal bile edemezdim. Muhteşemdi.

Beatrice'in mutfakta kendinden emin bir şekilde dolaşmasını izledim. Sanki buranın sahibiymiş gibiydi. Ve tüm bunlar olurken, Raphael'in gözleri kapının çerçevesine yaslanmış bir şekilde benim üzerimdeydi.

Beatrice masayı hazırladı ve bir tabak dolusu hamur işi ile tacoya benzeyen bir şey koydu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Teklif ettim. Mutfak yüzeylerini silmenin tam ortasındaydı.

Elini salladı. "Lütfen oturun."

Gözlerim Raphael'e kaydı, burada mı yoksa başka bir yerde mi oturup yemek yemem gerektiğinden emin değildim.

"Size katılacağım." Raphael üç adım attı ve kendini masada buldu, sonra benim için bir sandalye çekti.

Oturduktan sonra Beatrice bir fincan kahveyi Raphael'in önüne ve benim önüme koydu. "Fransız vanilyalı, tam sevdiğin gibi," diye yorum yaptı, gülümsemesi gerçektir.

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Nereden biliyorsun?"

Yüzü biraz soldu ve Raphael'e endişeli bir bakış fırlattı.

"Sorun yok Beatrice," diye onu temin etti, sonra gözleri bana kilitlendi. "Adadaki herkese sen ve Gabriel hakkında gerektiği kadar bilgi verdim. Beatrice sevdiğiniz yiyecek ve içecekleri biliyor, bu yüzden keyif alacağınız yemekler hazırlayın."

"Oh." Biraz abartılı ama düşünceli. *Düşündüm.* "Peki neyi sevip sevmediğimizi nereden biliyorsun?"

"Ortak arkadaşımız," dedi gizemli bir şekilde.

Kaşımı kaldırdım. "Nico Morrelli?" Tereddütle sordum. Onu bir arkadaş olarak gördüğümünden değil. Daha çok bir tanıdık gibi.

Başını salladı. "İnsanlar hakkında bilgi toplamanın bir yolunu bulur. Ayrıntılı raporlar onun uzmanlık alanıdır."

"Ne kadar ayrıntılı bir rapor," diye homurdandım. "Hiçbir fikrin yok."

Bu konuda yorum yapmamaya karar vererek böreğe yumuldum ve çiğnerken saate baktım. Gabriel uyumayı severdi, yani birkaç saat daha uyuyacaktı.

Yüzünü görmeden önce. Bu bana biraz iş yapmam için zaman kazandırabilir. Baskıya girmeden önce düzenlemem gereken üç makale vardı. Bunlardan biri Raphael Santos'a ait olan da dahil olmak üzere Güney Amerika Kartellerine odaklanıyordu.

Raphael'le evlenmenin kötü bir fikir olmasının bir nedeni daha. Ancak, ben

onun benim için en iyi yol olabileceği sonucuna vardım. Gabriel'i koruyacaktı. Ama bu son 'evet'i yüksek sesle söylemekte zorlandım.

Bir süre, Raphael tam karşımda otururken, yemek yerken gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

"Burada ne kadar kalacaklar?" Beatrice aniden İspanyolca'ya geçerek sordu. Onu anlayabildiğimi belli etmemek için kılımı bile kıpırdatmadım. Okulda Fransızca ve Yunanca dersleri almıştım ama Gabriel anaokulundan beri İspanyolca bildiği için onunla birlikte çalışıyordum. Doğuştan yetenekliydi, ona ayak uydurmak için çok uğraştım.

"İhtiyaç duydukları sürece," diye yanıtladı o da İspanyolca olarak.

"Küçük çocuğun burada kalmasını istediğimizi anlıyorum ama o neden kalmak zorunda?" Sesi mızızlaştı ve ben de ters bir şey söylememek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

"Onun annesi." Raphael'in ses tonu netti. Sorgulanmaya tahammül edemezdi.

Beatrice yine İspanyolca, "Yaşlı adamla yattığına inanamıyorum," diye kıs kıs güldü. "Muhtemelen servet avcısının teki. Prensipleri yok. Şu orospulardan biri.

"Parası olan herkes için bacaklarını açmayı sever."

Ateş edip kadının suratına yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Tanrım, ne zaman bu kadar saldırgan oldum? Yine de ona haddini bildirme ihtiyacı elimi öfkeyle titretti.

Belki daha sonra. Şimdilik, hiç İspanyolca bilmiyormuş gibi davranacağım.

Dünyaya göre, bebeği doğuran bendim. Tabii ki, o da Gabriel'in annesi olduğuma göre, Raphael'in babasıyla yattığımı varsayıyorum. Her iki durumda da, bu ima bana pek iyi gelmedi. Lombardo Santos Anya'ya tecavüz etti. Babası onu zorlamıştı ama Anya bana nedenini söylemeyi reddetti. Bu sır onunla birlikte öldü.

Raphael yumuşak bir sesle, "Beatrice, bir sonraki kelimeni akıllıca seç yoksa bundan sonra olaklardan hoşlanmayacaksın," dedi ama içinden bir miktar şiddet fişkırıyordu. Kahretsin, İspanyolca konuştuğunda seksi bir şeyler oluyordu.

"O senin babandı ve sen babandan nefret ediyordun," diye İspanyolca atıp tutmaya devam etti.

Nefesimi tuttum ve Raphael'in onu düzeltmesini bekledim. Düzeltmedi.

Raphael gerçekten babasından nefret ediyor muydu? Merak ettim.

Ona şimdi sormayacaktım. Bunun için daha sonra, yalnız kaldığımızda

zamanımız olacaktı.

"Burada uzun süredir mi çalışıyorsun Beatrice?" Gözlerine bakıp tatlı tatlı gülümseyerek sordum. Beni tanımadığı sürece bunun sahte bir gülümseme olduğunu anlayamazdı.

"Evet."

"Patronunu mu beceriyorsun?" Sesimi ölçülü tutarak sordum.

Yapıp yapmaması umurumda değildi ama beni aşağılamasına izin verirsem ne olayım.

Ya da kız kardeşimi. Anya'nın o gece nelere katlandığını bilmiyordu. Aurora, Willow ve benim dışımda kimse bilmiyordu. Berbat gösteriyi en ön sıradan izlemiştik.

Gözlerim masanın üzerinde gezinirken Raphael'in bakışlarının çoktan üzerimde olduğunu gördüm.

Adamın yüz ifadesi kuru bir eğlenceyle parladı ama Beatrice öfkeleni ve ağzından bir dizi İspanyolca küfür çıktı.

"Benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?" Beatrice tısladı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Raphael ona bir bakış bile atmadı.

"Caine seni anakaraya geri götürecektir," diye kayıtsızca konuştu.

"Önümüzdeki altı ay için tazminat alacaksın."

Keskin bir soluk sesi duyuldu ve ben yarı yarıya onun teatral bir şekilde göğsünü tutmasını bekledim. Ama yapmadı. Onun yerine büyük bir vazo aldı, bana fırlatmaya hazırlanıyordu ki Raphael fırladı ve bileğini yakaladı.

"Yerinde olsam yapmazdım," diye uyardı, sesi ölümcül derecede sakindi ama söylediği her kelimeyi zehir kaplıyor, bana acımasız bir gangster olduğunu gösteriyordu.

Ben daha gözlerimi kırpamadan iki koruma geldi ve onu mutfaktan dışarı çıkardılar, sonra da hızlı İspanyolca sözcükleri peşinden gelirken evden çıkardılar.

Artık onu duyamaz hale geldiğimizde, Raphael nihayet konuştu: "Şimdi konuşalım."

Kaşımı kaldırdım. "Ve sen kız arkadaşını kovmadan önce konuşamaz mıydık?"

"Beatrice benim kız arkadaşım değil," diye açıkladı sakince. "Hiçbir zaman da olmadı."

Yumuşakça alay ettim. "O notu almamış olabilir."

Omuz silkti. "Bu onun sorunu. Şimdi geleceğimiz hakkında konuşalım."

"*Bizim' geleceğimiz diye bir şey yok,*" diye kıs kıs güldüm. "O yüzden acele etmeyelim.

kendimiz."

Bana bakışı başka bir şey söylüyordu ama umursamadım. değerlendirdi. Belki de onu bu konuda uyaracağımı ya da atıp tutmaya başlayacağımı düşünmüştü. İkisini de yapmadım. Anya bana uzun zaman önce şunu öğretmişti.

Bazen fikirlerinizi kendinize saklamak en iyisiydi. Ta ki üstünlüğü ele geçirene kadar.

Bu durumda ve bu adamla, üstünlüğü asla ele geçiremeyeceğimden endişeliydim.

Ne de olsa o bir suçluydu. Şeytan. Gerçi adam kesinlikle Tatlı dilli ve karizmatikti ama babasının Anya'ya yaptıklarını unutamıyordum. Neredeyse *bize*, en iyi arkadaşlarıma ve bana yaptıklarını.

"Babandan gerçekten nefret ediyor muydun?" Bakışlarımı ondan ayırmadan sordum.

Gözleri karardı, bakışlarından acımasız ve zehir dolu bir şey geçti ama görüldüğü kadar çabuk kayboldu.

"En sevdiğim insan değildi." Küçük bir itiraftı ama bir şey bana umut verdi.

"Benimki de öyle," diye mırıldandım. Boğazımı temizledim. "Ne senin ne de benim. Aslında babamı bir daha hiç görmesem de olur," diye açıklık getirdim.

Anlamış gibi başını salladı ve ben de anladığına inandım. İnsanların bağ kurduğu şeyler tuhaftı.

"Peki ya annen?" Tereddütle sordum. Belki zorluyordum ama onunla evlenirsem, en azından adam hakkında bir şeyler bilmem gerekiyordu. Suç faaliyetleri dışında.

"Ben annemin en sevdiğiydim." Yüzünde bir acı ve pişmanlık ifadesi belirdi. "O iyi bir kadındı ama babamın zalimliği onu mahvetti. Öldüğünde, eskiden olduğu kadının sadece bir kabuğuydu. Kokain bağımlısıydı ve unutkanlıkta rahatlama arıyordu."

Annesini seviyordu. Bunu söylemedi ama söylemek zorunda da değildi.

Ve bu

Tek başına Raphael Santos'un görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu düşünmeme neden oldu.

"Özür dilerim." Ve gerçekten üzgündüm. Gözlerinde beliren acı ifadesi hiç hoşuma gitmemişti. "Anya benim için öyleydi. Annemdi. Babamdı. Kız kardeşim."

Sessizlik havayı doldurdu ve kırılgan bağlar havayı ördü. Beni korkuttu ve heyecanlandırdı. Kafamı karıştırdı ve beni sakinleştirdi. Anlayamadım.

"İspanyolca anlıyorsun." Bu bir soru değil, açık bir ifadeydi. "Yani?"

Meydan okudum. "İngilizce anlıyorsun."

Elini ağızına götürdü ve anlaşılmaz İspanyolca kelimeler mırıldandı.

"Gerçekten konuşmamız gerek," dedi sonunda. "Bizim hakkımızda."

"Zaten konuşuyoruz," dedim kuru bir sesle. Bana bakışındaki bir şey içimdeki alarmı çaldırmıştı. altıncı hissimi bir daha asla görmezden gelmeyeceğim. "Ve zaten *biz diye bir şey* olmadığını anlamadık mı?"

"Okumanız gereken bir şey var." *Bizimle* ilgili yorumumu görmezden gelmesi dikkatimden kaçmadı.

Telefonum öttü ve karşımdaki adamı geçici olarak unutarak arka cebimden telefonumu çıkardım. Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı görünce kaşlarım çatıldı.

Mesajı kaydırarak açtım. Bir ekti.

Muhtemelen spam, diye düşündüm ve tam silmek üzereydim ki Raphael'in sesi beni durdurdu.

"Şunu açmak isteyebilirsin." Parmağım klavyenin üzerinde gezinirken gözlerim ona kaydı.

"Neden?" Tereddütle sordum.

"Çünkü okumanız gerekecek." Kıpırdamadan durduğumda devam etti: "Ailen tarafından yapılmış bir anlaşma."

Dehşet midemin çukurunu doldurdu ve eski tanıdık endişe tenime dokundu. Hayatım boyunca ailemden hiç iyi bir şey çıkmamıştı. Belki Raphael'in babası gibi suçlu değillerdi ama bunun tek nedeni ellerini hiç kirletmemiş olmalarıydı. Kirli işleri onlar için başkaları yapardı.

Eki açtım ve gözlerim harfleri gözden geçirdi. Parmaklarım titredi ve titreyen her nefeste kalbim daha da battı. Hiçbir şey gününüzü ailenizin içinizden geçenleri haklı çıkarması kadar kötüleştiremezdi.

Babam beni Santiago Tijuana'ya sattı. Gabriel'in ölmesini istediler.

Onu umursamadıklarını biliyordum ama bu benim bile korktuğumun ötesindeydi. Anlaşmanın tarihini kontrol etmek için belgenin başına geri döndüm. Bir hafta önce.

Korku zihnimin köşelerine sızdı. Anılar acı veriyordu. Alevler teninizi yalarken ateşe çok yakın durmak ama hareket edememek gibiydi.

Mesafemi koruduğum yedi yıldan sonra bile, Anya'nın ve benim iyiliğimizi düşünmesi gereken iki insan bize en çok zarar verenlerdi.

"Küçük kızlar cezalandırılmayı hak ediyor."

Her nefes alışımda ciğerlerimi kesen cam parçaları gibi hissediyordum.

"Saklan, Denizci." Ciğerlerim buz tutmuştu. "Ne olursa olsun," dedi Anya, "sessiz ol."

Yatak üstümde gıcırıyor, beni boğuyordu.

Daha sert ısırdım, kanın tadını aldım. Elim acıdı. İnlemeler. Homurdanmalar.

Ciğerlerim sıkıştı, eski kâbuslar kapılara çarpıyor, serbest kalmak için can atıyorlardı. Onlara izin veremezdim. İzin veremezdim.

Gabriel için. Benim için.

Elimi daha sert ısırdım, kan derime damlıyordu. Yapış yapış. Kokulu. Sıcak.

Dehşet omurgamdan yukarı tırmandı. Cildim nemli hissetti.

Boğuluyordum.

İki büyük el yüzümü kavradı. Bulanık bir yüz. Ağzı hareket etti. Beynim sözlerini algılayamadı.

Tüm vücudum titriyordu. Beni kurtaracak birine ihtiyacım vardı. Her zaman kurtarılmakla ilgiliydi. Anya beni *ondan kurtardı*. Babamızdan.

"Nefes al, Reina." Ses derin ve yumuşaktı. Sertti. Ciğerlerime tek bir nefes bile çekemiyordum. "Sesime odaklan ve nefes al." Gözlerimi kapattım ve dinledim. "Gözlerini aç ve nefes al."

Yüzü yavaşça odak noktasına geldi. Bronz tenli. Mavi gözleri. "Burada güvendesin." Kokusu kaydedildi. *Güvende*. Bizi güvende tutacaktı.

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, sıcaklığı ve gücü içime sızdı. Sanki kalbimin sonunda hızını kesmesi için ihtiyacım olan her şeyin bir enjeksiyonu gibiydi. Yüzümü boynuna yasladım, bu sırada elleri sırtıma uzandı, aşağı yukarı gezdirerek beni yatıştırdı.

Şeytan beni kabustan geri çekti. Kararımı vermiştim.

Yirmi Altıncı Bölüm

RAPHAEL

"A iyi olacak mı?" Ona sakince sordum, ancak içimde öfke kaynıyordu. Bir şey ya da biri bu kadına zarar vermiş olmalıydı Acı. ki

"Evet," diye mırıldandı, benden başka her yere bakarak. "Belge..." durakladı, "beklenmedikti." Sertçe yutkundu ve gülümsemeye zorladı. Doğrusu, sinir krizi geçirdiği ana kadar bunu bilip bilmediğinden emin değildim.

"Aile, ha?" diye alay etmeye çalıştı ama çok zayıf çıktı.

Ondan beklediğim tepki tam olarak bu değildi. Belli ki ailesinin Santiago Tijuana ile yaptığı anlaşmadan haberi yoktu. Gözlerindeki panik çok gerçektir, uzun zamandır sakladığı hayaletler gibiydi.

Ailesi onu satmış. Hem onu hem de oğlunu. Gezegendeki en sadist adamlardan birine. Tarih tekerrür ediyordu. Önce Anya'yı satmışlardı. Şimdi sıra ondaydı.

Tek söylediğim "Daha iyi aileler var" oldu. "Arkanı kollayan insanlarla başarırın."

Anlamış gibi başını salladı ve ben de anladığına inandım.

Yüzündeki temkinli ifadeyi koruyarak sandalyesine yaslandı ve boşluğa ihtiyacı olduğunu fark ettim. Onu suçlayamazdım. Ailenizin siz ve oğlunuz için bir sözleşme yaptığını her gün öğrenmiyordunuz.

Ben de izin verdim. Bu sefer.

Yanına oturdum ve kahvemi yudumladım. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Sailor'ın hikâyesinde Nico'nun benim için sakladığı dosyadan daha fazlası vardı.

Az önce tanık olduğum panik atak sırasında yazılmıştı. Uçaktayken uyandığı kâbusun içinde. Sanki tacize uğramış ya da ilk elden tanık olmuş gibiydi. O piç babası kendi borcunu ödemek için onu kullandı mı?

Nico'nun dosyalarının hiçbirini bunu yansıtmıyordu ve o çok titizdi.

O olağanüstü mavi gözler bakışlarımla buluştu ve konuşmadan önce dili alt dudağında gezindi.

"Ya seninle evlenmeyi reddedersem?" diye sordu usulca.

Alaycı bir nefes beni terk etti. Benimle evlenmesini diledim çünkü aramızda bir çekim olduğunu hissediyordu. Bu, soluduğumuz havanın bir parçasıydı. Ama o evlenmezse ne olacağını sorguluyordu. Evini yakardım. tüm lanet dünya, olacak olan bu.

"Çok düşmanım var, Denizci. Ve Gabriell'in bir Santos olduğu söylentisi yayılacak. İkinizi de güvende tutacağım. Ailenizden, Santiago Tijuana'dan ve diğer herkesten," diye yemin ettim. Benimle evlenmeyi reddetse bile onu koruyacaktım ama bunu ona söylemeyecektim. "Bunu yapmanın en etkili yolu benimle evlenmen."

Omuzları biraz çökmüştü ve bu haliyle bana yorgun bir meleği hatırlatıyordu. Kalın dalgaları, taşınamayacak kadar ağır bir taç gibi ince omuzlarını kaplıyordu.

"Annemi aradım, biliyorsun," diye usulca başladı, gözleri pencereye kayıyordu. "Kulübeden. Anya öldüğünden beri onunla konuşmamıştım ama Düşündüm ki-" Kız kardeşinin adını söylemek canını acıtıyormuş gibi alt dudağını çiğnedi. "Belki en azından bir annelik içgüdüğü vardır diye düşündüm. Bana yardım etmeyi reddetti ama ben bir hata yaptım. Ona Ashford'un yerlerinden birinde olduğumu söyledim. Annem de babam da kulübenin yerini biliyordu. Tahmin etmem gerekirse, Santiago Tijuana bizi bu şekilde buldu."

İtirafı karşısında sustum. Şaşırdığım için değil, kırılgan güvenini gösterdiği için. Aramızda narin bir çiçek gibi açmıştı ve onu korumak için her şeyi yapardım.

"Byron da aynı sonuca vardı," dediğimde gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Uçuşumuz sırasında beni aradı. Peşimden gelmeye hazırды."

Dolgun dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ashford kardeşler Gabriel'e düşkündür."

"Ve sen."

Derin bir nefes verdi. "Gabriel'i ve beni neredeyse kurtardılar. Byron ve Royce aileme karşı çıktılar ve sonra Gabriel ve beni

Üniversiteyi bitirebilirdim. Aurora, Willow ve onlar olmasaydı, kim bilir ne halde olurduk."

Kahretsin, keşke tüm bunlar olurken onun yanında ben olsaydım.

Düşündüm ki

onu yakalayıp benimle birlikte cehennemin dibine çekmeyerek ona hizmet ediyordum. Meğer güvende olacağı yer orasıymış. Benim korumam altında.

"Bir yolunu bulurdun." Ve bunda ciddiymdim. Kırılğanlığına rağmen sessiz bir gücü vardı. Ve inatçılığı.

Yutkunurken narin, solgun boynunun sallanışını izledim ve bakışlarımız kilitlendi. Ona bakmak, ışığa ya da içinde boğulmak istediğiniz kristal mavisi okyanusa bakmak gibiydi. Çünkü gitmek için en iyi yol bu olurdu.

"Raphael?"

"Evet?"

"Eğer bana bir şey olursa-"

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye homurdandım. Bu dünya onu benden almaya cüret ederse cehennem ateşlerinde yanardı.

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Korkutucu olabiliyorsun, biliyorsun." Gözleri elime kaydı. "Bu yüzden mi o kelimeleri dövmeyle el?"

Başımı salladım. "İlk kez bir adam öldürdüğümde altı yaşındaydım. Onu altmış altı kez bıçakladım. İnsanlar bunu kötü bir alamet olarak algıladı." Bana şaşkın bir bakış attı. "Altı-altı-altı. Bu şeytanın bir işareti."

"Oh."

"Korktun mu?"

Başını eğip beni inceledi. Gözlerinde hiç korku yoktu. "Hayır. Neden emin değilim ama hayır, değilim."

"Güzel." Çünkü onun hafifliği benim kurtuluşum olabilir.

Sessizce oturduk, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Bazen babam gibi olmaktan korkuyordum. Kendimi bildim bileli zalimlikle yaşadım ve nefes aldım. Hizmetçimiz olan bir kadına tecavüz eden ilk adamı öldürdüğümde babam gurur duymuştu. Masum bir hizmetçiği savunduğum için değil, vahşi olduğum için.

Bana kurtarıcı diyen annemdi. Sanırım kurtarıcılar her şekil ve boyutta olabiliyor.

"Ailem Anya'dan çok nefret ederdi." Sailor geçmişimizin hayaletleriyle ağırlaşan sessizliği bozdu. Sesinde acıyı duyabiliyordum ve sanki o acıyı hissediyordum.

Benimkini. "Eğer şeytansan, lütfen ailemi Dante'nin cehenneminin son katına atabilir misin?"

"Senin için her şeyi yaparım," dedim hafifçe eğlenerek. "Biliyorsun, seni ve kız kardeşini hak etmediler," dedim ona usulca.

Onlarla ilgili her şeyi öğrenir, sonra da hayaletlerini kovalardım. Evet, kadın biraz sinir bozucuydu. Muhteşem, akıllı ve inatçı. Derinlerde bir yerlerde sakladığı korkuya rağmen güçlü de. Ve onunla ilgili her şeyi çok seviyordum.

Ona evlilik şartını koşmamın üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmemişti. Ve o da ancak şimdi rahatladığımı hissettiğim bir anlaşılmıyordu. Aslında başka seçeneği yoktu. Ama görünüşün iyiliği için, olduğunu düşünmesine izin verdim. Çünkü bu şeytan kadının dünyanın sonuna kadar takip eder.

Onunla ilgili her şey ilgimi çekiyordu. Bunun kardeşimi güvende tutmak için olduğunu söyleyip duruyordum ama kendime yalan söylüyordum. Sonuçlar ne olursa olsun, onu istiyordum. Tıpkı şeytan gibi, onun ruhunu, kalbini ve bedenini hedefliyordum. Yaklaşan bu evliliğe çok fazla yatırım yapmıştım. Ona. Çok uzun zamandır öyleydim.

Ve kız beni hatırlamadı bile. Sekiz uzun yıl boyunca zihnimde gizlendi. Onu bulmaya bile çalıştım. Boşuna. Kulübe girmek için sahte kimlik kullanmış. En çılgın hayallerimde bile onun kucağıma düşeceğini düşünmemiştim.

Nikolaev'e tekrar teşekkür etmem gerektiği ortaya çıktı. Vermeye devam ettiler, değil mi?

"Peki şimdi aşçınız olmadan ne yapacaksınız?" Denizci aniden konuyu değiştirerek sordu, gözleri okyanusa bakan pencereye kilitlenmişti. "Başka iyi görünümlü bir aşçı bulmak zor olacak."

"Kıskanıyor musun, *Reina de nieve*?"

Sailor doğrudu, hafif bir utanç yanaklarını boyamıştı ama yine de çok seksi görünüyordu. Yatağında ne kadar güzel görüneceğini hayal edebiliyordum. Çünkü gideceğimiz yer orasıydı.

Tabii ki, oraya inene kadar bunu bilmeyecekti.

"Sana söyledim," diye homurdandı. "Bana buz kraliçesi deme. Yoksa seni tanımlamak için bulduğum isim hoşuna gitmez, lanet olası şeytan."

Kıkırdadım. Onun omurgası beni memnun etti. "Kar kraliçesi demek."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Sonra tekrar göz kırptı. "Neden ilk seferinde beni düzeltmedin?"

Kıkırdadım. "Seni sarsmak hoşuma gidiyor."

Kaşları çatıldı. "Neden kar kraliçesi?"

Gözlerim saçlarında gezindi. Elini kaldırdı ve utangaç bir tavırla parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Garip olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "İnsanlar buna gri diyor."

"Bu muhteşem bir şey," diye mırıldandım. Hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. "Ve kesinlikle gri değil. Bana yüzeyinde güneşin parıltısı olan yeni yağmış bir karı hatırlatıyor. Bayıldım buna."

Kahretsin, kızarmasını daha da çok seviyor olabilirim. "Teşekkürler," diye fısıldadı usulca.

"Sana bir hediyem var," dedim gelişigüzel.

"Sormaya korkuyorum," diye mırıldandı. "İçinde sinsi bir bakış var gözler." Başımı arkaya attım ve güldüm. Sertçe. Sanki bu sestem memnun olmuş gibi sıırttı. "Cehennem ateşi mi bu? Şeytanın yabası mı?" diye sordu, ama gülümsemesi hâlâ dudaklarında duruyordu.

Dudağım yukarı kalktı. "Pek sayılmaz." "O zaman lütfen söyle," diye homurdandı.

Telefonumu çıkardım ve Diego'ya bir mesaj yazdım. "Göreceksin."

Sanki cehennemin mutfağı ele geçirmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Çok eğlenceliydi.

Diego o anda elinde bir battaniyeyle içeri girdi. Tek kelime etmeden, içgüdüsel olarak ondan uzaklaşan Sailor'a doğru yürüdü.

"Ben ısırمام," dedi kuru bir sesle. "Al onu."

"O mu?" diye mırıldandı, şaşkınlık yüz ifadesini gölgeliyordu. Gözleri önce bana, sonra Diego'ya kaydı.

Diego, "Raphael onu senin için seçti," diye açıkladı. Sonra Sailor'ın kolunu uzatmaya niyeti olmadığını görünce, paketi onun önündeki masaya koydu.

Battaniye hareket etmeye başladı ve küçük bir kafa içeri girdiğinde Sailor'ın dudaklarından yumuşak bir çığlık kaçtı. "Ne-"

Sesi titredi ve daha yakına eğildi. "Bu bir-" O mavi gözler kalktı ve benimkilerle buluştu. "Bu bir hayvan mı?"

Sertçe yutkundu, sonra bakışlarını indirdi. Korkmuş gibi elini uzattı ve örtüyü kaldırdı. Sekiz haftalık, çikolata kahverengisi küçük bir Fransız Bulldog'u başını uzattı. Sailor'ın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı.

"Bir köpek," diye mırıldandı. Onu sevmeye giderken parmakları titriyordu. "O bir köpek," diye fısıldayarak tekrarladı.

"Evet." *Hatırlıyor musun?* Sormak istemiştim. İlk dansımız sırasında bana bir köpek istediğini söylemişti.

Ama bu konuyu açmak için çok erkendi. Bunun yerine, hem yavru köpeğin hem de kadının titremesini izledim. Komik olabilirdi ama yine de bir şey kalbimi ısıttı. Evet, bu şeytan duygusal olmaya başlamıştı.

Yavru köpek ayağa kalktı ve Sailor düşmemesi için içgüdüsel olarak kollarını ona doladı. Ayaklarının üzerinde yalpaladı ve burnunu Sailor'ın avucunun içine soktu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu gerçek bir köpek."

"Sahte bir köpek mi tercih edersin?" Her zaman huysuz olan Diego homurdandı.

Bu Sailor'ı hiç rahatsız etmedi. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Onu sevdim. Çok küçük. Hasta mı?"

"Hayır, Reina," diye onu temin ettim. "Bu bir Fransız Bulldog. Küçüktürler." "Oh." Gözleri ona yapışıp kalmıştı, sanki korkmuş gibiydi.

Gözünü kırparsa kaybolur.

"Ona ne isim vereceksin?" Ona sordum.

Başını kaldırdı, gözleri Diego ve benim aramda gidip geliyordu. "Ben mi?" diye kıkırdadım. "Evet, sen. Artık senin köpeğin."

Gözbebekleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Alt dudağı titredi ama hemen kendini toparladı. Verdiği tepki beni çok eğlendirdi. Baş belası bir muhabir Karteli alaşağı etmek küçük bir köpek yavrusu için duygusallaştı. "Ona isim verecek misin?" diye sordum.

Yavru köpek Sailor'ın yanında gittikçe daha rahat ediyor, kuyruğunu çılgınca sallıyordu. Yavaşça onu kucağına aldı, sonra oturduğu yerden kalktı ve onu yere bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktü. Beni bu kadar kolay unutmasından hoşlandığımdan emin değildim ama siktir et. Mutlu görünüyordu.

Diego'ya başımı salladım ve o da kendini gizledi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki Gabriel ve ben birlikte bir isim bulabiliriz."

Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve ben de kalçalarımın üzerine çöktüm. "Bir köpek yavrusunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm. Neden üzgünsün?"

Başını salladı, okyanusun parıldayan derinlikleri benimle yüz yüze geldi.

"Üzgün değilim," diye fısıldadı

Ama gözlerinde hayaletler gizleniyordu ve duygularını dizginlemeye çalışırken dudakları titriyordu. Bakışlarımız kilitlendi, parıldayan derinliklerindeki acı şiddetli bir fırtına gibi içime çarptı.

"Daha önce hiç köpeğim olmamıştı," diye itiraf etti, gözlerini çoktan kendisine sarılmış olan yavru köpeğe dikerek. "Anya ve ben bir gün birlikte bir köpek sahibi olmayı hayal ediyorduk."

"Her şeyin bir ilki vardır." Başını salladı, gözleri hâlâ etrafı koklayan küçük köpek yavrusundaydı. Tuhaf bir köpekti, ama ben Sailor bir Alman Çoban Köpeği ya da Husky'ye ısınırdı. En azından ilk köpeği olarak değil.

Yumuşak bir kıkırdama. "Bruno mu?"

"Hmm?" Kafam karışmış bir şekilde ona sordum. Bruno'nun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başka bir adam olmasa iyi olur.

"Bruno'yu köpek yavrusu için seviyor musun?" diye sordu, küçük başını ona doğru iterken eli kulağını kaşıyordu, gözleri sarkmıştı.

"Hoşuma gitti."

Gülümsedi. "Ben de öyle. Gabriel begenecek mi göreceğiz. Eğer beğenirse, o zaman Bruno olur."

Yavru köpek mışıl mışıl uyurken, battaniyeyi güvenli bir şekilde onun üzerine örttü ve ayağa kalktı, sonra tekrar masaya oturdu. Ve tüm bu süre boyunca gülümsemeye devam etti. Mutluluk ona çok yakışıyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Teklifim konusunda uzlaşmamız gerekiyor," dedim. Sertleşti ama bana doğru bakmadı. Onun yerine bakışları, buharını üflediği kendi kahve fincanına odaklandı.

"Neden içimde bunun bir tuzak olduğuna dair bir his var?" diye mırıldandı ve içimi bir eğlence kapladı. Kadının iyi içgüdüleri vardı. Bu saçmalığı uzatmaya gerek yoktu, ben de doğruca ona gittim.

"Seni ve oğlunu güvende tutacağım. Tek yapman gereken yüzüğümü parmağına takmak."

Gözleri benim ağır bakışlarımla buluştu. O derin okyanuslardan inançsızlıktan kuşkuya ve boyun eğmeye kadar bir dizi duygunun geçtiğini görebiliyordum.

Tamam, bu daha iyi olabilirdi. Pratik yapmalıydım. Her gün bir kadına evlenme teklif etmiyorsun. Sailor'ın en kötü türden bir dikkat dağıtıcı olacağını biliyordum. Vazgeçilmesi zor bir ahlaksızlık. Evimde bir gün bile geçirmeden aşçımı kovdurdu.

Yine de hiçbir şeyin beni durduramayacağını biliyordum. Ona sahip olmama düşüncesi bir şekilde daha kötüydü. Gabriel bizi birleştirmişti ve ben onu

öngörülebilir bir gelecek. Kararlı bir ilişkisi yoktu ama eninde sonunda olacaktı. Bunu düşünmek bile her bir erkeğin bacaklarını ve ellerini kırmak, sonra da aletlerini kesmek istememe neden oluyordu.

"Biliyorsun evlenme teklifleri genellikle güzel yemekler ve süslü yüzüklerle gelir," diye homurdandı.

Kalın bir sessizlik içinde birbirimize baktık, gerginliğinin kanıtı boynundaki soluk damarlardı. Çok narin ve solgun bir teni vardı ve kaba ellerimi onun üzerinde gezdirme dürtüsü nefes alma ihtiyacıyla yarışıyordu.

"Bir aşçıyı kovdum, bu yüzden süslü bir akşam yemeği için dışarı çıkmamız gerekecek. Ama süslü bir yüzük olacak. Onu sevmeni istiyorum, bu yüzden bana tam olarak ne türden hoşlandığını söylemen gerekecek."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ciddi konular hakkında asla şaka yapmam," dedim ona. Onu yakalamak istedim
ensesini ve boynunu ısırdım, onu işaretledim. Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim ve dürtümü bastırdım. Eğer bir anlığına görürse, narin muhabir kaçacaktı.

Sonunda tekrar bakışlarımla buluşmadan önce bir tutam saçını kulağının arkasına itmesini izledim. Hava gergindi, büyük okyanus mavisi gözleri bana bakıyordu ve ben bir bombanın patlamasını bekliyordum. Ama bu kadın her şeyi sıkı sıkıya dizginlemişti. Sanki sakladığı o kadar çok sır vardı ki

Onlardan kurtulmanın yolunu biliyor.

Saatin hafif tik takları ve okyanus dalgalarının sesi, yanımda oturan minyon, kıvrımlı vücut dışında her şeyden uzaklaşmamı sağlıyordu.

Dudağını çiğneyerek bana şüpheyi baktı ve boynuna doğru hafif bir kızarıklık yayıldı. Ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açarak boğazını temizledi.

"Sahte bir evlilik olurdu," dedi, aynı anda hem bir soru hem de bir öneri gibi çerçevelenmişti. "Değil mi?"

Göğsümde alaycı bir his belirdi. Bu kadın gerçekten o kadar Benden habersiz mi? Şu anda bile içimde mayalanan çekim çok güçlüydü. Karaya çıkmaya hazırlanan bir kasırga gibi.

Seçeneklerimi tartarak durakladım. Eğer ona sikimi gömmek istediğimi söylersem

Aminin içine girip onu benden önceki tüm erkekleri unutana kadar sikersem, evlilik fikrimizi reddedeceğinden emindi.

Oğlunu güvende tutmak uğruna bile olsa.

"Elbette." *Ona söylediğim ilk yalan.*

Yirmi Yedinci Bölüm

SAILOR

I *Boku yedim.*

Bu kesinlikle benim hayal ettiğim bir teklif değildi. Ancak, bu sahte bir evlilik olacaktı. Sadece ismen. Gabriel'e yönelik tehdit ortadan kalktığına, bu saçmalığa son verebilir ve ikimiz de kendi yolumuza gidebilirdik. Belki arkadaş bile kalabiliriz.

Ya da değil. İçimden bir ses Raphael'in arkadaşlıkla ilgilenmediğini söylüyordu. En azından benimle.

Yine de güvensizlik damarlarımda dolaşıyordu - tekliften mi yoksa sonunda ne yapacağımdan mı, emin değildim. Ama tehditler gerçektir. Tijuana Karteli'nden ve kendi ailemden.

Gabriel ve benim kurban olmamıza izin veremezdim. Kimseye.

Ailem ve Santiago Tijuana arasındaki sözleşmeyi okuduktan sonra, Raphael'in bizi bulmasının Gabriel'in başına gelebilecek en iyi şey olduğu ortaya çıktı. En azından Raphael'in onu güvende tutacağından emin olabilirdim.

Panik yavaş yavaş göğsümü tekrar sıkıştırmaya başladı, ancak düşüncelerimi hızla daha iyi bir alternatifte kaydırdım.

Sahte evlilik.

Gabriel'i güvende tutmak için en iyi seçeneğim buydu. Kız kardeşime bu kadarını borçluydum.

Raphael'e bakarak tüm seçeneklerimi tarttım ve sürekli olarak Raphael'in bana teklif ettiği. O gözlerin derinliklerinde beni büyüleyen bir şey ona güvenebileceğime inanmamı sağladı.

Şimdilik.

Adam göz korkutucuydu. Yüz hatlarına her odaklandığımda nefesim kesiliyordu. O açık mavi gözler, içlerinde kendimi kaybetme isteği uyandırıyor. Her zaman sahip olduğu saat beş gölgesi ona dağınık ve seksi bir görünüm veriyordu. Koyu renk saçları neredeyse siyahtı ve tellerini kavrayabileceğim kadar uzundu.

Evet, bu adam mükemmeldi. Muhteşemdi.

Ölümçül. Beni endişelendiren ikinci kısımdı.

Benimle işi bittiğinde beni kolayca çiğneyip tükürebilirdi.

Tıpkı babasının Anya'ya yaptığı gibi.

Başımı salladım ve bu görüntüleri zihnimden kovdum. Bu sabah yeterince hayalet dolaşıyordu. Ayrıca, Raphael onun babası değildi. Ondan nefret ediyordu.

Bakışlarımı tekrar onun bakışlarıyla buluşturmak için yukarı çektiğimde kararımı vermiştim. Çok fazla seçeneğim yoktu ama içgüdüsel olarak oğlumu hayatta tutacak olanın bu olduğunu biliyordum.

Ve babama Anya'ya yaptıklarını ödetirdim. Her iki ebeveynime de. Çünkü benim gözümde annem de en az onun kadar suçluydu. Babamın Anya'yı incitmesine izin verdi. Ve şimdi, ikimizin de peşindelerdi.

"Tamam," dedim sonunda, kelimeler dilimde ağırlaşmıştı. "Ama şartlarım var."

Kaçma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, yerimde sabit kalabilmek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Ve tüm bunlar olurken Raphael tahtında bir kral gibi oturuyordu. Elbette burası onun tahtı, evi, imparatorluğuydu.

"Duyalım bakalım, Reina." Sesi neredeyse eğleniyor gibiydi ve bu beni öfkeliendirdi. Ama belli etmedim. Yine de yüz ifadesini okuyabilmeyi isterdim. Bu işi çok daha kolaylaştırırdı ama Raphael'in poker suratı çok iyiydi.

İçimi yakan mavi gözlü şeytan. Mavi gözlü bir Kolombiyalıya güvenmemek gerektiğini söyleyen bir söz yok muydu? Yoksa mavi gözlü bir adam mıydı? Biliyorsam ne olayım, hepsi çok aptalcaydı.

Derin bir nefes aldım. "Tamam, ilk olarak. Bu sadece ismen bir evlilik olacak." İki kalp atışı. "Anlaştık."

Hmmm. Midemdeki hissin hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı olduğunu ayırt edemiyordum. *Kesinlikle rahatlama.*

"Gabriel'e onun hakkında konuşmak için en uygun zamanın ne zaman olduğuna birlikte karar verimiz-" Bir an için kelimelerim kifayetsiz kaldı. Gabriel konuşmaya başladığı andan itibaren korktuğum bir şeydi bu. Buraya nasıl geldiğini ona açıklamak zorunda kalmak.

Olmak. Babasını sormaya başlamadı. Biyolojik oğlum olduğunu sanıyordu. Her şeyin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum.

Raphael doğru kelimeleri bulmamı bekleme zahmetine girmede.
"Anlaştık."

Tamam, buraya kadar iyiydi. Belki de gün iyiye gidiyordu.

"Başkalarıyla görüşmek konusunda ihtiyatlı davranacağız,"
diye devam ettim. "Hayır."

"Ama-"

"Bu zor bir hayır," diye homurdandı, sesi kararlılıkla doluydu ve gözleri kalçalarımı sıkan bir şeyle yanıyordu.

"Gerekçelerimi duymak istemiyor musun?" diye zayıf bir sesle itiraz ettim.

"Sen. Yapacaksın. Görmeyeceksin. Görmeyeceksin. Diğerlerini. Erkekleri." Sesi yumuşak ve sertti, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle vurgulanıyordu.

Ağzım bir balık gibi açılıp kapandı, nefes almak için yutkundum. İlk iki anlaşmadan sonra, bunun kolay bir anlaşma olmasını bekliyordum.

"Peki nasıl... ne zaman..." Soruyu oluşturmamıştım.

"Bunu sana açıklığa kavuşturamama izin ver, Denizci." Bana öyle bir baktı ki tüylerim diken diken oldu. "Seni başka bir adamla görürsem, onu öldürürüm. Hızlı bir ölüm de olmayacak. Sana dokunduğu için ellerini ve senin için sertleştiği için aletini keserim, çünkü kabronun asla bir onunla sana dokunma şansı."

Derin bir nefes aldım ve sonra havayı ölçülü bir şekilde dışarı üfledim. Bu adamda beni tedirgin eden bir şeyler vardı. Vahşi sözlerinden ya da beni izleme şeklinden olsa gerek. Sanki ona izin versem beni yiyip bitirecekmiş gibi.

Sertçe yutkundum. "Yani evli olduğumuz sürece bekarlık mı? Ama senin... ummm... ihtiyaçların yok mu?" Cevap vermeyince devam ettim: "Başka kadınlarla birlikte olup bana aynısını başka erkeklerle yaşatmaman ikiyüzlülük."

Güzel dudaklarının köşesi kalktı ve kalbim garip bir şekilde çarpmaya başladı. Cam kavanoza çarpan kanatların çırpınışı gibi.

"Bekârlık içeren bir ilişki olmak zorunda değil," dedi amımın zonklamalarına neden olan tembel bir ses tonuyla. "Benim için başka kadın yok, senin için de başka erkek yok. Seks ihtiyacı hissettiğinde bana geleceksin."

Onu şaşkınlıkla izledim. Benim *de aynı şeyi* söylememi mi bekliyordu? Ayağa kalktı ve ben hemen sıçradım, teoriyi şimdi test edeceğinden endişelendim. Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri attım. Bir

adım daha attı ve sandalye

Dizlerimin arkası. Boyu bana kendimi küçük hissettirdi, 1.80'lik gövdesi üzerimde yükseliyordu.

"Ciddi misin?" Dehşetle nefes aldım. Ve o kadar tahrik olmuşum ki eriyeceğimi sandım.

"Evet, ciddiylim." Eli uzandı ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sonuçta evleneceğiz, bizi engelleyecek ne var ki?" O haklıydı. Neden geri durdun? Hemen zihinsel olarak kendimi tokatladım. Kendime gelmem gerekiyordu.

"Öncelikle bu bir anlaşma," diye söze girdim. "Sahte bir evlilik. Sahte seks diye bir şey yoktur."

Kahretsin, burası sıcak mıydı neydi? Soğuk avucumu yanan yanağıma bastırdım ve Raphael o kadar güzel gülümsedi ki sahte seks test etmeye hazırdım.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandım ondan çok kendime.

"Bu iyi bir fikir," diye karşı çıktı, sesi neredeyse mırıltı gibiydi. Sanki şimdiden beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi. "Seni ve Gabriel'i güvende tutacağım. Ve diğer her şey-" omzunu silkti, "-kendi kendine çalışacak dışarı."

"Tanrım, eğer hayatla başa çıkma stratejin buysa, sıçtık demektir," diye homurdandım.

Başını arkaya attı ve güldü. Varlığımın her zerresinde titreştiğini hissettiğim kaygısız, derin bir kahkaha.

"Kelimelerle aran çok iyi, Reina."

Başını eğdi, ağzı benden sadece bir nefes uzaktaydı. Aradaki mesafeyi kapatma dürtüsü o kadar büyüktü ki, arzuma yenik düşmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Bu adam tam bir baştan çıkarıcıydı. Ve ona karşı koyamayacağımdan korkuyordum.

"Ne zaman?" Boğuk bir sesle söyledim. "Ne zaman?"

"Ne zaman evleneceğiz?" Son kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Yirmi Sekizinci Bölüm

RAPHAEL

I Sailor ve Gabriel'i benim adamda bıraktım.

Helikopterim havalandığında, uçağın üzerinde iki figür gördüm. balkon, sıkı sıkı sarılmış ve küçük bir Fransız Bulldog'unun üzerine titriyor. Yavru köpeği almak iyi bir karardı. Hem Sailor hem de Gabriel ona çoktan bağlanmışlardı.

İki gündür evimdeydiler ve şimdiden tüm malikâne hayatla dolup taşıyordu. Bu hoşuma gitti.

D.C.'ye geri dönmek sadece iki saat sürdü.

"Çok erken döndün," diye karşıladı Nico beni havaalanında uçağımdan inerken. "Müstakbel kayınvalideni mi ziyaret ediyorsun?"

Planlarımı bilmesi şaşırtıcı değildi. Dün evlilik cüzdanı için başvurdum. Nico ve şirketinden hiçbir şey kaçmadı.

"Neşeli bir olay olacak," diye alay ettim. Denizci'nin sözleri beni hâlâ rahatsız ediyordu. Babasını vurup öldürmeyi tercih ederdim ama bu onun kapısına daha fazla bela getirirdi. Bu yolu seçmememin tek nedeni o ve Gabriel'di. "İnsanların onu ve Gabriel'i kulübede nasıl bulduklarını öğrenebildin mi?"

"Ben aradım. Santiago, Sailor'ın annesiyle yaptığı görüşmeden kısa bir süre sonra takip edilemeyen bir numaradan aranmış. Aramanın geldiği yeri kabaca tespit edebildim. Kesinlikle McHale'lerin evine yakın."

Mükemmel. Tam da ailesini ziyarete gitmek üzereyken bu bilgiyi öğrenmek hiç de hayra alamet değildi. Lanet olası ailesini öldürme dürtüsü her saniye büyüdü.

"Seninle gelmemi ister misin?" Nico teklif etti.

"Yaşlı adamı öldürmeme yardım etmek için mi teklif ediyorsun, yoksa onu öldürmemi engellemek için mi?" Homurdandım.

Kıkırdadı. "Hangisini tercih edersen." Ellerini takım elbisesinin ceplerine soktu. "Gerçi bu herifi öldürmek için ortalığı karıştırabilir. Adamın bağlantılar."

İşin talihsiz kısmı da buydu.

"Teklifin için teşekkürler ama peşine takılmana gerek yok. Yaşlı piç kurusunu uyaracağım," dedim ona. "Tijuana Karteli'yle yapılan lanet olası sözleşme hakkında bir gık daha duyarsam, ikisinin de işini bitiririm. Santiago Tijuana'dan ne kadar aldıysa geri verse iyi olur. Onu satın almayı teklif edebilirim."

Başını salladı. "O açgözlü piçle para konuşur. Evlerini izleyen adamlarım var. Sıra dışı bir şey olduğuna dair bir işaret yok."

"Sorun çıkmayacaktır," diye onayladım. "Diego ve benim dışımda kimse ziyarete geldiğimizi bilmiyor."

İki tuzak araba ve bir de araziye gözetlemek için bir tane kurmuştuk. Bu sadece ekstra bir önlemdi. Sadece iki gün sonra kendi düğünümü kaçırsam lanetlenirdim.

Nico ve ben el sıkıştık. "Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedim ona.

"Elbette. İki gün sonra görüşürüz." Nico'nun ağzı seğirdi ve ağzından çıkacak bir sonraki şeyin ukalaca bir yorum olacağını biliyordum. "Çocuklarımı getireyim mi yoksa evde mi bırakayım? Seni gelini koridorda sürüklerken görmelerini istemiyorum."

Lanet olası pislik.

"Denizci benimle evlenmeyi kabul etti," diye sııttım. "Düğün gününüzde karınızın arkadaşını yumrukladığınızı hatırlıyor gibiyim."

"Hepsi geçmişte kaldı," diye kıs kıs güldü Nico. Arabaya binerken başımı salladım. McHale malikânesine varmamız yaklaşık bir saat sürdü.

Richmond, Virginia. Geniş arazinin etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi ve kapısında muhafızlar vardı.

Düğmeye bastım ve cam aşağı kaydı. Güvenlik görevlisi yüzlerimizi gördü. Maaş bordroma eklediğim adamdı.

"Bay ve Bayan McHale'i görmeye geldim," dedim.

Başıyla onayladıktan sonra kapı açıldı. Diego, evin önündeki dairesel araba yolunun etrafından dolanana kadar uzun araba yolundan aşağı doğru sürdü.

Park ettikten sonra arabadan indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. O verdi

Sadece şoförümüğü gibi görünse de aslında en iyi şoförlerimden biriydi.

infazcılar. Arabadan çıktım ve büyük merdivene yöneldim.

Ben girişe varmadan kapı açıldı.

Kapıyı açan kadının kim olduğu hiç belli değildi. Sailor gibi platin sarısı saçları yoktu ama yüzü kızıninkine benziyordu. Güzel bir kadındı, ama kızının aksine, onunla ilgili her şey soğuk, neredeyse acımasız bir güzellikti.

Bakışları bana kilitlendiğinde annesi tökezledi. Yavaşça beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Sailor'ın ilk karşılaşmamızda bana söylediği sözler aklıma geldi. Ailesinin Hispaniklerden nefret ettiğini söylemişti.

Sailor'ın abartmadığı ortaya çıktı.

"Bayan McHale." Ona doğru yürüdüm ve elini tuttum. "Raphael Santos. Kocanız bu ismi tanıyacaktır."

İrkildi, sonra soldu ve ben alaycı bir nefes verdim.

"Sizi beklemiyorduk," dedi annesi, sesinde açıkça görülen bir şaşkınlıkla.

"Sizinle ve kocanızla paylaşmak istediğim bazı haberlerim var," dedim, dudaklarım sırtarak. "Ailenizin Kolombiyalı bir aile ile kalıcı bir bağ kuracağını öğrendiğinizde çok heyecanlanacağınızı biliyorum."

Daha önce solgun olduğunu düşünmüş olsam da, şimdiki teniyle kıyaslanamazdı bile. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu.

Soğuk bir sesle, "Yolu gösterin Bayan McHale," diye ısrar ettim.

Kıpırdamadı, ben de beni reddetme seçeneğinin masada olmadığını anladığından emin olmak için ekledim, "Üvey kardeşime ve kızıma yaptığı sözleşmeyle ilgili, Sailor. Hani şu büyük kızınızın doğurduğu İspanyol üvey kardeşim."

Hareketsiz kaldı. Sabrım tükenmişti. "Silahımı çekip seni teşvik etmemi ister misin?"

Sonunda bu onu harekete geçirdi. Fuayeden geçip koridorda ilerlerken sırtı kaskatı kesilmişti. Bir kapıyı açtı ve ofise benzeyen bir yere girdi. Kapıyı çarpıp kocasına haber vermesi için ona fırsat vermedim.

Odanın içine doğru bir adım daha atmaya zorlandı ya da onu iterek yoldan çekmemi göze aldı. O piçi gördüğüm an, silahımı çekip onu vurma dürtüsüyle savaştım.

Onun yerine elimi yumruk yaptım. Silahımı ya da boğazını tutup tekmelemekten daha iyiydi. Derin bir nefes aldım ve

kontrolümü sıkı tuttum.

"McHale," diye selamladım onu, şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Beni hemen tanıdı. Daha önce tanıştığımız için değil, kim olduğumu tam olarak bildiği için. Ve babama olan benzerliğimi de. Sailor'ın aksine Anne ve babasının karışımı, platin sarısı saçları babasının izniyle.

"Santos." Artık o kadar cesur değildi.

"Bunu kısa keseceğim," diye başladım, kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek. "Ve nispeten acısız." *Belki de.* "Sailor ve Gabriel benim korumam altında. Benim ailem. Onları hedef alan hiçbir tehdide müsamaha göstermeyeceğim." Devam etmeden önce bir an için kelimelerin kalın kafasına girmesine izin verdim. "Ve şunu açıkça belirtmemi izin verin. Eğer bir şeye kalkışırsan, Santiago Tijuana ile yaptığın anlaşmayı basına sızdırmaktan çekinmem. Babam ve Benito King ile yaptığın anlaşmayı da." Yüzü soldu ama sonra kendini topladı ve karısıyla benim arama baktı. "En büyük çocuğunu babama sattın.

Belles ve Mobster'ın anlaşması ve en küçük çocuğunuz Santiago Tijuana'ya."

Eli aşağıya uçtu ve masasına çarptı.

"Kızlarım beni ilgilendirir," diye tısladı, ağzından saf zehir damlıyordu. Böyle bir adamın Sailor gibi güzel bir kadını nasıl doğurabildiği beni aşıyordu.

Ona doğru ilerledim ve aynı anda bıçağı çekip masaya yaslanmış olan eline sapladım.

Sailor'ın yaşlı adamı o kadar yüksek bir sesle bağırdı ki camı kırabilirdi.

"İşte burada yanılıyorsun," diye karşılık verdim, göz göze geldik. "Sailor benim işim. Ne pahasına olursa olsun karımın ve kardeşimin güvende olmasını sağlayacağım."

Oyun. Set. Maç. Orospu çocuğu.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu, patlamaya hazırdı. Alnında boncuk boncuk ter, buruşuk yaşlı elinin etrafında biriken kan derisine ve süslü McHale aile hilal yüzüğüne işliyordu.

Onu öldürmem için bana bir sebep vermesini istedim, böylece onu sonsuza dek bitirecektim. Sailor için. Gabriel için.

"Denizci senin karın olamaz," diye bağırdı. "O Santiago'ya söz verdi."

Ona doğru yaklaştım, silahımı aniden kılıfımdan çıkardım ve sefil kafatasına doğrulttum.

"Bir daha Sailor ve Santiago'dan aynı cümle içinde bahsedersen, seni öldürtür ve Potomac Nehri'nin dibine gömerim.

Anlaşıldı mı?"

Önce kabul etmedi, boştaki eli kenetlenmişti. Masasının üzerindeki bardağa uzandı. Viski ve buz. Bardağı ağzına götürürken sertçe kavradı. Bardağı beyaz parmak eklemleriyle tutuşundan, kontrolünü zar zor elinde tuttuğu anlaşıyordu.

"Sailor'ı Belles ve Mobsters anlaşmasının ödemesi olarak kabul edin," dedim tembel ve otokratik bir bakışla. Sailor'ın benimle evlenmeyi çoktan kabul ettiğini bilmesine gerek yoktu. "Ne de olsa hâlâ ödenmemiş bir borç," diye alay ettim.

Hadi, sikik. Kontrolünü *kaybet, diye* fısıldadı zihnim, bana gerçek rengini göstermesi için onu teşvik ediyordu. İçgüdülerim onun renklerinin şimdiye kadar kimsenin görmediği kadar koyu olduğunu söylüyordu. Belki ailesi hariç.

"Yap. Sen. Anladın mı?"

Başını salladı. Yapmadığına dair hayatım üzerine bahse girerim.

Bölüm Yirmi Dokuz

SAILOR

M Gözlerim duvardaki saate kaydı. Saat beşi biraz geçiyordu.
Gabriel ve ben evin arka tarafındaki bahçede oturuyorduk.
Bahçe

Solumuzda uzun bir sonsuzluk havuzu, sağımızda ise geniş yeşil bir çim uzanıyordu.

Bruno ve Gabriel çimenlerin etrafında birbirlerini kovalayarak koşuyorlardı. Ya da belki sadece daireler çizerek koşuyorlardı. Tam olarak anlayamadım.

Oğlum burada cenneteydi.

Telefonuma baktım. Raphael'den mesaj yoktu. Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Müstakbel kocamın beni kontrol etmesini beklerdim. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Birbirimizi çok az tanıyorduk.

Onunla evlenmeyi kabul ettiğim için kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Raphael'in ne zaman evlenmemizi beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama arkadaşlarımla ve Ashford kardeşlerin orada olmasını istediğimi biliyordum. Benim için çok şey yapmışlardı ve Gabriel'in hayatının büyük bir parçasıydılar.

Telefonumu kaydırarak açtım ve Aurora'yı aradım.

"Denizci!" İlk zil sesinde cevap verdi. "Neler oluyor? Byron, Raphael Santos'la birlikte olduğunu söyledi. Ne.. Ne. Sikeyim?"

"Sana da merhaba," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Onu suçlayabileceğimden değil. Roller tersine dönseydi ben de aynı tepkiyi verirdim.

"Çok endişelendim," diye mırıldandı. "Sen iyi misin?"

İçimi çektim. Bu yüklü bir soruydu. O kadar çok şey oldu ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Evet, Gabriel ve ben iyiyiz," dedim sonunda ona. "Santiago Tijuana kefaletle serbest bırakıldıktan sonra Royce'a toz duman dağılana kadar

kulübede kalıp kalamayacağımı sordum.

Yerleştik. Santiago'nun bizi bulacağını hiç beklemiyordum. Neyse ki Raphael bizi dışarı çıkaracak kadar erken geldi."

"Yüce İsa."

"Nasılısın?" Ona sordum. "Korkunç adamla her şey yolunda mı?"

Kıkırdadı. "Evet, her şey mükemmel. Nihayet."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Sesinde mutluluk duymak hoşuma gidiyordu. Yıllarca kardeşini kaçıran adamın peşinde koştuktan sonra bunu hak etmişti.

"Senin adına çok mutluyum Aurora."

"Teşekkür ederim. Ben de senin mutlu olmanı istiyorum."

Gözlerim ufukta gezindi. Mutsuz olduğumu söyleyemezdim.

Ama mutlu musun? Bilmiyordum. Belki de nasıl mutlu olunacağını bilmiyordum. "Raphael Santos'la evleneceğim," diye ağzımdan kaçırdım.

Bunu uzun bir duraklama izledi.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordu. Mantıklı bir soruydu.

"Gabriel'i biliyor," dedim ona. "Beni iki kez kurtardı zaten. Ve ailemin beni Santiago Tijuana'ya sattığı ortaya ıktı. Seeneklerim tükendi."

"Ailen ne yaptı?" diye bağırdı telefonda. "Kardeşlerim seni koruyacak," diye akıl yürüttü.

"Onları bu işin ortasında istemiyorum," diye karşılık verdim. "Sen ve ailen benim için çok şey yaptınız. Sen ve Willow bir bebekle geçirdiğim o ilk birkaç yılda hayatta kalmama yardım ettiniz. Eğer sana ya da onlara bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

"Kardeşlerim büyük ocuklar. Hem sana hem de kendilerine bakabilirler." Kıkırdadım. Onlar büyük çocuklardı! "Biliyorsun-" Tereddüt etti. "Her zaman Royce'la bir gün birlikte olacağınızı düşünmüştüm."

İçimden bir şok geçti. "Neden böyle düşündün ki?"

"nk sen ve Royce her zaman uyurđunuz. Evet, herkes senin ve Aaron Kennedy'nin ne kadar politik bir eşleşme olacağını konuşuyordu. Ama sen ona asla Royce'a güvendiğin kadar gvenmedin. İkiniz madalyonun aynı yüzü gibi ydiniz."

Royce'un yardım ettiği onca zamanı düşündüm. Verdiği tüm tesellileri. Ama hep arkadaş olarak.

"Sadece arkadaştık," diye onu temin ettim.

Hattan yumuşak bir kıkırdama geldi. "Biliyorum, ama sanırım kardeş olacağımızı umuyordum."

Gülme sırası bendeydi. "Kardeş olmak için buna ihtiyaımız yok. Sen ve Willow iyi günde kötü günde hep yanımda oldunuz."

"Gerçi Raphael'le evlenirsen bir nevi uzaktan görümce olacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Raphael, Alexei'nin üvey kız kardeşi Isabella Nikolaev'in üvey kardeşi. Bu da bizi birbirimize bağlıyor."

Dünya küçük. Bunun nasıl olduğunu anlamaya bile başlayamadım. Her ailenin katlanması gereken bazı sıkıntılar vardı. Nikolaev ailesinin de bir istisna olmadığı ortaya çıktı.

"Bunlar biraz karmaşık aile ilişkileri, ha?" Kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Kesinlikle," diye mırıldandı. "Yani babama baksana. Annemle evlenmeden önce bir kadını hamile bırakmış. Gayrimeşru bir oğlu olduğunu biliyor. Kim olduğunu bile biliyor. Umurunda mı? Sikimde değil. Onunla aynı gayrimeşru kızı."

"Hala onu kontrol ediyor musun?"

"Aynen öyle," diye karşılık verdi. "Umarım bir gün onunla tanışabilirim. Hep birlikte bir Noel geçiririz, yer içeriz, küçük çocuklar etrafta koşturur. Peki ya Sailor?"

"Evet?"

"Seni o Noel partisine götürmek niyetindeyim."

Onun nezaketi karşısında kalbim ısındı. "Senin gibi bir arkadaşım olduğu için nasıl bu kadar şanslıyım?"

"Benim büyüleyici kişiliğim," diye karşılık verdi ve ikimiz de kıkırdadık. İçimi çektim. "Bana büyük bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"İçimden bir ses Raphael'in babasına hiç benzemediğini söylüyor." O ne demek istediğini biliyordu. Lombardo Santos'un kız kardeşime tecavüz ettiğini görmek hepimizi lekeledi. Bir kâbusun içine hapsolmuş, korkmuş küçük kızlardık. Willow ve Aurora hayatlarına devam edebildiler. Ben devam edemedim. "Ama daha iyi bilen birinin onayına ihtiyacım var. Kendime güvenmekten korkuyorum."

Babamı gördüğüm andan itibaren sekse bakış açım bozulmuştu. Anya'ya zorla sahip olmak. Lombardo'nun ona tecavüz ettiğini görmek bu korkuyu daha da pekiştirdi.

Garip bir şekilde Raphael'le birlikteyken bu korku ve endişenin bir kısmının hafiflediğini hissettim.

Bunu gergin bir sessizlik izledi.

"Çoktan aldım. Byron bana Raphael'in seni kaçırdığını söylediği anda Alexei'ye sordum. Raphael'in iyi bir adam olduğunu söyledi." Orada başka

bir Şey daha vardı. I

've' kelimesinin havada dans ettiğini duyabiliyordu. "Ve Raphael'e senden ve Gabriel'den bahseden de o."

"Ne?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Onunla Rusya'dayken bir kâbus gördüm," diye itiraf etti. "Uykumda ona Santos'un Anya'ya zarar verdiğini söylediğimi söyledi. Raphael'i öldürmeye hazırды ama ben ona bunun eski Santos olduğunu söyledim."

En azından Raphael'i kapımıza getirenin ben olmadığımı biliyordum.

"Lütfen kızmayın, Denizci."

"Değilim," diye fısıldadım. "Sadece tüm bunları canlı atlatmak ve Gabriel'in büyüdüğünü görmek istiyorum. Güvende ve sağlıklı. Anya'ya söz verdiğim gibi."

Otuzuncu Bölüm

SAILOR

P Sahile giden yolumuzu badem ağaçları kaplıyordu. Yeşilin hışırtısı yapraklar ve kıyı şeridine çarpan okyanusun sesi Neredeyse beni bir tatil köyünde tatil yaptığımı inandıracaktı. Neredeyse.

Gabriel yeni yavru köpeğimizi, "Hadi Bruno," diye çağırdı. Görünüşe göre Fransız Bulldogları çok tembeldi. Sevimli ama tembel. Evden ayrıldığımızdan beri üç kez mola vermiştik ve malikânenen sahile kadar olan yürüyüş ancak yarım mil kadardı.

"Sanırım bir mola daha vermenin zamanı geldi," dedim oğluma gülümseyerek.

O aldırmadı. Ailemize yeni katılan bu çocuk onu büyüledi. Ve ona Raphael'in hediyesi olduğunu söylediğimde, adamı daha da çok sevmiş görünüyordu. İkimiz de yere inip oturduk, yavru köpek çoktan horlamaya başlamıştı.

Nem ve sıcak üçümüzü de boğuyordu. Giydiğim beyaz, ipek elbise bile tenime çok ağır geliyordu. Sıcak, Florida ve ben iyi anlaşılamıyorduk. Bruno da. Öte yandan Gabriel bayıldı.

"Ev ödevini yaptın mı, Gabriel?" diye sordum. Neyse ki öğretmenleriyle bir anlaşmaya varabildim. Dersleri takip ettiğimiz ve ödevleri zamanında teslim ettiğimiz sürece, ona kredi verecekti.

"Çoğunu. Geriye sadece matematiğim kaldı."

"İyi iş," diye övdüm. Bruno ters dönerek beyaz karnını ortaya çıkardı. Köpekler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ilginç bir rengi olduğunu düşündüm. Kürkü kahverengiydi, patileri bembeyazdı ve karnı daha da beyazdı. Karnını yumuşakça okşayarak neredeyse mırıldanmasını dinledim.

"Anne?"

Gözlerimi kaldırdığımda Gabriel'in yüz ifadesinin çatık olduğunu gördüm. "Evet?" "Sonsuza kadar burada mı kalacağız?"

Başımı salladım. "Hayır, sonsuza kadar değil." "Okula ne zaman dönebilirim?"

İçimi çektim. Sorunun geleceğini biliyordum. Gabriel, diğer çocukların aksine, okula gitmeyi çok severdi. Öğrenmeyi ve işin sosyal yönünü seviyordu.

"Emin değilim dostum," dedim ona dürüstçe. "Ama umarım çok uzun sürmez. Geri dönmeden önce güvenli olduğundan emin olmalıyız."

"Sence Büyükanne ve Büyükbaba McHale geri dönmemize izin verirler mi?" "Neden onlardan bahsediyorsun?" Şaşırarak sordum. Benim hakkımda hiç konuşmamıştık.

Ebeveynler.

"Adamlardan birinin Büyükanne ve Büyükbaba McHale ölene kadar eve dönemeyeceğimizi söylediğini duydum." Donup kaldım. "Çünkü ölmemizi istiyorlar."

Lanet insanlar ve onların koca ağızları.

"Büyükannen ve büyükbaban için endişelenmeni istemiyorum," dedim ona kararlılıkla. "Willow, Aurora ve onun kardeşleri var."

"Ve Raphael," diye ekledi.

Ugh. Onu sadece birkaç gündür tanıyordu ve çocuk şimdiden adama aşık olmuştu.

"Evet," diye mırıldandım belli belirsiz, ne doğrulamak ne de reddetmek istiyordum.

Onunla evlenmenin akıllıca olup olmadığından hâlâ emin değildim. Neredeyse meşhur kızartma tavaından ateşe atlamak gibi hissediyordum. Cehennem ateşlerle yandığı ve Raphael kesinlikle bir şeytan olduğu için çok uygundu. Yakışıklı, karizmatik, muhteşem bir şeytan.

"Peki ya babam?" Başım ona doğru döndü. Babası hakkında hiç soru sormamıştı. Bir kere bile.

"Ne demek istiyorsun?" Kendi sesim kulağıma tuhaf geliyordu.

"Yardım edebilir mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Babasıyla ilgili her şey tüylerimi diken diken ediyordu.

"Hayır," dedim ona, sesimi eşit tutarak.

"Neden olmasın? Babaların yardım etmesi gerekmez mi?"

Yutkundum. O haklıydı. Babaların yardım etmesi gerekirdi. Ama

benimki etmedi. Annem de etmedi. Ve onun babası ölmüştü.

o yardım ederdi.

"Evet, öyle," diye cevap verdim sonunda. "Raphael bize yardım edecek."

Bruno aniden sıçradı, havlamaya benzer bir şey havada titreşerek ikimizin de dikkatini dağıttı ve ikimiz de kıkırdama krizine girdik.

"Bu ne kız gibi havlama Bruno. Hiç böyle bir şey duymamıştım," diye takıldım ona. "Dikkat et, hanımefendi," diye tanıdık bir ses duyuldu ve başımı kaldırdım.

"Bunu kişisel olarak algılayabilir."

Raphael beyaz bir tişört ve o ağız sulandıran kalçalarından aşağı sarkan siyah bir şort giyerek bize doğru yürüdü. Yüce Tanrım, hiçbir erkek şortla bu kadar güzel görünmemeliydi. Gözlerimi zorla yüzüne çevirdiğimde, çenesini sıyıran saat beş gölgesi dikkatimi çekti. Dün ayrılmıştı ve her ne yaptıysa fazla uyumamıştı.

Belki de ilişkiye girdi ve işin içinde uyku yoktu, diye sessizce düşündüm, ama ses tonumdaki acılık gözümünden kaçmadı. Umurumda değildi. Gerçekten umurumda değildi; bu sadece prensip meselesiydi. Eğer böyle bir konuda sözünü tutamazsa, o zaman diğer sözlerinin hiçbirini tutamazdı.

"Raphael!" Gabriel ayağa fırladı, gözleri parladı ve kardeşine doğru koşarak kendini onun kollarına attı. Raphael onu yakalayıp etrafında döndürürken mavi gözleri benimkilerle buluştu ve şehvete benzer vahşi bir açlık sert bakışlarına yansıdı. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı, ikimiz de birbirimize bakıyorduk ve ikimiz de önce gözlerimizi kaçırmak istemiyorduk.

Bakışlarımı tuttu, aramızda bir esinti gibi acil bir şey değişti. Asıl soru, yanlış yönde ilerleyip ilerlemediğiydi.

"Denizci," diye beni selamladı ve gözlerim ondan uzaklaştı, o mavi alevlerin içinde boğulmaktan ve nefes almayı unutmaktan korkuyordum.

Başımı salladım.

"Seni özledik," diye haykırdı Gabriel.

"Ben de hepinizi özledim." Yere inip Bruno'nun başını okşamadan önce Gabriel'i yere bıraktı. "Hey Bruno. Evet, sen de dostum."

Gabriel kıkırdadı. "Hâlâ adını öğreniyor."

"Ama hoşuna gitti mi?" Raphael ona sordu ve Gabriel hevesle başını salladı. "Annem iyi bir isim seçmiş."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Raphael. İkisinin de muziplik dolu bakışları bana doğru kaydı. Onları öyle görünce göğsümü bir şey delip geçti. Gabriel'in tıpkı ağabeyine benzediği hiç bu kadar açık olmamıştı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Yaşadığım ve tanık olduğum onca saçmalığa rağmen içimi bir nebze de olsa rahatlık kapladı. Çünkü eğer bu konuda endişelenmem gerekiyorsa Gabrielle bir gün büyükbabasının

Babası annesine tecavüz ettiği için, bunu yapabileceğimden emin olamadım. Oğluma böyle bir şey söylemek zorunda kalmaktansa ve acının içindeki tüm masumiyeti paramparça ettiğini görmektense insanları öldürmeyi tercih ederim.

Ayağa fırladım. "Tamam, devam edelim. Yoksa sahile asla varamayız."

İkisinden de uzaklaştım ve yürümeye başladım, küçük Bruno yanımda tırıs gidiyordu. Bazen bacaklarımın arasına girip çıkıyordu ve ben de adımlarıma dikkat ediyordum. Onu ezmek kötü olurdu.

"Bruno'yla hayat nasıl gidiyor?" Raphael bana yetişti ve şimdi yanımda yürüyordu.

Ona yan gözle baktım, bakışlarında kuru bir eğlenceden başka bir şey yoktu.

"Her yere kaka yapıp işemesi ve hizmetçinin o hayvanın serbest kaldığını bağırması dışında mı?" Alaycı bir şekilde belirttim. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Ağzının kenarları eğildi. "Hizmetçime Bruno'ya bağırmayı ve hayvan demeyi kesmesini söyleyeceğim. O artık aileden biri."

"Evet ama hâlâ her yere kakasını ve çişini yapıyor," dedim. "Fransız Bulldogları ve onları nasıl eğiteceğime dair her şeyi Google'da araştırdım ve okudum. Hâlâ yanlış yapıyorum."

Tamam, sesim biraz mızımız çıkmıştı. "Sana yardım edeyim," diye teklif etti.

"Daha önce köpeğiniz var mıydı?" Gabriel merakla sordu ve ikimiz de beklentiyle ona baktık.

Raphael çenesini ovuşturarak, "Bir tane vardı," diye itiraf etti. "Ben senin yaşlarındayken, Gabriel. Çikolatalı bir labradordu. Ben üniversiteye gittiğimde öldü."

Gabriell'in gözleri karardı. "Neden öldü?"

Raphael kardeşinin saçlarını karıştırdı. "Yaşlandı. Sonra hastalandı. Ama endişelenmeyin, çok iyi bir köpekti ve köpek cennetine gitti."

"Bruno çok uzun bir süre köpek cennetine gitmeyecek," diye Gabriel'i temin ettim.

Köpek yavrusu ve Gabriel koşarak uzaklaştılar ve beni Raphael'le yalnız bıraktılar. İkimiz de derin düşüncelere dalmışken sessizlik oldu. Gergin ama neredeyse rahat bir sessizlikti. Görünmez bir şey ikimizi de huzurlu bir his kılığında tüketti. Fırtına öncesi sessizlik gibi.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?" Sessizliği bozarak sordum. Başını salladı. "Aileni ziyarete gittim."

İçimde bir alarm zili çaldı. "Ne?"

"Aileni görmeye gittim," diye tekrarladı, sanki ailemi ziyaret etmek onun için en doğal şeymiş gibi.

Squeak. Gıcırtı. Anya'nın yumuşak iniltileri.

"Ama neden?" Ciğerlerime yeterince hava çekemediğim için boğuluyordum. Ailemi her düşündüğümde, o korkmuş küçük kıza geri dönüyordum.

Ağır nefesler ve iniltiler hafızamı işgal etti.

Seni kıracağım. Babam sert bir sesle tehditler savuruyor, nefesi omurgamdan aşağı soğuk ve iğrenç ürpertiler gönderiyor.

Nefret boğazımı tıkadı. Ciğerlerim sıkıştı.

"Sana ve Gabriel'e karşı bir şey yapmaya kalkışırlarsa onları öldüreceğim konusunda uyarmak için." Sesi yumuşak ve sertti. Kolu etrafıma dolanana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim. "Nefes al, Denizci."

Kalbim hâlâ göğüs kafesimin altında gümbür gümbür atmasına rağmen yavaşça nefes verdim. İki büyük, sıcak el yanaklarımı kavradı. "Artık bir önemi yok,

Denizci."

Başparmağını yanağımda gezdirdi, mavi bakışlarının yoğunluğu anıları paramparça etti.

"Sen-" Sertçe yutkundum. "Tijuana'nın adamlarını kulübeye gönderip göndermediklerini öğrendin mi?"

Başını salladı. "Kulübenin bilgilerini Santiago'ya verdiklerine dair teyit aldım."

Benden acı bir kahkaha kaçtı. "Onların yolundan çekiliyorum ama yine de yeterince iyi değil."

"Baban öngörülebilir gelecekte eline bakmakla meşgul olacak," dedi kuru bir sesle.

"Seni öldürebilirlerdi," diye homurdandım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. Anlatmak için çok fazla geçmiş vardı. "Onları bir daha görmeyeceğine söz ver."

Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Dikkatli ol, Reina. Yoksa beni önemseyeceğini düşüneceğim." Yüzümü göğsüne gömdüm, derin derin nefes aldım, her nefes için mücadele ettim. "Ben şeytanım, unuttun mu? Şeytanı yenemezler."

"Bu konuda şaka yapma," diye tıkandım.

Elleri etrafıma dolandı, avuç içleri sırtımı aşağı yukarı ovuyordu, Hareket yatıştırıcıydı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. Rahatlama beni bir dalga gibi vurdu ve yavaşça nefesim düzleşti ve kalp atış hızım yavaşladı.

"Sana ne yaptılar?"

Hiçbir şey. Her şey.

Nefes aldım, sonra nefesimi verdim ve aramıza biraz mesafe koyarak geriye doğru bir adım attım.

"Etraflarından dolaşma, Raphael." Hâlâ onun sıcaklığının kan dolaşıma ve kokusunun ciğerlerime sızmasına yetecek kadar yakındık. "Medeni davranıyorlar ama kötüler. Nefret dolu ve kötüler."

Eli yüzüme geldi ve gevşek bir saç telini alnımdan itti. "Ben onlardan daha kötüyüm Reina," diye homurdandı.

Başımı salladım.

"Değilsin," diye fısıldadım. "Onlar çok fazla-" Benden bir hıçkırık kaçtı. "Çok daha kötüsü."

Çünkü kendi çocuklarına zarar verdiler.

Raphael'in parmaklarının telefonunun ekranında uçuşmasını izledim.

Tişörtünü çıkardığı an benim için oyun bitmişti.

Hem de lanet oğlumun önünde.

Ben kötü bir anneydim. Raphael'in üzerinde salyalarım akıyor, teninin her santimini inceliyordum. Gövdesinin üst kısmı dövmelemlerle kaplıydı. Ne zaman

Üç parçalı takım elbiselerini giydiğinde, onun bir gangster olduğunu unutmak kolaydı. Neredeyse temiz giyimli bir iş adamı gibi görünüyordu. *Neredeyse.*

Gözlerim karın kaslarında gezindi ve yemin ederim çenemden aşağı salya damladığını hissettim. Bronz teni ve mürekkebi beni cezbediyordu. Keşke şortunu çıkarsaydı. Ayak parmaklarım yumuşak kuma battı, kumsalda geçirdiğim her dakika vücudum rahatlıyor ve kumun verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Sundress'imi çıkarıp altına giydiğim bikiniyi ortaya çıkardıktan sonra suya girdim, güneş tenimi ısıtırken serin mavi su bana vuruyordu. Serinlemeye ihtiyacım vardı. Hem de hemen şimdi. Nemli havadan derin bir nefes aldım, bu sırada bir esinti saçlarımı süpürdü.

Su etrafında parıldıyor, kalçalarım kadar geliyor ve iki parçalı küçük mayomu suyun dışında bırakıyordu.

Raphael telefonunu bırakıp başını kaldırdığında yanacağımı sandım. Gözleri üzerime dikildi ve sıcaklık yüz derece daha yükseldi. Üstelik başlangıçta soğuk da değildi.

Ter tenimde parlıyor, göğüslerimin arasından akarken yağ damlaları gibi gıdıklıyordu.

Yüksek sesle bir yudum yuttum ve kalbim saatte yüz mil hızla çarptı. Bu sıcakta kalp krizi geçirmem kaçınılmazdı. Neyse ki Gabriel ve köpek yavrusu yaklaşık on metre ötedeki sığ suda oynayıp gölgenin tadını çıkarıyorlardı.

Ve sonunda dileğim gerçekleşti. Gözlerini benden hiç ayırmadan ayakkabılarını tekmeledi ve ardından şortunu çıkardı. *Nihayet!*

Güçlü adımlarıyla kumları aştı ve birkaç saniye içinde kristal mavisi sulara ulaştı. Gabriel'i ve yavru köpeği kontrol etmek için bir bakış attı, sonra dikkatini bana geri verdi.

Etrafa bakındım ama bizden başka kimse yoktu. Ne de olsa burası özel bir adaydı.

Benden iki adım ötede durdu. Nefesim daraldı. Tenim yanıyordu ve bunun güneşin sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Gözlerindeki bakış.

Beni yutuyor.

Ağzını üzerimde hayal ettiğimde midem altüst oldu ve kalp atışlarım hızlandı.

Ve nefesimi tuttum. Bekliyordum.

Daha yakına eğildi. Sıcak, naneli nefesinin tenimi gıdıkladığını hissedebiliyordum.

Parmakları yüzümü kavradı ve ağzı yüzüme değdi. Onun Dilini alt dudagımda gezdirdi. Yumuşacıktı. Sonra burnu benimkine sürtündü.

Onun kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. Okyanus ve *Aguardiente*.

Güvenlik.

Kıyıya vuran dalgalara karışan yüksek sesli bir kıkırdama havaya yayıldı. İkimiz de başımızı o yöne çevirdiğimizde Gabriel'in sığ suda yuvarlandığını, Bruno'nun da yüzünü yaladığını ve küçük memesinin saatte yüz mil hızla sallandığını gördük.

Bunu Raphael'in gürleyen kahkahası izledi ve ben onun titreşimini ruhumun derinliklerinde hissedebildim. Yüksek sesli ve bulaşıcı bir kahkahaydı ve ben de kendimi gülümserken buldum.

İkimiz kristal mavisi sulara onlara doğru ilerledik ve yaklaştığımız anda Gabriel ayağa kalktı. Yüzündeki mutlu ifade kalbimi güney güneşinin sıcaklığından daha fazla ısıttı. Mavi gözleri yaramazca parlıyordu ve bir adım daha attığımız anda ayağa fırladı ve üzerimize sıçradı.

Soğuk suyun sıcak tenime değdiğini hissedince ciyakladım. Hiç düşünmeden Raphael'in iri bedeninin arkasına saklandım. Hareket etmek istedi ama ben ellerimi iki pazısının üzerine koydum.

"Sakın kıpırdama," diye kıkırdadım. "Çok sıcaksın. Serinleyebilirsin."

Ardından bir su sıçraması daha oldu ve o kadar çok güldüm ki gözlerim yaşardı.

"Haydi, koca kötü şeytan," diye takıldım ona, onu ileri doğru iterek. "Küçük bir çocuktan ve bir köpek yavrusundan korkmuyorsun, değil mi?"

Woof. Woof.

Raphael'in iri vücuduna göz gezdirdim. Bruno sırılsıklam olmuştu. Dalgalara havlıyor, sonra beyaz kapakları ısıırıyordu. Gabriel de ıslanmıştı, saçları alnına yapışmıştı ve yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Raphael tek bir hamleyle beni kollarının arasına aldı ve bir sonraki sıçrama üzerime düştü.

"Brrrr." Katlandım ve Raphael'e daha da sokularak onun sıcaklığını çaldım. "Su çok soğuk," diye yakındım, yumruklarım göğsüne çarpıyordu. "Beni yere bırak. Şimdi!"

Raphael sırtarak, "Hiç şansı yok," diye cevap verdi. "Bu şeytan bir su savaşıdan oldukça hoşlanır. Kollarımda bir melek olduğu sürece."

Gabriel'in kahkahası havayı doldurdu. "Annem saçlarıyla tıpkı bir meleğe benziyor, değil mi?"

Raphael'in gözleri beni izlerken parlıyordu.

Bakışları cenneti ya da belki de en lezzetli günahı vaat ediyordu.

Bölüm Otuz Bir

RAPHAEL

I kapıyı arkamdan kapattım ve gözetleme odasına girdim.

Sailor'ın o bikinili görüntüsü beynime kazındı. Eğer orada Sahilde başka bir erkek olsaydı, onu vurup öldürmek zorunda kalırdım çünkü kimsenin onu bu şekilde görmesine izin verilmiyordu. Uzun bacakları ve sakız pembesi bikinisiyle onu fark etmemek çok zordu.

Plaj bronzluğu beline kadar uzanan platin sarısı saçlarını daha da ön plana çıkarıyordu. Orada bir su perisi gibi durmuş, ağzı açık ve yanakları kızarmış bir şekilde bana bakıyordu. Aletim seğirmeye başladı.

Ama o güldüğünde, tüm dünya aydınlanırdı. Onun gibi bir ses yoktu. Onun gülüşü kilise çanlarından daha iyiydi. Bülbülün tatlı melodisinden bile daha iyiydi. Beni bütün hissettirirdi, hiç olmadığım kadar mutlu.

İşte o zaman onun mutluluğunun benim için her şey olduğunu fark ettim. Onun ve Gabriel'in. Çünkü ikisi iç içe geçmişti. Ve hayatımın geri kalanını ikisini de mutlu ederek geçirecektim.

"Plajda iyi vakit geçirdin mi?" Diego sordu, yüz ifadesi boştu ama onu o lanet olası bikinili Sailor'ı bir daha asla unutamayacağım şekilde gördüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Seni öldürmek için iyi bir zaman mı?" Kuru bir sesle karşılık verdim. "Ne? Ben hiçbir şey görmedim," diye mırıldandı.

Caine ve Diego bir masada otururken, diğer üç adam da diğer masada oturuyordu. Ekibim her zaman tetikteydi. Babamın uğraştığı adamlarla anlaşmayı bitirdiğimden beri her türlü olaya karşı hazırlıklıydım.

Saldırının nerede ve ne zaman başlayacağını asla bilemezsiniz. Öğle yemeği vakti biraz geçmişti ve gerçek Kolombiyalılar gibi sıcak kahve içmeyi tercih ediyorlardı. Sıcaklık ne olursa olsun.

Kendimi sandalyeye bıraktım, düşüncelerim hâlâ Sailor'la yaptığım son konuşmaya odaklanmıştı. Bulmacanın bir parçası eksikti ve ben onu ortaya çıkarmaya niyetliydim. Kanıt, ailesinden bahsederken yüzünü kaplayan panik ve dehşet içinde bana bakıyordu.

Bu bana onunla tanıştığım geceyi hatırlattı, o şerefsizin onu okşadığını gördüğüm zamanı.

Beni hala hatırlamadı. Sekiz yıl ve kız üzerimde kalıcı bir etki bıraktı ve beni hatırlamadı bile.

Ben olmasaydım komik olurdu.

Sahilde vakit geçirdikten sonra Gabriel ödevine geri döndü ve Sailor'ın da yapması gereken bazı editörlük işleri vardı. Bruno kollarına yerleştiğinde.

"Hanımefendiyle işler nasıl gidiyor?" Sessizliği ilk Caine bozdu.

Omuz silktim. Sailor'ı okumak zordu. Kendini saklıyordu. Sanki hayatı boyunca duygularını saklamış ve nasıl açılacağını bilememiş gibiydi.

"Diego, Sailor'ın ne yaptığını takip etmeni istiyorum. Telefonunda ve dizüstü bilgisayarında yaptığı her şeyi izle. Emin olmak istiyorum izi sürülemez. Birinin onu bulmaya çalışması ihtimaline karşı IP adresini sürekli değiştirin."

Ailesine hiç güvenmiyordum. Ve Sailor'ın hâlâ benim gibi adamları parmaklıklar ardına koymaya kararlı bir şekilde ipuçlarının peşinde olduğundan şüpheleniyordum. Benim gibi adamları pes edecek bir tip değildi. İnatçılığı mavi gözlerinden okunuyor ve çenesine yerleşiyordu.

Diego başını salladı. "Nico IP adresini gizlemiş, böylece kimse izini süremez." "Güzel."

Caine'e döndüm. "Bay ve Bayan McHale'i daha fazla araştırmanı istiyorum," dedim ona. "Kimsenin bilmediği bir şey var. Sailor'ın korktuğu bir şey ve ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Caine'in kaşları çatılmıştı ve bana bakışından aklında bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Caine."

"Kıza babasıyla senin arandaki anlaşmadan bahsetmen gerektiğini düşünmüyor musun? Belles ve Mobsters anlaşması."

Aklımdan geçti ama bu konuyu nasıl açabilirdim ki? Sailor'ın ailesiyle yakın olmadığı açıktı ama kız kardeşini seviyordu. Böyle bir haberi vermek herkesi paramparça ederdi.

Başımı salladım. Ona söylemek için doğru zaman değildi. O ve kız kardeşi çok yakındı. Sailor her şeyden vazgeçmiş ve Gabriel'i evlat edinmişti. Ona Anya'nın babama hamile kalması için verildiğini ve sonra da onu bir fahişe olarak çalıştırdığını söylemek zalimlik olurdu.

"Seni hatırlıyor mu?" Diego'nun sesi alçaktı ve kimse bizi duyamazdı ama keşke bu konuşmayı daha özel bir yerde yapıyor olsaydık.

"Hayır."

"Bunu yanlış anlama," diye mırıldandı Caine. "Bir kadının unutacağı bir yüze sahip değilsin. Buna yeterince şahit oldum." Diego kıs kıs güldü. "Tek söylediğim bunun tuhaf olduğu."

"Katılıyorum," diye söze karıştı Diego. "Seni hatırlamaması son derece garip. Ne de olsa onun için bir adam öldürdün."

Aklıma bir fikir geldi. "Bizimle Miami'de buluşacak adamları ayarla. Sailor'ı bir randevuya götüreceğim."

İkisinin de boş bakışları benim bakışlarımla buluştu. Onları suçlayamazdım. Gerçekten kimseyle çıkmadım. Evet, kadınları becerdim ama flört etmeye yer yoktu ve işimdeki ilişkiler. Sekiz yıl öncesinden aklımın bir köşesinde sürekli pusuda bekleyen sarışın genç bir kadın da yardımcı olmadı.

"Randevu mu?" Caine sonunda sordu. "Ne gibi?"

"Onu Belediye Başkanı için La Reina'da düzenlediğimiz bağış gecesine götüreceğim."

"Kabul edecek mi?" Diego sorguladı. "Önce evlilik, şimdi de randevu."

Ona bağırarak ve yüzünü masaya vurmamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Olmasını sağla Diego," diye emrettim, sonra kalkıp odadan çıktım, gözlerinin sırtımda olduğunun farkındaydım.

Sailor'ın odasının kapısını çaldım ve bir sürü kargaşadan sonra kapı nihayet açıldı. Gabriel ortaya çıktı.

"Selam dostum," diye selamladım onu. "Annen hazır mı?"

Omzunun üzerinden baktı ve sonra gözlerini devirdi. "Elbise konusunda mutlu değil."

"Beğenmedi mi?"

Elbiseyi özel olarak Kolombiya'dan getirttim. Kloş tabanlı açık mavi elbisenin her yerinde aynı tür pembe güller vardı - açık pembeden koyu pembeye. Onunla tanıştığım gece giydiği elbiseye benziyordu.

Gabriel omuz silkerek, "Kabarık ve çok fazla olduğunu söyledi," diye cevap verdi.

Sailor ortaya çıktı ve lanet olsun, bir milyon dolar gibi görünüyordu. Solgun saçları süslü bir topuz haline getirilmişti ve yanakları pembeydi.

"Lanet olsun, bu çok fazla," diye mırıldandı. "Ne tür bir etkinlik bu? Söylemediniz."

O anda, küçük kahverengi bir gölge onun özenle hazırlanmış eteklerinin içinde koşmaya başladı. Üçümüz ortak bir bakış attık ve bir saniye sonra kahkahalarımız odayı doldurdu.

Sailor'ın gözleri mutlulukla parıldadı ve o güzel ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve tek dizimin üzerine çöktüm.

"Bruno'yu bulmana yardım edeyim."

"Bruno annemin elbiselerine bayılıyor," dedi Gabriel. "Siyah elbisesinin üzerinde uyuyakaldı. Şanslısın Raphael. Yoksa o elbiseyi giyerdi." Sonra da kıkırdadı. "Mükemmel bir cenaze elbisesi olduğunu söyledi."

Bakışlarım onunkileri tuttu, okyanus mavilerinin arasından parlayan özür dilemeyen bakış.

Sailor elbisesini kaldırdı ve küçük Bruno kendini rahat hissederek kışını Sailor'ın bacağına yasladı. Benimle alay eden o güzel ince baldırlara bir an göz attım. Lanet olsun, baldırlarını seksi bulduğuma göre üzgün bir vaka olmalıydım.

Sonra eteğinin birkaç santim daha yükseldiğine yemin ettim. Gözlerimi kaldırdığımda onun bana baktığını gördüm, mavi gözleri birkaç ton daha koyulaşmıştı.

"Yavru köpeği mi alıyorsun yoksa bacaklarıma mı bakıyorsun, Raphael?" dedi şımarıkça. Gabriel kıkırdadı ve bizi yalnız bırakarak çekip gitti.

"İkisi de, Reina," dedim ona. "Ben iyi bir çoklu görev oyuncusuyum."

Küçük fingerdek. Bacağına yaslanmış olan yavru köpeği kucağıma aldım ve parmak uçlarımin tenine değmesini sağladım. Kahretsin, teni yumuşacıktı.

Tekrar tam boyuma yükseldim ve parmaklarının elbisenin kumaşını o

kadar sert kavrayışını izledim ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.
Neredeyse onu bekliyordum

ama Sailor bunun için fazla havalıydı. Ve çok güzeldi.

Elbisesinin arka kesimi alçaktı, pürüzsüz, solgun sırtını ortaya çıkarıyor ve hayal gücüne çok şey bırakıyordu. Elbise, sırtını açıkta bırakacak kadar alçaktı.

O pürüzsüz, güzel tene bir bakıştan daha fazlasını. Elbisenin kenarının hemen altında yuvalanmış o kıça neler yapabileceğimi hayal etmemi sağlamak için.

Aletime doğru akan sıcaklığı görmezden geldim ve bakışlarımı gövdesinde gezdirdim. Pek çok kadın böyle bir elbisenin altından kalkamazdı. Ama Sailor, onun içinde bir kraliçe gibi görünüyordu.

"Reina'ma benziyorsun," diye mırıldandım. Kahretsin, beklemeye değer bir kraliçeydi.

Otuz İkinci Bölüm

SAILOR

H Yılan balıkları mermer zemine vuruyordu.

La Reina kulübü bir balo salonuna dönüştürülürken, üst kat katlarda poker masaları ve rulet masaları bulunuyordu.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Raphael'e yan gözle bakarak sordum. "Ne?"

"Bağış kampanyasıyla aynı anda kumar oynatmak mı?"

"Hayır, genellikle bir gece kulübü ve kumarhane." Bakışları odanın içinde dolaştı. "Ama bu etkinlik için benim adamlarım hiçbir şey organize etmedi. Bağış toplama etkinliklerine şehrin ev sahipliği yapmasına izin verdim ve bugün binayı ve etkinliği serbestçe kullanabiliyorlar."

Oraya vardığımız anda zihnimin bir köşesinde bir anı titreşti, ama ben ona odaklanamadan kayboldu. Önemli bir anıydı, içgüdülerim beni uyardı ama ne kadar hatırlamaya çalışsam da bir şey bulamadım.

"Sorun nedir?" Raphael'in bakışları bana odaklanmıştı, adamları hemen arkamızda yürüyordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Şampanya kadehleri ve aperatiflerle dolu gümüş tepsiler odanın içinde tur atıyordu. Bardaklar büyük avizenin altında parlıyordu. Bir mini Orkestra bir köşede hafif melodiler çalıyor ve bu sırada takım elbiseli erkekler ve abartılı elbiseler giymiş kadınlar birbirine karışıyordu.

Raphael önümden geçen tepside bir kadeh şampanya aldı ve bana uzattı.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

"Bu tür etkinliklerde içki içmem," diye cevap verdi, bakışları bize yaklaşan bir grup erkeğe takıldı ve eli kalçama dolandı.

Rahatlamış görünüyordu ama bu bir kılık değiştirmeydi. Onun gerginliğini kendi gerginliğimmiş gibi hissedebiliyordum.

"Her şey yolunda mı?" Nefesimin altında fısıldadım ve bir yandan da yüzümdeki gülümsemeyi korudum.

"Sadece bana yakın dur."

"Tamam." Ne haltlar dönüyordu?

Şampanyamdan bir yudum aldım, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyor ve erkeklerin bize yaklaşmasını izliyordum. İşte o zaman onu fark ettim. Lanet olası Santiago Tijuana. Korku boğazımı sararken Raphael'e doğru yaklaştım.

Kim olduğumu biliyordu, hiç şüphem yoktu. Birdenbire benim sağımda ve Raphael'in solunda iki adam belirdi. Diego ve Caine'i tanıdım ve fark ettim ki

Bunlar onun adamlarıydı. Tanrıya şükür. Güvende olduğumuz anlamına geliyordu. *Değil mi?*

Santiago'nun gözleri üzerimde dolaştı, elbisemi inceledi ve o siyah gözlerde karanlık bir şey titreşti.

"Santos," diye selamladı adamlardan biri Raphael'i, elini uzatarak. "İşte buradasın. Gelmemeye karar vermiş olabileceğini düşünmeye başlamıştım."

"Belediye Başkanı." Raphael uzatılan eli tutup sıktı, sonra takım elbisesinin düğmelerini açarak düz karnını saran siyah yeleğini ve silah kılıfını gösterdi. Hayatım üzerine bahse girerim ki bunu tasarlayarak yapmıştı. "Kendi kulübüme gelmemek kabalık olurdu, öyle değil mi?"

Belediye başkanı yorgun ve bitkin görünüyordu. Onu kıskanmadım. Florida'da suç örgütlerinin farklı versiyonları yıllarca savaştı. Farklı gün; farklı suçlu. Muhtemelen sadece hayatta kalmak ve ailesini sağlam tutmak istiyordu.

Benimki gibi bu işten kârlı çıkan diğer nüfuzlu ailelerin aksine. Babam bir canavardı, tıpkı Santiago Tijuana gibi.

"Peki burada kim varmış?" Santiago'nun ağır aksanlı sesi ve alaycı bakışları kollarımın arkasının karıncalanmasına neden oldu ve bu iyi bir şey değildi.

"Bu benim karım," diye tanıttı beni Raphael, gerçek bir şeytan gibi yalan söyleyerek. Kıpırdamadan durdum ve yüz ifademini boş olması için Tanrı'ya dua ettim. Hoş, sahte bir gülümseme dışında. "Denizci, bu Miami Belediye Başkanı Bay Sanders."

Başımı onaylarcasına eğdim.

"Defol git buradan." Sanders Raphael'in omzunu sıvazladı, Raphael

ondan bir baş daha uzun olduğu için bu hareket biraz komikti.

"Tebrikler. Evlilik mutluluğuna hoş geldiniz."

"Ya da değil," diye ekledi Santiago, bakışları soğuk ve gözünü kırpmadan. Onun yanında olmak bile omurgamdan aşağı iğrenç ürpertiler gönderiyordu. Santiago Tijuana uzun boyluydu ama yuvarlaktı, üç yüz kilosu onu Temel Reis çizgi filmindeki Bluto'ya benzetiyordu.

Zeytin rengi teni Raphael'inkinin aksine hastalıklı görünüyordu. Arkaya doğru taranmış saçları o kadar çok jöle tutuyordu ki hiç hareket etmiyordu. Ve siyah bir obsidyen kristali gibi parlıyordu.

Bakışları çıplak kollarımı taradı ve hatta çıplak sırtıma bakmak için etrafımda iki adım attı. Bu adam beni hasta etti.

Raphael beni kendine doğru çekti ve Caine bir adım daha yaklaşarak onun görüşünü engelledi. Birdenbire Raphael'in adamlarını sevmeye başladım. Bu adam Santiago Tijuana'dan milyon kat daha iyiydi.

"Bayan McHale, aileniz nasıl?" Santiago alay etti.

"Bayan Santos," diye düzelttim Raphael'in yalanını destekleyerek, sonra omuz silktim. "İyi, sanırım."

Belediye başkanının gözleri büyüdü. "McHales değil *mi*?"

"Aynen McHales gibi," dedi Santiago beni bir yılan gibi izleyerek. Her an saldırmaya hazırdı. O piçten tahmin ettiğimden daha fazla nefret ediyordum. "Siyasi kariyerleri Kennedy'lere rakipti. Aslında, Aaron Kennedy ile bağlantı kurduğunuza dair söylentiler olduğunu sanıyordum."

Sertleştım. "Ve bir sözleşme söylentisi duydum." Gözlerimi onun arkasında gezdirirken sıkılmış bir ifade takındım, sanki zamanımı harcamaya değmezmiş gibi. "Ve işte buradayız. Ben evliyim."

Piç kurusu!

"İşler değişir," diye homurdandı, yüzünü buruşturmayı andıran sahte bir gülümsemeyle.

Belediye Başkanı, etrafımızda kaynayan gerginlikten habersiz, "Miami'de ikamet etmenizi dört gözle bekliyorum," diye ekledi.

"Kardeşinizin yeni takipçileri olduğunu duydum," dedi Raphael. "Tercih edilen Tijuana'lı kardeş."

Bu Raphael'e gözlerine ulaşmayan sıkı bir gülümseme kazandırdı ama en azından piçin dikkati artık benim üzerimde değildi.

"Benden çaldın Santos," diye tısladı Santiago İspanyolca. Belediye Başkanı hâlâ yüzünde donuk bir gülümsemeyle etrafta dolaşıyor, atılmış bir kukla gibi görünüyordu. O da tam olarak öyleydi, suçlular arasında bir kuklaydı.

Raphael İngilizce olarak, "O hiçbir zaman sana ait olmadı, cabrón," diye karşılık verdi.

Gözlerim iki suçlu arasında gidip gelirken havaya sinen yoğun gerilim nefes almayı zorlaştırıyordu. Raphael'in gözlerinde karanlık bir şeyler gizleniyordu ve Santiago'nun tek bir yanlış hareketiyle Raphael'in katil moduna geçeceği en azından benim için açıktı.

Diablo.

Gözlerim belime doladığı eline kaydı ve işte oradaydı. Bazen rüyalarımda gördüğüm dövme. Zihnim bir şey ararken şakaklarım zonkluyordu. Önemli bir şey.

Tıpkı Anya'nın ölmeden önceki tüm özgürlük hayalleri gibi buharlaşıp gitti.

Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak Raphael'e baktım. "Tur atmaya hazır mısın, canım?"

Raphael'in gözleri Santiago'daydı, bakışlarında karanlık bir şey vardı. *Damla, damla, damla.* Evet, Raphael'in boynu kan içindeydi ama en azından insan kaçakçılığı yapmıyor ya da masum kadınlara tecavüz etmiyordu. Babası yapmış olabilirdi ama o yapmamıştı.

Raphael'in dudaklarının bir köşesi yukarı doğru çekildi. "Beyler."

Sesinde dile getirilmemiş bir intikam tehdidi vardı ve birden kendimi onun yanımda olmasından mutlu buldum.

Bölüm Otuz Üç

RAPHAEL

O tek bir şeyden emin olabilirdim.

Sailor ne beni ne de La Reina'yı hatırladı. Sanki hiç hatırlamamış gibiydi.

Hatta kulübü bile ziyaret etmişti. Tabii artık o gece onunla birlikte olan kadınlardan birinin Aurora Ashford olduğunu biliyordum.

Diego, "Diablo'yu tuvaletlerin koridorunda hanımını beklerken göreceğim hiç aklıma gelmezdi," diye takıldı.

Umurumda bile değildi. Benim için en önemli şey onun güvenliğiydi. Sailor'ın tuvaleti kullanması gerekiyordu ve Santiago Tijuana denen herif buradayken onun burada bir saniye bile korumasız dolaşmasına izin veremezdim.

Dışarı çıkarılıyordu. Tam şu anda. Ve tabii ki İspanyolca protestolar ve şikayetler havayı paramparça etti.

Gürültünün geldiği yöne sıkılmış bir bakış fırlatırken alaycı bir nefes verdim, tam o sırada iki fedaimin Santiago'yu koridorda sıkıştırdığını gördüm.

"Sanders'ın Tijuana'yla ne işi var?" Caine homurdandı. Elimdeki cep telefonu ile Alexei'ye bir mesaj yazmaya başladım.

"Muhtemelen arkandan iş çeviriyordur," dedim. "Belki de ona Florida'nın kime ait olduğunu hatırlatmamızın zamanı gelmiştir."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hâlâ metresini sikerken çekilmiş bir fotoğrafı var mı?" Caine başını salladı. "Basına sızmasına izin ver."

Alexei'ye mesaj yazmayı bitirdim. ***Kadın olup olmadığını kontrol et sekiz yıl önce Sailor ile Miami'deki La Reina kulübüne geldiğini hatırlıyor.***

Denizci banyodan çıktı ve gözleri bir şaşkınlık kıvılcımıyla parladı. "Parti koridora mı taşındı?" diye sordu eğlenerek.

Yine de bir şeyler ters gidiyordu. Yüzüne kazınmış olduğunu görebiliyordum. *Endişe*. "Endişelenme, Reina. Tijuana pisliği dışarı çıkarıldı."

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Sonraki otuz dakika boyunca, turlarımızı yaptık. İşte o zaman Sailor'ın yetiştirilme tarzı parladı. Mükemmel bir yüzün ve mükemmel bir gülümsemenin ardına saklanmış, şık ve sakindi. Belediye başkanının eşi ve birkaç Miami sosyetesini ile birlikte masaya oturdu. Dışarıdan bakıldığında, tam ona göreydi.

Gergin omuzları ile mükemmel duruşu arasındaki farkı ya da içten gülümsemesiyle sahte gülümsemesi arasındaki farkı anlayamadılar.

Belediye başkanıyla yaklaşan siyasi kampanyayı konuşuyorduk ve o da beni bağış yapmaya ikna etmek için çok uğraşıyordu. Bırakayım da terlesin diye düşündüm.

Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti; mavi, dökümlü kumaş bir anlığına gözden kayboldu. Denizci elbisesi.

Koridorda peşinden gittim, gölgelerde kalarak nereye gittiğini görmek istiyordum. Önce sola, sonra sağa döndü ve bir teras görüp dışarı çıktı. Biraz uzaklaştıktan sonra kulağına bir telefon dayadı ve omzunun üzerinden baktı.

"Evet, konuşabilirim." Sesi yumuşaktı ama sessizlik o kadar ağırdı ki, sesinin hafif esintinin üzerinde dolaşmasına izin veriyordu.

"Cidden, buldun mu?" sesi umutluydu, ince omuzları gergindi. "Ne tür bir kanıt?" Bir süre sessizlik oldu ve kadın şaşkınlıkla nefes aldı. "Bu yeni bir şey değil. İkisini birbirine bağlayan bir şeye ihtiyacım var."

Bir sessizlik daha.

"Santiago Tijuana'nın kefaletle serbest bırakılmaması gerekiyordu," diye tısladı. "Kanıtlar sağlandı." Kendisine söylenen her neyse, hiç hoşuna gitmemişti.

Bir hayal kırıklığı havası estirdi. "Hayır, teşekkür ederim. Federallere bizi güvende tutmaları için son kez güveniyorum."

Sailor'ın hâlâ hikâyesinin peşinde olması beni şaşırtmadı. Evet, beni hayal kırıklığına uğrattı ama bu kadından daha azını beklemiyordum.

"Tanrım," diye mırıldandı ve dudaklarım yukarı doğru çekildi.

"O şerefsizler." Ağzı çok bozuktu. "En azından nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Bakmak için mi?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. Her neyse, bu konuda endişeliydi. "Onu lanet olası hapishanede bıraksalardı, bu lanet olası konuşmayı yapıyor olmazdık." Bir sessizlik daha ve ardından bir dizi küfür. "Hayır, lanet olası babama sormak istemiyorum. Sen git kendini becer."

Başını belaya sokabilirdi. Caine birkaç adım arkamdaydı ve bana bir başparmak verdi. Konuşmayı yakalamayı başardı. Birkaç kelime daha etti ve telefonu kapattı.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak ileri geri yürümeye başladı.

Gölgelerden çıkıp ona doğru yürüdüm. Başını çevirdi, beni fark edince gözleri büyüdü. Parmaklarım ensesinden tutup, kendini tehlikeye atmaya devam ettiği için ağzımla onu cezalandırmak için kaşınıyordu.

Ellerimi takım elbisemin ceplerine soktum. "İyi vakit geçiriyor musun?" Ben çizdim.

Omuzları hafifçe gerildi ama onları gevşetmeye zorladı.

"En iyisi." Sesi alaycı bir şekilde alçaldı.

"Hadi eve gidelim," dedim ona.

Ne de olsa yarın için hazırlanmamız gereken bir düğün vardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

SAILOR

S Yatak odamın pencerelerinden ışık sızıyordu. Toz parçacıkları havada küçük gümüş ve altın titreşimleri gibi dans ediyordu.

Elbis Tıpkı benim

e.

"Aman Tanrım," diye gülümsedi Willow. "Elbise muhteşem. Sen mi seçtin

Bu mu?"

Yansıyama bakarken başımı salladım. Makyajım akmişti. saçlarım süslü bir topuz yapılmıştı. Elmas bir taç beni prenses gibi hissettiriyordu. Bir kar prensesi. Gümüş bir prenses.

Gelinlik, yeni yağmış kar gibi beyaz ve gümüşün mükemmel bir karışımıydı. İnce askılarında tacımdaki elmaslarla uyumlu minik elmas boncuklar vardı. Korse de benzer bir dekora sahipti. Gövdemi saran şeffaf kumaş, arkamda uzun, kloş bir trene dönüşerek parke zemine kadar uzanıyordu.

Tek kelimeyle çok güzeldi. Nefes kesiciydi.

Aurora sırtımdaki son bağcıkları da çekiştirirken, "Sana çok yakışmış," diye ekledi. "Parlıyorsun."

"Gerginim," diye itiraf ettim.

"Eğer kaçmak istiyorsan, ben uçağı kaçırırım." Royce'un sesi arkamdan geldi ve döndüğümde üç Ashford kardeşin de burada olduğunu gördüm.

Gülümsedim.

"Geldiniz mi?" Işıldadım.

"Elbette," diye yanıtladı Royce. "Bunu asla kaçırmayız."

Gabriel hemen arkalarından geldi, yakışıklı görünüyordu. "Aman Tanrım," diye mırıldandım usulca. "Çok yakışıklı görünüyorsun, dostum."

Kravatını düzeltti ve her bir kolunu çekti, hareketleri yumuşaktı. Raphael'in böyle bir hareket yaptığını hiç görmemiştim ama bu bana onu hatırlattı.

"Takımım Raphael'inkine uyuyor. Ona benzediğimi söyledi," diye gururla açıkladı oğlum. Ve haklıydı da. Raphael'e benziyordu.

"Yüzükler sende mi?" Heyecanı karşısında gülümseyerek sordum. Gabriel yüzük taşıyıcısıydı ve bu sorumluluğu ciddiye alıyordu.

Onları cebinden çıkardı. "Hepsi güvende."

Gözlerim odadaki insanların üzerinde gezindi ve Anya'yı gömdüğümüzden beri ilk kez hepimizin aynı odada durduğunu fark ettim. Keşke o-

"Anya burada bizimle," dedi Royce, sesi alçaktı.

"Cennetten mi izliyorsun?" Gabriel sordu.

Onu sıkı bir kucaklamanın içine çektim. "Evet, dostum. Bizi her zaman cennetten izliyor."

"Ve onun dağından."

Gözlerimi kırıştırdım, gözyaşı dökmemek için kendimi zor tuttum.

"Çünkü seni çok seviyor," diye fısıldadım.

"Ve sen," diye ekledi.

Başımı salladım, hiçbir şey söyleyemedim. Duygularım boğuldu ve kalbim sıkıştı. Ama uzun zamandır ilk kez, daha iyi bir gelecek vaadi her şeyden daha güçlüydü.

"Denizci Brooke McHale, Raphael Matteo Santos'u yasal olarak kocanız olarak kabul ediyor musunuz, evlilik içinde birlikte yaşamak, onu sevmek, teselli etmek, onurlandırmak ve korumak, hastalıkta ve sağlıkta, kederde ve sevinçte, bugünden itibaren her ikiniz de yaşadığınız sürece ona sahip olmak ve onu tutmak için?"

Çok uzun bir saniye geçti. Kalbim hızla çarptı. Göğsüm yükselip alçaldı. Bayılacağımdan endişelendim.

Çok hızlı.

Her şey çok hızlı geliyordu. Her kelime, bu maskaralığa doğru atılan her adım benim açımdan belirsizdi. Yine de doğru hissettiriyordu. Güvende. Bu kısım beni endişelendiriyordu.

Beni daha da çok. Bu dünyada iyi ve kötü adamlar olduğunu biliyordum. Ashford kardeşler iyi adamlardı.

Gangsterler kötüydü. Ancak şimdi bazı standartları olan birkaç tanesine rastladım. Bir çocuğun masumiyetini yok eden kendi ailemden daha iyi bir ahlaki pusula. Kız kardeşimin. Benimkilerden. Gabriel'in bile, eğer onlara bir şans verilirse. Buna asla izin vermezdim.

"İstiyorum." Bazı kızlar bir prensle evlenmeyi hayal eder, ben ise bir şeytanla.

Biriyle evleneceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama içten içe bunun doğru hareket olduğunu biliyordum. Oğlum ve benim için.

Bu şeytan bizi tehdit edenlerden kurtarmak için geldi. Ama asıl soru, kendimi ondan nasıl kurtaracağımdı? Her geçen gün onun büyüüne daha da kapılıyordum.

Bu şeytan Gabriel'i koruyacaktı. Raphael pek çok şey olabilirdi ama masumları korurdu. Tıpkı Nico Morrelli gibi.

Rahip, "Artık karı kocasınız," diye ilan etti.

Raphael öne doğru bir adım attı ve kolu belime dolanarak beni sert bedenine doğru çekti. Bedenim beklentiyle ürperdi. Nefesim yavaşladı, her şey silikleşti ve o gittikçe yaklaşırken bakışlarını üzerimde tuttum. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve çenemi yukarı kaldırdı. Mavi Bakışlarındaki alevler içimde bir şeyleri sarstı ve şeytanla yaptığım anlaşmanın sonum olabileceğinden korktum.

Tüm bu kafa karıştırıcı duyguları hissetmek akıllıca değildi. Bu adama karşı değil.

Bir santim daha. Nefesimi tuttum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Ağızlarımız birleşti ve ağzı benimkiyle birleştiğinde tüm düşünceler buharlaştı. Sıcak. Heyecan verici. Nefesimi çaldı. Dudaklarım ayrıldı ve dili ağzımın içine kaydı. Tadı kokusundan bile güzeldi. En lezzetli burbon gibi. Gözlerim kapandı. Nerede olduğumuzu unuttum. Bunu neden yaptığımızı unuttum. Oğlumun ve benim peşimdeki tehditleri unuttum.

Her şey kayboldu ve bana sadece hissetmek kaldı. Bu adam öpüşebiliyordu. Şimdiye kadarki en ateşli, en iyi öpücüktü. Şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici duyguydu. Avuçlarım göğsüne bastırdı, sıcaklığı içime sızıyordu. Tüm dikkatim ondaydı.

Tanrım, tamamen kaslıydı ve vücudunun benimkini örtmesinin ne kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemiyordum. Hevesle vücudumu onun sert göğsüne bastırdım, ağzı benimkinin üzerindeydi ve kalçalarımın arasında bir ağrı hissediyordum.

Zonkluyor. Zorlayıcı.

Eğer izin verirsem bu adam beni mahvedebilirdi. Ve zaten o yöne doğru gittiğime dair belirgin bir his vardı içimde.

Alkış sesi beynimdeki bulanıklığı delip geçti.

Kararsız bir adım atarak göğsüne hafifçe bastırdım ve göz kırptım. Seyircimiz olduğunu unutmuştum.

Bakışları hâlâ dudaklarımın üzerindeydi, gözlerindeki yoğunluk kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Mavi gözlerinde sahiplenici bir sıcaklık cızırdadı ve kanım tepki olarak yandı. Bedenim bir mıknaşın çeliği çekmesi gibi öne doğru kaydı.

Seks ihtiyacı hissettiğinde bana gel.

Tanrım, sekse ihtiyacım olduğunu hissettim. Şu anda.

Misafirleri bıraksak ve onu odasına sürüklesem çok mu abartmış olurum? Kahretsin, odasının nerede olduğunu bilmiyordum. Tamam, benim odam.

"Yaşasın!" Gabriel'in çılgınlığı beni seks çılgınlığımın doruklarından indirdi. "Bu onu babam mı yapıyor?"

Raphael ve ben aynı anda yüzümüzü buruşturduktan sonra bakiştık.

"Buna hazır değilim," diye mırıldandım başımı sallayarak. Hiçbir şey yoktu

Bu soy ağacını yedi yaşındaki bir çocuğa açıklamanın mantıklı bir yolu yok.

"Yüzük taşıyıcım olduğun için teşekkür ederim," diye cevap verdi Raphael. "Ve doğru yüzüğü seçmeme yardım ettiğin için. Bunu sensiz yapamazdım."

Gabriel yüz wattlık bir ampul gibi parlıyor, sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor.

Göz ucuyla en yakın arkadaşlarımı gördüm. Gabriel'in dikkatini dağıtmak için, "Bakın," diye bağırdım. "Aurora Teyze ve Willow seni istiyor."

İşe yaradı çünkü kafasını çevirdi ve bize bir kez daha bakmadan yüzü aydınlandı ve onlara doğru fırladı.

"Ona söylemek zorundayız, Reina." Raphael'in sesi yumuşak kadife gibiydi. Bana neden sürekli Reina dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içten içe hoşuma gidiyordu. Gerçi her kadına böyle seslenirse çok sinirlenirdim. Bir kompleksim olabilirdi ve seks yaparken bana ilk adımla hitap etmesi için ısrar ederdim.

Bu düşünce karşısında donakaldım. Seks yapmaya çoktan karar vermiş miydim? Hayır, bu kadar pervasız olamazdım. Seks yapıp yapmayacağımızı değil, *ne zaman* yapacağımızı düşündüm.

Bölüm Otuz Beş

RAPHAEL

Sailor'un vücudu yanımda kaskatı kesilirken, ben gelinimi yatak odama sürükleme ve kendimi onun vücudunda şımartma dürtüsüyle savaştım. O baktı

Gelinliğinin içinde çok güzeldi. Gümüşü ve beyaz. Enfes görünüyordu. Sarı saçları örgülü bir topuz halindeydi, güneş ışınları ona bir hale görünümü veriyordu ve neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Yine de gördüğüm en güzel kadındı.

Öpücüğünden dolayı ağzı şişmişti ve yeni sikilmiş bir kadın gibi görünüyordu. Vücudunun kollarımda verdiği his sikimi taş gibi yapmadıysa ne olayım. Esnek ve yumuşak.

Yine de şu anda beni küçümseyerek izliyordu. Sanki kendinden dehşete düşmüş gibiydi. Ruh halimi bozmak için yeterliydi. Umurumda olması bile canımı sıkıyordu.

"Gabriel'e ne söyleyeceğime ben karar veririm," diye dişlerini sıktı. "Ve ne zaman."

Ve lanet olsun, eğer bu beni kızdırmadıysa. Evet, onun oğluydu, teknik olarak yeğeniydi ama benim de kardeşimdi. Akraba olduğumuzu bilmeye hakkı vardı ve ne kadar beklersek o kadar zor olacaktı.

"Hadi gidelim." Sesim soğuk ve doğal olmayan bir sakinlikteydi. Tavrındaki değişiklik çok belirgindi. En azından benim için.

Evin gün batımına bakan arka tarafından ayrılıp resmi yemek salonuna yöneldik. Sessizce yürüdük, en yakın arkadaşlarımızdan oluşan konuklarımızın yanından geçerken gülümsemesi biraz çekingendi. Gabriel, Caine, karısıyla Luciano, sevgilileriyle Cassio ve Nico, Nikolaev'in adamları, kız kardeşim ve Aurora'nın en iyi arkadaşları.

Ve tabii ki, bir makale yayınlıyacak güvenilir bir muhabir Yarın hem ailesi hem de Tijuana'ya ona zarar verirlerse gazabımı hak edeceklerini anlasınlar diye.

Koridora çıktıktan sonra, kutlama yemeğini yiyeceğimiz yemek odasına doğru attığı her adımda rahatladığını hissedebiliyordum. Oda mumlar ve çiçeklerle süslenmişti. İnce ve zevkli bir şekilde yapılmıştı. Hiçbir şey abartılı değildi ve Sailor'ın yüzündeki ifadeden hoş bir sürprizle karşılaştığını anlayabiliyordum.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı.

"Ne bekliyordun ki? Piñatas mı?"

Gözlerini bana dikti. "Hayır, pinyata değil." Sonra kolunu tuttuğum yerden çekmeye çalıştı. Başarısız oldu. "Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin," diye tısladı kısık bir sesle.

Haklıydı. Tabii ki haklıydı ama o lanet öpücük havai fişekleri patlatmamış gibi davranması beni çok kızdırdı.

Masanın başına geçince onun için bir sandalye çektim ve sessizce oturdum. Oturduktan sonra dikkatini solunda oturan arkadaşlarına çevirdi. Caine benim sağıma otururken diğer konuklar odayı doldurmuştu.

Sailor'a baktı, onu takdir eden bir bakışla taradı ve içimi kıskançlık kapladı. Lanet olsun, bu kadının yanında bana neler oluyordu böyle?

"Çok güzel görünüyorsun," diye övdü. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin."

Yanakları hafifçe kızararak usulca gülümsedi. Harika, şimdi en güvendiğim adamı öldürmeye hazırdım.

"Caine," diye homurdandım ve yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Hiçbir zaman kıskanç ve sahiplenici bir tip olmamıştım.

Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Endişelenme patron. O evli. Evli kadınlara bulaşmam."

Sailor gözlerini devirerek alay etti ve Caine güvenlik konusunda beni bilgilendirirken arkadaşıyla konuşmaya döndü.

"Bir ihlal girişimi."

Göğsümde alçak bir hırıltı titreşti. "Kim?"

Aile işimize geri dönmeye zorlandığım andan itibaren Caine'e benim için çalışan herkesi detaylı bir şekilde kontrol ettirdim. Adamlar ve

Adama ayak basan kadınlar, aileleriyle birlikte -aşçıdan hizmetçiye ve tüm gardiyanlara kadar- ekstra geçmiş kontrolünden geçirildi.

Bana sert bir bakış attı ve başka bir şeye gerek kalmadı. *Beatrice*.

Yumruğum o kadar sıkılmıştı ki parmaklarıma kramp girmeye başladı. "Nereye?" Dişlerimin arasında gıcırdattığım kelime zar zor seçilebiliyordu.

Caine yanıma baktı, sonra alçak sesle cevap verdi, "Bir tekneden yüzerek geçmeye çalıştı."

"Ne teknesi?" Beatrice'in bir teknesi yoktu.

"Yeni bir erkek arkadaş. Onun hakkında bilgi topluyoruz. Görünüşe göre, onu buraya gelmeye ikna etmiş."

"Yani bu adanın yerini bilen bir yabancı mı var?" Homurdandım.

Caine'in gözleri yanımdan geçti, sonra bana döndü. "Onları Miami'ye kadar takip ettik. Sunset Harbor Yat Kulübü'ne demirlediler. Ama ikisi de kayboldu."

"Aramaya devam etsinler," diye homurdandım. "Tekneyi batırdın mı?" Başıyla onayladı.

Beatrice'e bir şans verdiğim için aptalın tekiydim. Zor bir çocukluk geçirmişti ve bir molayı hak ettiğini düşünmüştüm. Çok yanlış. Ayağa fırlayıp onu avlamamak için kendimi kontrol etmem gerekti. O kaltağa bir ders vermeliydim.

"Makalenin yarın yayınlanmasını sağla," dedim ona, konuyu değiştirerek. "D.C. gazetesinin yanı sıra tüm yerel gazetelerimizde de yayınlanması şart. kağıtları."

Gözümün ucuyla Sailor'ın tekrar sertleştiğini gördüm ve içimdeki kızgınlık alevlendi.

"Bunu neden gazetelere koyuyoruz?" diye sordu. Konuşmalarımı gizli tuttuğumdan emin olmalıydım. Ne de olsa karımın işimle ilgili bir makale yayınlamasını istemezdim.

"Yani senin ya da Gabriel'in saçının tek bir teline dokunurlarsa kimin gazabına uğrayacakları konusunda hiç şüphe yok."

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi başını eğdi. Kabul edip etmemesi önemli değildi. Onu ve Gabriel'i korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Ne olursa olsun.

Akşam yemeğimiz boyunca onu izlemeye devam ettim. O ve arkadaşları bazı şakalar yapıyorlardı, Gabriel de bunların tam ortasıdaydı ve dördü birden başlarını arkaya atıp gülüyorlardı. Alexei karısının etrafında gizleniyordu.

sanki bir savaş alanının ortasındaymışız gibi, onu gözünün önünden ayırmamaya kararlıydı.

Akşam yemeğinden sonra, arka bahçe dans için açıldı. Bunun birkaç gün içinde bir araya getirildiğı düşünöldüğünde, düğün planlayıcısı kendini aştı. Tüm arka bahçe aydınlatılmıştı, okyanustan esen rüzgar ve atmosfer rahattı. Müzik biraz tartışmalı olsa da. Hoparlörlerden bir rap müziğı yükseldi ve üç kız modası geçecekmiş gibi dans etti.

Bu kez Nico, Cassio, Vasili ve Alexei ile birlikte derme çatma dans pistinin en ucunda durdum. Karım ve arkadaşları kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Konuştukları her neyse Aurora ve Willow'un kafasını karıştırmıştı. Üçü bize baktı, kaşlarını çattı ve sonra aralarında fısıldaşmaya devam etti.

Alexei'nin bana bakan kutup gözleriyle karşılaştım. "Aurora'yla sekiz yıl önce La Reina'daki kızlar gecesı hakkında konuştum," diye kestirip attı. Bir sonraki sözlerinin hoşuma gitmeyeceğini hissederek bekledim. "Sailor'ın kız kardeşi Anya'yı baban davet etmişti. Dördü kulüpten sonra onun evine gitmişler. Kapıyı kimse açmayınca gizlice içeri girmişler ve havuzda çıplak yüzmeye başlamışlar."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, öfke dilimde acı bir şekilde. Bırakın genç kızları, hiçbir kadın babamın etrafında olmamalıydı. Babamı uzun zaman önce öldürmeliydim.

"Baban geldi ve hepsini içeri sürükledi. Odadaki kızlarla birlikte Anya'ya tecavüz etti."

Öfke, kırmızı ve şiddetli, içimi kapladı. İntikam istiyordu.

"Sailor'ı en kötü şekilde etkiledi," diye devam etti Alexei. "Onu mahvetti

Anı. Aurora o bahar tatilinden hatırladığı tek şeyin bu olduğunu söyledi."

"Onlara dokundu mu?" Dişlerimi sıktım. Eğer Sailor'a dokunmuş olsaydı, kemiklerini çıkarır ve yakardım.

Aleksey başını salladı. "Sadece Anya."

Rahatlamanın içindeki öfkeyi yatıştırmasına izin verdim. Bugün sinirlenecek gün değildi ve istediğim son şey karımı korkutmaktı.

Karım. Kulağa mükemmel gelen iki kelime.

Nico'nun, Cassio'nun ve Vasili'nin eşleri bizden birkaç metre uzakta duruyordu. Ufaklıklar bizim çocukluğumuzdan çok farklı olarak etrafta cılgınca ve kaygısızca koşturuyorlardı. Bu yeni ve daha iyi bir neslin vaadiydi.

Cassio sırtına bir tokat atarak, "Sen sonuncusun," dedi.

Kaşımı kaldırdım. "Bildiğim kadarıyla hâlâ evlenmemiş iki kişi daha var." Sasha ve Luca sonunculardı. Gümüşi bir kahkaha havayı yararak gözlerimi kaynağına doğru çekti.

Kiminle dans ettiğini görünce bakışlarım karardı. *Sasha Nikolaev*.

"Gerçi bir rahibin önüne çıkmaya fırsat bulamadan ölmüş olabilir."

Herif çok iyi bir dansçıydı ve ellerini karımın üzerinde görmekten nefret ediyordum.

Alexei soğuk ve monoton sesiyle, "Eğer onu öldürecekse bana haber ver," dedi. "Aurora'yı o bölgeden uzaklaştıracam."

"İçki içmediğini fark ettim," dedim kuru bir sesle.

Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Herifin dudağı seğirdi, yüzünde gördüğüm en büyük duyguydu bu.

Sailor baktığımı hissetmiş olmalı ki bana doğru baktı.

"Affedersiniz beyler."

"Lanet olsun, öldürmeyin onu," diye homurdandı Vasili. "Isabella bundan hiç memnun olmayacak. Bu hafta sonu bize bakıcılık yapacak."

Bardağımı yakındaki bir masaya koyarak doğruca karıma yöneldim.

Otuz Altıncı Bölüm

SAILOR

T Şampanya beni etkiliyor, içimi alev alev yakıyordu. Ya da belki de yeni kocamın bana gönderdiği bakışlardı. Onlar tenimde sıcak bir okşama gibiydi ve tenime değen hafif okyanus esintisinden daha iyi hissettiriyordu.

Tüm yemek boyunca gözlerinin vaatlerle dolu olduğunun farkındaydım ve ilk defa bu durum tüylerimi diken diken etmedi. Ve bu beni her şeyden daha çok korkuttu.

"Sorun nedir?" Aurora, kolunu koluma dolayarak bana doğru eğildi ve sordu. Willow da diğer tarafımdaki hareketi taklit etti. Üçümüz birlikte dans alanına doğru yürüdük.

"Beynini dağıtmasını dört gözle mi bekliyorsun?" Willow, gözleri eğlenceyle parlayarak, "Onunla yatmak için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu.

Hafifçe kaskatı kesildim. Tam olarak deneyimsiz olduğum söylenemezdi ama daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim.

Aaron'la bir dargın bir barışık ilişkimin yürümesinin nedeni buydu. Bana asla baskı yapmadı ve ben de Aurora ve Willow'un cinsel olarak aktif olduğuma inanmalarına izin verdim, oysa gerçekte Aaron bana her dokunduğunda bu beni korkutuyordu. Bana dokunmamayı tercih ettiği için, bu mükemmel bir şekilde işliyordu.

Ama bunu en iyi arkadaşlarınıza nasıl açıklarsınız? Hey, ben yirmi beş yaşında bir bakireyim çünkü sonuna kadar gitme düşüncesi epik boyutlarda bir zihin orospusuydu. Bu arada, kendimi bildim bileli babam ablama tecavüz ediyordu.

Ve ben onu korumak için hiçbir şey yapmadım. Allah kahretsin! "Denizci, ne oldu?" Aurora kolumu çekti.

İçimi çektim. "Sonrası için endişeleniyorum."

İkisi de gözlerini kırıştırdı ve şaşkın bir ifadeyle bana baktılar. "Daha sonra mı?" Willow sordu.

"Evet, eğer benimle yatmaya çalışırsa," diye homurdandım. Gerçekten, her şeyin açık açık söylenmesine ihtiyacı var mıydı?

İkisinin de gözleri yeni kocama doğru kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Yani çok seksi olduğu için mi?" Elini salladı ve ben yorum yapmaya fırsat bulamadan devam etti: "Merak etme. Sen de ateşlisin. Bu yüzden iki ateş onu daha da ateşli yapar."

Gözlerimi devirmeden edemedim.

"Endişeliyim çünkü daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim," diye alçak sesle tısladım. Tedirginliğim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü kocam ve arkadaşları meraklı bakışlarını üzerimizden ayırmıyordu.

Aurora alaycı bir nefes verdi. "Ne demek istiyorsun? Aaron'la uzun zamandır bir çıkıyorsunuz bir çıkmıyorsunuz."

Hayal kırıklığıyla saçlarımı çekmek istedim ama bu saç stilimi bozacaktı.

"Biz.

Hiç gitmedim. Gitti. Hiç. Gitmedi. Yol." Hayal kırıklığı göğsümde titreşti ve yanaklarım onunla birlikte ısındı. "Daha ne kadar açık olabilirim bilmiyorum."

Kelimeler ağızımdan döküldü ve itirafla birlikte rahatlama geldi. Willow üçümüz arasında en seksi olanımızdı ve bazen rol yapmak yorucu oluyordu.

Yine de şu anda ikisi de bana bakarken, belki de bu sözleri kendime saklamalıydım diye düşündüm. Yanaklarım şu anda kıpkırmızı olmuş olmalıydı ve aniden güzel gümüş beyaz gelinliğim o kadar ağır geldi ki, onu çıkarmak istedim.

"Tanrım, ona söylemelisin," diye fısıldadı Aurora. "Bunu nasıl fark etmedik? Ve ben lanet olası bir FBI profilcisiyim."

Willow, "Hayır, hayır, ona söylememelisin," diye itiraz etti ve sonra dönüp Aurora'ya baktı. "Sanırım profil çıkarmada o kadar da iyi değilsin. Ne de olsa o adam

Çıktığın adam psikopat. Şu anda bile bize baktığını ve saldırmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum."

Aurora'nın gözleri tekrar Alexei'ye kaydı ve yumuşak bir şekilde gülümsedi, sonra dikkatini bize geri verdi. "O en iyi psikopat ve benim. Bir tane bulamadığın için kıskanma Willow."

Yumuşakça inledim. "Siz ikiniz bazen beni deli ediyorsunuz."

"Ama sen bizi seviyorsun," diye hep bir ağızdan şarkı söylediler. Onları görmek çok güzeldi.

Aurora mutluydu. O ve Alexei kısa süre önce bir araya geldiler ve Aurora parladı. Of

Elbette hamileliği de olabilirdi. Gerçi bu ikilinin sık sık paylaştığı bakışlar bana muhtemelen ikisinin bir kombinasyonu olduğunu söylüyordu.

"Seni seviyorum," diye itiraf ettim.

Willow, "Tamam, bekâret sorununa gelince," diye araya girdi. "Bakire amcığına bayılacak, ama ona bakire olduğunu söylersen doğru yapmakta tereddüt ettim. İlk erkekle ne kadar garip bir ilişki yaşadığımı hatırlıyorum."

Aurora gözlerini devirdi. "Bunu bilmeli ki kızın ırzına geçmesin." Üçümüz Vasili, Nico, Cassio ve birkaç kişiyle birlikte duran Raphael'e doğru bakışlar fırlattık. Bakışları bizim üzerimizdeydi.

Willow, "Bilmem ki, baştan çıkarmak kulağa heyecan verici geliyor," diye kıs kıs güldü. "Tecrübeliymişim gibi davranacağım," diye homurdandım. "Siz ikiniz hiç yardım et."

"Bilecek," diye itiraz etti Aurora. "Numara yapmamalısın."

Elimi salladım. Muhtemelen haklıydı, ama bu konuda konuşmayı bırakmıştım.

O.

"Hey, siz üçünüz." Sasha aniden ortaya çıktı, baldızı Isabella onun yanındaydı. Isabella Nikolaev, Raphael'in üvey kız kardeşıydi. Dünya küçük, değil mi? "Siz üçünüz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye merakla sordu.

Üçümüz de "Hiçbir şey" diye cevap verdik.

Isabella usulca kıkırdadı. "Oh, şimdi ben de merak ediyorum."

Willow omuzlarını silkti. "Biz sadece sapıkların ne kadar sinir bozucu olduğunu söylüyorduk."

Sasha'nın gözleri ona dikildi. "Ben senin lanet olası sapığın değilim, Willow.

Raphael beni seni güvende tutmam için tuttu."

Willow elini salladı. "Her neyse, sapık. Sevgilimi korkutup kaçırdın."

Aurora ve ben kısa bir süre bakiştık. "Randevun kimdi?" Merakla sordum.

"Ryan Gosling'e benzeyen biri," diye açıkladı Sasha, Lucifer gibi sırtarak. "O Ryan Gosling'di, moron. Bir iş randevusuydu."

Sasha omzunu kaldırdı. "Onun korkunç bir versiyonu gibi görünüyordu ve Ryan Gosling zaten o kadar da seksi değildi."

Aurora kaşlarını kaldırdı. "Erkeklerin seksilik seviyeleri konusunda uzman olduğunu bilmiyordum, Sasha."

Akşam yemeğimizi böldüğünde de aynı köpekbaliğı sırtışı vardı. New Orleans yüzüne yayılmıştı. Adam iyi görünüyordu eğer bakarsan

yeterince uzun, ama cehennem gibi korkutucu. Eğer Raphael'in şeytan olduğunu düşündüysem, Sasha da şeytandı.

"Pek çok yeteneğim var," dedi Sasha. "Dans etmek de onlardan biri." Gözleri bana kilitlendi. "Yeni gelin beni dansa kaldırabilir mi?"

Omzumu kaldırdım. "Sanırım, eğer gerçekten ısrar ediyorsan. Böylece Willow'u kızdırmaktan vazgeçersin."

Ve dans pistine çıktık. İri cüssesine rağmen Sasha iyi bir dansçıydı. Aslında mükemmeldi.

"Sıcağı nasıl getireceğini biliyorsun, değil mi?" Şaka yaptım.

"Görünüşe göre senin kadar değil," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Ben bile bütün bir karteli kızdırmayı başaramadım."

"Buna bir başarı diyebileceğimden emin değilim," diye mırıldandım.

"Kesinlikle yapmalısın." Sonra daha yakına eğildi. "Kadın ticareti yapan tüm örgütlerden nefret ediyoruz ve sen, Savaşçı Santos, bir tanesini tek başına çökttün. Bu odadaki tek bir kişi bile bunu tek başına başaramadı." "Sen belalı bir kadınsın" diye devam etmeden önce iki kalp atışı geçti.

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Ben pek çok şeyim Sasha Nikolaev, ama belalı bir kadın bunlardan biri değil."

Bana verdiği gülümseme samimiydi. "O zaman aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

Bakışları başımın üzerinde titreşti.

"Yeni kocan doğruca bize doğru geliyor," diye duyurdu Sasha, gözlerindeki bakış biraz sinsiydi. "Pek mutlu görünmüyor."

Sonra sanki Raphael'i daha fazla tahrik etmesi gerekiyormuş gibi ellerini belime indirdi, sonra arkama geçti ve başını aşağı indirerek dudaklarıma yaklaştı. Gözlerimi devirdim ama ellerini tutmaya fırsat bulamadan onları geri yerleştirirken arkamda Raphael'i hissettim.

"Ellerini karımın üzerinden çek," diye homurdandı Raphael. "Eğer onları çekmek zorunda kalırsam, geriye hiçbir şey kalmayacak."

Sasha sadece sırıttı. "Bu güzel kızla daha yeni tanışıyordum. New Orleans'ta karşılaştık. Keşke büyük, kötü Kolombiyalı ortaya çıkmadan önce onu yakalayabilseydim."

"Onu kışkırtmayı bırak," diye azarladım Sasha'yı. "Kolombiyalı senin Rus kışını tekmeleyebilir."

"Bu Kolombiyalı onun canına *okuyacak*," diye homurdandı Raphael.

Sasha omuzlarını silkti. "Hadi bakalım. İyi bir egzersiz olur. Bu sabah senin düğünün için acele ettiğimden bir tanesini atlamak zorunda kaldım."

Evet, düğünümü gangsterler bastı. Garip bir şekilde, hepsini sevdim. En çok da Raphael'i. Dehşete düşmüştüm çünkü her geçen saat ona karşı koymanın daha da zorlaşacağını farkındaydım.

"Reina, sana göstermem gereken bir şey var." Raphael'in sesi tehlikeli bir şeyle lekelenmişti, bana tüm o cilalı dış görünüşün altında gizlenen acımasız adam hakkında bir ipucu veriyordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Yatak odam." Dudaklarım hafif aptal bir gülümsemeye dönüştü.

Tamam,

Belki de şampanya kötü bir fikirdi. Nadiren içerim ve bu doğrudan kafama gitmiş gibi görünüyordu.

Willow, "Gabriel'e göz kulak olacağız," diye güvence verdi. "Git kocanın yatak odasını kontrol et."

Son cümlesinde neredeyse bağıracaktı ve yanaklarım kıpkırmızı oldu. Ona dik dik baktım, bakışlarımla onu öldürmek istiyordum ama katil bakışım onu korkutamadan Raphael beni tek bir hamleyle kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı.

Bir çığlık attım ve sonra kıcıma bir tokat attı. Tüm misafirlerimizin önünde.

Kıkırdamalar. Kıkırdamalar. Ve ben neredeyse utancımдан ölüyordum.

"İndir beni, seni vahşi," diye tekmeledim ve çığlık attım. Bir tokat daha. "Ne oluyor Raphael? Bu acıttı."

"Öyle olması gerekiyordu." Kontrolünün sıkıca sağlandığını hissettim.

"Sıradaki

başka bir erkeğin ellerini üzerinde bulduğumda, onları çıkarttıracağım." Sonra kıcımı tekrar tokatladı ve ekledi, "Kalıcı olarak."

"Biraz abartılı," diye mırıldandım.

"Annemle balayına mı gidiyorsunuz?" Gabriel'in sesi yakınımdaydı ve başımı kaldırdım ama onu göremiyordum. Raphael'in geniş sırtı görüşü engelliyordu.

"Yakında dostum," diye cevap verdi Raphael. "Bu durumda konuklarımızdan sen sorumlu olacaksın. Sana güvenebilir miyim?"

"Evet. Evet. Elbette, evet." Gülümsediğini anlamak için Gabriel'in yüzünü görmeme gerek yoktu. Bunu sesinden anlayabiliyordum.

"Teşekkür ederim, Gabriel. Şimdi annem ve ben toplanmaya gidiyoruz." Homurdandım, farkına varmadan ses benden kaçtı. Kıcıma hafif bir şaplak. Hem de oğlumun önünde! Onursuzca bir nefes verdim. "Gitmeden önce dönebiliriz. Eğer zamanımız olursa."

Baş aşağı, sırtının üzerinde asılı olduğum için uzandım ve kışını çimdikledim. Sertçe. Hiç irkilmedi bile. Ve Tanrım, kışı tamamen kaslıydı. Güzeldi.

Tokat. Ugh.

Büyük evinden geçip bilmediğimiz bir koridordan aşağı indik, sonra da büyük bir kapıdan geçtik. Kapı arkamızdan sıkıca kapandı ve bedenim onunkinden aşağı kayarak beni onunla yüz yüze bıraktı.

Beni etrafında döndürdü ve sert vücudunu sırtıma bastırdı. Bu pozisyonda bile kaslarını omurgamda hissedebiliyordum. Ama beni ateşleyen şey bu değildi. Onun sert ereksiyonu sırtımın küçük kısmına baskı yapıyordu, devasa ve benim için hazır. Nefesim kesildi, yanağımı duvara bastırarak hızlı ve dalgalı bir şekilde çıkıyordu.

Parmaklarını saçlarıma doladı, bir avuç alıp yana doğru itti ve boynumu ona doğru açtı. Diğer eli enseme dolandı ve hassas tenimde ağzını hissetmeden önce beni çelik gibi tuttu.

Sadece dudaklarını tenime değdirdi ama yine de o küçük dokunuşla tüm bedenim titredi ve iniltilim duvarları titretti. Dişleri kulak mememi sıyırdı ve ısırdı. Raphael'in parfümü güçlü, misk kokulu ve etkiliydi.

Tamamen erkek.

Beni sıkıca kavramış, rehin tutuyordu ve onun merhametine kalmış olmak doğru hissettiriyordu. Güvende.

Kulak mememi yaladı, ısırdı ve diliyle izini sürdü.

"Seni prezervatifsiz sikeceğim," diye kulağıma fısıldadı ve tüylerimi diken diken etti. "Daha sonra külotunu alacağım ve misafirlerimizin yanına döneceğiz. Döllerimin kalçalarından aşağıya damladığını bilerek onlarla konuşmanı izlemek istiyorum."

Tanrım, bu beni neden ateşlendirdi? Etmemeliydi. Eğer bu sözleri bana başka biri söyleseydi, onunla savaşır ve kaçardım. Yine de, onunla, daha fazlasını duymak istedim.

Bileklerimi sıkıca kavradı. "Anlaşıldı mı, Reina?"

Vücudunun benimkine uyguladığı baskı yüzünden gözlerim yarı kapalı hale geldi.

Derin, hırıltılı sesinden ve kulağıma değen sıcak nefesinden. Bu adam *Bağımlılık yapıcı*. Doğru hissettirdi.

Popomu ona yasladım ve bir inilti göğsünden doğruca merkezime doğru titreşti.

"Anlaşıldı," diye nefes aldım.

Tek bir kelime. Dünyayı ateşe vermek için tek gereken buydu. Eli boğazıma dolandı, başparmağı nabzımı sıyırdı ve sonra üzerine bastırdı. Bundan korkmam gerekirdi ama korkmuyordum. Raphael'le değil.

Ve bir bağımlı gibi boynumu daha sıkı kavradım.

"Tek düşünebildiğim seni becermek." Sesi hırıltılıydı, boğucu tutuşu biraz daha sıkıydı. "Kokun. Gülüşün."

"Aynen." Sanki onu şaşırtmışım gibi durdu. Bana neler oluyordu? Şeytan beni sözleriyle ve elleriyle baştan çıkarıyordu ve bir günahkâr gibi onun büyüüne kapıldım. "Lütfen, beni becerir misin? Sabırsızlanıyorum-"

Dişleri boynumu ısırırken kelimeler uçup gitti. Ona duyduğum şehvet damarlarımdan akıyordu. Her nefes bu arzuyu daha da artırıyordu ve artık geri dönüşü yoktu. Dilini kulağımın kabuğunun üzerinde gezdirdi ve sonra ısırdı. *Sertçe.*

Tanrım, cennet ve cehennem gibiydi. Çok fazla ve yeterli değil. Belki de onu hiç sonuna kadar gitmediğim konusunda uyarmalıyım.

"Seni becerdiğimde söyleyeceğim," diye hırladı. "Tam tersi değil."

İçim baygın bir sıcaklıkla aydınlansa da gözlerimi devirdim. "Çok otoriter," diye yakındım, sesim fazla gırtlaktan ve muhtaç çıkmıştı.

"Bacaklarını aç."

Zevk açlığı çeken bir kadın gibi, hevesle emrine itaat ettim. Amıma dokunduğu sürece her şeyi yapardım. *Sınırlar dahilinde*, kendime yalan söyledim.

Bir eli enseme tutarken, diğer eli elbisemin altına uzandı ve muhtaç, sıcak göbeğimi avuçladığı anda başım omzuna yaslanmak üzere geriye düştü. Külotumun gitmiş olmasını diledim.

"Siktir" diye inledi. "Benim için hazırsın."

Hızlı bir hareket ve yırtılma sesi odayı doldurdu. İstedikim oldu, külotum gitmişti. Bu beni korkutmalıydı. Ama korkutmadı.

Bu adam bana dokunduğunda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Sesindeki uyarılmışlığı duyunca ve elini çıplak amımın üzerinde hissedince sinirlerim heyecanla zonkladı.

Kıçımı onun sert ereksiyonuna dayadım. "Ve sen benim için hazırsın," diye inledim.

Parmaklarını ıslak kıvrımlarıma doğru kaydırды, ıslaklığı yaydı ve beni her yerde daha hassas hale getirdi. Aklımı kaçırmıştım ve bunun için bu adamı suçluyordum. Tüm sivri uçları, nazik ve karizmatik doğası beni ahlaksız bir kadın haline getirmişti. Heyecan vericiydi ve ondan daha fazlasını istiyordum. Bu

Parmağı içime girdiği anda parmak uçlarımda yükseldim ve bir iniltiyi bastırdım.

"Her zaman son sözü söylemeyi hedefliyorsun," diye homurdandı, parmağını daha da derine sokarak. "Belki de sana bir ders verebilmem için sikimde boğulman gerekiyordur."

Bir inilti daha. Her hücrem yanıyordu.

Bir parmağını daha içime sokarken her türlü geri dönüş buhar olup uçtu, ensemdaki tutuşu daha da sıkılaştı. Parmaklarını sert ve derin bir şekilde içime sokup çıkarırken bu his beni boğdu.

Parmaklarını içime sokarken boğuk bir sesle "Başka söz yok," dedi. Sarmal zevk, tek hissedebildiğim yaklaşan orgazm olana kadar her vahşi itme ile daha yüksek ve daha yüksek inşa etti.

"Siktir, çok sıkısın," diye homurdandı. Parmaklarının her hamlesine karşılık vererek kalçalarımı yuvarladım. Ağzı boynumu yaktı, dişleri tenimi sıyırdı, tüm vücudum yanana kadar beni işaretledi. Basınç, kıvılcımlar patlayana ve dalgalar içime çarpıp göz kapaklarımda yıldırlar görmeme neden olana kadar arttı ve arttı.

Raphael'in parmakları içime girmeye devam ederek orgazmımı uzattı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, beni parçalara ayırıyor ama tekrar bir araya getiriyordu.

"O güzel gözlerini aç, Reina," dedi karanlık bir sesle. Beni ensemden kavradı ve yüzümü ona dönmem için çevirdi.

Yarı kapalı ve puslu gözlerim onunkilerle buluştu ve bakışlarında yumuşak ve karanlık bir şey gizlendi. İçimi çeken durgun bir hissin tadını çıkardım.

ve dudaklarımı onunkilere bastırmaktan kendimi alamadım. Ensemdaki tutuşu sıkılaştı ve beni sert ve derin bir şekilde öptü.

Ellerimi göğsüne koyduğumda kalbi sert ve güçlü bir şekilde gümürdedi. Öpüşmemizi keserek dudaklarımı kirli sakalının üzerinde ve boynunda gezdirdim.

Ağzımı boynunun üzerinde gezdirdim, teninin tadına baktım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerinde sıcaklık alevlendi. Ona baktım ve gözlerindeki derin açlık, midemin çukurunda hissettiğim açlıkla eşleşti.

Beklenti, belirsizlikle birlikte omurgamda dans etti. Söylediğim kadar deneyimli değildim ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Kulağa ne kadar saçma gelse de. Kemerini açmaya çalıştım ve metalin çıkardığı çınlama nabzımı hızlandırdı. Pantolonu çözülür çözülmez elimi sert aletin etrafına doladım. Pürüzsüz ve sıcaktı, sert ve kalındı. Ağzım sulandı, ihtiyacım beni onun tadına bakmaya zorluyordu.

Öne doğru eğilerek onu dibinden ucuna kadar yaladım ve iniltisi havayı doldurdu. Sanki duracağımdan endişelenmiş gibi saçlarımı avuçladı. Gözlerimi yüzünden ayırmadan onu tekrar yaladım. Ondan bir inilti daha çıktı ve bu inilti içimde bir tatmin uğultusu yarattı. Kalçalarım birbirine kenetlendi ve bacaklarımın arasındaki ağrıyan nabız yoğunlaştı.

Ağızıma almadan önce dilimi sikinin başında gezdirdim. "Siktir" diye homurdanarak başı geriye düştü.

Onu tekrar emdim, daha derine ve yukarı aşağı kayarak. Ön sperminin tadı tuzlu ve misk gibiydi. Bayıldım, ciğerlerimin derinliklerine çektim.

Saçlarımdaki eli yana kaydı ve ritmi kontrol ederek başımı hareket ettirdi. Yukarı ve aşağı, daha derin ve daha sert. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve şaftının etrafında inledim. Sert ve evcilleşmemiş bir şekilde içeri sokuyordu. Ben de ağızımı kendi zevki için kullanmasına izin verdim.

"Bana bak," diye kabaca emretti ve bakışlarım onu memnun etmeye hevesli bir şekilde yukarı kaydı.

Kendini ağızımın daha derinlerine itti, boğazımın arkasına çarptı. Yanaklarımı çukurlaştırarak onu daha fazla içime aldım. Saçlarımdaki tutuşunu kullanarak sikini daha derine itti ve ben de boğazımı gevşeterek beni derinlemesine yutmasına izin verdim. Homurtuları beni teşvik ediyor, kontrolünü kaybetmesine neden olmak için beni heveslendiriyordu. Göz kapakları düştü ve ritmi yavaşladı ama ben onu hevesle emmeye devam ettim. Onun zevk seslerinin, o alçak homurtuların ve derin iniltilerin tadını çıkardım. Bu benim heyecanımı artırıyor ve beni tahrik ediyordu.

Nefes alışları ağırlaşmıştı ve yarı kapalı ağır bakışlarla beni izliyordu. Başımı hevesle salladım ve bir iniltiyle beni kendisinden uzaklaştırdı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, sonra elimin tersiyle ağızımı sildim. "Sorun nedir?"

"İlk seferimizde o güzel, akıllı ağzına değil, amına boşalacağım Reina."

Kızardım, sözleri beni ateşledi ve bir inlemenin benden kaçmasını engellemek için dudagımı ısırdım.

"Giysiler. Çıkar. Şimdi."

Ayağa fırladım, sonra elbisemi çıkardım. İri elleri tenimde gezindi, dokunuşu sahipleniciydi. Kimse Raphael Santos'un istediği şeyin peşinden gitmediğini söyleyemezdi. Bakışlarının üzerimde gezinmesi kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmeme neden oldu.

Avuç ileri boynumda, göğsümde gezindi ve göğsümün üzerinde oyalandı. Parmaklarıyla bir meme ucumu kavradı, sıktı ve sonra büktü. Sonra ağızı göğsüme yapıştı ve kan dolaşımına bir alev yayıldı. Bana dokunma şekli aç ve aceleliydi, sert ve tktkendi, kendi ateşimi besliyordu.

Boynumun her santimini emerken ve ısırırken iki elim de yukarı kalktı ve saçlarına gömüldü.

"Yatağı geç," diye emretti ve o kendi kıyafetlerini çıkarırken ben de itaat etmek için çabaladım. Elimde olmadan gözlerimi ona dikmiş, her santimini görmeye açtım. Ve hayal kırıklığına uğramadım.

Tanrım, bu adamın her bir santimi muhteşemdi. Mükemmeldi. Sadece onu izlerken bile yanacağı mı düşünmüştüm. Daha beni sikkemişti bile ama ben şimdiden ayaklarına kapanmıştım.

Şehvetle kaynaşmış beynimi bir düşünce delip geçti.

Ona söylemeliyim. Evet, ş u ana kadar paniğı kapılmamıştım ama genellikle panik atak geçirmeme neden olan şey eylemin kendisiydi.

"Raphael," diye mırıldandım, tüylerim diken diken olmuştu. "Sana bir şey söylemek zorundayım."

Kaya gibi sertleşmiş aleti nabız gibi atıyor, beni zorluyordu ama anında duruldu. "Seni incittim mi?"

Benim için her şeyi değıştiren o dört küçük kelimeydi.

Otuz Yedinci Bölüm

RAPHAEL

"D "Seni incittim mi?"

Eğer yapsaydım, sikimi keserdim. Ona dokunmak öyle hissettirdi ki

iyi, aklımı kaybettim. Onun kokusuyla o kadar sarhoş oldum ki, ona olan açlığımın tüm duyularımı bastırmasına izin verdim.

"Denizci, seni incittim mi?" Tekrarladım, alışılmadık bir endişe ve pişmanlık kalbime doğru ilerliyordu.

Başını salladı ama bir şey onu endişelendiriyordu. Alt dudağını ısırdı, gözleri benden başka her yere bakıyordu. *Hay sikeyim.*

Boxerıma uzandım ama bir sonraki sözü beni dondurdu. "Umm, bunu daha önce hiç yapmadım."

Elim hâlâ boxer'ımın üzerindeydi, yanlış anladığımdan emindim. Ayağa kalktım, yanımda oturan kadın dışında her şeyi unutmuştum. Rönesans tablolarından fırlamış bir tanrıçaya benziyordu. Uzun, gümüşü sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, alt dudağını kemirmeye devam ederken açık mavi gözleri bana kilitleniyordu.

"Bunu doğru duymadım," diye homurdandım, aletim hâlâ sertti. Onu doğru anlamış olmam mümkün değildi. Sailor muhteşemdi. Böyle bir kadına karşı koyabilecek tek bir erkek bile yoktu.

"Umm-" Ellerini saçlarının arasından geçirdi, sonra bakışlarımla buluştu. Az önce yaşadığı orgazm yüzünden yanakları hâlâ kızarmıştı.

"Gülme," diye uyardı, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Eğer gülersen, yemin ederim Raphael, seni öldürürüm."

"Gülmeyeceğim," diye söz verdim. Onu doğru anlamamın hiçbir yolu yoktu.

Diablo o kadar şanslı değildi.

Yutkunurken boynunun narin çizgilerinin titremesini izledim, sonra bir sonraki kelimeleri söylemek için cesarete ihtiyacı varmış gibi omuzları dikleşti.

"Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim," diye iç geçirdi. "Aaron ve ben her şeyden çok platoniktik. Denedik ama ben..." Boğazını temizledi, sonra derin bir nefes alıp verdi. "Çıldırıldım ya da öyle bir şey."

¡Santa Madre De Dios!

Kan beynime sıçradı. İkisini de becermek. Sikim onun amını etrafımda hissetmek için istekle seçiyordu. Bu sözler aletim için bir siren şarkısı gibiydi.

"Bakire misin?" Onu doğru anladığımdan emin olmak için tekrarladım. "Evet."

Ellerim minik beline dolandı ve onu nazikçe yatağa doğru ittim. Teni bana karşı daha solgun, saçları tenime karşı daha da beyaz görünüyordu. Benim karanlığıma karşı onun aydınlığı. Bir melek ve bir şeytan.

Umurumda bile değildi. Ona dokunan ya da onu benden almaya çalışan herkesi öldürürdüm.

"Mi amor," diye mırıldandım usulca. Kızardı; bu da bana Kolombiyaca sözlerimi anladığını gösteriyordu.

Parmağım yumuşak dudaklarının dış hatlarında hafifçe gezinerek onları ayırdı. Onun

Dilim ona sürtündü ve sikim onun amcığı için hazırды. Onu gördüğüm andan beri onun için hazırды. Parmakları pazularımın etrafında kıvrılmıştı, evlilik yüzüğü benimkinin daha küçük bir versiyonuydu. Siyah oniks. Pırlantayı tercih edeceğini düşünmüştüm ama bu kadın öyle değil. Ona ne tür bir yüzük ve taş istediğini sorduğumda. Cevabı, "Seninkiyle uyumlu olanı." oldu.

Birlikteliğimiz alışılmadık bir şekilde başladı ama onu güvende tutacaktım. Onu mutlu edecektim. Onu son nefesime kadar sevecektim ve ölümümde bile kara ruhumun onu arayacağından emindim.

"Yavaş olacağım," diye mırıldandım, parmağımı yavaşça yumuşak teninde, boynundan göğsüne, kaburgalarına, düz karnına ve göbeğine doğru gezdirdim. "Eğer acırsa ya da herhangi bir noktada rahat hissetmezsen, söylemen yeterli."

Bakışları bedenlerimizin arasına indi. "Durmak zor olmayacak mı?"

"Senin için, hayır." Kahretsin, öyle olurdu ama onun gözlerinde korku görmek ya da onu incitmektense binlerce ölüme katlanmayı tercih ederim. "Ne zaman istersen duracağım."

"Tamam," diye nefes aldı.

Parmağım klitorisini çevreledi ve göz kapakları kapandı, parmağımı yavaşça içine kaydırıldığında vücudu titreyerek tepki verdi. Sırılsıklam

olmuştu.

Islak. Tatlı iniltisi odayı doldurdu, bu ses şimdiye kadar duyduğum en güzel melodilerden biriydi.

"Gözlerini aç, Reina," dedim. Gözleri bakışlarımla buluşmak için parladı. "Seni boşaltırken şeytanına bakmanı istiyorum."

Bakışlarımız kilitlendi, kristal havuzlarında alev alev yanan arzu benim ruhumda yanan arzuyla eşleşti. Onun ruhunu, kalbini çalmak istemiştim. Ama melek beni kandırdı. Onun yerine benimkini çaldı. O benim cennetim oldu. Benim kurtuluşum. Her şeyim oldu.

"Lütfen, Raphael," diye yalvardı ve ben anında gerildim. "Senin için yanıp tutuşuyorum," diye ekledi, vücudunu dokunuşuma doğru eğdi ve şehvet dolu gözleriyle beni izledi.

O mükemmeldi.

Parmağımı içine soktum, bacakları benim için ayrıldı. Dişlerinin alt dudağını ısırmasını izledim. Onu tekrar tatmak için can atıyordum. Parmağımı içine sokup çıkarırken yüz ifadesinin coşkuya dönüşmesini, inlemelerinin yükselmesini ve isminin fısıltılı bir dua gibi dudaklarında dolaşmasını izledim.

Tanrım! Onu böyle izlerken bile kendimi kaybedebilirdim. Arzuyla kayganlaşan bakire karımı mahvediyor ve onu karanlığım ve günahkâr zevklerimle baştan çıkarıyordum.

Kokusu, inlemeleri damarlarımda alevlenen bu saplantıyı, ona sahip olma ihtiyacını ateşledi. Parmağımı ıslak amından çektim ve dudaklarından protestocu bir inilti çıktı.

"Durma," diye yalvardı.

"Durmayacağım Reina," diye söz verdim. "Yatak odamıza adım attığımız anda yapmam gereken şeyi yapıyorum. Seninle sevişeceğim."

Ağzı aralandı ve gözleri en hafif safirler gibi parladı, içlerinde özlem ve yakıcı arzu birbirine karıştı.

"Beni boşalttın," diye mırıldandı, kalçalarını dokunuşuma doğru salladı. "Yani doğru bir şey yaptın," diye kekeledi.

Meme ucunu ağzıma aldım, dişlerim hassas tomurcuğu sıyırdı. "Aman Tanrım," diye inledi, parmakları saçlarımdan çekildi, tırnakları kafa derimi kazıyordu. Göğüs ucunu ısırdım ve vücudu yataktan kalkarak kendini bana doğru itti. "Daha fazla. Daha sert."

Yumuşak tenine karşı sıırttım, göğsü dokunuşum için zorlanıyordu. Benim hevesli meleğim.

Dikkatimi diğer meme ucuna verdim ve parmaklarım içine girip çıkarken daha sert ısırdım. "Ohhh. Raphael, ben-"

Bir inilti daha.

Kahretsin, çıkardığı o seslerle uzun süre dayanamazdım. Yüzündeki coşku ifadesi görülmeye değerdi. Sırf yüzündeki o ifadeyi görmek için ömrümün sonuna kadar ona tapardım.

İç duvarları parmaklarımın etrafında sıkıştı ve onları içeri ve dışarı itmeye devam ettim, sonra içindeki tatlı noktaya vurmak için onları kıvırdım.

Gözleri daha koyu bir tona dönüştü. Vücudu titremeye başladı. Parmaklarım onun sularıyla sıırsıklam olmuştu. Benim için hazırды. Vücudundan aşağı kaydım, karnını öptüm. Daha aşağıya. Ta ki amcığına ulaşana kadar ve onun uyarılmışlığının kokusu şimdiye kadarki en güzel kokuydu.

Dilim yarığından yukarı kaydı. Kaygan tatlılığı her tarafımdaydı. Karımı tatmak şimdiye kadarki en güzel tatlıydı. Ve bir lezzet olarak, onu yuttum. Klitorisini ısırđım, amını yüzüme dayarken onu yedim. Dilimi içine kaydırđım ve Sailor'ın dudaklarından bir inleme sesi yükseldi. Açgözlülükle sularını yaladım ve tüm bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadım. Yanakları kızarmıştı ve saçları etrafında bir hale gibiydi.

Meleğini yiyen bir şeytan.

Klitorisini tekrar ısırđım ve vücudu gerildi, tırnakları saçlarımı kavradı ve vücudunun altımda titrediğini hissettim.

"Raphael," diye inledi. "Aman Tanrım, ben-"

Hiç gevşemedim. Amını yalamaya devam ettim, her bir damlasını tatmaya kararlıyđım.

Enfesti. Parmağımanın etrafında sıkışma şekli. Adımı inleyişi.

Kalçalarım doğru yükselip vücudunun üzerinde gezindim. "Sen, Reina, dilimin üzerindeki cennetsin."

Ağzımı onunkine bastırđım, dudaklarımda kendi tadını almasına izin verdim. "Hazır mısın?"

Elleri boynuma dolandı ve beni kendine çekti. Bakışlarımız birbirinin içinde boğuldu.

"Evet," diye mırıldandı, yumuşak dudakları benimkilere değiyordu.

Aletimi girişine yerleştirdim, sadece ucunu içeri daldırđım ve amının açgözlülükle sıkıldığını hissettim.

"İstiyor musun?" Homurdandım.

"Evet," diye inledi. "Lütfen, ver onu bana."

Gözlerimi yüzünden ayırmadan içinde daha derinlere kaydım. Herhangi bir panik izi ya da durmamı istediğine dair bir işaret var mı diye bakarken içimdeki itme içgüdüleriyle savaştım.

İçine girip onu iliklerine kadar doldurmak.

Bacakları etrafıma dolandı, arkamda kilitlendi. Sırtı kavislendi, sıcak amcığı sikimi daha da derine aldı.

"Siktir, Reina." Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı. "Çok iyi hissediyorsun." Gözlerim onunkileri aradı. "Seni incitiyor muyum?"

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye nefes aldı. Beni daha sıkı kavradı. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Reina, kontrolümü kaybetmek istemiyorum."

Ağzı boynumda geziniyor, burnu tenime değiyordu. Sonra derin derin nefes aldı, sanki ciğerlerinde bana ihtiyacı varmış gibi. Tıpkı benim de ona kanımda ihtiyacım olduğu gibi.

"Hiç bu kadar ileri gitmemiştim," diye fısıldadı boynuma doğru. "Sanırım iyiyim. Kendini tutma."

Yüzünü görecektik kadar uzaklaştım. Ciddi olduğundan emin olmak için yüzünü görmem gerekiyordu. Gözlerimiz buluştu ve onun gözlerinde güven gördüm. Şehvet. Ve gözlerindeki ihtiyaç benimkini yansıtıyordu.

Sonuna kadar soktum, onu kabzasına kadar doldurdum ve hareketsiz kaldım. Amcığı etrafımda sıkıştı ve sırtımdan aşağı bir titreme yuvarlandı.

"Kahretsin, çok büyüksün," diye inledi.

"Reina'm şeytanı nasıl pohpohlayacağını çok iyi biliyor." Onu bir canavar gibi azdırma dürtüsüyle savaşmak zorundaydım. Ama önce onun bana alışması gerekiyordu. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, saçları bir yelpaze gibi etrafına yayıldı.

Kendi kişisel meleğim gibi.

"Kendini tutma Raphael," diye mırıldandı. "Ben hazırım."

Sırtını yataktan yukarı kaldırdı, kanalı sikimi boğuyordu. Kaslarım onun içine girme ihtiyacıyla titriyordu. Alnımda ter birikti. Kendini çok iyi hissediyordu.

"Bana her şeyi ver," diye kulağıma usulca konuştu.

Ve kontrolüm kırıldı. İlkel ihtiyaç pençelerimi yukarı kaldırdı ve şeytan gibi kendimi bıraktım. Geri çekildim, sonra sertçe içine girdim. Yüksek sesli iniltisi en iyi müzikti. İri bedenim onu yatağa yapıştırmış, içine giriyordum ve o hepsini alıyordu.

Vücudum onunkinin üstünde, ön kollarımla kendimi desteklerken, bakışlarımı yüzünden ayırmadan kalçalarımı tekrar tekrar içine sokmaya devam ettim. Sıcacık amcığı sikimin etrafında kenetlenmiş, onu evine davet ediyordu.

Kulaklarım uğuldadı ve kendimi onun cennetinde kaybettim. "Benim." İt.

"Her zaman benim." İt.

"Sonsuza kadar." İt.

Adımı haykırdı. Sözlerimin İngilizce mi yoksa İspanyolca mı olduğunu anlayamadım. Tek yaptığım onu hissetmektir. O güzel şehvet dolu bakışları. Amcığı sikimin etrafında kenetleniyordu. Yumuşak vücudu bana boyun eğiyordu.

İnlemelerimiz ve homurdanmalarımız birbirine karıştı.

Çok iyi hissettiriyordu. Onu çok sevmiştim. Onu uzun zamandır bekliyordum. Gitmesine asla izin vermeyecektim. Akılsızca içine girdim, daha derine ve daha sert.

"Aman Tanrım. Raphael, Raphael." Adım ağzından bir dua gibi döküldü. "Lütfen, Raphael," diye nefes nefese kaldı. "Daha fazla."

Daha sert ittim, aklımın bir köşesinde daha nazik olup olmamam gerektiği konusunda endişeleniyordum.

Daha tatlı. Ama ben çok ileri gitmiştim ve o beni henüz durdurmamıştı. Ağzını tuttum ve onu daha derine itmeye devam ettim. Dillerimiz birbirine karıştı, ritmi itişlerime uyuyordu. Sert ve kaba bir şekilde öpüştük, dişlerimiz ve dillerimiz birbirine çarptı.

Haykırdı. Vücudunun altımda gerildiğini hissettim, ama onu sertçe sikmeyi bırakmadım. Ağzıma karşı haykırdı ve ben de sesini yuttum. Reina'nın orgazm olduğunu görmek hayatımın geri kalanında tek amacım olacaktı. Benim bağımlılığım.

Amcığı sikimin etrafını sıkıca sarmıştı. Vücudu bana karşı sarsıldı ve ben buna bayıldım ve kendi doruk noktam omurgamdan fırlayana kadar ona binmeye devam ettim.

Her zamankinden daha sert boşaldım, sikim onun içinde zonkluyor ve tüm kaslarım geriliyordu.

"Mi reina," diye homurdandım içine boşaldığımda, yüzüm boynunun kıvrımlarına gömülmüştü.

Tenindeki çuha çiçeği ve güneş kokusu ciğerlerime sızana kadar bakire karımı bir canavar gibi becerdiğimi fark etmemiştim.

Dirseğimin üzerinde yükseldim. "Kahretsin, çok üzgünüm Reina."

Bir kadında gördüğüm en yumuşak gülümseme dudaklarına yerleşmişti ve yüzünde saf bir mutluluk ifadesi vardı.

"Bu-" diye mırıldandı, göz kapakları ağırlaşmıştı. "İnanılmazdı," diye mırıldandı.

Sonra odada yumuşak bir horlama sesi duyuldu ve yüzünde bir gülümseme kaldı. Misafirlerimizi görmek için asla geri dönemedik.

Sailor'ın yatağına yatmış, bana dönük bir şekilde uyumasını izledim ve sonunda huzur buldum. La Pedrera'da dans ettiğimiz o geceden beri düşüncelerimi o dolduruyordu.

Reina sekiz yıl önce. O zaman onu istiyordum ve şimdi nihayet ona sahip oldum.

Beni dengeledi. Aramızda demlenen tutku daha önce deneyimlediğim her şeyden daha sıcaktı. Tutkunun sancıları içinde kaybolan ikimiz, sadece bizim var olduğumuz bu dünyada bizi yalnız bıraktı.

Hiçbir şey ve hiç kimse onu bir daha benden alamazdı. Gabriel ve Sailor ailemdi. *Benim ailem*. Ne babamla ne de kardeşimle sahip olmadığım türden. Sadece annemle birkaç kısa yıl geçirdim.

Zihnim kardeşimin cenazesine geri döndü. Babam son kez üzerimde bir şey tutmuştu.

Kilisenin dışında durdum ve kimse bana aldırış etmedi. Bu sürpriz değildi. Doğduğumdan beri görünmezdim, ne olur ne olmaz evlattım. Ve bu durumdan gayet memnundum. Göz önünde saklanıyordum, her zaman fark edilmiyordum çünkü kendi işlerimi gölgelerde yapıyordum.

Ve şimdi, Vincent'in gidişiyle, kendim için hayal ettiğim senaryo bu değildi.

Gazeteciler kilisenin önünde pusuya yatmış, beni görmek için bekliyorlardı.

Öz kardeşimin kalpsiz katili olduğumun doğru olup olmadığını görmek için. Kalpsiz olabilirdim ama onun katili değildim.

Kilisenin girişine doğru yöneldiğimde, gazeteciler etrafımı sarmıştı. Bokun üstündeki sinekler gibi. Vincent ve babam bu konuda başarılı oldular. Bundan nefret ediyordum; tıpkı onlardan nefret ettiğim gibi. Tijuanalılarla bir anlaşma yaptılar ve kadın ticareti yaparak depolarımıza yanaşmalarına izin verdiler. Dahası, yaşlı Nikolaev'e ihanet etmeyi bile düşündüler. Vincent'in kendini ölü bulmasına şaşmamalı. Kardeş olsun ya da olmasın, hasta herif bunu hak etmişti. Kaçırdığı kadınlardan bazılarına ne yaptığını görmüştüm. Onları damgalamıştı. Gözlerini yuvalarından çıkarmıştı.

Babam sadist bir piçti, ama Vincent bunu birkaç kademe daha ileri götürdü.

Çok uzak.

Mikrofonlar suratıma dayandı. Herkes lanet olası bir Açıklama. Muhabirler özel haber almak için adam öldürür. Sanırım bizden daha iyi değillerdi.

Bir muhabir, "Raphael, cinayet gecesi için bir mazeretin olmadığı doğru mu?" diye bağırdı.

"Bay Santos, kendi kardeşinize suikast emri mi verdiniz?" Yumruklarım sıkıldı, ama adımlarımı hiç bozmadım ve yüzüm boştu.

kalabalığın arasından geçtim. Kilisenin ağır ahşap kapılarına ulaştığımda herkesin bağırışları beyaz gürültüden başka bir şey değildi.

Suçlamaların bir önemi yoktu. Pişmanlık önemliydi - Vincent'in yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdiğim için. Ailemizin adına bir leke sürülene kadar ne yaptığını ya da yaptığı anlaşmaları araştırmaya zahmet etmediğim için

temizlemek için galon galon çamaşır suyu gerekir.

Süslü kapı kolunu tutarak kapıyı açtım ve kilisenin eşiğinden geçtim. Sürpriz, sürpriz, yanmamıştı.

"Tam zamanında geldin," diye homurdanarak karşıladı beni Caine. "Baban bir çeşit öfke nöbetinde. Rahip altına işiyor, hizmete başlamaktan korkuyor."

"Servise başlamadan önce kıyafetlerini değiştirse iyi olur. Kimse bu pisliği koklamak istemez."

Caine bakışlarını yüzüme ve dağılmış yaralarımın dikti. etrafında. Pek iyi görünmüyordum. Dilimde hâlâ kurumuş kanın metalik tadını alabiliyordum. Şimdiye kadar birkaç siyah ve mavi çürüğüm olduğunu ve alnımda derin bir kesik olduğunu biliyordum.

"Sana ne oldu böyle?"

Sadece omuz silktim. Hayatımın detaylarına girmenin bir anlamı yoktu. Tijuana Karteli ile karşılaştım ve depomuzdaki bir sevkiyatı aldılar. Sonuç olarak, anlaşmayı bozdum. Adamlarından birkaçını mahvettim, geri kalanını öldürdüm ve bir konteynere sığır gibi tıklan kadınları oradan çıkardım.

Cassio ve Luca onları yakalamıştı. Onları güvenli bir yere götüreceklerdi.

Lanet olası Vincent. Babamın da bunu bildiğine dair hiçbir yanılsamam yoktu. Büyükbabamın hiç dokunmadığı bir işti. Asla dokunmamamız gereken bir işti.

"Baban öğrendiğinde sana çok kötü davranacak." Evet, orada bariz olanı ifade ediyordu.

Caine kollarını kavuşturmuş, bana ters ters bakıyordu. İyi arkadaş olmamızın nedenlerinden biri de buydu. Bana dürüstçe fikrini söylerdi. Ben istesem de istemesem de. Bu bizim dünyamızda nadir görülen bir şeydi.

"Tanrı aşkına, Raphael. Kızgın olduğunu biliyorum." Sesini alçalttı, böylece başka kimse bizi duyamayacaktı. "Artık o gittiğine göre değişiklik yapabilirsin. Baban seni durduramaz."

"Deneyecek." Gördüğüm kadın görüntüleri karşısında göğsümde bir ateş parladı. "Ama başaramayacak."

Başını salladı. "Sadece rolünü oyna. Onu kör et."

Bunu söylemek onun için kolaydı. Benim yaşadıklarım tanık olmadı. Vincent'ın o grupta hangi kadınları örnek aldığını söyleyebilirdim. Her birinde şu ya da bu yara izi vardı. Bu midemi bulandırıyordu. Hâlâ hayatta olsaydı, onu kendim öldürebilirdim.

Başımı sallayarak kilisenin içine doğru ilerledim, ancak o sırada baskın bir çiçek kokusunun saldırısına uğradım. Yüzlerce aranjman ve Kilisenin her sırasına ve köşesine çelenkler dizilmişti. Acaba o tabutta yatan adamın kötü kokusunu gizlemek için miydi? Ya da ilk sırada başı öne eğik oturanın.

Babamın başını eğdiği tek zamandı. Kilisede. Belki de daha fazla boktan şey yapabilmek için af dilemek istiyordu. Ya da belki de affını satın alabileceğini düşündü, kim bilir.

Geniş aileler, askerler, politikacılarla dolu sıraların önünden geçtim. Hatta rakipler. Bakışlarımı Santiago Tijuana'ya diktim. Orada çenesine kadar gelen sahte göğüsleri olan bir sürtükle. Korkunç bir kadın zevki vardı.

Onu tanımadan ön tarafa doğru devam ettim. Üç adım daha. İki. Bir.

İşte o zaman babam sonunda beni fark etti.

Babam İspanyolca, "O tabutta sen olmalıydın," diye mırıldandı. "İlk çocuğum değil."

Ölmenizin dilendiği bir aile toplantısı gibisi yoktur!

"Komik, ben de senin ölmeni dileyebilirdim," diye uyardım, yıllar sonra ilk kez babama tüm dikkatimi vererek. Tahmin ettiğim gibi kıpkırmızı oldu, contayı patlatmaya hazır. İşte bu eğlenceli olabilir.

"Dikkatli ol, oğlum," diye tısladı. On yılı aşkın bir süredir ilk kez bana oğlum diyordu. Bu olmadan bir on yıl daha geçirebilirdim. "Ya da anneni ziyaret etmen için bir yol bulabilirim."

Ben annemin favorisiydim. Vincent babamındı. Ve babam bağlılıkları nasıl sağlayacağını çok iyi biliyordu.

"Annenin yüzü mor, mavi ve şişken makyaja ihtiyacı yok," dedi ve öfke eroin gibi içime işledi. Yavaş bir gülümseme Yüzüne yayıldı ve keşke onun yaşlı kızı dönebilseydim. "Onun çılgınlıklarını duymaya bayılıyorum."

Bir annenin oğlunun cenazesine geleceğini düşünürsünüz. Ama biz sıradan bir aile değildik. Berbat durumdaydık, her şeyimiz berbattı. Annem

Vincent'ı doğurdu, ama Vincent ilk tecavüzünden sonra onun oğlu olmaktan çıktı. Onun çatısı altında. Ondan babam kadar nefret ediyordu. Ne de olsa bu şekilde bir araya geldik. Yaşlı şişko pislik ona zorla sahip oldu.

Babam onu son gördüğünde kanlar içindeydi, yara bere içindeydi ve o kadar kötü titriyordu ki çözülüp yatak odasından çıkarılması gerekmişti. Bu iğrenç anıyı hatırlayınca göğsüm sıkışmış ve soğukkanlılığım bir an için kaybolmuştu. Babamı öldürmeyi, anneme işkence etmeyi bir eğlence biçimi olarak gördüğü anlardan daha çok istememiştim.

Annem benim zayıflığımdı. Ne bu berbat kaderi ne de kocasının o yaşlı piçini hak ediyordu.

Hiçbir kadın bu boku hak etmedi.

Ve hala onu kurtaramadım. Gözlerim kollarımdaki karıma kaydı.

Bunu kurtaracaktım, bu süreçte ölmem gerekse bile.

Otuz Sekizinci Bölüm

SAILOR

I Uyandığımda gördüğüm ilk şey masmavi bir deniz ve bir dalın üzerinde kendinden emin bir şekilde tek başına oturan büyük bir Kiskadee kuşuydu. Dramatik

Siyah yüzündeki beyaz şerit onu Kolombiya kıyılarındaki eşsiz kuşlardan biri haline getirmiştir.

Balayı. Sonra yavaş yavaş son günün olayları akmaya başladı. Düşün. Rosario Adaları'na yaptığımız gezi. Kolombiya. Balayımız.

Dün gece, çok uzun zamandır yapılacaklar listemde yer alan Kolombiya açıklarındaki adaya vardık. Raphael'in gideceğimiz yer için burayı seçmesi çok anlamlıydı. Oraya bayıldım. Gabriel, Aurora, Alexei ve Willow'la birlikteydi. Döneceğimiz güne kadar onunla kalacaklardı.

Güneş yatak odasını aydınlatıyordu, nemli, tropik hava yoğundu. Nefes aldım, sonra ağaçların hışırtısını, dalgaları ve kuş cıvıltılarını dinlerken nefes verdim.

Yanımdaki yer boştu ve Raphael'i yatağın ayak ucunda otururken bulmak için doğruldum.

"Günaydın."

Saçlarımı düzelttim, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

"Günaydın." Bana bir fincan kahve uzattı, ben de uzandım. "Teşekkürler."

"İyi uyudun mu?"

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Kıkırdadı. "Denizci, dün gece vücudunun her santimini tattım ve sana nasıl olduğunu sorduğumda kızaracaksın.

Uyudun mu?"

Gözlerimi devirdim. "İyi. Gayet iyi uyudum." Sırıttı, kendini tatmin eden bir sırıtış.

"Yüzmeye gitmek ister misin?"

Gözlerim pencereye kaydı. "Buralarda plajlar kalabalık mı?" Başını iki yana salladı. "Sadece biz olacağız."

"Tamam."

Beyaz kumlu sahil bomboştı. Kıyıya usulca çarpan dalgaların sesi esintiyle yayılıyordu. Güneş tenime iyi geliyordu. Anya öldüğünden beri ilk kez kendimi tamamen huzurlu hissediyordum.

Raphael yanımda dinleniyordu. Havacı gözlükleri gözlerini gölgeliyordu ve dövmeleri tümüyle gözler önündeydi. Göğsümde bir şey çırpındı, sanki kırılğan kelebeklerin kanatları ve çiçek açan duygular.

Beyaz yüzme şortunun içinde iyi görünüyordu. Teni daha koyu görünüyordu ve parmaklarım uzanıp dövmelerinin üzerinde gezindi. Ona dokunmayı seviyordum. Sıcak teninin üzerinde geziniyordum, tenim onunkiyle büyük bir tezat oluşturunuyordu.

"Reina," diye mırıldandı, hiç kıpırdamadan. "Bana böyle dokunmaya devam edersen, sonunda çıplak kalacağız."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bu o kadar da kötü bir şey değil."

"Buraya gel." Beni yanına çekti ve başımı göğsüne koydum, gözlerimi kapatıp yüzümü güneşe doğru çevirirken güçlü kalp atışlarını dinledim.

Güneşin ve onun tenime değen sıcaklığının tadını çıkararak hülyalı bir şekilde gülümsedim.

Dalgaları ve yaprakların hışırtısını dinleyerek, "Burası cennet gibi," diye mırıldandım.

"Hayır, sen cennetsin." Göğsüne gülümsedim, kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. "Gülümsüyorsun."

Başımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

Güneş gözlüklerini çıkardı ve mavi gözleri benimkilerle çakıştığı anda aniden oksijenin azaldığını hissettim.

"Mutlu olduğunda parlıyorsun." Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım.

Yumuşakça alay ettim. "Belki de kızdığım zaman parlıyorumdur."

Göğsü başımın altında titredi ve yüzünü görebilmek için yuvarlandım. Gülüyordu, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Raphael?"

"Hmmm."

"Bana güneş kremi sürer misin?" Küçük plaj çantasından güneş kremi çıkarıp ona uzatmadan önce sordum.

Ellerini üzerimde görmek istiyordum. Her yerimde ona ihtiyacım vardı.

Yanağıma uzandı. Pürüzlü parmak eklemleri yanağımda gezindi.

Başparmağı alt dudağımın kenarını sıyrırken gözleri yumuşadı, bakışlarında arzu gizleniyordu.

"Daha iyi hissedene kadar seks yok." "Daha iyi hissediyorum.

Söz veriyorum."

Karnımın üzerine yuvarlandım ve bir kalp atışından sonra güneş kremi şişesinin sıkıldığını duydum ve gözlerimi kapattım, mutlu bir şekilde gülümsedim.

Havlu. Kıçımın üzerine oturdu, ellerini birbirine sürttü, sonra sert avuçlarının sırtımdan yukarı kaydığını hissettim. Bikini üstümü açtı ve hareketini omuzlarıma kadar taşıdı.

"Bu bikini sana çok yakıştı, Reina." Raphael hareketlerini hiç durdurmuyor, losyonu tenime sürüyordu. "Gerçi seni bikinisiz daha da çok seviyorum."

Başımı yana çevirdim ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Çıkarabiliriz," diye önerdim en baştan çıkarıcı sesimi kullanarak.

Elini aşağı indirdi, indirdi, indirdi, ta ki avuç içi bikinimin alt kısmındaki yarı çıplak kıçıma değene kadar. Raphael beyaz bir şort tercih ederken, ben siyah bir bikini tercih etmişim. Aramızda çarpıcı farklar vardı. Yine de, tüm çarpıcı farklılıklarımıza rağmen, ikimiz birbirimizi tamamlıyorduk.

"Gabriel'i mi aradın?" Raphael sordu. Tam sahile gitmek için hazırlandığımız sırada Raphael'in işle ilgili bir telefon görüşmesi yapması gerekti.

Gabriel'le konuşabilmek için Aurora'yı aradım.

"Ben yaptım. Aurora, Alexei ve o sahile gidiyorlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde Alexei'den hoşlanıyor,"

dedim. "Sevilesi bir adam," diye karşılık verdi.

Dirseğimin üzerinde doğruldum ve onu daha iyi görebilmek için vücudumu döndürdüm. "Sevimli bir adam mı?"

"Tamam, biraz gergin. Ama o iyi bir adam."

Ona inandım. "Peki ya senin araman?" diye sordum.

Yüz ifadesi hiç değişmedi ama gerildi. Çok az bir titreşim vardı ama açıktı. "Bir sorun mu var?" Yardım edemedim ama sordum.

"Hayır, her şey yolunda."

Değildi. Hayatım üzerine bahse girerim. O uzaklaştı, ben de arkamı döndüm ve dizlerimi göğsüme çektim.

"Raphael, eğer bir sorun varsa bilmek istiyorum," dedim ona.

"İşle ilgili şeyler," diye güvence verdi. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Tamam.

Bakışlarımız kilitlendi, tam o anda sanki bu evrende sadece biz varmışız gibi hissettik. Tehlike ya da başımızın üzerinde asılı duran çarpık sözleşmeler olmadan.

Ağır bir iç geçirdim.

"Sorun nedir, Reina?" Raphael yüzümü avuçladı. "Bana aklında ne olduğunu söyle. Seni endişelendiren ne?"

"Bu nasıl bitecek?" Ağzımdan kaçırdım. "Babam. Santiago Tijuana. Sözleşmeleri. İkisi de durmayacak, bunu biliyorum."

Yüzümü avuçladı. "Endişelenme Reina. İkisini de indireceğim."

"Babamı alaşağı etmeye çok yaklaştım," diye mırıldandım. "Çok yaklaştım ve kefalet belirlenmişti. İpleri elinde tutanın babam olduğunu biliyorum."

Akıllı kadın. Bilmesi beni şaşırtmadı.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu. Çok fazla şey görebiliyordu. Muhtemelen çok şey de biliyordu. "Babanın suçlularla yan anlaşmalar yaptığını ne zamandır biliyorsun?"

Sertçe yutkundum. "O zamandan beri-" Anya hakkında konuşmak çok zordu. Miami'de, kesime giden kuzular gibi Lombardo Santos'un evine girdiğimiz o geceyi düşünmek çok zordu. "Anya babanı görmeye gittiğinden beri," diye itiraf ettim usulca. "Bunu neden kabul ettiğini asla anlayamayacağım ama babamın bunu talep ettiğini söyledi. Aksi takdirde."

Derimin altında soğuk bir ter oluştu. Tıpkı o geceyi düşündüğümde her zaman olduğu gibi. Cennetin ortasıydık ve zar zor nefes alabiliyordum. Burada yeterince oksijen yoktu.

"Nefes al," dedi. Kollarını kavradım. Kulaklarım çınladı. Ciğerlerim kapandı. "Reina, nefes al."

Derin nefes aldım ama yine de yetmedi. Panik göğsümü yırttı. Boğuluyordum.

Soğuk su tenime çarptı. Ve ancak o zaman ciğerlerim açıldı. Ciğerlerimdeki basınç azaldı ve hava nihayet kan dolaşıma girebildi.

Kafamdaki sis dağıldı ve başımı Raphael'in sıcak göğsüne gömdüm. Dalgalar yükselip bedenlerimize çarparak korkumu silip süpürüyordu.

Beni sıcak bedenine bastırdı ve ne kadar kötü titrediğimi ancak şimdi fark ettim. Ona sanki tüm hayatımmış gibi tutunmuştum. Çoktan hayatımın büyük bir parçası haline gelmiş olmasından korkuyordum.

"Daha iyi mi?" Raphael sordu. O benim fırtınadaki cankurtaran salımdı.

Başımı salladım ve ciğerlerime derin bir nefes daha çektim. Rahatlama güçlüydü. Ezici.

"Evet, teşekkür ederim."

Yüzümü boynuna yasladım ve bacaklarımı beline doladım, o da elini saçlarımda gezdirdi. Tekrar tekrar. Bu hareket yatıştırıcı ve huzur vericiydi. Düzenli bir nefes aldım. Kalp atışlarım yavaşladı. Rüzgâr saçlarımdan arasından geçti. Ve tüm bu süre boyunca dudaklarım boynunda gezindi.

Kendini çok iyi hissediyordu. Vücudu benimkine karşı güçlüydü, ten tene. Parmaklarım siyah saçlarının uçlarıyla oynadı.

"Bir gün bana ne olduğunu anlatmak zorunda kalacaksın," dedi usulca. Derisinin altında karanlık bir şey gümbürdüyor, bir miktar öfke açığa çıkıyordu. Bedenim ona güveniyordu. Kalbim ona güveniyordu. Ama korkan zihnimdi.

Kimseye söylememiştim. Anya da söylememişti. Bu bizim sırrımızdı. Bizim utancımızdı. Bazen keşke birine söyleseydim de kardeşimi kurtarsalardı diyorum. Böylece benim için kendini feda etmekten vazgeçerdi. Ama bana yemin ettirdi.

"Bir gün." Sözlerim sessizdi. Yumuşak. Umut vericiydi. "Şimdi beni öpecek misin?"

Raphael'in bakışları dudaklarıma düştü, dudaklarında karanlık bir açıklık vardı. Sahiplenici.

Derin. Karanlık. Tüketen.

Eğilerek dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve bir nefes uzakta durakladım. Dilim alt dudağının üzerinde gezindi ve sonra onu çekti. Isı içimde bir orman yangını gibi titreşti ve yayıldı, amım bir ihtiyaçla zonkluyordu. Onun için.

Sonra parmaklarım saçlarını kavrarken alt dudağını ısırdım. Göğsünden hafif bir inilti yükseldi. Onunla ilgili olduğunda bunu bile seksi buluyordum.

"Beni yatağa geri götür," diye mırıldandım dudaklarını tekrar yalarken. Saf, katıksız ihtiyaç damarlarımda dolaşıyordu.

Güçlü adımlarıyla dalgaların arasından sahile doğru ilerledi ve bu sırada ağzım teninden hiç ayrılmadı. Öpüşümde hiçbir incelik yoktu ama onu öpmeden duramıyordum. Onu tatmayı.

Artık sahilde değildik. Küçük kulübemize ya da banyoya dönmemizin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vücudundan kaydım, ayaklarım serin fayansa değdi. Mayolarımızı hevesle çıkardık.

Avuçlarımı göğsüne dayadım, sıcaklığı içime sızıyordu. Benim Parmaklarım göğsündeki dövmelemin üzerinde ve taş gibi sert karın kaslarında gezindi. Kasık kıllarına yaklaştığım her santimde kalbim daha çok çarpıyor ve nabzım daha hızlı atıyordu. Beni birçok kez kucağına almıştı ama hâlâ yeterli gelmiyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarına uzandım. Bir nefes uzakta oyalandım, formu aniden durgunlaştı. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi. *Beni bekliyordu.* Kapattım ve aç canavarını serbest bıraktı. Beni öyle bir tutkuyla öptü ki gözlerimi açık tutamadım ve her düşünce beni terk etti.

Öpüşmemiz çılgınlığa dönüştü. Sanki ikimiz de yıllardır bir insan dokunuşuna açmıştık. Barajı yıktık ve ardında çılgın bir arzu bıraktık. Ellerim saçlarına gitti, onu daha yakına çekti. Ona daha çok ihtiyacım vardı, teni tenime değmeliydi.

"Raphael, lütfen," diye inledim.

Elleri kıcımlı kavrıldı ve beni yukarı kaldırdı, bacaklarım beline dolandı.

Alt dudağımı ısırdı, nazikçe ama acıtacak kadar ve ben ağzının içinde inledim. Arzusunun alevlendiğini ve benimkiyle çarpıştığını hissedebiliyordum. Bir şekilde birbirimizi banyoda bulduk, sırtımı serin fayansa dayadım, kavrulmuş tenimi soğuttum.

Gözlerimi açtığımda onun gözlerini üzerimde, beni içine çekerken buldum. Koyu mavi bakışları derinliklerinde bir cehennemle parlıyordu.

Vücudundan aşağı doğru kaydım ve o da mayomu çıkarıp yana attı. Parmakları vücudumda geziniyor, vücudumun her santiminde tüylerim diken diken oluyordu. Yumuşak tenime değen sert avuçları tüylerimi diken diken etti. Parmakları mayo altlarına takıldı ve dizlerinin üzerine çökerek onları bacaklarımdan aşağı kaydırıldı.

Dudaklarından bir takdir tıslaması çıktı. Güçlü kolları beni tutmasaydı bacaklarım titrer ve beni bırakırdı. Bacaklarımı ayırdı, onun

Bakışlarım tenimde delikler açıyor ve kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrıya neden oluyordu. Seksim zonkluyor, uyarılmışlığımın kanıtı iç uyluğumdan aşağı süzülüyordu. Ağzı amıma değdiği anda banyoda yüksek sesli bir inilti yankılandı ve fayansları titretti.

Bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna attı, ağzı en mahrem yerimden hiç ayrılmadı.

"Mmmmm." Çıkardığı ses içimi titretti ve parmaklarım siyah saçlarına dolandı.

"Raphael. Aman Tanrım, Raphael." Ağzını açarak beni öptü ve dilini girişime soktu. "Siktir."

Sırtım kiremitli duvara çarparak büküldüm. Bu his çok fazlaydı. Yeterli değildi. Parmaklarını içime soktu. Dili ıslak kıvrımlarımda gezinerek içime bir dizi ürperti gönderdi.

Ben ölüyorum. En iyi ölüm şekli.

En özel yerimi acımasızca emdi ve yaladı. Her bir zerrem zevkten titriyordu. Tam orada, avuçlarımda içindeydi. Bana dokunuyordu.

"İzle beni, Reina," diye emretti, sesi boğuk çıkıyordu.

Göz kapaklarımı araladım, amımı yedikçe çenesindeki kaslar kasılırken bakışlarıyla buluştum. Klitorisimi ısırdı ve ben de duvardan fırlayarak onun ağzına doğru eğildim. Eli karnıma doğru hareket ederek beni sabit tuttu ve ellerim başını kavradı.

"Oh, oh, oh," diye nefes nefese kaldım, kucağı hiç gevşemedi. Klitorisimi tekrar ısırdı ve orgazm içimde açılan bir baraj gibi yırtıldı. Dili durmadı, orgazmımın her son damlasını alarak emdi ve yaladı.

Bacaklarım titriyor ve kulaklarım yoğun zevkten uğulduyordu.

Dünya'ya geri döndüğümde, Raphael tekrar odağımdaydı. Gözleri aklıktan yanıyordu ama soyunmak için hiçbir hamle yapmadı, hâlâ mayosunu giyyordu.

Ayağa kalktı, bir eli hâlâ kalçamdaydı, diğer elinin tersiyle ağzını sildi. Gözlerimiz kilitlendi, nefeslerimiz senkronize oldu, ikimiz de başka tarafa bakmadık. Ona da aynı zevki tattırmak istiyordum. O benim her şeyeime sahipti, ben de onun her şeyine sahip olmak istiyordum.

Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı ve gözlerim onun iri cüssesine kilitlendi.

Omuzları ve altın tenindeki mürekkep izleri. Vücudu nefesimi kesiyordu. Kaslarının ve geniş göğsünün görüntüsü, koyu renk saçlarla dağılmış ve

güzel altın sarısı teni ağzımı sulandırdı. Beyaz mayosuna uzandım ve aşağı doğru ittim.

Karnı kaya gibi sertti, karın kasları iç bacaklarımın ağrmasına neden oluyordu. Büyük siki bacaklarının arasında ağır ve kalın bir şekilde sallanıyordu. Şimdiye kadar her şey aceleyle gelmişti ama şimdi hepsini özüksüyor, onu içime çekiyordum. Kalın Damarlar onun sert uzunluğundan aşağı aktı.

Görölmesi gereken muhteşem bir manzaraydı, çırılçıplak ve benim. Kıpırdamadan durdu, bir eli kalçamda, diğer eli yanında, gözlerim onu içine çekerken.

Avucumu göğsüne bastırdım, kalbi dokunuşumun altında gümbürdüyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, gözlerim aşağıya doğru iniyordu.

Sikinin ucundan ön sperm damlıyordu ve elim kalın şaftının etrafını sararak başparmağımla ön spermini ovuyordu. Dudaklarından keskin bir nefes çıktı ve gözlerim mavi bakışlarına dikildi.

Göğsüm inip kalkıyor, nefes almak için çırpınıyordum. Ona duyduğum bu umutsuz ihtiyaç, onun tadı beni öldürebilirdi. Yine de mantıklı olmayı reddediyordum. Onu tatmadan tek bir gün bile yaşayamazdım.

O benim kendi uyuşturucumdu. Ve tıpkı bir uyuşturucu gibi, ona olan bu bağımlılığı kırmak zorundaydım. Eninde sonunda. Kalbim göğsümün içinde hoplayıp zıplıyordu. Dudaklarına uzandım ve onu usulca öptüm. Bu öpücük

Sonsuza dek hatırlayacağım. Sonunda kalbimi kıracak olan öpücük, çünkü aklımda kazınmış olarak kalacaktı.

Eli belime dolandı, sert vücudu benimkine baskı yapıyordu. "Sen benimsin," diye homurdandı, sesinde sahiplenici bir titreşim vardı.

"Senden seni gördüğüm an, Reina."

Güm, güm, güm. İşte kalbim gidiyor.

Duş hâlâ akıyordu ve son birkaç dakikadır kendini nasıl dizginlediyece artık. Bedenlerimiz arasındaki boşluğu kapattı.

Ağzı benimkine karşı yanıyor, vücudumdaki ateşi yeniden alevlendiriyordu.

Aç parmaklarım vücudunun her yerinde geziniyor, parmak uçlarımla altında onun her santimini hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Ayak parmaklarımın üzerine kalkarak ateşli öpüşmemizi derinleştirdim ve ağzına doğru inledim.

Bileklerimi yakaladı ve başımın üzerinde sabitledi. Diğer eliyle çenemi parmaklarının arasına aldı ve öpüşmemizi yavaşlattı. İkimiz de sudan kayganlaşmıştık ama hiçbirini fark edilmiyordu. Sadece vücudu

benimkine bastırđı, ağız benimkine doğru hareket etti, öpüşmemizin açısını ayarladı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

RAPHAEL

I Sailor'ın iniltisini yuttum, dillerimiz birbirine sürtünüyordu.

Parmaklarım onun ince kaburgalarını takip ederek
Sonra başparmağımla göğüs ucunu okşadım. Mavi gözleri benimkilerle
buluştu ve sikim onun sıcak girişine doğru itilirken bakışlarımız birbirine
kenetlendi. Sıkı amcığının sikimi kavradığını hissettiğimde omurgamdan
aşağı bir ürperti yayıldı. Aynı anda hem cennet hem de cehennem gibiydi.

Kalçalarımı yavaşça salladım, zevkini artırmak için kalçalarım aç
verdim. Nefesi kesildi, soluk yanakları kıpkırmızı oldu. Aramıza
uzanarak parmaklarımı klitorisinin üzerinde kaydurdum ve titredi.
Kalçalarımı daha hızlı ittim ve dudaklarından bir nefes daha koptu.

Bacağını kaldırdım ve kalçama bağladım, itme açımı değiştirdim ve
içine daha derine kaydım. Başını geriye atarak solgun, zarif boynunu ortaya
çıkardı. İnledi, sonra inledi. İçine girip çıktıkça, daha sert ve daha hızlı
nefes alıp vermeye başladı. Bakışları tekrar benimkileri aradı ve ben içine
dalıp onu sonuna kadar doldururken bakışlarını benden ayırmadı.

Vuruşlarımı kontrollü tutarak tekrar tekrar içine girdim, sikimin
etrafında sıkılaştıran sıkı duvarlarının tadını çıkardım.

"Raphael," diye nefes nefese kaldı.

"Aynen öyle Reina," diye homurdandım. Onun zirveye ulaştığını
hissedebiliyordum, titreyen vücudu bir şeytanın alabileceği en iyi ödüldü.

"Bana her şeyini ver.

Adımı haykır."

Ve yaptı da. Onu sert ve derin bir şekilde becerdim. Dudaklarımı
boğazındaki yumuşak derinin üzerine kapattım ve ısırdım. Onu işaretlemek
istedim. Ona sahip çıkmak.

Gerildi ve sonra sertçe ürperdi. İçine dalmadan önce onayımı mırıldandım. Tekrar ve tekrar, hızım daha da arttı. Benim horoz seğırdi, onun kedi benim horoz etrafında daha sert sıkma ve ben daha derine itti. Ağızını öptüm ve dilimi içeri kaydurdım, etrafımda orgazm olurken ve beni tam kenara götürürken başka bir inilti yuttum.

Son bir hamle ve şiddetli bir titremeyle dllerimi içine boşalttım.

"Mi reina," diye mırıldandım yüzümü boynuna gömerken, ikimiz de nefes almakta zorlanıyordu. "Sonunda seni buldum."

Kırkıncı Bölüm

SAILOR

O Kay, balaylarına göre fena bir balayı değildi.
İnanılmazdı.

Ama adasına geri döndüğümüz anda görünmez parmaklıkların beni çevrelediğini hissettim. Helikopter adaya indiğinde Caine ve Gabriel çoktan orada bizi bekliyorlardı. Helikopterden iner inmez Gabriel, peşinde Bruno olduğu halde bana doğru koşmaya başladı.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı ve Gabriel kendini kollarıma atarken onu yakaladım.

"Hey, dostum." Onu yakaladım ve sıkıca sarıldım. "Seni özledim."

Kıkırdadı. "Sadece iki gün oldu anne."

Kıkırdadım. "Biliyorum ama iki uzun gündü."

Caine alaycı bir tavırla, "Bu damat için iyiye işaret değil," dedi.

"Sahneye çıkmadı mı?"

Gözlerimi devirdim, yanaklarım kızarmasına rağmen yorumunu görmezden geldim.

Raphael performansından daha fazlasını yaptı. Bunu kaslarımdaki her bir tatlı sızıda hissettim ve komik bir şekilde yürüdüğüme yemin edebilirim.

"Tahmin et ne oldu anne?" Gabriel heyecanla sordu, gözleri Raphael ve benim aramda gidip geliyordu.

"Ne?" İkimiz de aynı anda cevap verdik. Raphael'in dudakları Gabriel'in heyecanı karşısında yukarı doğru çekildi.

"Tıpkı Raphael'e benziyorum," diye açıkladı Gabriel.

Kalbim buz kesti ve gözlerimi kırıştıtırıp yavaşça Raphael'e çevirdim. Gabriel'in yorumu onu da şaşırtmış gibiydi.

Boğazımı temizledim. "Ne demek istiyorsun?" Kelimeleri zar zor söyleyebildim. "Raphael ve annesinin fotoğraflarını gördüm," diye açıkladı.

Gözlerim kocama kaydı. "Resimler mi?

Omuz silkti. "Kütüphanede birkaç aile fotoğrafım var."

Azı dişlerim birbirine sürtündü. Gabriel'in evi keşfetmeyeceğini mi düşündü?

"Nasıl oluyor da anneme değil de sana benziyorum?" Gabriel gerginliğe aldırmadan merakla sordu.

Raphael'in gözleri bana kilitlenmişti, içlerindeki söylenmemiş anlam açıktı. Gabriel'e söylemenin zamanı gelmişti. Ama ben istemiyordum. Tüm bu iğrenç geçmişi ondan uzak tutmak istiyordum.

"Hadi sahile doğru yürüyelim, olur mu?" Raphael önerdi. Başımı salladım ama kocam kararlı bir adamdı. "Evet."

"Bunu bir seçenekmiş gibi göstermek yerine en başından sipariş etmeliydin," diye mırıldandım içimden.

"Reina, bu taraftan," diye seslendi.

İçimi çektim. "Plaj için giyinmedim," diye zayıf bir girişimde bulundum. "Sen de öyle."

Aptalca bir bahaneydi. O kalçalarından aşağı sarkan bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, bu da onu yakışıklı bir şeytan gibi gösteriyordu, bense baldırlarıma kadar inen sade, sarı bir güneş elbisesi giymiştim. Kısa bir mini elbise giymeyi tercih ederdim ama Raphael çok fazla bacak gösterdiğim için homurdandı ve sonra bana bu uzun elbiseyi uzattı.

"Kimse o *bonitas piernas*'ları görmüyor," diye mırıldandı, bacaklarıma İspanyolca güzel diyerek. "Hepsi benim."

Onunla tartışmak tartışmalı bir konu gibi görünüyordu. Ayrıca, sesindeki sahiplenici tonda çok ateşli bir şey vardı. Bu yüzden özgürlüğümü pencereden dışarı attım ve bacaklarımı kapattım. Ama şimdi biraz pişmanlık duyuyordum.

Uzun elbiseme baktım. Sikerim böyle işi!

Malzemeyi parmaklarımla kavrayarak elbiseyi kaldırdım ve bir düğüm atarak kısalttım. Artık dizlerime kadar iniyordu. Aptal gibi sırtarak başımı kaldırdım ve Raphael'in bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinde umduğum gibi öfke yerine eğlence gizliydi.

Her neyse.

Geniş bir patikadan yürümeye başladık, lüks araçların bulunduğu bir araba yolundan geçtik. Siyah Jeep, siyah Ferrari, siyah Lamborghini.

Evet, şeytan siyahı severdi.

Zarif malikanenin beyaz mermerden yapılmış olması çok kötü. Siyah mermer Diablo'ya çok daha yakıştırdı. Mükemmel bakımlı yeşil çimenler de görüntüyü mahvetti.

Ancak evi çevreleyen ve adanın her köşesine bakan gözetleme kuleleri, yaldızlı kafes imajına mükemmel bir şekilde uyuyor.

Gabriel ve Bruno, Raphael ve benim aramda gizlenen gerilimi ve hayaletleri umursamadan önümüzden koştular. Birleşen hayaletlerimiz Gabriel'e hayatını verdi.

"Bunu duymaya hazır değil." Sonunda sessizliği ben bozdum. Çaresiz bir öfkenin gözyaşları gözlerimin kenarlarını yaktı. "Ona söyleyemem."

"Yapmak zorundayız." Beni vücudunun sıcaklığına çekti, kapüşonlu bakışları rahatlık ve şehvet sunuyordu. Şehveti kabul ederdim ama teklif edilen rahatlığı kabul etmek çok daha korkutucuydu. "Ona her şeyi anlatmak zorunda değiliz."

"Her şey mi?" Yutkundum. Gabriel'in nasıl ortaya çıktığına dair korkunç ayrıntılara hiç girmemiştik. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, kız kardeşiniz vefat ettiğinde onu evlat edindiğinizi söyleyebiliriz. Eğer babasını sorarsa, onun öldüğünü ve senin de onu yanına aldığını söyleriz."

"Peki ya seni sorduğunda?" Homurdandım.

"Ona beni tanımadığını söyleyeceksin."

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim. "Bu işe yarayabilir."

"Olacak." Emin görünüyordu. "Çocuklar dirençlidir. Şimdi öğrenmesi, on altı yaşına gelip ergenlik hormonları azdığında öğrenmesinden daha iyidir."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Ona yan gözle bakarak sordum. Kıkırdadı. "Sinir krizi geçirmek bana tanınan bir lüks değildi." "Aynen öyle," diye mırıldandım.

Gabriel'in kahkahası araya girdi ve bu hoş bir sestti.

"Yüzmeye gitmeliyiz," diye önerdi Gabriel, tam kuma adım attığımız sırada. Ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayak parmaklarımı ılık kuma soktum.

"Bugün olmaz dostum," diye cevap verdi Raphael. "Annen ve ben seninle konuşmak istiyoruz."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bahsettiğimiz kişi benim çocuğumdu. Gözlerinde şüphe gölgeleri görmek istemiyordum. Bana musallat olan hayaletleri öğrenmesini asla istemedim. Anya ve benim yaşadıklarımızı yaşamasını asla istemedim.

Gabriel'in gözleri merakla Raphael ve benim aramda gidip geldi.

"Tamam."

Elbisemi altıma katlayarak kuma oturdum ve yanımdaki bir yeri okşadım. "Gel, yanıma otur."

Bruno kucağıma atladı ve Gabriel yanıma alçaldı, Raphael de onun diğer tarafını aldı.

Gözlerim Gabriell'in başının üzerinden kocama kaydı. Başını salladı ve ben de derin bir nefes verdim.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor Gab," diye başladım usulca. "Ama seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Hemşire seni kollarıma bıraktığı andan itibaren seni sevdim."

Gabriel sıırttı. "Biliyorum anne. Ben de seni seviyorum."

Tereddüt damarlarımda dolaşıyordu. Keşke bir çocuğun nasıl yetiştirileceğini anlatan bir el kitabı olsaydı. Gabriel'i kucağıma aldığım andan itibaren içgüdülerimle hareket ettim. Umut. Sevgi.

Yutkundum, sessiz bir dua ettim ve kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Kız kardeşimle ilgili tüm hikâyeleri hatırlıyor musun? Anya?"

Gabriel başıyla onayladı. "Evet, Anya Teyzem."

Alt dudağımı çiğnedim. "O senin teyzen değil." Gabriel bana şaşkın bir bakış attı ve gözlerim acıdı. "O senin annen."

Bir dalga kıyıya vurdu. Normalde rahatlatıcı bir ses daha çok dişlerimi kenara koyan uyumsuz bir kreşendo gibiydi. Nefesimi tutup bekledim.

"Ne?" Gabriel'in sesi ancak fısıltı halindeydi. Oğlumu üzgün görmekten nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

"Kız kardeşim benim her şeyimdi," diye başladım usulca, onu kollarıma çekerek. "Ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Ne zaman korksam, hep yanımda olurdu." Burnum karıncalandı ve gözlerim yandı. Onu kaybetmenin acısı hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti. "Onu çok seviyordum. Sonra Raphael'in babası senden hamile kaldı. Bu yüzden ona benziyorsun."

"Babam da mı beni istemedi?" Gabriel'in sesi kısıktı.

Raphael'in eli Gabriel'in omzunda durdu. "Yaptı ama iyi bir adam değildi. Annen, Denizci, seni güvende tuttu."

Burada iyi bir iş çıkardığımı düşünmüyordum. "Annen ve ben planlar yaptık. Güneyde bir yere taşınacaktık, küçük bir kulübemiz olacaktı ve seni birlikte büyütecektik. İkimiz de onun öleceğini hiç düşünmemiştik. Ben de seni kendime aldım. Korkuyordum-" Santos ailesinin senden haberdar olacağını. Ama bu söylenecek doğru şey değildi. "Bilmiyorum, tatlım. Sanırım ben

sadece korkmuştum. Aurora Teyze ve kardeşleri, Willow Teyze ile birlikte bana yardım ettiler. Göz açıp kapayıncaya kadar yıllar geçti."

Ardından sessizlik geldi. Kalbim acıyordu. Onun için. Anya için. Yanlış giden her şey için. Ama hepsi bizi buraya getirdi. Bize değerli bir çocuk verdi.

Gabriel Raphael'e baktı. "Sen benim kardeşim misin?" Raphael başını salladı. "Biz kardeşiz."

Gabriel'in gözleri bana döndü ve ben de başımı salladım.

"Seni çok severdi Gab," diye mırıldandım, sesimde yoğun duygular vardı. "Ben de öyle. Hepimiz seviyoruz."

Oğlumun gözleri parladı ama ağlamadı. Bakışlarımız kilitlendi ve yüzünü göğsüme gömdü. "Ben de seni seviyorum anne."

Kocamın kesinlikle haklı olduğu ortaya çıktı.

Bölüm Kırk Bir

SAILOR

T Bu eve tıkmış iki gün. Bu adada. Bu dünya cennet şeklinde bir kafesti ve rüya gibi bir maviyle çevriliydi.

Okyanus.

Çılgılık atmaya hazırdım. Ama bunu zaten yapmıştım, Raphael'in adamlarına.

Bana çok iyi geldi. Gabriel etrafımdayken kendimi kaybedemezdim. Raphael'e düşküncü ve sahildeki küçük konuşmamızdan sonra onu daha da çok sevdi. Tabii bu mümkünse.

Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Endişe ve gerginlik derimin altında kaynıyordu. Bu enerjinin bir kısmını yakmam gerekiyordu ve bu ada yeterince büyük değildi. Şu anda Raphael'le aramda yirmi mil değil, yüz mil mesafe olması gerekiyordu.

Alışverişe gitmek için adadan ayrılmaya çalıştım ama bana hayır denildi. Gabriel ve ben Miami hayvanat bahçesine gitmek istediğimizde durdurulduk ve uygun bir zaman olmadığı söylendi.

Patronumu aradım, editoryal haberi ele almayı planlıyordum, ancak daha beş kelime bile edemedim arama kesildi ve sinyal kesildi.

İşte o zaman kendimi kaybettim. Büyük malikaneye ve doğrudan Raphael'in ofisine girerken damarlarımda öfke titreşiyordu. Benim Ellerim öfkeyle titredi ve cehennemini yöneten şeytan gibi arkasında oturduğu büyük maun masaya doğru yürüdüm.

İki avucumu da ahşap masaya vurdum. Beyaz bir elbise gömleği giymişti, pazularını vurguluyor ve daha önce görmeye geldiğim dövmelemin ipuçlarını veriyordu.

çok iyi biliyorum. Kalbim adrenalın ve öfkeyle çarparken o karanlık, yarı kapalı bakışlarla beni izliyordu, Diablo onun diyarına hükmediyordu.

"Reina-"

"Sakın bana reina yapma," diye tısladım. "Ben senin lanet olası tutsağın mıyım, değil miyim?"

"Sen benim karımsın."

"Karının canı cehenneme," diye homurdandım. "Görünüşe göre bir eş de ömür boyu hapis cezası olabilir. Ben senin lanet olası mahkûmun muyum?"

Düşmanlık havada ağır bir şekilde hissediliyor, aramızda zehir gibi dans ediyordu. "Denizci." Tek bir kelime, yumuşak bir tonda söylenmişti ama altı

Dişlerini hafifçe sıktı. Uyarıyı dikkate almadım.

"Raphael."

Kocam odasındaki erkeklere sert bir baş selamı verdi. Ben bile Arkama baktım. Tek duyduğum ayak sesleriydi, adamları odayı temizliyordu.

"Seni üzen ne?"

Bu adam gerçek olamaz. Ya aptaldı ya da bilerek beni kızdırmaya çalıştı.

"Beni üzdün. Ve adamların bu lanet hapishaneden çıkmama izin vermiyor."

"Burası bir hapishane değil." Sandalyesine yaslandı, tek düğmesini gevşetti ve gözlerim bronz göğsüne kaydı. Gözlerimi çıkarabilseydim çıkarırdım, çünkü bir anlık bakışıyla bile içimi saran ürpertiyle savaşmak zorunda kaldım.

Kıvrılmış çarşaflar. Onun inlemeleri. Benim inlemelerim. Vücudu benimkini kaplıyor, içime giriyor.

Harika, şimdi çok heyecanlanmıştım.

Bu adam beni her nefesinin aşırı farkında yaptı. Siktiğimin piçi.

"Öyle," dedim, ses tonum biraz soluksuzdu. "İstedğim zaman çıkamazsam burası bir hapishane olur."

"Gitmek için iyi bir zaman değil." Hepsi bu. Açıklama yok. Hiçbir şey yoktu. Sadece kabul etmem gerekiyordu.

"Neden?" Cevap gelmedi ve bu öfkemi daha da körükledi. Öfke yanaklarımı ısıttı, kalbimdeki sinirli atışlar kanımın saf hayal kırıklığıyla akmasına neden oldu. Zayıf bir kadın olmak istemiyordum, onun için macundan başka bir şey değildim.

"Neden, Santos?" Dişlerimi sıktım.

Sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolandı ve koca eliyle bileğimi bir saniyeden kısa bir süre içinde kavradı. Beni döndürdü ve masasının üzerine eğdi.

Ona karşı koymaya çalıştım ama sonuçsuz kaldı. Göğsü sırtıma bastırdı, nefeslerim odayı doldurdu ve dehşete düştüm, tahrik olmuşum, bu da beni daha da kızdırdı.

"Santos benim babamdı." Ağzı kulağıma değdi ve sıcak nefesi tenimi ısıttı. "Ben Raphael. Senin kocanım. Sevgilim. Senin cariño'n. İsteddiğini seç."

"Şeytanım," diye nefes aldım ve vücudunun bana karşı gerildiğini hissettim. Lanet olsun ona ve kaslarımı çeken bu baygınlık hissine.

Dudaklarını kulağıma bastırırken diğer eli belime dolandı. "*Senin şeytanın.*"

Yüce İsa. Bana neler oluyordu? Daha önce hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Kafa karışıklığı içimde savaşıyordu ve ağzı boynumu ısırduğunda, vücudumda gözle görülür bir ürperti yuvarlandı. Nefes aldı ve ardından alçak bir memnuniyet sesi çıkardı. Sesin titreşimi bacaklarımın arasında titreşti ve onun her santimini acı verici bir şekilde fark etmemi sağladı.

"Mi reina," diye homurdandı belimi sıkıca kavrarken. Önünü sırtıma bastırdı, vücutlarımız birbiriyle aynı hizadaydı ve ereksiyonu kıçımın kıvrımına baskı yapıyordu.

Derimin altında kıvılcımlar çakıyor, damarlarımdaki kanı cızırdatıyor ve nefes almakta zorlanıyordum. Kalbim çok sert atıyordu, bacaklarımın arasındaki zonklamayla ritim tutuyordu. Beklenti içindeydim.

Lanet olsun ona, onu istiyordum. Şimdi.

Bedenim açık emirlerime karşı geldi ve hareket etti, popom ona sürtündü.

"Bitiremeyeceğin bir şeye başlama, Reina," diye homurdandı ve sadece sesinin tınısından ve her kasında titreştiğini hissettiğim kısıtlamadan bile zevk alabilirdim.

Arkamı döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım. *Mavi*. Şeytani.

"Bitirmeye niyetliyim," diye homurdandım. "Bitirmek istiyor musun?"

Nefesim daraldı, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Ya da düşünmeyi. Tek hissettiğim, ona duyduğum arzunun bacaklarımın arasında birikip rahatlamak istemesiydi. Ona çok yakın durdum, dizleri neredeyse tenime sürtünüyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu geriye doğru bir adım atmaya teşvik ettim. Bir adım. İki adım. Ve bacaklarını kanepeye dayadı. Gerçek bir şeytan gibi, dizlerini açarak oturdu ve beni karşıladı.

Ben de aralarına girdim.

Vücudumun her santimi sadece onun için yanıyordu. Tenim karıncalanıyor, yanma ve tüylerim diken diken olma arasında gidip geliyordu. Şeytana bağımlılık böyle bir şey olmalıydı - çok iyi ama sizin için çok kötü. Yine de durmayı reddettim.

Vücudum onun için çılgık atıyordu, içindeki her hücre rahatlamamı talep ediyordu. Belki de çok uzun süre bekledim, yıllarca hiçbir şey hissetmedim. Ya da belki de bu adamı bekliyordum ve vücudum onu tanıdı. aklımdan önce. Ona ihtiyacım olduğunu biliyordum, tüm sonuçlar lanetlensin. Bu adam, kocam, onu ateşliyordu.

Onun tadı benim ihtiyacım oldu.

Dudaklarım aralandı ve Raphael'in gözleri onlara dikildi, gözlerindeki ateş içimde yanan ateşle eşleşiyordu.

Hareket etmedi. Orada oturdu, bekledi, elleri rahatlamış görünüyordu ama üzerinde çok fazla yoğunluk vardı. Sanki bana seçim şansı vermek istiyordu. Ama yoktu, çünkü bir ateş parçası gibi yanmaktan korkuyordum.

Onsuz bir mum. Onun dokunuşunun yanmaya devam etmesini istedim.

Her şeyimi istediğini söyledi - bedenime ve ruhuma sahip olmak - ama o zaman Şeytan bir ruh isterdi, değil mi? Ama bir parçam uyumak ve onun bedeniyle benimkinin yanında uyanmak istiyordu.

Ona her şeyimi vermek ve beni geride tutan görünmez zincirlerin üstesinden gelmek istedim.

Elbisemin eteklerine uzandım ve başımın üzerinden çekerek sessizce halının üzerine düşmesine izin verdim. Meme uçlarım gerginleşti, beklentiyle karıncalandı. Kalçalarımın arasında bir ısı titreşimi vardı, onu orada hissetmek istiyordum.

Sütyenim ve külotum da onu takip etti ve bu sırada o ağır bakışlarıyla beni izledi.

Orada çıplak ve nefessiz bir şekilde dururken tenim yandı.

Öne eğildi, göğsümü ağzına götürdü ve ısırdı. Sertçe.

Bağırdım. "Bu ofisime daldığın içindi." Sonra iğneyi yaladı ve emdi, hafifçe çekti ve başım bir iniltiyle geriye düştü.

Beni bacaklarımın arasından kavradı ve iki parmağını içime soktu. "Ve bu da benim ödülüm."

Ona ihtiyacım vardı.

Geceyi gündüze karşı dengelemek için güneşin aya ihtiyacı olduğu gibi. Dokunuşu beni ateşledi ve sakinleştirdi. Şimdi ona bu kadar yakinken, kokusunu içime çekerken, gözlerinin beni zahmetsizce tükettiğini hissederken kalbim boğazıma yapışmıştı. Onu çok istiyordum. Bu sözde sahte evliliğin içine çok fazla düştüğümü biliyordum.

Onunla tanıştığım andan itibaren, vücudumdaki kibriti yakacağını ve onsuz toza dönüşeceğimi biliyordum. Bana her dokunduğunda bu oluyordu.

Bir elimi boynuna ve kalın siyah saçlarına attım. Nasırlı elleri hafif bir dokunuşla kalçalarımın geldi ve etimi sıyrarak yolunda kıvılcımlardan oluşan bir iz bıraktı. Parmakları sertleşti ve kırımın etini kavrayarak bacaklarımın arasına dayanılmaz bir acı gönderdi.

Parmaklarım saçlarında kıvrıldı, ona duyduğum sıcak ve kaygan ihtiyaç tüm hislerimi kaybetmeme neden oldu.

"Raphael-" adı dudaklarımdan bir iç çekişle döküldü.

Bu ihtiyaç çok yabancıydı ve uyarı işaretlerinin zihnimde alevlenmesi gerekirdi. Ama öyle olmadı. Zihnim bedenim tarafından kandırılmıştı, onu beklediğimi fısıldıyordu. O benimdi ve ben de onun.

En azından şimdilik.

Gözlerim bunun ne kadar doğru bir his olduğunun yoğunluğuyla kapandı. Onun olmak ve benim olduğunu iddia etmek. Elleri tekrar kalçalarımın arasına girdi ve hiçbir uyarıda bulunmadan tek parmağını içime soktu.

"Siktir," diye sert bir sesle homurdandı. Sesi tüylerimi diken diken etti. Bu adam her şeyimdi. Aşk, şehvet ve mutluluk. Bu düşünce zihnimin en ücra köşesinde çınladı ama ağzı tekrar göğsüme yapışıp dişlerini meme ucumda gezdirirken boğuldu. Tüm bunlar olurken parmağı beni yavaşça, girip çıkararak beceriyordu.

Başım geriye düştü ve ellerim boynuna geldi, ona kendi kayam gibi tutundum. Parmağını hareket ettirmeye devam etti, bacaklarımın arasındaki basınç çok fazla olana kadar arttı ve küle dönüşmekten korktum.

Ona doğru sallandım, yanıp yanmadığımı umursamadan. Ağzı üzerimdeyken ve dokunuşu tenimi dağlarken ölmek o kadar da kötü bir yol olmazdı.

"Çok ıslak," diye homurdandı. İki parmağı içimde derinlere kaydı ve başım bir iniltiyle geriye düştü.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Basınç arttı; beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklarken çok yaklaşmıştım. Tekrar ve tekrar. Tenim çok sıcaktı ve bir ateş

sadece onun besleyebileceği bir alev yaratarak karnımın alt kısmında yandı.

Ağzı göğsüme tapıyordu; dili ve dişleri ısırarak ve öpmek arasında gidip geliyordu. Parmakları içime girip çıkıyor, klitorisime sürtünerek baskıyı artırıyor. Kendimi onun kucağına bıraktığımı, ona sürtündüğümü, serbest kalmak için çaresizce çırpındığımı fark etmemiştim, ta ki bunu yapana kadar.

Ta ki alevler içinde kalana, göz kapaklarımın arkasından beyaz ışıklar fişkırana ve vücudumu bir ürperti kaplayana, kanımın her zerresine baygın bir sıcaklık yayılana kadar.

Dudakları kulak mememi ısırdı ve derin, hırıltılı sesi içimde gümbürdedi. "Benim. Sonsuza kadar."

Onun iddiası beni Dünya'ya geri getirmeliydi, ama bunun yerine beni uzayın derinliklerine uçurdu. Kalbim göğüs kafesime doğru sertçe çarpıyordu. Gözlerimi açtım ve onun yakıcı mavi alevleriyle karşılaştım. Bacaklarımın beni onun kalçasında otururken bıraktığını fark etmemiştim.

"Daha fazlasını istiyorum," diye nefes alarak pantolonunun fermuarına uzandım. Parmaklarım o yüksekliğin daha fazlasını arzulayarak fermuarı karıştırdı. Dudaklarından karanlık bir kıkırdama duyuldu. Umursamadım. Pantolonunu çıkarmama yardım etti ve ben

Parmaklarım titreyerek gömleğine uzandım. Tanrım, onun görkemli göğsüne bir kez daha bakmak için sabırsızlanıyordum.

Kıyafetleri benimkilerle yerde birleşince, gözlerim onu içine çekti. Hiç kimse, ama hiç kimse Raphael'den daha iyi karın kaslarına sahip değildi.

Göğsündeki ve kollarındaki, altın tenini kaplayan dövmeler, onunla tanıştığım andan itibaren beni cezbedi.

"Ayağa kalk," diye homurdandı, sesinde sert bir talep vardı. Beni yukarı doğru çekti, bacaklarımı ayırdı ve bana yaklaştı. Amım yüzünün hemen yanındaydı. Bir elimi omzuna koyarak kendimi destekledim, elleri kıcımlı kazıyor ve yüzü amıma gömülüyordu. Ateş bir volkan gibi tutuştu, ağzı emdi ve yaladı, klitorisimi ısırdı. Tenim ihtiyaçtan kavruluyordu.

Tırnaklarım omzuna battı ve kalçalarımı ağzına doğru yuvarladım. Beni öldürüyor, nefesimi ve akıl sağlığımı çalıyordu. Ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

Serbest bırakılmadan önce kalçalarımı tuttu, beni kucağına kaydırarak içime girdi.

Boğuk bir çığlık attım. Sustu, gözleri karardı ve alev alev yandı. Hâlâ hassas ve acılıydım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı usulca. Elleri üzerimde yumuşadı. Öne doğru eğildi ve saygıyla dudaklarıma yapışarak beni öptü. Üst dudağımı dudaklarının arasına aldı, bedenim her nazik öpüşünde ve dokunuşunda rahatladı. Eğildi ve dudaklarını boğazımda gezdirdi, beni hayatımın sonuna kadar onun olarak damgalayacak öpücükler bıraktı.

"Sana her şeyi vereceğim," diye mırıldandı, tutacağını bildiğim bir söz. Tırnakları yumuşak tenime değıyor, dişleri köprücük kemiğimi ısıırıyordu. İçimi çektim, ellerim vücudunda dolaştı. Her kasını hissetmek, her santimini tanımak istiyordum. Bana dokunuşu aç ve aceleciydi. İçimdeki alevler. Onların sönmesini hiç istemedim.

Kalçalarını yuvarladım, ilk başta yavaş ve kolay. Acı oradaydı ama ona duyduğum ateş ve ihtiyaç daha büyüktü. Kollarımı omuzlarına doladım ve yüzümü boynuna gömüp derin derin içime çektim. Ev gibi kokuyordu, güvenlik, Aguardiente ve arzu hepsi bir aradaydı.

İçimden bir ürperti geçti, klitorisimi onun leğen kemiğine dayadığımda sıcaklık kıvılcımlandı. Elleri sırtımda geziniyor, sert avuç içleri yumuşak tenime sürtünüyordu. Kıçımda durakladılar ve parmakları kıçımı kazarak beni ona karşı daha sert çekti. İçimde derinlerdeydi ve her yuvarlanışında Kalçalarım ona karşı, inlemelerim daha nefes nefese, daha yüksek sesle oldu. Bir inç yükseldim ve sonra geri kaydım, shaftına karşı yukarı ve aşağı hareket ettim.

Elleri kontrolü ele aldı ve beni aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Ben de ona her şeyimi vermek istiyordum. Bir sonraki iniltimi yakalamak için ağzımı ağzına aldı. Beni becerdi, vücudumu onun üzerinde yukarı ve aşağı yönlendirdi ve sıcak basınç artmaya başladı. Nefeslerim ağırlaşmıştı, göğsüm patlamaya hazırıdı.

"Siktir, Reina," diye inledi. Başını eğdi ve bir meme ucunu emdi. Ağzına aldı ve içimdeki her itişte dişleri hassas tomurcukları çekti.

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Lütfen."

Parmakları kalçalarıma saplandı ve tekrar itti. Sertçe. Ve tekrar. Dudaklarını sert bir öpücükle kavradı, alt dudağımı ısırđı ve basınç bir milyon yıldızla dönüşürken bedenim patladı. Vücudu gerildi, yüzünü boğazıma dayadı, bir inilti çıkardı, sonra serbest kalırken boynumu ısırđı.

Bu cennetti. Ya da en lezzetli cehennem.

Oturduk, ikimiz de çılgınca nefes alıyorduk, tenim onunkine değıyordu. Göğüs göğüse ve kalp atışı kalp atışına.

Birlikte.

Bu adamla ilgili her şey varlığımın özüne işledi ve beni şekillendirdi. Beni değiştirdi. Ya da belki de başından beri onu bekliyordum. Sadece bilmiyordum. Şu anda daha az umursayabilirdim.

Bildiğim tek şey, her zaman biraz kırık olan parçalarımın onun etrafında iyileştiği idi.

Ellerim göğsünde duruyordu, bu arzu, bu ihtiyaç beni cehennemin derinliklerine çekiyordu. Onun cehennemi ve ben umursayacak gücü bulamıyordum.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Daha da çok çünkü korunmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Evet." Yanaklarımın utançtan kızardığını hissedebiliyordum. Aptalcaydı, biliyordum. Kucağında çıplak oturuyordum ve kızarıyordum.

"Onu almayı bırakmanı istiyorum."

Birkaç dakika ona baktım, sonra göz kırptım. "Kesinlikle hayır," diye karşılık verdim. "Hazır olana ve çocuklarımın tehdit altında olmadığından emin olana kadar böyle bir şey yapmayacağım."

Cevabımdan memnun görünmüyordu ama başka bir şey söylemedi. "Raphael, bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Size bir şeyler olduğunu düşündüren nedir?"

Bana cevap vermekten kaçındı. "Çünkü adamlarınız gergin. Sen gerginsin. Acil aramalar."

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Öfkeli bir nefes verdim. "Gördün mü, bu beni daha da endişelendiriyor."

"Endişelenme, Reina. Saçma sapan şeyler için stres yapmanı istemiyorum."

"Eğer saçmalıklsa," diye homurdandım. "Bana neler olduğunu söylememekte neden bu kadar ısrarcısın?"

Bakışlarını tuttum, onu inceliyordum. Çenesindeki bir kas gerildi.

"Birkaç iş yerim havaya uçuruldu," diye cevap verdi sonunda. "Kim yaptı bunu?"

Yüz ifadesinden karanlık ve acımasız bir şey geçti. "Henüz emin değiliz."

Kim olduğuna dair bir fikri olduğuna hayatım üzerine bahse girerim. Yine de söylemeyi reddetti. Babam ve Santiago Tijuana misilleme yapıyor olabilir miydi?

"Santiago mu?" Sorumu içimden geçirdim. "Yoksa babam mı?"

"İstihbaratıma göre ne onlardan biri ne de adamları Miami'de görülmüş."

Daha önce birçok düşmanı olduğunu söylemişti ama zamanlama tuhaftı. Olan biten her şeye çok yakındı.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" Ona sessizce sordum. "Hayır." Yalan söylüyordu.

"Öyleyse neden beni burada tutuyorsun?"

Cevap vermedi ve ben de hayal kırıklığı içinde başımı salladım. Umurumda olmamasını diledim ama umurumdaydı. Hem de çok fazla.

Yer değiştirdim ve ondan uzaklaştığım anda tüm vücudum protesto çılgınlıkları attı. Ama bazı şeyleri bir erkeğin dikte etmesine izin veremezsiniz. Ve o kesinlikle benim özgürlüğümü dikte edemezdi. Atılmış kıyafetlerime uzandım ve giyinmeye başladım.

Az önce paylaştıklarımızdan sonra sessizlik daha da sağır ediciydi. Kalp atışlarımın davul sesini ve guguklu saatin tik taklarını duyabiliyordum.

Yüzümü ona döndüm ve bakışlarımız buluştu.

"Adadan ayrılmak istiyorum," dedim sessizce, sesim yumuşak ve durgun, tüm o hisler hala damarlarımda yüzüyordu.

"Hayır."

Lanet olsun. Bu. Kahretsin. "Bunu bitirmek istiyorum," diye nefes aldım. *Yalancı*. Bitirmek istemiyordum; ondan daha fazlasını istiyordum.

"Benden bıktın mı?" diye sordu, sesi tehlikeli derecede sakindi.

"Mesele bu değil Raphael," diye onu ikna ettim. "Ama bizi sonsuza dek burada tutamazsın. Bu bir hapis cezası."

"Ne zaman gidebileceğinizi söylüyorum," diye homurdandı.

İçimde öfke alevlendi. Birkaç dakika önceki tüm o harika duygular bir anda yok oldu. Beni bu şekilde kilitleyebileceğini düşünmesine duyduğum kızgınlık bir anda onların yerini aldı. "Bunun geçici olduğunu söylemiştin."

Çenesi kasıldı, gözlerinde kızgın bir ifade parladı. "Bizimle ilgili hiçbir şey geçici değil. Ve ben asla geçici olduğunu söylemedim. Sen öyle olduğunu varsaydın."

"Sen... sen..." Ona seslenmek için doğru kelimeyi bulamadım. "Eğer böyle olacaksa, boşanmak istiyorum."

"Benden boşanmayacaksın, Reina. Eğer benden bıktıysan. Yatağına git," dedi bana sırtarak. "Yarın tekrar deneriz."

"Saat öğleden sonra üç amına koyayım," dedim sinirlenerek. "Ben uyuklayan tiplerden değilim."

Dudakları yukarı doğru çekildi. "Belki şekerleme yapmaya başlayabilirsin. Ne de olsa hamile kadınlar için iyi olduğunu duymuştum."

"Ben. Değilim. Hamile değilim." Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki çenem ağrıyordu. "Ve doğum kontrol hapına devam ediyorum."

Kocam kızgınlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Yakında. Bu gece üzerinde çalışacağız, değil mi Reina? Şimdilik bana itaat et. Seni ve Gabriel'i güvende tutacağım konusunda bana güven."

Vücut ısım en az yüz derece yükseldi. Şu anda kocamı öldürmek mi yoksa onu tekrar becermek mi istediğimden emin değildim.

Öncelikler!

Bölüm Kırk İki

SAILOR

I eski odamda uyudum. Zayıf protesto girişimim.
Ve kocadan kaçınma.

Sadece birkaç gün içinde Raphael'in bedeni yanımdayken uyumaya alıştım. Gece lambası açıktı. Yalnız uyumaya geri dönene kadar Raphael'le karanlıkta uyuduğumu fark etmedim. Gece lambası aklımın ucundan bile geçmedi.

Karanlık tavanda dans eden gölgelere baktım, önce ona, sonra kendime ve sonra tekrar ona lanet okudum. Hepsi onun suçuydu. Onu arzulamamı sağladı. O ortaya çıkmadan önce gayet iyiydim. Patlama ve cinayet tehditleri.

İç çekerek yanıma döndüm ve pencereden dışarı baktım. Uzakta yansıyan ay ışığı, karanlık gökyüzünde görünen tek ışıktı. Yıldızlar bile görünmüyordu. Sadece uzayın karanlığındaki yalnız ay. Okyanusun ortasındaki bu ada gibi.

Yine de yalnız hissetmiyordum. Sadece çok tedirgindim.

Yüzüncü kez sağa sola savruldum ve sonunda uyumaktan vazgeçtim. I çarşafı attım ve yataktan kayarak çıktım. Sessizce yatak odasından çıktım, karanlık koridordan aşağı indim ve arka merdivenlerden mutfığa indim. Ayın ışığı büyük pencerelerden içeri sızıyordu ve arkamda karanlık bir figür fark ettiğimde buzdolabının kapağını açtım.

İrkilerek içgüdüsel bir tepki verdim ve ilk şeyi yakalayıp havaya fırlattım. Gölge eğildi ve süt sürahisinden kaçınarak duvara çarpmasına ve başlığın her tarafına sıçramasına izin verdi.

Tanındık, derin bir kıkırdama mutfakta yankılandı. "Her zaman insanlara süt m atarsın?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve elimi ggsme koydum. "Tanrım, Raphael. dm kopardın."

"Başka birini mi bekliyordun?" diye alay etti. Hiç de endişeli görünmüyordu.

"Hayır, ama varlığını duyurabilirdin, biliyor musun?" Cevap vermeyince devam ettim, "Uyanık ne yapıyorsun?"

"Karım yatağa gelmedi," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Bu da uyumayı zorlaştırıyor."

Ggsmde bir çarpıntı oldu ve vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Bu kadar basit kelimelerin böyle bir dalgalanma etkisi yaratması ve içimi eritmesi çok saçmaydı.

Kocam pijama pantolonundan başka bir şey giymeden önümde duruyordu, mürekkep izli üst bedeni tümüyle sergileniyordu. Sert, kaslı ggsme bakarken vücudum bembeyaz kesildi. Birçok erkeğin karın kaslarını görmüştüm ama hiçbiri Raphael'inkiyle kıyaslanamazdı. Raphael'in ggsn tutabilecek tek bir örnek bile yoktu.

Bu adam için mum. Karın kasları, yumuşak bedenimi ona doğru itmem için beni kışkırtıyordu. Damarlarla ve mürekkeple işlenmiş o güçlü eller hem çok sert hem de çok nazik olabiliyordu.

Gözlerimi irademle ondan ayırarak harekete geçtim ve bir rulo kâğıt havlu kapıp fayansın üzerine serdim. Sonra p kutusuna koştum ve damlamasını önlemek için çöp kutusunu buraya getirdim. Mutfak.

Tüm bu süre boyunca her hareketimi izleyen, varlığının acı verici bir şekilde farkında olduğum, gelmiş geçmiş en muhteşem, ağız sulandırıcı vücuda bakmaktan kaçındım. En azından yardım edebilirdi. Ama o orada bir heykel gibi duruyordu, bakışları beni yakıyordu.

Ellerimi yıkadım, bakışları sırtımda bir delik açıyordu. Tanrım, bu adam beni aptal yerine koyuyordu. Gözlerim pencereye kayd ama karanlık her türlü görüşü engelliyordu.

Ellerimi kuruladıktan sonra büyük Fransız kapılarına koştum ve temiz havanın derimin altında uğuldayan bu gergin enerjiyi yatıştırmaya yardımcı olacağını umarak kapıları açtım. Kapıyı açtım ve içeri ılık bir esinti girdi. Gözlerimi kapatarak derin nefes aldım, sonra nefes verdim. Bu işlemini tekrar tekrar yaptım, aresizliğim her saniye daha da artıyordu.

Kendimi bu pislige ben bulaştırdım. Daha da kötüsü, Gabriel'in hayatını tehlikeye attım. Gerçi, ailemin Santiago Tijuana ile yaptığı sözleşme bana başından beri belaya doğru gittiğimizi söylüyordu. Ben sadece bizi oraya biraz daha hızlı götürdüm.

"Reina, konuşmamız gerek."

Gözlerim ona doğru kaydı, karanlıkla  evrelenmesini izledim. Kalp atışları göğsümün altında titreşiyordu. Bana bakışı dizlerimin bağını çözdü.

Ağır bir i  çekişle kapıdan dışarı baktım, sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Karanlık aramızda dans ediyordu - onun, benim, bizim. Ayın parıltısı yüz ifadesinde titreşen hayaletleri görmeye yetecek kadar ışık saçıyordu ve acaba o da benimkini görebiliyor muydu?

"Beni neden bu adada mahsur tuttuğunuzu söyleyecek misiniz?"

Ne hayaletlerimle ne de ezici suçluluk duygusuyla y zleşemiyordum.

Henüz değil.

"şu anda güvenli değil," diye açıkladı ama bunun belirsizliği gözümden kaçmadı. "Tehditler geliyor ve sana ya da Gabriel'e bir şey olması riskini göze alamam."

"Beni bırakmaya hiç niyetin var mıydı?" diye sordum. Bir açıklamaya ihtiya ı yoktu. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Bu evliliğin bir saçmalık, geçici bir koruma olması gerekiyordu. Ama o bunu kalıcı bir düğüm haline getirmişti.

"Hayır."

"Neden?"

"  nk  sen benimsin," dedi, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

"  nk  çok uzun zamandır benimsin."

Beni izleme şekliyle ilgili bir şey beni tedirgin etti, sanki bekliyordu - ne için, bilmiyordum.

Bekle bir dakika. Ne? Çok uzun zamandır onun olduğumu söyledi.

Hafızamda başka bir dürtü daha, ama ben ona tutunamadan dağıldı.

"Daha yeni tanıştık," diye cevap verdim, sesim zayıftı ve kanım kulaklarımda zonkluyordu.

Alaycı bir nefes verdi. "Yıllardır benimsin, Reina. La Reina'daki o ilk danstan beri. O gece söylediğin ilk kelimeden beri senin b y n altındayım."

Ve bir anda hafıza yerine oturdu.

Bölüm Kırk Üç

RAPHAEL

S Sonunda hatırladı.
Bunu onun güzel gözlerinde ve ayrılmış dudaklarında
görebiliyordum.

yüz ifadesinden belli oluyordu.

"Sen," diye nefes aldı. "Seni daha önce görmüştüm."

Gözleri ellerime indi ve onlara kilitlendi.

"Diablo," diye fısıldadı. "Dövme." Gözleri tekrar yüzüme kaydı.

"Hatırlıyorum."

Bana baktı ve o güzel aklından neler geçtiğini merak ettim. Kadın yıllardır ona nasıl takıntılı olduğumu bilmiyordu. Aklımdan hiç çıkmamıştı. Sekiz yıl sonra ona dokunabildiğime inanmak zordu. Ona benim diyebildiğime. Onu bırakacağımı düşündüyse, aklını kaçırmış demektir.

Onu bulmak için çok uzun süre bekledim. Ona her şeyi verirdim, ama özgürlüğünü.

"Seni uzun zamandır bekliyordum," diye itiraf ettim usulca.

İçini çekti ve elini uzattı, avucu çıplak göğsüme geldi. Sanki altında atanı sahiplenmeye çalışıyordu. O zaten onundu. Her zaman onun olmuştu.

"O gece o kulübe gittiğimizi unutmuşum," diye mırıldandı. "Doğrusu, o geceyle ilgili her şey bulanıktı, sonu hariç."

"Son mu?"

Safir rengi gözleri parlıyordu ve yüzünden katıksız bir acı geçiyordu.

"Baban Anya'ya tecavüz etti," diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki, eğer sadece

İkimiz de uyanık olsaydık, duymazdım. "Babam onu tehdit etti ve

onu görmeye gitmesi gerektiğini söyledi. Gittik ve sonra baban ona tecavüz etti. Gözümüzün önünde."

New Orleans'ta onunla ve kız kardeşiyle karşılaştığımda Byron'ın sözlerini hatırladım. Kızlar babamın havuzunda çıplak yüzerken yakalanmışlardı.

Alexei de hemen hemen aynı şeyi doğruladı. Daha sonra onları almaya gelen Byron'ın babasıydı. Aurora'nın babası neden bir şey söylemedi? Babam Ashford'lara karşı bir şey mi tutuyordu?

"Bana her şeyi anlat." Sesimdeki zehri kontrol etmeye çalıştım. Onu korkutmak istemedim.

Nefeslerini sabit tutmaya çalışarak yutkundum. "Bahar tatilindeydik. Anya babanın evine davetliydi. Hepimiz gittik. Aurora ve Willow çıldırıp havuza atladılar. Yakalandık. O ve korumaları bizi parmaklıklı odalardan birine soktular. Hepimiz ama

Anya." Elindeki küçük titremeyi fark ettim. "Sonra ona tecavüz etti. Tekrar tekrar. İzlemeye zorlandık. Anya'nın iniltilerini duymak için. Ve onu durduramadım. Onu kurtaramadım bile."

Hay sikeyim. Babamdan nefret ediyordum ama şu anda onu hayata döndürüp işkence edebilmeyi diliyordum. Kanını akıtmak. Çığlık attırmak. Sailor için.

Ona doğru küçük bir adım attım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Hiç irkilmedi. Geri adım atmadı. Bunu iyiye işaret olarak aldım.

"Sadist bir piçti," dedim ona. "Dokunduğu her şeyi mahvetti, annem de dahil." Alnım onunkinin üzerine geldi. "Keşke acını dindirebilsem ve tarihi değiştirebilsem. O kadar çok isterdim ki

Sana dokunan o kabadayıyı dövdükten sonra seni yanıma aldım ve yanımda tuttum. Hem seni hem de kız kardeşini."

Çünkü bir anlığına onu görmüştüm. O gece babamı ofisimde boğulurken yakaladığım ve hiçbir şey düşünmeden onu gönderdiğim kızdı.

Sailor'ın burnu kızardı ama gözlerinde parlayan yaşlara rağmen ağlamayı reddetti. "Özür dilerim. Eğer geri dönüp babamı öldürebilseydim, öldürürdüm. Senin için Reina, dünyayı yakardım. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başını iki yana salladı. "Beni koridordaki o sürüngenden kurtardın. Eğer gelmeseydin, kim bilir neler olurdu."

Burunlarımızı birbirine sürttüm. "O kadar zamanı birlikte geçirebilirdik. Seni bir şeytan gibi kapıp yatağımı ve evimi ısıtmanı sağlamalıydım."

Gözlerini kırıştırdı, sonra kuşkulu bir nefes verdi. "Lütfen bana o geceden beri seks yapmadığınızı söylemeyin."

"Sekiz yıl önce seninle tanıştığım geceden beri yatağında bir kadın olmadı," dedim. "Evet, başka kadınları becerdim ama asla yatağında değil. Asla evimde olmadı. Orası benim için sıradan bir sikişten daha fazlasını ifade eden biri için ayrılmıştı. Senin için."

Elini elime aldım, yumuşaklığı benim sertliğimle tam bir tezat oluşturuyordu.

O kadar yumuşaktı ki bazen onu kırmaktan korkuyordum.

Başparmağımı bileğindeki soluk damarın üzerinde gezdirdim ve gözle görülür bir şekilde titredi. "Korkuyor musun, Reina?"

Yutkunurken narin boynunun sallanışını izledim. "Hayır."

Tutuşunu sıkılaştırdı, kolları bana sarıldı ve göğsüm şişti. Yılların yalnızlığı üzerime çökmüştü ve onun kokusu ve sıcaklığı bu yalnızlığın yerini almıştı. Sonsuza dek ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu biliyordum.

Onu fayans zeminden kaldırdım, elleri boynuma dolandı ve dudakları boynumda gezindi.

"Şeytanım," diye mırıldandı, ağzı tenimde geziniyordu. "Seni hatırlıyorum." Tenimi yaladı, her santimini öptü. Ve ben buna bayıldım.

Onu yatak odamıza taşıdım. Evet, lanet yatak odamıza. Her şey bizimdi, ama o *benimdi*.

"Raphael." Yumuşak, boğuk sesi ruhumun lekelenmiş her parçasına sızdı. Ben onun şeytanıysam, o da benim meleğimdi. Vücudunun her santimi beni çağırıyordu. Her zaman öyleydi.

Berrak mavi gözleri kendi şehvetimi ve ihtiyacımı yansıtıyordu, duyularım onun tatlı uyarılması tarafından tüketildi.

Onu yatağımıza yatırdığım anda yumruklarımı saçlarına gömdüm ve ağzımı onunkine bastırdım. Sailor yumuşak olabilirdi ama benimle aynı şiddetli ihtiyaçla öpüşüyordu. Bana olan tutumu sıkılaştı, beni daha yakına çekti ve vücudunu benimkine bastırdı.

Ağzının derinliklerine doğru inledim.

"Mi reina, bana bunu istediğini söyle," diye talepte bulundum.

"Evet," diye fısıldadı, hevesle pijama pantolonumu aşağı çekti. Tanrıya şükür boxer giymiyordum. "Bana her şeyi ver."

Kıçını avuçladım ve o da ince bacaklarını belime doladı. Onun içinde olmak istiyordum. Hızlı bir hareketle saten babydoll'unu çekip

Gecelik ve kumaşın yırtılma sesi yatak odasını doldurdu. "Bu benim en sevdiğim geceliğim," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Sana daha fazlasını alacağım," diye söz verdim ve yere attım. Külotu da onu takip etti ve sert bir hamleyle onu içine soktum.

İkimiz de aynı anda inledik ve sıcaklığı beni sardığında neredeyse aklımı kaybediyordum, iç kısımları etrafımda sıkıştı, beni vücudunun daha derinlerine çekti. Sonra itmeye başladım, içeri ve dışarı. Derin ve hızlı.

"Raphael!" diye inledi. "Aman Tanrım. Evet, evet. Evet, evet. Evet."

"İşte böyle, adımı haykır," diye emrettim sertçe, dudaklarını ararken. Ağzını araladı, dilimin itişini memnuniyetle karşıladı. Ona karşı duyduğum bu çılgınlık ve açlık, aldığım her tatla daha da artıyordu. Bunu hafifletmek mümkün değildi. Sanki onu aradığım, beklediğim onca yıl, kaybettiğim zamanı telafi etmek zorunda olan açgözlü bir orospu çocuğuna dönüşmüştüm.

Hızımı kesemiyor, ona sert ve hızlı bir şekilde sokuyordum. İç kasları sikimin etrafında sıkıştı, onu boğdu ve beni lanet bir sarmala gönderdi.

"Benim için gel, Reina," diye kükredim, dişlerimiz çarpışıyordu. Gerildi, başı yastıklara doğru düştü ve başımı boynunun kıvrımına gömdüm, sikimin etrafında sarsılırken dişlerimle onu işaretledim. At Aynı anda benim orgazmım da kontrolden çıktı ve beni ikimizden başka kimsenin var olmadığı bir unutuşa sürükledi.

İkimiz de tükenmişken ve sikim hala onun içinde gömülüyken, içime bir huzur yerleşti.

Onu asla bırakmayacağım.

Bölüm Kırk Dört

SAILOR

T Beni kurtaran şeytan.

Onu haftalardır geri almışım ama haberim bile yok. Nasıl? Unutabilir miydim? Beni kurtardı, tıpkı Anya'nın yaptığı gibi.

O geceyi ya da o haftayı neredeyse hiç hatırlamıyorum. Anya'nın Lombardo Santos tarafından tecavüze uğraması dışında. Sanki bütün gece gözümün önüne geldi ve zihnim isyan etti.

O gece kulübe gittiğimi unutmamın hiçbir anlamı yoktu. Neredeyse tecavüze uğruyordum ve Raphael beni kurtardı. Yine de o geceden net olarak hatırladığım tek şey yaşlı Santos'un kız kardeşimin son parçasını almasıydı. Gözlerindeki o ölü bakış.

Belki de bu benim başa çıkma mekanizmamdı. Hiçbir fikrim yoktu ama Raphael'i unutmamalıyım. Ya da o gece beni kurtardığı gerçeğini. Kardeşim için daha büyük bir tehdit gelmeden önce. Aurora o günden sonra beni bir terapistle gitmeye ikna etmeye çalıştı. Ben reddettim. Bırakın bu konuda konuşmayı, düşünmekte bile zorlanıyordum. Unutmak *istiyordum*.

Kocamın yatışından sonra, onun yatağında uyudum. Her gece. Bazen yüzüm göğsünde. Bazen vücudu benimkine sarılmış, kolları beni kendine doğru çekmiş. Ve her zaman kalbi benimkiyle senkronize atıyordu.

Sekiz yıl önce şeytanla dans ettim. Sonra kaçtım, ama o beni kurtardı. Kızlarla ayrıldıktan sonra olaylar daha da kötüye gitti ve şeytanımın aslında bir kurtarıcı olduğunu fark ettim. Onunla kalmalıyım.

Bu sefer ben yapardım.

Tıpkı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi, bu adamla ilgili bir şey göğsümün derinliklerine dokundu. Sıcak ve kırılıyordu. Çalınmış hassas anların ve bazı sert anların olduğu günler.

Vücudumun her santimindeki ağzı cennet gibiydi. Vücudunun üzerimde olması en tatlı işkenceydi. Teninin tenime değmesi beni sonsuza dek onun olarak damgaladı.

Günler bulanıktı. Geceler açık bir vahiy gibiydi.

Güneş, büyük Fransız kapılarının ardından parlıyordu. Tenime vuran sıcak ısıltı uykumda gülümsememe ve kocama uzanmama neden oldu.

İçimi hoşnutluk kapladı. Evet, hala çözülmesi gereken şeyler vardı ama doğru yönde ilerliyorduk. Oraya varacağımızdan hiç şüphem yoktu. Yollarımız bir daha ayrılmak için kesişmemiştir.

Elinin vücudumda dolaştığını hissettim, yumuşak tenime değen sert avuç içleri, özlemine duymaya başladığım farklı bir rahatlık haline gelmişti. Başparmağı alt dudağıma sürtündü. Ağzımı ayırdım, sonra parmağını yaladım ve emdim.

"Reina'm," diye homurdandı, iri vücudu benimkini kaplıyordu. Sesinin törpüsü tenimi okşadı, ağzı boynumda gezindi ve sonra beni öptü. Vücudunun karşısında eridim, ellerimi kaslarının üzerinde gezdirdim.

"Şeytanım," diye mırıldandım ağzına karşı. Kalp atışlarım mutluluk içinde mırıldandı. Onunkiyle aynı ritimde olsaydı, şu anda mutlu bir kadın olarak ölebilirdim.

Cep telefonunun zil sesi havayı parçaladı.

"Aldırma," diye önerdim. Boğazımı öptü ve ben de başımı eğdim. Çınlama kesilirken ağzını boğazımda gezdirdi. Sonra ağzı tekrar benimkini aldı. Sert. Islak. Sahiplenici.

Sonra cep telefonu tekrar çaldı ve alnı benimkinin üzerine geldi. İçimi çektim. "Sanırım açsan iyi olur."

Üzerimden yuvarlandı ve telefonuna uzandı.

"İyi bir şey olsa iyi olur," diye bağırdı telefona.

Kötü olduğunu söyleyebilirim. Arama her ne hakkındaysa, yüz ifadesini karartmıştı. Hiçbir şey söylemedi, sadece anlayacak kadar iyi duymadığım acele İspanyolca kelimeleri dinledi.

Raphael karanlık bir ifadeyle ve dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek görüşmeyi sonlandırdı. *Gerçekten çok* sinirlenmişti.

"Ne oldu?" Ben sorguladım.

Bana doğru bakmadı, çenesi gerildi ve bakışları ufka kilitlendi.

"Gece kulübüm La Reina havaya uçuruldu."

Bölüm Kırk Beş

RAPHAEL

M Mesaj alındı, orospu çocuğu.

Santiago Tijuana'dan bir mesajdı. Benim için peşimden geldi. Kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyi almak. Ve şimdi Sailor'la gerçekten tanıştığına göre, onu daha da çok istiyordu. Elde edilemeyeni elde etmekten zevk alan bir tipti.

Orospu çocuğu.

En sevdiğim sopaya vurarak beni dışarı çekmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim." Sailor'ın eli pazumun üzerine geldi. "Kimse yaralandı mı?"

Dişlerimi sıktım. "Evet, iki erkek ve bir kadın."

Masum insanların benim yüzümden hayatlarını kaybettiklerini bilmek beni kahretti. Oraya daha iyi güvenlik koymalıydım. Daha iyi korumalar. Daha iyi bir şey.

"Bir şey yapabilir miyim?" diye teklif etti. "Evet, burada kal. Adada."

Ben giyinirken yanımda kaldı, sonra kendi elbisesini giydi.

Sonra beni helikopter pistine götürdü ve göğsümün ısındığını hissetmekten kendimi alamadım. Annemin her zaman kocasının çıkışını görmeye çalıştığını ve ona iyi günler dilediğini bilemezdi.

Yüzüne güler ve onu geri gönderirdi. Ta ki bir gün onu uğurlamayı bırakana kadar.

Durdum ve onu kendime doğru çevirdim, sonra yanaklarını avuçladım ve yüzümü onunkine yaklaştırdım.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diye mırıldanarak burnunu benimkine sürttü.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve onu sertçe öptüm. Tadı çok tatlıydı. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adama su vermek gibiydi.

"Güvende olacağım."

Diego ve Caine bize doğru yaklaşırken pilot helikopteri çalıştırmış, güçlü motoru kükreyerek çalışmaya başlamıştı bile. "Aileleriyle ilgilenildiğinden emin olmalıyım." Ve Tijuana pisliğini avlamalıyım.

Otuz dakikadan kısa bir süre içinde Miami'deydim. İndiğim gibi, kumarhanelerimden biri daha kül oldu. Evet, lanet sıcaklık üzerimdeydi.

"Tüm işletmelerimin kapatılmasını emredin," diye emrettim. "Yapabiliriz Daha fazla bombalama olacağını tahmin ediyorum ve benim yüzümden kadın ve erkeklerin ölmesini istemiyorum."

Tijuana bunu sineye çekeceğimi düşündüyse aptalın tekiydi. Santiago'nun uyuşturucu sevkiyatının yerini öğrenmek bir saatimi, iki telefon görüşmemi ve üç adamımı aldı. Ve bakın, bakın, bugün gerçekleşiyordu.

Böylece benim boş bir binam daha kül olurken, o orospu çocuğunun on milyon dolar değerindeki uyuşturucusu da kül oldu.

İntikam kötü bir şeydi ve sırf o Santiago sürtüğünün ağladığını görmek için yüz milyonu tekrar kaybetmeye razıyım. Bir adamın bu kadar çok ağladığını hiç görmemiştim.

Waaa. Waaa. Waaa. Orospu çocuğu.

Diego, Caine ve ben yan binanın tepesinden saçlarını çekerek ve gökyüzüne küfrederek izledik.

"Veriyorsun ama alamıyorsun, değil mi kaltak?" Kulemden onu izlerken mırıldandım.

O orospu çocuğunu alaşağı etmenin zamanı gelmişti. Belki kardeşi daha iyi bir lider olurdu.

Santos Karteli için işe yaradı, değil mi? Alaycı bir gülümsemeyle düşündüm.

Bölüm Kırk Altı

SAILOR

Tedirginlik varlığımın her hücresine yayıldı. Raphael ve adamları hızla ayrıldıklarından beri diken üstündeydim. Dolaştım odadan odaya, çaresizce dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Gabriel tamamen oyununa dalmıştı ve ben onun dikkatini dağıtmak istemiyordum. Yapmak istediğim son şey paniğimi ona yansıtmaktı.

Yapmam gereken yazı işleri üzerinde çalışmaya çalıştım ama yapamadım.

Bırakın bir paragrafı, bir cümleyi bile bitirecek kadar konsantre. Keşke Raphael bildiği her şeyi bana anlatsaydı. Keşke burada olsaydı. Bizimle birlikte. O buradayken hep daha güvende olduğumuzu hissederdim.

İçimden bir ses patlamaların arkasında Santiago Tijuana'nın olduğunu söylüyordu.

Ve eğer öyleyse, bu ailemi de işin içine sokar.

Sadece birkaç gün önce resepsiyonun yapıldığı balo salonuna girdim. Tertemizdi, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Bitişikteki odaya doğru devam ettim. Bir yemek odası, bu malikânedeki diğer odalar kadar görkemliydi.

Büyük Fransız kapısını açtığımda iki muhafızla karşılaştım. Beni kabul ettiler ve her adımda beni evden biraz daha uzaklaştıran patikada ilerlemeye devam ettim. Çok geçmeden kendimi sahilde buldum. Kendimi ince, beyaz kumların üzerine bıraktım ve gözlerimin uçsuz bucaksız ufukta dolaşmasına izin verdim.

Burada yaşamak kalıcı bir cennette sıkışıp kalmak gibiydi. Kalıcı bir tatil, ama yakında gerçek dünyaya uyanmak zorundaydım. Raphael beni sonsuza kadar burada tutamazdı. Burası çok sıkı korunuyordu.

Adanın her köşesine adamlar yerleştirilmişti. İnsanlar bu şekilde yaşamamalıydı.

Belki insanlar Raphael'i sever, ama beni değil. Gabrieli değil.

Kocamla bir plan hakkında konuşmak istedim. Normal bir hayat sürmenin bir yolunu bulmalıydık. Gabriel için. Gelecekteki çocuklarımız için.

Kalbim durdu. *Çocuklarımız.*

Hayatımda hiç çocuk sahibi olmayı düşünmemiştim. Ama şimdi, Raphael'le birlikte, bunu istiyordum. Onunla ve Gabriel'le her şeyi istedim. Ailemizi. *Mutlu bir aile.*

Bir yaprak hışırtısı dikkatimi ufuktan ve düşüncelerimden uzaklaştırdı. Beatrice.

Onun burada ne işi vardı? Onu orada, esintiyle dalgalanan beyaz bir elbisenin içinde buldum. Güzel, kusursuz esmer teni giydiği beyaz elbiseyle tezat oluşturuyordu ve gözlerim isteksizce kendi kıyafetime kaydı. Beyaz ve yeşil çizgili sıcak pembe bir elbise, benimki ise Soluk teni zar zor bronzlaşmış görünüyordu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Beatrice ve Raphael çarpıcı ve egzotik görünümlü bir çift olurdu. Önemli değil. O artık benimdi. Ben de onun.

Ayağa kalktım ve elbisemi düzelttikten sonra ona doğru yöneldim.

Raphael fikrini değiştirmedeği sürece burada olmamalıydı ve Raphael bana fikrini kolayca değiştirebilecek bir adam gibi gelmedi. Şeytan bir katır kadar inatçıydı.

Burada olmaması gerektiğini haykıran midemdeki ağır düğümü görmezden gelerek ona yaklaştım. Kıskançlığımı suçladım.

"Beatrice," diye selamladım onu, beş adım ötesinde durarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzündeki uğursuz ifade ilk uyarım olmalıydı. Belki de güzelliği gözümü kör etmişti. Ya da belki de kendimi ona karşı kıskançlık hissetmediğime ikna etmeye çalışıyordum. Sadece aşçısı olsa bile onca yıl onunla birlikte olmuştu.

"Senin için geldim," diye duyurdu. Evet, kulağa hiç de tuhaf gelmiyordu ve kesinlikle beklediğim türden bir karşılama değildi.

"Burada olmamalısın," dedim ona. "Raphael izinsiz girdiğini öğrenirse hiç mutlu olmaz." Kıpırdamadı. "Şimdi gitmen gerekiyor."

Gözleri vücudumu boydan boya dolaştı. "Senden çok daha iyisine sahip olabilirdi," diye acı acı tükürdü.

Omuzlarım sertleşti ve çenem yukarı kalktı. "Ama ben onun elindeyim," dedim soğuk bir şekilde. "Öyleyse neden gitmiyorsun ve kendi işine bakmıyorsun!"

"Raphael Belles ve Mobsters anlaşmasını biliyor, biliyor musun?"

"Ne?" İhtiyatla sordum. Belles ve Mobsters anlaşmasını hiç duymamıştım.

Gangsterler daha önce anlaşmıştı.

"Raphael'in sevgili yaşlı babasının Benito King'den aldığı," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir şekilde. Sözleri bir anlam ifade etmiyordu. Zihnim araştırmam sırasında karşılaştığım isimleri taradı. Benito King tanıdık geliyordu ama onu tam olarak çıkaramıyordum. Hep Güney Amerika karteline odaklanmıştım.

Kıs kıs güldü. "Benito King New York'lu bir suç patronuydu. Babanın sadece bir suçlunun yapabileceği bir iyiliğe ihtiyacı vardı. Ve bum. İşte böyle."

İçime bir uyarı ateşi düştü ve ciğerlerim sıkıştı. Birdenbire Karayip denizinin tüm temiz havası ciğerlerimi beslemek için yeterli oksijen değildi.

"İşte gidiyorsun ne?" Onu sorguladım. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Ona şüpheyile baktım. Belki de kadın uyuşturucu kullanıyordu.

Kıkırdadı, çılgınca bir kahkaha. Şeytani türden. Babamın yanında büyürken bunu çok duymuştum.

"Bir bok bilmediğini görebiliyorum." Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum. "Anlaşmanın ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Varlığımın her zerresi evet diye bağırmasına rağmen başımı salladım. Ama bunu ondan öğrenmek istemedim. Ondan başka kimseden. Unut gitsin. Raphael'den duymak istedim. Eğer bunu biliyorsa, bana söylemeliydi.

Tekrar güldü, tehditkâr bir gülüştü bu. "Raphael'in babası kız kardeşini içeri alacaktı. Tabii ona bir varis verdikten hemen sonra."

Gıcırdadı. Elimden kan damladı. *Gıcırtı.* Elimdeki diş izleri sesimi bastırıyordu. *Gıcırtı.*

"Onu içeri almak mı?" Boğuldum, kendi sesim bozuk çıkıyordu. Sanki bir havuzun sığ ucunda boğuluyordum.

"Evet, Santos'un genelevlerinden birinde fahişe olabilsin diye," diye böbürlendi. Acı çektirmekten zevk alıyordu. "Anya bunu kabul etti, biliyorsun," diye devam etti, sanki günlük bir konudan bahsediyormuşuz gibi. Beatrice'in

Güzel ağzı zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı ve son yumruğun geldiğini biliyordum. "Böylece baban *seni* yalnız bırakacaktı."

Anya benim için kendini feda etti!

Tanıdık acı göğsümde dalgalandı ve nefes almak için mücadele ettim. Boğazım yandı. Göğsüm alev aldı, eski kesikler açık bir yaradaki asit gibi yanıyordu. Ağrı o kadar kötüydü ki kanıyor olmam gerektiğinden emindim. Gözlerim göğsüme doğru indi. Hiçbir şey yoktu.

Dikkatimi tekrar Beatrice'e verdim, öfke ve acı damarlarımda kaynıyordu. Onun güzel yüzünü pençelemek, kanatmak ve canını yakmak istedim. Böylece o da benim hissettiğim acıyı bilecekti. Anya'nın hissettiği acıyı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Kendi kelimelerimde boğuldum. Kendi acımda.

"Santiago sikişirken bilgi paylaşmayı sever."

Gözleri başımın üzerinde titreşti ve bakışlarını takip ettim. Tanıdık zalim gözler bana odaklandı.

Bir adım geri çekildim, ellerim tanıdık bir korkuyla titriyordu. "İşte buradasın."

Daha ağzımı açıp çığlık atmaya fırsat bulamadan eliyle ağzımı, bezle de burnumu kapattı. Eter benzeri bir koku ciğerlerime sızdı. Kloroform olduğunu fark ettim.

Dünya karardı.

Bölüm Kırk Yedi

SAILOR

R *Ocking. Düşüyor.*

Sanki tüm yer altımda sallanıyormuş gibi hissettim. Benim Göz kapaklarım sarsılarak açıldı ve etrafımı saran karanlığı gördüm. Zerre kadar ışık yoktu. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Raphael odayı asla tamamen karanlıkta tutmazdı.

Sonra bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son görüntü yüzeye çıktı. Babam beni yakaladı. Kabusum gerçek oldu. Parmaklarım uzandığım yatağın yumuşak örtülerinin üzerinde geziniyordu.

Bir düğmeye rastladım ve bastım. Odada yumuşak bir ışık yandı ve etrafıma bakındım. Büyük, lüks yatak odası güzelce dekore edilmişti.

Swish. Swish.

Dehşetle nerede olduğumu fark ettim. Bir teknedeydim.

Yatakta doğrulduğumda kendimi sersemlemiş hissettim ama bu hissi görmezden geldim. Buradan çıkmam gerekiyordu. Ayaklarım pelüş halıya dokundu ve perdeleri çekilmiş küçük pencereye doğru iki adım attım.

Ay ışığı uzaktan yansıyor ve karanlık, hareketli yüzeyin üzerinde parılıyordu.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu iyi değildi. Gabrieli aldılar mı? Ben sahile gittiğimde hâlâ malikânedeydi ve muhafızlar evin etrafındaydı. Belki de babam eve hiç yaklaşmamıştır.

Evi terk etmekle aptallık etmişim. Öngörü ve tüm bu saçmalıklar.

Kalbim kaburgalarım sertçe çarpıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Korku boğazımı sıkı bir kemer gibi sarmıştı. Kendimi yine o küçük kız gibi hissettim,

savunmasız ve zayıf. Anya beni hep korudu. Bu adil değildi. Ona izin vermemeliydim. Benim için en büyük bedeli ödedi.

Bu borcu ödememin zamanı gelmişti. Gabriel'in güvenliğini sağlayarak.

Tekne çok yavaş ilerliyordu ve hâlâ Raphael'in adasına yakın olduğumuzu umuyordum.

Kabinin kapı koluna uzandım ve aşağı doğru ittim.

Açık.

Kapı açıktı. Bu iyiye işaretti. Değil mi? Yatak odasından çıkıyorum, Koridordan aşağı indim, sonra merdivenlerden yukarı çıktım ve teknenin önüne doğru ilerledim. Haklıydım, tekne yavaş hareket ediyordu.

Bir adım. Bir adım daha.

Odalardan birinde ışık titredi. Başımı o yöne çevirdim ve sonunda onu gördüm. Babamı.

Aynı zalim gözler. Aynı zalim gülümseme.

Daha yaşlıydı, saçları daha inceydi ve yüzündeki kırışıklıklar daha belirgindi.

Gözlükleri gözlerini saklıyordu ama zalimliğini değil. Muhtemelen hâkimiyetini göstermek için pahalı bir takım elbise giymişti. Benimkine çok benzeyen platin rengi saçları geriye doğru taranmıştı ve çerçevesi bir şekilde daha küçük görünüyordu.

Onu alt edebilirim. Mecbur kalırsam, ellerimi boğazına sarar ve onu boğarak öldürürüm.

"Sonunda uyandım," diye mırıldandı o çok nefret ettiğim sesiyle. "Neler oluyor burada?"

Güçlü görünme çabam başarısız oldu. Ağzım çok kuru, sesim çok zayıftı.

"Sana çok ilginç bir hikâye anlatacağım, küçük denizci," dedi babam.

"Sen, ben, annen ve Anya hakkında."

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu. Ağzımda kum varmış gibi hissettim.

"Anya'yı incittin," diye tükürdüm ona. Midem tiksintiyle kıvrıldı. "Senin hikâyelerine ihtiyacım yok. Beni iğrendiriyorsun."

Başını arkaya attı ve güldü. Uğursuz bir kahkaha. "Ama nasıl olsa alacaksın, ufaklık." Sertçe yutkundum, korku yüz ifademi doldurdu. "Her zaman kendi gölgenden korkmuşsundur."

Tanrım, ondan ne kadar nefret ediyordum. Akla hayale gelmeyecek türden bir suç işlemenize neden olan kör edici türden bir nefretti bu. Kendi babamı öldürebilirdim ve bunun için uykularım kaçmazdı. Ondaki bu kadar nefret ediyordum.

"Kendi kızına tecavüz ettin," diye tısladım, boğazımda eski tanıdık asit kabardı. İğrençti. "Tekrar tekrar. Onun çocukluğunu mahvettin. Çocukluğumuzu."

Zalim bakışları, sanki ayaklarının altındaki bir çöp parçasını değerlendiriymiş gibi, üzerimde tiksintiyle dolaştı.

"Sen iğrenç bir pisliksin," diye tükürdüm. "Kafadan hastayım ve en mutlu günüm senden ve annemden uzaklaştığım gündü."

Sahte bir sıkıntıyla iç çekti. "Anya asla benim kızım olmadı." Bu itiraf patlamış bir bomba gibiydi.

"Ne?" Kekeledim, şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

"Demek ki Anya benim çocuğum değilmiş," diye tükürdü. "Lanet Santos'la evlenmek seni aptal mı yaptı?"

Babamın gözleri üzerimde gezinirken ellerimi önüme koyup olabildiğince çok yerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben senin çocuğun muyum?" *Hayır de. Hayır de.*

Yüzümdeki hüznü ifadeyi görmüş olmalı ki sıkı bir gülümseme sundu.

"Sen benimsin." *Söndü.* Kısa ömürlü bir umuttu. "Benim olmasaydın seni bu işten sıyracağımı düşünmüyorsun değil mi?" Sesindeki zehir ve ima açıldı ve tenimin ölümcül bir şekilde solduğuna yemin edebilirdim.

"Babası kim?" diye sordum ama o sessiz kaldı. "Çocuğun olsun ya da olmasın, Anya'ya nasıl böyle zarar verebilirsin?"

"Çünkü babası bana ait olan bir şeye dokundu," diye tükürdü. "Annen o zamandan beri bunun bir hata olduğunu öğrendi. Yüksek sınıf yaşamına alışmıştı. Ama artık çok geçti. Hamile kaldı. Kendi çocuğum gibi büyütmek zorunda kaldığım o piçle."

"Onu sen büyütmedin," diye tısladım. "Ona işkence ettin. İkimizi de cehennem hayatı. Bizden vazgeçmeliydin. Onu isteyen bir aile bulmasına izin vermeliydiniz."

Kıkırdadı. "Ama bak ufaklık, o zamana kadar çoktan bir sözleşme imzalamıştım. Benito King'i kızı karşılığında bir adamı öldürmesi için tutmuştum. Belles ve Mobsters anlaşması bozulamazdı. Ve bunu Anya'dan daha iyi kim ödeyebilirdi ki?"

Nefret yüzümden geçti ve damarlarımda dolaştı. Babamdan uzakta geçirdiğim sekiz yıl yeterince uzun değildi. Ondan uzakta geçen sekiz yıl

korku içinde yaşadığım ilk on sekiz günü telafi etmedi. Anya ve benim için.

Sonra sözleri kafama dank etti. Sözleşme kızlarından biri içindi. Ama Anya onun kızı değildi. "Onları kandırdın," diye tükürdüm.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifade bana halinden memnun olduğunu söylüyordu. Öyle ki onu kalbinden bıçaklamak istedim. Tekrar ve tekrar. Raphael'in ilk kurbanını öldürdüğü zamanki gibi.

"Yaptım," diye böbürlendi. "Ve Anya'ya eğer kışını kaldırıp eski Santos'a gitmezse seni kasaba koyacağımı söyledim. Ne pahasına olursa olsun seni korumak istiyordu. Onun için her şey seninle ilgiliydi. Ona özel talimatlar verdim. Bunu görmeni istedim. Derine vurulan herhangi bir kırbaçtan daha çok işe yaradı."

Dehşet gözlerime doldu. Babam Şeytan'ın reenkarnasyonuydu. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

"O bir çocuktü. Masumdu."

Kıkırdadı. Kahrolası kıkırdadı, sanki bir insan hayatını yok etmek şakaymış gibi.

"O asla masum değildi. Günahla doğdu ve günahla öldü."

Gözlerimi kırptım. "Sen hastasın."

Bir el yüzüme geldi, tokat beni dizlerimin üstüne çökertti. Kulaklarım uğuldadı ve yanağım yandı. Yanağım acı içinde patladı. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve düşmelerini engellemek için tüm irademi kullandım. Kimsenin önünde ağlamayı reddediyordum.

Gözyaşlarımı kırptırdım ve başımı kaldırdım. Santiago Tijuana'yı ancak o zaman fark ettim.

Dudaklarımdan bir alay çıktı. "Bunu tek başına başaramayacağını bilmeliydim," dedim ama sesim duygusallıktan titriyordu. "Hispaniklere olan nefretine ne oldu *baba*?"

Bakışlarımız birbirine çarparak yanıyordu. Ondan nefret ettiğimi biliyordu. Artık bunu saklamakla uğraşmıyordum.

"Bir İspanyol'u becerdin," diye tükürdü babam. "Başka ne var?"

"Raphael benim kocam. Ve seni mahvedecek." Umutsuzca denedim Güçlü kal. "Oğlum nerede?"

Lütfen onu almayın. Eğer bir Tanrı varsa, bu adamların kirli pençelerini bu kadar masum birinin üzerine geçirmelerine izin vermezdi.

"Merak etme, onu da yakalayacağız," diye söze karıştı Santiago. Rahatlamış bir iç geçirdim. Bu, onun ellerinde olmadığı anlamına geliyordu.

Hayır, onu alamayacaksın. Anya'ya verdiğim sözü tutacağım. Raphael onu güvende tutacaktır.

"Raphael'in adasını nasıl buldun?" Zaman kazanmaya çalışarak sordum. Bu canavarlardan kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Beatrice konumu paylaşmaktan çok mutlu oldu," dedi babam kendinden memnun bir şekilde. "Santiago'ya koştu, onu becerdi ve seni resimden çıkarmak için yardım istedi."

"Tabii ki ondan kurtulmamız gerekiyordu," diye söze karıştı Santiago. "Tanık yok."

Onun için üzülecek gücü bile kendimde bulamıyordum çünkü bu duruma kendisi sebep olmuştu.

"Tamam, şimdi hikâye," diye mırıldandı babam, saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırmak için uzanırken. Yüzümü buruşturdum, dokunuşu tüylerimi diken diken etmişti. "Bir zamanlar annen bana sözlüydü."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar sıkıcı bir hikâye." Bu sefer sağ yanağım patladı.

"Sabır bir erdemdir," diye mırıldandı babam. *Sabrın canı cehenneme*, ama bu sözleri söylememem gerektiğini çok iyi biliyordum. "Her neyse, annen gidip sıradan bir adamla yattı ve kendini hamile bıraktı."

"Vay canına, bu acıtmış olmalı," diye tükürdüm. "Sıradan bir adam tarafından nakavt edildim."

Santiago Tijuana tehditkâr bir adım daha attı ama Peder elini kaldırarak ona sorun olmadığını işaret etti.

"Evet, Hispanik sıradan bir Joe. Yanlış hatırlamıyorsam adı Miguel'di. Gelecekteki evimizi yenileyen bir inşaat işçisi." Ve sonunda Hispaniklere olan nefretini açıkladı. Çok da umurumda değildi. Babamın öldüğünü görmek istiyordum.

Sonra kelimeleri süzüldü. "Öyleydi" dedi. "Miguel onun adıydı da ne demek? Artık buralarda değil mi?"

Ürkütücü bir şekilde kıkırdadı. "Evet, o benim ilk cinayetimdi. Benito King'i tutmamın sebebi oydu. Ondan kurtulmak için. Adamın hiç vicdanı yoktu. Miguel Miami'de saklanmak için kaçtığından, Benito yaşlı adamla anlaştı.

Santos onu avlayacak ve öldürtecek." Sertçe yutkundum. Raphael'in babası Anya'nın babasını öldürmüştü. Raphael'in babası Anya'ya tecavüz etti.

Nerede bitmişti? "Anya'nın onun altına girmesinde bir ironi vardı, değil mi?"

Her saniye midemde mide bulandırıcı bir his büyüyordu.

Yüzündeki sırıtış bana cevabı verdi. "Şiirsel, değil mi? Baba ve kızı aynı adam tarafından yok edildi. Beni. Yaşlı Santos sadece benim aracımdı. Ve en iyi kısmı da ödemenin Anya olmasıydı. Benim çocuğum bile değil."

"Seni hasta orospu çocuğu," diye tısladım, öne doğru bir adım attım, onu yakalayıp yere sermeye hazırdım. Babamın yüz ifadesi vahşileşti ve bir yerden bir bıçak çıkardı, sonra bıçağını salladı.

Tek bir kesik. Elimi bastırdım, ılık sıvı parmaklarımı boyadı. *Kan*. Kanın rengi kırmızıydı. Tıpkı bu adama olan nefretim gibi.

"Öfke, Denizci," diye alay etti babam. "Sana öfkeni kontrol etmenin her şey demek olduğunu öğretmedim mi? Ona bir ders ver Santiago," diye talimat verdi, gözleri yanıma kayarak. Yanağıma bir darbe daha indirdi ve dilimi o kadar sert ısırdım ki kanın metalik tadını alabildim.

"Bana bir bok öğretmedin," diye mırıldandım, yanağıma tuttum ve gözyaşlarımı kırıştırdım. Onun önünde ağlarsam lanetlenirdim. "Tabii 'ne olunmaması gerektiğini' de öğretilerinin bir parçası olarak saymak istemiyorsan. Tecavüzcü. Tacizci. Çocuk avcısı."

Dilini şaklatarak kıkırdadı. "En iyi kısmını bilmek ister misin?" diye sordu, suçlamalarımı görmezden gelerek.

"Pek sayılmaz."

"Yine de sana söyleyeceğim," diye memnuniyetle söylendi. Babam gözlüklerini çıkardı, sonra sanki bugünün haberlerini tartışıyormuşuz gibi gözlüklerini temizledi. Günahlarını değil. "Kocan ziyarete geldiğinde, eski Santos'la yerine getiremediğim sözleşmeyi gündeme getirdi." Kalbim buz kesti ve bir sonraki sözlerinin beni kıracağını biliyordum. Kendinden memnun vahşi ifadesinden bunu anlayabiliyordum. "Seni ona vererek bu görevi yerine getirmemi istedi. Anya'nın benim olmadığını biliyordu ve ben de Santos ailesini kandırarak anlaşmayı bozdum. I

Sanırım elma ağaçtan düşmüyor. Kocanız tıpkı babası gibi. Raphael Santos seni satın almak istedi."

Bum-bum. Bum-bum. İşte kalbim gitti.

Bölüm Kırk Sekiz

RAPHAEL

"Sahip olduğun her şeyi bitir."
Caine aramayı sonlandırdı, ağzı acımasız bir çizgi halinde gerilmişti.

Karımı görmeyeli tam iki gün olmuştu ve sanki iki yıl olmuş gibi hissediyordum. Eve dönmek için can atıyordum. Ona ve Gabriel'e. Oysa tek yaptığım burada, Miami'de kendi kuyruğumu kovalamaktı.

Ama ölen çalışanlarımın ailelerini ziyaret etmem önemliydi. En azından onlara bu kadarını borçluydum. Ölen çalışanlarımın son ailesine yaptığım ziyareti bitirmek üzereydim. Ama Caine'in gözleri benimkilerle buluştuğu an, anında alarma geçtim.

Hareketsiz kalmak ve teselli vermeye devam etmek için annemin tüm terbiyesine ihtiyacım vardı. Sonra Kolombiyalı ailenin en küçük erkek kardeşini aradım. Çocuk on beş yaşındaydı. "Raul?"

Bir adım öne çıktı. "Evet, Sinyor."

"Annemi içeri götür," diye emrettim ona. "Cenaze evine tüm masrafları bana göndermelerini söyle. Ailen için aylık bir vakıf kuracağım."

Omurgası sertleşti ve genç adam tam boyuna doğru doğruldu. "Sadaka istemiyoruz."

"Bu sadaka değil," dedim ona. "Bu bir borç."

Başını iki yana salladı. "Bir iş bulacağım ve-"

"Okulu bitireceksin," diye kestim sözünü, annesinin yüzündeki paramparça ifadeyi görünce. Bugün bir oğlunu kaybetmişti, bir başkasını kaybetmekten korkmasına gerek yoktu. "O zaman üniversiteye gideceksin. Ne sen ne de annen parasız kalacak. Bundan emin olacağım." İtiraz etmek için ağzını açtığı anda devam ettim,

"Üniversiteyi bitirdikten sonra, hâlâ çalışmak istiyorsan, gel ve beni bul. Anlaşıldı mı?"

Anne ve oğlunun küçük sıra eve girişini izledim, sonra Caine'e doğru yürüdüm.

"Ne oldu?" Soğuk bir dehşet üzerime çökerken, "Ne oldu?" diye sordum.

Onları buraya getirebilirdim ama buradaki tehdit adadakinden daha büyüktü.

"Denizci gitti." Basit kelimeler. Dalgalı bir etki. "Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Gabriel?" Tısladım. Beni terk mi etti?

"O..." diye devam etti, bana bakıyordu. "Hâlâ evde."

Gabriel hâlâ evdeyse, bu Sailor'ı birinin kaçırdığı anlamına geliyordu. Onu asla geride bırakmazdı. Bunun için hayatımı ortaya koyardım. Ama öte yandan, bu ifadenin anlamı beni çok etkiledi.

"Biri onu kaçırdı," diye tısladım. "Onu asla geride bırakmazdı."

Başını salladı.

"Onu en son ne zaman gören oldu?" Öfkem göğsümü tırmalıyordu. Kanım kaynadı. Ama soğukkanlılığımı korumak zorundaydım. Karımı bulmak zorundaydım. "Üç saat önce. Sahile gitti ve bir daha geri dönmedi."

"Hain kim?" Bana ihanet etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen pisliği bulana kadar tüm lanet olası adamlarımı temizlerdim.

"Beatrice."

Hay sikeyim! İnsanlara hayatta ikinci bir şans vermek buraya kadarmış. O kaltak saklansa iyi olur çünkü onu elime geçirdiğimde ölü bir kaltak olacak.

Caine yüz ifademi okumuş olmalı ki, "Cesedini sahilde buldular," diye ekledi.

O kaltağın üzerinde duramazdım. Kendi tarafını seçti. Sailor'ın incindiği düşüncesi içimi öfkeyle doldurdu. Bana kim ihanet etti? Sailor'ın babasına mı? Tijuana'ya mı? Kime?

"Onu tekneyle götürmüş olmalılar. Diego'ya söyle, her açıdan izlesin."

"Zaten üzerinde."

Cehennem.

Ona hükmettim. Hatta geliştim. Ama bu çok daha kötüydü.
Reina'm gitmişti.

Konağımın ortasında nefes alamadan duruyordum. Hareket edemiyordum. Ona ihtiyaım vardı. Uzun zamandır hiçbir şeye ihtiyaım olmamıştı ama ona ihtiyaım vardı.

Az önce aldığım mesaj açıktı. Santiago
Tijuana ve babası onu yakalamıştı.

Hızlı bir hareketle telefonu odanın diğer ucuna fırlattım ve vitrinin cam kapısına çarparak paramparça oldu. Cam parçaları mermer zeminde uuştu.

Tüm duyularım korku tarafından
bastırılmıştı. *Onun* için korkuyordum. *Onu*
kaybetme korkusu.

"O pinche cabrnes'ların her birini ldreeğim." Lanet olası pislikler.
Çaresiz. Korkmuş.

Bu duyguyu çok uzun zamandır hissetmemiştim, tadı hatırladığımdan farklıydı. Eskiden annemin iyiliğiyle bağlantılıydı. Yine de bu seferki çok daha kötü hissettirdi. Vücudumdaki tüm kaslar düğümlenmişti.

"Lo siento, Reina."

Bu lanet eyaleti yerle bir ederdim. Öyle ya da böyle, onu bulacaktım.

Bölüm Kırk Dokuz

SAILOR

I Burada öleceğimden emindim. Beni yutacak karanlıktan başka bir şey yoktu.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Tüm vücudum ağrıyordu. Havada çürük, tuz, metal ve sidik kokusu birbirine karışmıştı. Yatakta doğruldum ve kollarımı etrafıma sararak duvara yaslandım. Hava soğuk ve karanlıktı.

Kan donduran çığlıklar havada dolaşıyordu. Çirkin sesler omurgamdan aşağı korku saldı.

Squeak. Gıcırtı. Çığlık.

Çığlıklarım. Kollarım beni sıkıca sardı ve ileri geri sallanmaya başladım. İleri geri. Durmaları için çığlık atma dürtüsüyle savaştım.

Onun yerine elimi ağzıma götürdüm ve etimi ısırdım. Sertçe. Sıcak bir sıvı tenimden aşağı süzüldü, metalik kokusu tanıdıktı.

Kabuslar işte böyle bir şeydi. Hayatımın başladığı gibi bitecek olması ne kadar da ironikti.

Santiago henüz bana tecavüz etmemişti. Ama geliyordu. Geçen her saniyede bunu hissedebiliyordum.

Başka bir çığlık. Farklı bir kız. Farklı bir dehşet.

Bakışlarım çelik kapıya kaydı ve kapalı kalması için sessiz bir dua ettim. Gerçi bu sadece uzun, işkenceli saatleri uzattı. Belki de günler olmuştu; bilemiyordum.

Raphael'i düşünmemeye çalıştım çünkü canım yanıyordu. O kadar çok acıyordu ki göğsümün yırtıldığını sandım. Babasının Anya'yı kırmaya çalıştığını biliyordu ve *hiçbir şey* söylemedi. Sözleşmeyi biliyordu. Biliyordu.

Anya babamın değildi. Beni bir sözleşmeye dönüştürmeye çalıştı.

Yine de *hiçbir şey* söylemedi.

Öfkemi haykırmak istedim. İhaneti. Bunun yerine, içimde kaynayan her şeyi tuttum.

Boğazım yandı. Gözlerim acıdı. Kulaklarım uğuldadı.

Kapı gıcırdadı ve gözlerim kapıya doğru kayarken panik göğsümde yükseldi.

"Senin için geldim küçüğüm. Buz prensesim."

Hareket edemiyordum. Karanlık odanın ve çürümenin kötü kokusu midemde hiçbir şey kalmamasına rağmen öğürmek istememe neden oluyordu. Bu bir kâbustu. Bir sonraki kırbacın ne zaman geleceğini bilememe korkusuyla nefes almayı öğrenmiştim.

Santiago Tijuana benimle alay ederek büyüdü.

Bu, Anya'nın hayatı boyunca katlanacağı dehşetin tadıydı. Dakikalar saatlere dönüştü. Saatler günlere ve gecelere dönüştü.

Omuzlarım acıdan çılgılık attı, başım çarptı ve görüşüm bulanıklaştı.

Burada ölebilirim. Sessiz gözyaşları yüzümdeki tere karıştı.

Yorgunluk ciğerlerimde ve kemiklerimde ağırlaşmıştı ama yine de kendi aptallığıma lanet okuyacak gücü buldum. Anya hayatım için yaptığı fedakârlığı değersiz kıldı çünkü sonunda savaşamayacak kadar güçsüzdüm.

Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mahzende. Karayipler'de bir yerde diye düşündüm.

Tik. Tock.

Zaman duygumu kaybettim. Bodrum karanlıktı, hiç ışık yoktu. Pencere yoktu. Karanlık korkumun yerini çaresizlik almıştı. Her geçen saat daha da zayıflıyor ve çaresizleşiyordum.

Ölmek hoş bir erteleme olurdu.

Ama savaşmaya devam ettim. Nefes almaya devam ettim, zihnim pes etme fikrinden iğreniyordu.

Bir kırbaç darbesi daha bekleyerek dudağımı ısırdım. Ama gelmedi. Ama vücudum gevşemeyi reddetti. Zihnim acının geleceğini biliyordu. Belki de uyuşma noktasına ulaşmıştım ve artık hiçbir şey acımayacaktı. Yirmiden sonra saymayı bıraktım.

Çatlak.

Kırbaç sırtımı keserken haykırdım. Saçlarımı çekerek başımı geriye doğru itti. Nefesi midemi bulandırıyordu. Nefes almakta zorlandım ve umutsuzca ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Nefes almak için alana ihtiyacım vardı.

Santiago'nun ağzı benimkini ezdi. Boğazımda safra yükseldi. Dokunuşundan nefret ediyordum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Onu ısırardım. Sertçe.

Bir çığlık attı ve sanki onu yakmışım gibi benden uzaklaştı. Başım öne düştü ve ardından sert bir yumruk geldi. Kafatasımda acı patladı. Görüşümde siyah noktalar yüzüyordu. Onları göz kırparak uzaklaştırdım.

"Belki oğlunu alırsın," diye alay etti. "O zaman ne kadar hızlı kırılacaksın?"

Göğsümdeki panik beni boğdu. Ciğerlerimdeki oksijen eksikliği başımı döndürdü. Ya da belki de kan akışının yetersizliğindendi.

Uzaktan gelen çığlıklar. Zavallı bir ruh, başıma geleceğinden emin olduğum bir şeye katlanıyordu.

"Yakında sıra sana gelecek," diye söz verdi Santiago, düşüncelerimi doğrulayarak.

Başım zonkluyordu. Görüşüm bulanıklaştı. Korku göğsümde patladı ama umut hâlâ vardı. Raphael Gabriel'i koruyacaktı. Belki de korumamıştır. Beni önemsiyordu ama Gabriel'i önemsiyordu. Onu asla ele geçiremeyeceklerdi. Anya'nın mirası onun aracılığıyla yaşayacaktı.

"O şerefsiz Santos önce seni hakladı." Santiago'nun sesindeki acılık açıktı. "Sen benim karşılığımın ve Santos pisliği için bacaklarını açtın."

Çatlak.

Bir kırbaç daha derimi kesti. "O seni becermiş olabilir ama ben seni kıracağım."

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıktı ama hemen yuttum. Anya babama ağlama zevkini hiç tattırmamıştı. Ben de bu pisliğe bu zevki tattırmazdım.

İşte o zaman hissettim. Etli, iğrenç elleri kalçalarımın arasındaydı ve onları birbirinden ayırıyordu. Leğen kemiği bana sürtünüyordu.

Başımı salladım. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Ağzımı oynattım ama ses çıkmadı. *Lütfen, hayır.*

Parmakları yaklaştı. Boğazımdaki safra yükseldi, iğrenç bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlandı ve tüylerim diken diken oldu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bir santim daha ve girişime sürdü. Sarsılarak uzaklaştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Onun kirli, iğrenç parmaklarından kaçacak yer yoktu. Beni kurtaracak bir Anya yoktu.

Bacaklarımı daha da ayırmaya zorladı ve ben de ona karşı koydum. Sertçe. Yeterince sert değil.

Diğer eli saçlarımı tuttu ve geriye doğru savurarak kafa derimde acı patlamasına neden oldu.

"Dur," diye inledim.

Reddetti ve parmaklarını içime soktu. Dudaklarımdan bir çığlık koptu ve bir kez başladığımda duramadım. Ciğerlerim yanana, boğazım düğümlenene kadar çığlık attım ve bu sırada gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı.

Parmaklarını içeri soktu, acı içimde kabardı, beni tüketti. Bayat nefesini boynumda ve sert uzunluğunu sırtıma bastırırken hissedebiliyordum. Yüksek sesle nefes alıp veriyor, sikini bana sürüyor, homurdanıyordu.

Ben hareketsiz kaldım ve o kazandığını sandı. Bu muzaffer kıkırdamayı duydum ama bedenim hareketsiz kaldı. Ta ki tam olarak olmasını istediğim yere gelene kadar. Başı arkamda, ağzı kulağımın dibinde.

Başımı geriye doğru salladım, kafataslarımız birbirine çarptı. Görüşümde yıldızlar uçtu ve o küfrederek yumruğuyla başımı duvara vurdu. Ilık bir sıvı hissettim. Onun mu benim mi, bilmiyordum. Görmek için çabaladım. Görüşümde noktalar yüzüyor, karanlık dans ediyor, beni unutmaya teşvik ediyordu.

Sonra eli boğazıma dolandı. "Babanın seni istememesine şaşmamalı. Siktiğimin orospusu."

"Babam umurumda bile değil," diye soluk soluğa bağırdım, çaresizlikle bilincime tutunuyordum. Boynumdaki tutuşu daha da sıkılaştı.

Ölüyordum. Boğuluyordum. Unutulmak için dua ettim. Rahatlamak için. Bu acıya son vermek için. Ama o odadayken değil.

Anya yıllarca işkenceye katlandı. Benim için sadece birkaç gün geçmişti belki ama ben yenik düşmeye hazırdım.

Dövüşün! Anya'nın sesini duyabiliyordum. *Lanet olası dövüş!*

Tutuşu gevşedi ve hava ciğerlerime geri doldu. Ve daha fazla gözyaşı da öyle. İznim olmadan yanağımdan aşağı yuvarlandılar ve sızı da peşlerinden geldi. Yüzümün kesikler ve morluklarla kaplı olduğunu bilmek için aynaya ihtiyacım yoktu.

"Bir fahişe," diye tükürdü Santiago tiksintiyle.

İki adım öne çıktı, sonra çenemi kavradı, başımı sola doğru çekerken çenemi çok sıkı sıktı.

"Seninle işim bittiğinde, adımı haykırıyor olacaksın." Ve tek yapabildiğim beklemektir.

Bölüm Elli

RAPHAEL

F bizim günlerimiz.

Onsuz geçen dört lanet gün ve ben kendimi kaybetmeye hazırdım.

Lanet olası aklım. Uyuyamıyordum, dinlenemiyordum. Öfkem kısa ve ölümcüldü. Akıl sağlığını koruyabildiğim tek zaman Gabriel'in yanımda olduğu zamanlardı.

Ve bunu karım için yaptım. Sadece onun için.

Adamlarımı Küba'ya götürürken yıldızsız gökyüzü bana siper oldu.

Alexei, Nico ve Sasha da geldiler. Kız kardeşim Bella, Vasili ve Aurora Gabriel'i güvende tutmak için benim adada kaldılar.

Kaçırıldığından beri geçen her dakika acı vericiydi. Sailor'ın babası ve Santiago'nun Sailor'ı götürmek için kullandıkları tekneyi aradım. Elime geçen her tekneyi aradım. Sailor'ın babasının teknesi yoktu. Santiago denen herifin de yoktu. Ben de tekne satış kayıtlarını ve son tekne kiralamalarını elde ettim.

Ve sonunda bunu yapan bir taksici buldum. Bok herifin artık satacak teknesi kalmamıştı.

Nico'ya da şükürler olsun. Sadece onun durmak bilmeyen araştırması sayesinde teknenin izlediği yolu takip edebildik. Tekneyi varış noktasına kadar takip edebilmek için Küba da dahil olmak üzere birçok hükümet uydusunu hacklemek zorunda kaldı.

Kılık değiştirmemiz için balıkçı tekneleri kiraladık. Diyelim ki bu balıkçılar önümüzdeki beş yıl boyunca yerleşik olacaklardı. Ama bir kılık değiştirmeye ihtiyacımız vardı ve içeri girmenin en iyi yolu onlardı. Tek mühimmatımız taşıyabildiklerimizdi.

Kıyı şeridinden yaklaşık bir mil uzaktaydık.

Geliyorum, Reina. Dayan biraz.

Balıkçılar halatları kıyı şeridine bağladıkları anda tekneden atladım ve adamlarım da beni hızla takip etti. Uykusuzluktan başım dönüyordu. Ama şimdi duramazdım. Karıma ulaşmam gerekiyordu.

Onu geri aldıktan sonra uyuyacaktım. O kollarımdayken.

Gözlerim adamlarımın üzerinde gezindi. Diego ve Caine her zamanki gibi yanımdaydı. "Harekete geçme zamanı. Planı hatırlayın. A Takımı muhafızları halledecek.

B takımı arama ve kurtarmadan sorumludur. Herhangi bir kurban."

Hepsine bir bakış attım. "Karımı eve getireceğiz."

Aklıma şüphe girmesine izin veremezdim. Bu beni paramparça ederdi. Bir arada tutmak zorundaydım.

Onun için. Gabriel için.

Alexei'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Tahmin etmem gerekirse, onu bir bodrumda tuttuklarını söyleyebilirim."

İyi bir varsayımıydı. Alexei'nin bodrumları sevmediğine dair söylentiler duymuştum.

"Sasha ile bodrumları kontrol edeceğim," diyerek ona bir çıkış yolu önerdim. "Ben de geleceğim," dedi soğuk bir sesle. Bunu yapacak zaman yoktu.

Atık.

Başımızı salladık ve yola koyulduk.

Silahımı pantolonumun kemerine sokarak küçük kaleye giden patikaya doğru ilerledim. Eski rejimden kalma eski bir askeri yerleşke. Bilin bakalım kim satın almış? Siktiğimin Santiago Tijuana'sı. Gidiyordum.

Nico'ya Sailor'ın bulunmasındaki yardımları için ömür boyu iyilik borçluyum, memnuniyetle ödeyeceğim iyilikler. Tekrar ve tekrar.

Ama önce, bu bok çukurundan ayrılmadan önce burayı tamamen yerle bir etmeye niyetliydim.

Kırık taş duvarların arasından geçerek bir avluya ulaştık.

Ve işte o zaman kıyamet koptu. Patlama adayı sarstı ve sanki altımızdaki zemin parçalanıyormuş gibi hissettirdi. Bina duvarları sarsıldı ve her yönden çığlıklar geldi.

"İçeride kadınlar var," diye tısladı Sasha.

Binaya doğru koştum, adamlarım da arkamdaydı.

Sonra bir patlama daha oldu ve büyük taş parçaları havaya saçıldı. Adamlar bize her açıdan ateş ediyordu. Hızımızı hiç kesmedik, ilerlerken onlara ateş ederek karşılık verdik.

Zaman çok önemliydi.

Sasha ve Alexei beni korurken hareket halindeyken silahımı yeniden doldurdum ve piçlere ateş ettim.

"Bu adamlar üzerimize kurşun yağdırıyor," diye tükürdü Sasha. "Bu şekilde asla içeri giremeyiz."

Her biri ayrı bir binaya açılan dört kapı vardı. "Hangi bina?"

Nico bağırdı.

"Ayrıldık." Gruptaki adamlara baktım. "İkişer kişi. Eğer esir bulursanız, onları teknelere geri götürün. Karımı bulduğunuz anda telsizle bana haber verin ve buradan siktir olup gidelim."

Alexei, "Sasha ve ben de sizinle geliyoruz," diye gönüllü oldu.

"Tamam." Caine ve Nico'ya döndüm. "Siz ikiniz diğerlerine liderlik edebilir misiniz?" Soru yok. Gecikme yok. Hepimiz farklı yönlere koştuk.

Sol taraftaki en uzak kapıdan içeri girdim. İçeri girdiğim anda binanın düşündüğümünden daha kötü durumda olduğunu gördüm. İki kat vardı ama basamakların yarısı eksikti ve patlamanın onları yok ettiğini sanmıyordum.

Alexei ile bakıştık. "Bodrum o," diye mırıldandım.

Bizi mahzenin derinliklerine götüren karanlık koridorda ilerlemeye devam ettik. Rutubetliydi, havayı kan, idrar ve küf kokusu dolduruyordu. Kaba,

Taş duvarlar koridoru olduğundan daha küçük gösteriyordu. Ya da belki de büyük çerçevelerimiz buraya ait değildi, ikimiz de belirli bölümlere sığmak için başımızı eğmek zorunda kalıyorduk.

Koridorun sonuna geldiğimizde, eski gladyatör günlerinden kalma bir kafesi andıran tek bir demir kapı gördük.

Yaklaştığımız her adımda inilti her adımda yükseliyordu. Üçümüz bir bakış attık, silahlarımız ellerimizde hazırды.

Bir adım. Bir adım daha. Ve bir adım daha.

İşte o zaman onları gördüm. Karanlıkta saklanmışlardı. Beş kadından oluşan bir grup, odanın en karanlık köşesinde saklanıyordu. Koku dayanılmazdı.

"Siktir," diye tısladım. Bu çok kötüydü.

"Sırtınızı kapıya dönün," dedim onlara. Hiçbiri kıpırdamayınca İspanyolca tekrarladım. Kısa bir ortak bakıştan sonra itaat ettiler.

Sasha küçük patlayıcıyı kapıya yerleştirdi. Üçümüz uzaklaştık ve siper aldık. *Bum.*

Kapının kilidini kıracak kadar güçlüydü. Koşarak içeri girdik. Her yüze baktım, kalbimi çalan mavi gözleri aradım. Burada değildi.

"O burada değil." Sasha düşüncelerimi yansıttı.

"Kadınları buradan götürün."

"Raphael, burası çıkmaz sokak. Burada kalamazsın. Kendini öldürteceksin," diye ikna etmeye çalıştı Sasha. Ama onsuz gitmek bir seçenek değildi.

"Onsuz gitmiyorum," diye homurdandım. "Ben binanın güney ucunu kontrol edeceğim. Siz ikiniz kadınları buradan çıkarın."

Alexei pek iyi görünmüyordu. Genelde kıpırdamayan soğuk Rus'un şakaklarında boncuk boncuk ter vardı. Başka bir uyarıya ihtiyacı yoktu, kadınları kapıya doğru itmeye başladı. Korkunç bir orospu çocuğuydu ve bu haliyle onları daha da korkutup korkutmadığından emin değildim.

Kolumdan çekiştirilince durdum, sonra bakışlarımı indirdim. Yaklaşık bir metre boyunda bir kadın önümde duruyordu, hırpalanmış yüzünden korku okunuyordu. Yirmi yaşından fazla olamazdı, tuhaf renkli gözleri bana bakıyordu.

Güney duvarını işaret etti ve ben de parmağını takip ettim ama ne demeye çalıştığını anlamadım. Gözlerim Sasha'ya kaydı, acaba Belki de benim göremediğim bir şeyi görmüştür. Sadece omuzlarını silkti.

"Beyaz saç," diye homurdandı ve sırtım gerildi. Aynı noktayı işaret etti. Sailor burada mıydı? Kimseyi göremiyordum.

Bölgeye doğru yürüdüm. Köşe boştu. Ama o zaman fark ettim. Duvardaki çatlağı. Omzumun üzerinden baktım ve genç kızın gözleriyle karşılaştım. Başını salladı.

"Gracias." Başıyla onayladı. "Sasha, kardeşine yardım et ve kadınları güvenli bir yere götür. Ben burada devam edeceğim."

"Yapamazsın-"

"Sana ne yapabileceğimi sormadım," diye homurdandım. Sailor'ı ölü ya da diri bulacaktım. Onsuz ayrılmak bir seçenek değildi. "Kadınları güvenli bir yere götür. Eğer geri dönemezsem, ayarlamaları yaptım. Caine Gabriel'le kalacak. Alexei onu alacağına dair bana söz verdi bile."

Aurora ve Alexei, Gabriel'e kendi çocuklarıymış gibi bakacaklardı.

Sasha'nın çenesi gerildi. Kararıma katılmıyordu. Kendi kadını bulana kadar bunu anlayamayacaktı.

"Onun bedeni olmadan eve gitmek bir seçenek değil," dedim ona.

"Hepiniz kadınlarınız için deli gibi aptallaşıyorsunuz," diye mırıldandı, sonra bana bir sırtış fırlattı. "Geri dönsen iyi olur. Çünkü tekнемiz sensiz gitmiyor."

Bir fünüye daha çıkarıp kapıya doğru ittim. Sasha, Alexei ve kadınlarla birlikte aceleyle dışarı çıktı ve onları girişe doğru itti. Sonuncusu da odadan çıkarken, patlama patladı ve binanın duvarlarını sarstı.

Zamanım tükeniyordu. Bir fünüye daha kullanmak zorunda kalırsam burada gömülü kalabilirdik. Toz çöktüğünde, başka bir koridora giden yolu görebiliyordum. Daha karanlık. Daha uğursuz.

Şarjörümü yeniden doldurdum, sonra enkaz ve taşların arasından geçtim. Mekana adımımı attığım anda her iki tarafta da kapılar olduğunu gördüm. duvarın diğer tarafında. Soğuk taş koridor bu tarafta çok daha büyüktü ve sık sık daha fazla hücrenin bulunduğu daha geniş bir alana açılıyordu.

Bazı hücreler boştu. Diğerleri cesetlerle doluydu. Genç kadınların cansız gözleri. Kısa kesilmiş hayatlar.

"Reina?" Kükredim. İçimi dolduran uyuşukluğu hissedebiliyordum, değerli bir şeyi kaybetme korkusu attığım her adımda artıyordu. Sonra başka bir merdiven setine ulaştım. Pisliğin içine doğru ilerliyordu.

Cehenneme.

Ne kadar da uygun!

Beni karanlığın ve cehennemin çukurlarına doğru gittikçe daha da aşağıya götüren sarmal adımları attım. Toz ve küf burada daha ağır görünüyordu. Kan kokusu diğer tüm kokuları bastırıyordu.

En alt basamağa ulaştığımda nihayet onu gördüm. Kara kalbimin atışı durdu.

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı. İşte tam o anda onsuz bir hiç olduğumu anladım. Onsuz yaşayamazdım. Onun için bu lanet olası dünyayı yakabilirdim.

Zincirlenmişti, yüzü duvara dönüktü, platin sarısı saçları zar zor seçiliyordu. Kir ve kan saçlarını lekelemişti. Genelde parlayan saçları Platin altın gibi bir şey sırtından aşağıya gevşekçe sarkıyor, bir kısmı derisine yapışıyor, kırbaçlanmış ve kanlı sırtının bir kısmını gizliyordu.

İçime işleyen acı, sırtındaki kırbaç izleri kadar derindi.

Lütfen onu kaybetmeme izin verme, annemin sürekli dua ettiği tüm Azizlere uzun zamandır ilk kez dua ettim.

Karım, kolları ve bacakları zincirlenmiş, giysileri tanınmaz hale gelmiş, kartal gibi açılmış bir şekilde asılı duruyordu. Soluk teni kir, çürük ve kandan bir tuval gibiydi. Baş kırık bir meleğin başı gibi sallanıyordu.

Kolları, sırtı ve bacakları yaralarla kaplıydı ve şu anda onları kendi yaralarımın gibi hissediyordum. Keşke öyle olsalardı da kurtulsaydı. Hareket etmemişti.

Vücudu ölümcül derecede hareketsizdi.

Fazla hareketsiz. Aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Reina." Ağzımın hareket ettiğini hissetmedim ama adı tekrar tekrar ağzımdan çıktı. Bir zinciri çözdüm, zayıf bedeni içime düştü. "Dayan, Reina. Seni eve götürüyorum."

Vücudu soğuktu. Çok soğuktu. Aceleyle diğer kolunu çözdüm. Teni nemli, gözleri kapalı ve güzel yüzü yürek burkacak şekilde morarmıştı. Dişlerimi sıktım, damarlarımda korku ve öfke bir arada dolaşıyordu.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım, korku göğsümü dolduruyordu.

Dudakları maviydi.

Soluk mavi. Üzerindeki tek renk kan ve mor kesiklerdi.

Yumuşak bir nefes sesi duyuldu. *Onun*. Cehennemin karanlığında bir ışık parıltısı gibi, ona kilitlendim. Şimdiye kadar duyduğum en iyi sestti. Ölmemişti. Göğsünün hafifçe inip kalkışını hissedebiliyordum. Bir elimle başını yukarıda tutarak ağzımı alnına bastırdım.

"Sakin üzerimde ölme," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Lütfen, Reina. Sakin ölme."

Gözlerini kırıştırarak açtı, mavisinin donukluğu tam göğsüme çarptı.

"Şeytanım." Sesi çatladı ve morluklarla dolu yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Sen geldin."

"Her zaman." Lanet olsun. Boğazım sıkıldı ve kalbim kanadı. Şeytan asla ağlamazdı ama onun için ağlayabilirdim. "Her zaman senin için geleceğim, Reina. Kraliçesi olmayan bir şeytan nedir ki?"

Gözleri kapandı ve ardından vücudunu sarsan bir öksürük nöbeti başladı. Bacaklarını rehin tutan zincirleri vurarak parçaladım ve vücudu sarsıldı. Kollarımı ona doladım, düşmesine izin vermedim.

Kırılgan bedeni göğsüme çarptı ve o anda kalbimin kırıldığına yemin ettim. Vücudunun halini görünce. Kollarımda gevşekti. Bilincini kaybetmişti, muhtemelen unutulmuşluk içinde rahatlamak istiyordu.

Bunu hiç yaşamamalıydı. Onu daha iyi korumalıyım.

Güçlü bir kol arkadan boynuma dolanıp nefes borumu ezdiğinde onunla ilgilenmeye kendimi fazla kaptırmıştım. Karımın Bilinci yerinde olmayan bedenim elimden kayıp yere düştü.

Sikeyim.

"Ona asla sahip olamayacaksın." Sesi tanıdım. Santiago Tijuana. Boğazımı sıkıca kavradı. "Senin için çılgılık attı. Senin için ağladı. Senin için yalvardı."

Onun sözlerini dinlemedim. Beni mahvederlerdi. Sadece tepki verdim. Sailor'ı buradan çıkarmalıyım.

"O bir şey, senin fahişen," diye alay etti. "Ağzına bak."

Kırmızı bir dalga görüşümü doldurdu, öfke öfkemi besledi. Onu lime lime etmek istiyordum. Sailor'ın gevşek vücudu hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı ve bir zamanlar platin sarısı olan saçları şimdi kızıla boyanmıştı. Tıpkı benim öfkem gibi.

"Bugün sikimi ona sokacaktım ama sen gelmek zorunda kaldın," diye öfkelenildi. "O ayrıcalıklı amcığı test sürüşüne çıkaracaktım, seni sikik. Çünkü o benim."

Kolumu öne doğru çektim, sonra sert bir dirseği kaburgalarına batırdım. Tekrar ve tekrar. Santiago inledi, lanet olası korkak çekilmeye çalışıyordu. Dirseğimi tekrar salladım ve tüm gücümle vurdum. Dirseğimin içinden elektrik fişkırdı ve kaburgaları darbenin şiddetiyle ezilirken acı dolu çılgılıklarından zevk aldım.

"O asla senin olmayacak," diye tükürdüm, boynumu hâlâ çok sıkı kavramıştı.

Ön cebime uzandım ve sustalı bıçağımı çıkardım. Aynı anda düğmeye bastım, kolumu savurdum ve bıçağı boynuna sapladım.

Dudaklarından acı dolu bir tıslama çıktı ve ben arkamı döndüm. boynunu tutup kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Zamanım olsaydı, onu iyileştirirdim, ama onu tekrar kesmek için. Böylece kendi ilacının tadına bakacaktı.

Ama kaybedecek zamanım yoktu. Reina'mın bana ihtiyacı vardı. O yaralıydı ve benim önceliğimdi. Silahımı çıkardım, alnına doğrulttum ve tetiği çektim.

Tetikleyici. Altı kez. Biri onun zavallı kışını bulursa, şeytanın onu bulduğunu anlayacaktı.

Ceketimi omzumdan kaydırarak karımın yarı çıplak vücuduna attım ve sonra onu kollarıma aldım. Merdivenlere yöneldim ve geldiğim yoldan geri döndüm, Sailor'ın zayıf bedeni kollarımdaydı ve sık sık hırıltılar çıkarıyordu.

"Benimle kal Reina," diye yalvardım. Sesimin nasıl çıktığı umurumda bile değildi. Benim için önemli olan tek şey oydu. Yüzünü göğsüme bastırdı, vücudu titriyordu.

Çıkış yolu, giriş yolundan çok daha uzun görünüyordu. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Onu kaybetmek için çok uzağa gelmişim. Gabriel'in ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Çok geçmeden avluya çıktık. Beni sağır eden ve havada uçuşan taşlar gönderen bir patlama daha oldu.

"Raphael!" Sasha bana ulaşarak bağırdı. Şerefsiz bekliyordu, Ona gitmesini söylememe rağmen. Onu iyi bir adam yapan şey buydu. İyi bir arkadaş. "Seni çılgın piç. Kaybolduğunu sanmıştım." Gözleri kollarımdaki Sailor'a kaydı ve yüzünü öfke kapladı. "Aman Tanrım."

Sailor baygındı, ki bu muhtemelen daha iyiydi. "Gitmeliyiz," dedim ona.

Onun arkasından teknelere doğru ilerledik. Her birini kadınlar doldurmuştu.

"Hepsini nereye koyacağız?" Diego, Sailor'ın morarmış yüzüne bakarak sordu. Onu yere bırakamazdım. Onun zayıf kalp atışlarını ve nefes alışını hissetmem gerekiyordu, yoksa kendimi kaybedecektim.

"Kaç kadın var?" Yorgunluğumun üzerime çöktüğünü hissederek sordum. "Yaklaşık elli." Cevap veren Nico oldu.

Sailor'ı tutmaya devam ederken diğer elimle telefonumu çıkardım ve Cassio'yu aradım. Bana birkaç iyilik borcu vardı. Ve o bir arkadaştı. İlk çalışta cevap verdi.

"Cassio, yaklaşık elli kadını var. Kalacak yer ayarlayabilir misin?" "Evet." Soru sormak yok. "Alacak birine ihtiyacınız var mı?"

Gözlerim bizi yatıma götürecek ve oradan da adaya geri götürecek olan teknelerin üzerinde dolaştı.

"Benim adam."

Bölüm Elli Bir

SAILOR

T iki hafta.

İki hafta boyunca bir rüyanın içinde süzıldüm. Melek Anya fısıldayarak teselli etti. Şeytan Baba gitmemi söyledi. Şeytanım kalmam için yalvardı. Anya rahatlatıcı sözler fısıldadı ve verdiğim sözü hatırlattı.

Kız kardeşimi severdim. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. O benim annem, babam ve kardeşimdi. O benim her şeyimdi.

Olmayana kadar.

Mavi gözlü ve altın tenli şeytanın ne zaman kalbim ve ruhum olduğunu bilmiyordum. Her şeyim olduğunu. Sekiz yıl önce miydi? dans ettiği zaman mı? Beni koridordaki zalim adamdan kurtardığı zaman mıydı?

Yoksa Gabriel ve benim için geldiği zaman mıydı?

Tüm o yıllar boyunca bir ara Diablo benim için geri geldi. Meğer onu başından beri bekliyormuşum.

Ama o bana ihanet etti.

Yatakta kıpırdandım, her bir kasımdaki kalıcı ağrı bana olanları hatırlatıyordu. Unutmak istedim. Hissetmek istemiyordum.

Raphael benim için geleli iki hafta olmuştu. Ya da bana öyle söylendi.

Bilincim gidip geliyordu. Bazen Gabriel'in sesini duyuyordum. Bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldardı. Korktuğumda Anya'nın şefkatle fısıldadığı sözler.

Boğazım o kadar sıkıldı ki boğulacağımdan emindim. Yine de kalbim atmaya devam etti. Bu yüzden gözlerimi kapalı tuttum - utanç ve unutmaya kararlılıkla.

Her şeyi ve herkesi.

Fısıltılar.

Sessiz tonlar. *Aguardiente* kokusu. O kadar tanıdık bir varlık ki göz kapaklarım titreyerek açıldı.

Ay ışığı bir adamın dış hatlarını belirginleştirdi. Karanlık, uzun bir figür. Benim şeytanım.

"Onu bırakmalısın." Kadın sesini tanıdım. Aurora'nın. "Onu tanıyorum. Boşluk isteyecektir."

"Adamın hangi cehennemde?" Raphael'in sesi yorgun geliyordu. Neredeyse istifa ediyordu.

"Hemen dışarıda," diye tısladı Aurora. "Onu eve götürmek istiyorum. Willow ve ben onunla ilgileneceğiz."

Havadaki düşmanlığın tadını alabiliyordum. Onun. Onun. "Karıma dokunursan, yaşayamazsın-."

"Bu cümleyi bitirmeden önce iki kere düşünsen iyi edersin." Hava kutuplaştı. Alexei Nikolaev'in sesini tanıdım. İşler kötüydü ama umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Neden hepimiz sakinleşmiyoruz?" Raphael'in kız kardeşi Isabella araya girdi. "Sailor Raphael'in karısı. Cehennemi yaşadı, bırakın dinlensin. Sonra konuşurlar ve kendileri için en iyisinin ne olduğuna karar verirler."

Aurora, "Uzaklara gitmek onun için en iyisi," diye iddia etti. Yanılıyordu ama sonra haklı çıktı. "Üç haftadır geceleri onun çığlıklarını dinliyorum. İyileşmiyor. Ölüyor. Yemek yemiyor. Uyumuyor."

"Onu iyileştireceğim." Raphael'in sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyi yansıtıyordu. "Cehennemi yaşadı," diye tısladı Aurora. "Seni sonsuza dek terk edeceğini söylemiyorum. Ama bunu kabullenmek zorunda. Seninle hiç hesaplaşmadı.

Kız kardeşinin ölümü. Devam etti. Gabriel'in hatırı için. Kendine bakmasının zamanı geldi. İyileşmeye ihtiyacı var."

"O benimle iyileşecek." Raphael'in sesindeki inatçılığı duyabiliyordum. Kahretsin, çok yorulmuştum. Üç haftalık uyku yeterli değildi. Göğsümün üzerinde tuğlalar varmış gibi hissediyordum ve nefes almakta zorlanıyordum.

Yatağın üzerinde kaydım ve herkes sustu. Yatak tam yanıma düşmeden önce onlara sırtımı döndüm.

"Herkes dışarı çıksın." Bir emir. Bir talep. Ayaklar karışıyor.

Tıklayın.

Şeytanla yalnızdım.

Sessizlik ağırdı. Tarih ve gerçek nihayet ortaya çıkmıştı. Yıldızlar karanlığın içinde titriyor, güzelliğini ima ediyordu. Ama ben çok kördüm. Kalbim çok ağır kanıyor, karanlığı geçmişimizin kızıl renkleriyle boyuyordu.

"Beni dışarıda bırakma," diye homurdandı, sesi sertti. "Konuş benimle."

"Yalan söyledin." Bir suçlama. Bir ihanet. "Anya'nın üvey kardeşim olduğunu biliyordun. Anlaşmadan haberin vardı. Beni babamdan satın almaya çalıştın."

Nefes alış veriş durdu. Yüzü yaklaştı, sert avuç içleri yüzümü kavradı, sonra burnu burnuma değdi.

"Ve sırf seni yanımda tutabilmek için binlerce kez daha yalan söyledim."

Uygun oldu. Şeytanım pişmanlık hissetmedi. Keder de. Acı hissetmedi. Korku hissetmiyordu. Ben ise hepsini hissediyordum.

"O öldü mü?" Onun yerine ben sordum, sesim nefes boruma çarpan zımpara kağıdı gibiydi.

"Santiago Tijuana öldü." Benim rahatlamam. Onun öfkesi. Tadını alabiliyordum; havada dolaşan, yaşayan, nefes alan bir şeydi. "Sırada baban var."

Suçluluk duygusunun gelmesini bekledim. Gelmedi. Aksine, babamın ölmemiş olmasından dolayı bir hayal kırıklığı yaşadım.

"Benim annem de," dedim donuk bir sesle.

Anya'yı incitmesine izin verdi. Gabriel'in peşinden gelmesine izin verdi. O da aynı derecede suçluysa ve artık içimde affedecek bir şey kalmamıştı. Ne onlar için, ne de kendim için.

Kolay kurtulacaklardı. Anya yirmi iki yıl boyunca acı çekti. Ölümeleri hızlı olacaktı.

Bir duraklama daha. "Ben icabına bakarım. Senin için Reina, sokakları kana bulayabilirim."

Ben başka bir şey söylemeyince ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda odanın içine yumuşak bir ışık doldu.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Seni seviyorum Reina," dedi usulca. Tüm dünyayı ifade etmesi gereken üç küçük kelime. Oysa şimdi acı ve yalanlarla lekelenmişlerdi. "Sana aşık olmak için sadece tek bir dans yetti. Son nefesim bile bunu sona erdiremeyecek."

Bir şeytan. İki kalp. Üç ruh.

Raphael. Ben. Gabriel.
"Gitmek istiyorum."

Elli İkinci Bölüm

SAILOR

T Kurtarılmamdan bu yana üç hafta iki gün geçti. Şeytanıma gitmek istediğimi söylediğimden beri iki gün geçti.

Aurora ziyaret etti, güvende olduğuma dair güvence verdi. Isabella da öyle. Gabriel bana sarıldı ve normal şeylerden bahsetti. Artık o bodrumda olmadığımı biliyordum. Ama aklım sürekli oraya kayıyordu. O karanlık yere geri dönüyordum.

Kabuslar beni rahatsız ediyordu. Santiago'nun sesini duyarak çığlık atarak uyanıyordum. Bazen de babamın.

Ama Raphael beni geri çekmek için hep oradaydı. Kurtarıcım ve esir edenim.

Ona gitmek istediğimi söylediğimden beri konuşmamıştık. Beni kurtardığından beri de pek konuşmadık. Ama kararımı vermiştim. Gitmeliydim, kendi şartlarımla iyileşmeliydim. Buradan nereye gideceğime karar vermeliydim.

Korkularım Gabriel'i etkiledi. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Kocamın bile içini parçaladılar. Gözlerinin altında karanlık gölgeler vardı. Odayı temizlemeye geldiklerinde ve benim uyuduğumu düşündüklerinde personelden şeytanın öfkesi hakkında fısıltılar duydum.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım bana bakan yansımama.

Raphael'in siyah mermerden lüks banyosundaki siyah klozete oturarak düşün sesini dinledim ve suyun kaygan mermer üzerinde yuvarlanışını izledim.

Gabriel daha önce ziyaret etti ve sonra okula gitmek üzere ayrıldı. Raphael onu çocukken gittiği bir okula kaydettirdi. Bu iyi bir hamleydi. Gabriel'in istikrara, bir rutine ihtiyacı vardı. Hedefler.

Artık hedeflerimin ne olduğunu
bilmiyordum. Amaçsız. Durgun.

Ben de öyle hissediyordum. Kabusla rüya arasında bir yerde, bir sisin
içinde sıkışıp kalmıştım.

Sırtımdaki deri kaşınıyordu. Doktor iyi iyileştiğini söyledi. Enfeksiyon
yokmuş. Ömür boyu iz kalmamalı.

Ama duşlar acıtiyordu. Aynı anda hem acı veriyor hem de rahatlatıyordu.
Ancak, kendimi suyun altına itmek için sahip olmadığım bir cesaret
gerekiyordu.

Ben de külotum ve atletimle orada öylece oturdum ve suyun mermer
fayans duvara çarpıp aşağıya damlayarak yağmur damlaları oluşturmalarına
baktım. Vücudum hala çürükler ve kesiklerle doluydu.

Gözlerim aynadaki yansımamla tekrar buluştu.

Aynı görünüyordum ama kendimi tanıyamıyordum. Sanki bir
yabancınn gözünden görüyordum. Anya ve ben birbirimize hiç
benzemiyorduk. Simsiyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Sanırım
babası gibi. Fiziksel farklılıklarımız üzerinde hiç düşünmemiştim, çünkü
içten içe birbirimize çok benziyorduk. Ama şimdi yansımana baktığımda,
gözlerimde Anya'yı görebiliyordum.

Banyo kapısı açıldı ve bakışlarım Raphael'in beni izlediğini görmek için
yukarı kayd. Siyah üç parçalı takım elbisesini giymişti, kılıfı
dış hatları açıkça görülebiliyordu. Tıpkı tanıştığımız ilk gecedeği gibi
yakışıklı ve karizmatik bir şeytan.

"İyi misin?"

Dikkatini tekrar bana vermeden önce sanki burada birini bulacağını
düşünmüş gibi gözleri banyoda dolaştı.

İki adım attı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Reina, canın yanıyor mu?"

Evet. Hayır. Hayır. Yorgunca iç çektim. "Bilmiyorum."

Gözleri duşa kayd, sonra tekrar bana döndü. "Duş almak ister misin?"

Bakışlarımı indirdim. Vücudum darmadağındı. Utanç içimi doldurdu ve
gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Sertçe yutkundum, alt dudağım titrerken
gözyaşlarımı uzak tutmak için çaresizce çabaladım.

Raphael'in eli nazikçe çenemi parmaklarının arasına aldı. "Sana yardım
etmeme izin ver, Reina."

Bakışlarımız tutuştu. Verdiği sevgi, buğulu bir cama yazılan yazı gibiydi
ama sıcak duşun buharı onu sildi. Beni sevdiğini söyledi. Ben karşılık
veremedim. Kendimi kirli hissettim. *Kırılmış.*

"Kıyafetlerini çıkarmamın bir sakıncası var mı?" Sözleri bir fısıltı kadar yumuşaktı.

Yutkundum ve izin vermek için ağzımı açtım. Sesimi bulamadım ve sadece başımı salladım. Yavaşça kalkmama yardım etti ve bakışlarım ondan hiç ayrılmadan bir çocuk gibi ayağa kalktım.

Etrafıma uzandı, büyük eli benimde tüy kadar hafifti ve tüm bu süre boyunca gözleri yüzümde kaldı. Sanki paniklememi bekliyordu. Atletimin eteklerinden tutarak yavaşça başımın üzerinden çekti ve yere attı. Parmaklarını külotumun içine soktu ve yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıldı.

Önce kravatını çıkardı, sonra ceketini. Göğsümde panik titreşti. Göğsüm sıkıştı. Oksijen ciğerlerime girecek yolu bulamadı. Vücudum titremeye başladı.

"Kıyafetlerim üzerimde kalacak, Reina," diye çabucak teminat verdi ve gözlerim onunkileri buldu, onlarda gerçeği aradım. "Sadece ceketten, yelekten, kılıfımdan ve ayakkabılarımdan kurtulacağım. Tamam mı?"

Sertçe yutkundum. Bir baş daha salladım.

Kılıfı da onu takip etti, sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.

Beni nazikçe duşa soktu, ikimiz birlikte duşun spreyinin altına girdik.

"Acırsa söyle," diye homurdandı, bir beze ve vücut yıkayıcısına uzanırken. "Bana da vurabilirsin. Sertçe."

Dudaklarım yukarı doğru çekildi. Sanki ona en büyük hediyeymi vermiştim, çünkü gözlerinde ışık parladı. Bakışlarımız kilitlendi ve sanki nefesini tuttu. Ama kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Hazır mısınız?" diye sordu usulca.

"Evet," diye cevap verdim usulca, sesim ancak fısıltı halindeydi.

Vücudumu yıkamaya başladı, çuha çiçeği kokusu lüks duşu dolduruyordu. Vücudumun her santimini yumuşakça ve o kadar nazikçe köpürttü ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

Dizlerinin üzerine çöktü, önce sol ayağımı, sonra sağ ayağımı yıkadı. Sonra tam boyuna yükseldi ve saçlarımı yıkadı. Avuçlarına şampuan döktü, sonra yavaşça saçlarıma sürdü, dokunuşu tüy kadar hafifti.

Sonra duruladı ve işlemi saç kremi ile tekrarladı.

İşi bittiğinde ağzını alnıma dayadı, sonra suyu kapattı ve büyük, pelüş havluya uzandı, vücudumu kuruladı ve sonra etrafıma sardı. Aynı işlemi saçlarım için de yaptı ve onları da kuruladı.

"İyi mi?" diye sordu, sesi yoğun duygularla doluydu. Ne tür olduğundan emin değildim ve sormaya cesaret edemedim.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. Duştan birlikte çıktık, giysilerinden su damlıyordu. "Hasta olacaksın," diye mırıldandım.

Bakışları vücudunun aşağısını izledi, sonra bana döndü. "Kıyafetlerimi çıkarsam sorun olur mu?"

"Elbette."

Giysilerini çıkarırken hareketleri etkili ve hızlıydı. Birkaç dakika boyunca kapıyı açık bırakarak yatak odasında kayboldu. Dolaba yönelip kıyafetlerini çıkarmasını izledim. Kuru bir çift boxer giyip bir çift pijama pantolonu çekerken kaslarının değişimini izledim.

Arkasını döndüğünde, bakışlarımız kilitlenirken yüzünde temkinli bir ifade vardı, aramızda yoğun bir hava vardı. Havada tehlikeli bir enerji vızıldıyordu. Raphael hiçbir zaman acımasızlığını gizleyen biri olmamıştı.

Tanrı aşkına, unvanını eline dövme yaptırmıştı. Ama şimdi saklıyordu. Banyoya geri döndü.

"Teşekkür ederim." *Beni kurtardığın için. Benden vazgeçmediğin için. Beni sevdiğin için.*

Bana doğru beş adım attı, uzun gövdesi üzerimde yükseliyordu. Bakışları içimde bir delik açtı, kalbimi gördü. *Kanayan. Hasarlı.*

Tezgâha yaslandı, gövdesinin üst kısmını işaretleyen tanıdık mürekkebi izlerken bedenim hareketsizdi. Görünüşte rahatlamıştı, iki eli de mermer tezgahın kenarına kıvrılmıştı. Ama parmak eklemleri bembeyazdı. Parmakları mermeri kavriyordu ve çatlatmasından korktum.

Ama gözüme çarpan, ışığın altında parıldayan alyansıydı.

"Beni bırakma, Reina." Karanlık sesi çaresizlikle doluydu. "Bana ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu söyle. Her şeye sahip olabilirsin, her şeye.

Her şeyi. Sadece beni bırakma."

Kelimelerimi bulamadım. Duygular dilime dolandı ve ruhumu yaktı. Canım o kadar yanıyordu ki bir elin boğazıma sarılıp beni boğduğunu sandım.

"Ölmek istiyorum." Utanç verici itiraf dudaklarımdan döküldü.

Ağır bir duraklama havayı doldurdu, ikimizi de boğdu.

"Hayır."

Sert bir nefes aldım ve gözlerim onunkilere kaydı. Elleri kısa bir süre kenetlendi, sonra büyük eli benimkinin üzerine geldi ve beni içine çekti. "Hayır, Reina. Ölmek istemiyorsun. Neden biliyor musun?"

Bedenimi sert bedenine bastırdı, elleriyle beni tuttu. Sanki şimdi onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi. "Neden?"

"Çünkü sen güçlüsün." Dudakları alnımda gezindi. "Çünkü sen benimsin ve ben de seninim. Çünkü Gabriel seni seviyor. Çünkü ben de seni seviyorum. Sen benim yaşama sebebimsin. Hayatım boyunca seni bekledim. Seni bir an için buldum ve sonra sekiz yıl boyunca kaybettim. Şimdi sana sahip olduğuma göre, gitmene izin veremem." Ağzı şimdi boynumdaydı. "Lütfen gitmene izin vermemi isteme."

Başımı eğdim ve eski arzumun canlandığını hissettim. Her şeye rağmen onu hâlâ istiyordum.

"Benim için yaşa." Her kelimesinde çaresizlik vardı. Ağzı tenime yapıştı, ısırdı, sonra yaladı, sadece saygı ve nezaketle öptü. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Reina, benim ve Gabriel için yaşa. Ailemiz için."

Üzgün bir şekilde başımı salladım.

"Beni bırakmalısın," diye fısıldadım, kalbini kırdığım için nefret ediyordum. "Gabriel'in sana ihtiyacı var. Yakınında kalacağım ama zamana ihtiyacım var."

"Ailene gittiğimde," diye başladı, kollarını bana dolayarak, "onları bir şeye kalkıştırlarsa öldüreceğim diye tehdit ettim. Sonra da başka bir koruma katmanı sağlamak için o Tijuana pisliğiyle yaptığı sözleşmeyi satın almayı teklif ettim." Mantıklı bir gerekçesi vardı. Bunu ona karşı kullanamazdım. Her şeyden sonra, küçük bir ayrıntı gibi görünüyordu. "Reddettiğinde, sekiz yıl önce ihlal ettiği anlaşmaya başvurdum. Seni satın almaya çalışmıyordum. Sevginin karşılıksız verilmesini istiyorum. Satın alınmanı değil."

Kanım kulaklarımda nabız gibi atıyordu. Ellerim nemli. İçimi korku kapladı.

Karanlık aramızda dans etti - onun, benim, bizim.

Gerçek şu ki, onun karanlığında kendimi güvende hissediyordum. Belki de beni daha çok korkutan tam da buydu.

"Bunu benden sakladın," diye homurdandım. "Sana babanın Anya'ya tecavüz ettiğini gördüğümü söyledim. Neden bana söylemedin?"

"Bunu konuşurken bile canın yanıyor." Gözlerindeki gerçeği görebiliyordum ama bu beni daha iyi hissettirmedi. "Sana daha fazla acı çektmek istemedim."

Mantıklı geldi. Hayaletleri geçmişte bırakmak. Ama artık yeni hayaletlerim vardı ve onlardan yatağın altında saklanamazdım.

"Gitmem *gerek*," diye fısıldadım usulca, onu incittiğim için nefret ediyordum. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Gabriel seninle kalabilir. İstikrara ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var. Şu anda ona veremeyeceğim bir şey bu."

Gözlerinde çelişkili bir şey parladı. Kendi paniğine çok yakın bir şey. Bunu görmek hoşuma gitmedi. Bakışlarım onunkilerle buluştu, ciğerlerim sıkıştı. Ben sadece

Bu korkuyu halının altına süpürürsem, peşimi bırakmayacağını biliyordum. Ve bedelini sadece ben ödemeyecektim.

"Annem kendini öldürdü." Sözleri havayı paramparça etti. Ani değişim karşısında yüzünü aradım. "Babam ona iyi davranmıyordu. En son onu zorladığında, annem daha fazla dayanamadı. Bir düğmeye basıldı ve artık geri dönüşü yoktu. Onu kurtarmak için zamanında orada değildim. Gözümün önünde balkondan aşağı atladı." Sertçe yutkunurken Adem elmasının hareketini izledim. "Onu kurtaramadım."

Göğsümdeki baskı ağırlaştı. Ama benim için değil, onun içindi. Sesindeki acı gözlerimin dolmasına neden oldu ve kollarımı ona doladım ve daha önce söylediğim sözün bencilliğini fark ettim.

"Beni bırakma, Denizci." Kaba ve evcilleşmemiş bir şey havada titreşti, kelimelerindeki duygu tehlikeli bir şekilde paniğe yaklaştı. "Seni kurtarmak istiyorum. Bizi kurtarmak istiyorum."

Yutkundum, daha önce ölmek istediğime dair söylediklerimin onu neden bu kadar etkilediğini şimdi anlıyordum. Kalbim bu ay ikinci kez kırılıyordu ama bu sefer onun içindi. Eğer kalırsam, kendimi geri dönüşü olmayan bir çukurda bulacaktım. Eğer kalırsam, onu ve Gabriel'i bir uçuruma sürükleyecektim.

Hayatım boyunca Anya'ya tutunmuştum. Ta ki o gidene kadar. Sonra Gabriel oldu. Onun için ve tuttuğum söz için devam ettim. Ve şimdi de Raphael.

Ve tüm bu süre boyunca, ben acı çekmeyeyim diye herkesin acı çekmesine izin verdim. Eğer uzak durursam, babam onları yalnız bırakacaktı. Benim için gelirdi. Bunu bir sonraki nefesim kadar iyi biliyordum.

Benim için gelecekti ve geldiğinde ne Raphael'i ne de Gabriel'i yakınımda istemiyordum.

Bakışlarım kocaminkilerle buluştu ve sığ bir nefes aldım. "Özür dilerim."

Öne doğru eğildim, ağzımı onunkine bastırdım.

Sonra sesinde duyduğum aynı çığ çaresizlikle ona tutundum.

Biraz daha.

Elli Üçüncü Bölüm

RAPHAEL

I Bırak gitsin.

Yirmi yedi gün oldu, altı yüz kırk sekiz Onu Miami'deki çatı katıma bıraktığımdan bu yana otuz sekiz bin sekiz yüz seksen dakika geçti. En güvendiğim iki adamım ön kapıyı koruyordu. Binayı koruyan ve ne zaman bir yere gitse onu takip eden elli kişilik bir ekibim vardı.

Ve hala onun için endişeleniyorum. Günün her lanet saniyesinde.

Ondan uzaklaşırken çenem gerildi, azı dişlerim sertçe gıcırdadı ve lanet olası gözlerim yandı. *Tanrım!* Birdenbire, bir kadın için ağlayan lanet bir korkağa dönüşmüştüm. Ama o herhangi bir kadın değildi. O benim karımdı.

Her gün güncellemeler aldım. Kendini savunma dersleri aldı. Hatta bir poligona gidip atış talimi bile yaptı. Başlangıçta iyiydi ama korumasına daha da iyi olmak istediğini mırıldandı. *Yenilmez.*

Sorun şuydu ki hiçbirimiz yenilmez değildik ve o da bunu kabullenmek zorundaydı.

Her iki durumda da ne yediğini, ne giydiğini, nereye gittiğini biliyordum. Geceleri ne kadar kötü çılgılık attığını. İkincisi içimi parçaladı. Onu rahatlatmak, daha iyi bir iş yapacağıma ve onu koruyacağıma dair güvence vermek istedim.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

İşte buradaydım. Gitmesine izin verdim ve bana dönüş yolunu bulmasını umdum.

Ne yazık ki geçen her günle birlikte bu umut biraz daha azaldı. Günlerdir tıraş olmamıştım ve bir şişe Aguardiente içmememin tek nedeni Gabriel yüzünden oldu.

Zamanını onun evi ve ada arasında paylaşırması konusunda anlaştık. Okuldan sonra onun çatı katına gidecek, birlikte ev ödevlerini yapacaklar, Bruno'yla oynayacaklar ve o da ona yemek pişirecekti. *Ya da yakacaktı*, Gabriel şaka yaptı.

Sonra Bruno ayaklarının dibindeyken sahilde yürüyorlardı. Küçük Fransız buldogu onun tek sürekli arkadaşı oldu.

Sailor her akşam şoförüm Gabriel'i almaya gittiğinde onu bırakmaktan nefret etmesine rağmen, geceyi burada geçirmesine izin vermeyi reddetti. Nedenini söylemesine gerek yoktu. Kabusları.

Sandalyemde arkama yaslandım, gözlerim masanın etrafında dolaştı. Parmak eklemlerimi kırdım. Sonra tekrar çıtlattım. Huzursuzluk derimin altında hayalet gibi dolaşıyordu ve sabrım tükeniyordu.

Sailor olmadan geçen her gün daha da kötüleşiyordu. Boşluğa ihtiyacı vardı. Benim de *ona* ihtiyacım vardı. Yatağımda, evimde. Kahretsin, sadece benimle. Bırakın bir ayı, onsuz bir günü daha nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Burada Meksika kartelinden üç adamın önünde oturuyordum ve karımı düşünmeden edemiyordum. Eğer kafama bir kurşun saplansaydı, bunu hak ederdim. Bir kadını hayal ederken kartelle iş yapamazsın.

"Bir ortaklık kurabiliriz-"

"Herhangi bir ortaklıkla ilgilenmiyorum." Adamın sözünü kestim, sesim kayıtsızdı. "Başka bir şey var mı? Yoksa daha fazla saçmalamak mı istiyorsun?"

Gerginlik havaya yayıldı ve Meksikalı uyuşturucu baronu bana bilmiş bir sırıtış fırlattı. "Görünüşe göre Senyor'un yatağını ısıtacak bir kadına ihtiyacı var," diye başladı. *Hiç de değil!* "Elimde bir sürü kadın var. Sen seç."

"Ben evliyim," diye tersledim. "Ve bir daha benim bölgeme bir kadın getirmeyi teklif edersen ya da ima bile edersen, tüm işlerini yerle bir ederim. Anlaşıldı mı?"

Bronzlaşmış teni lekeli bir hal aldı ve yerinden fırlayıp kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Adamları da onu takip etti ve toplantı sona erdiğinde gözlerim Atlantik Okyanusu'na kaydı, berrak su renkleri bana Denizci'nin gözlerini hatırlattı.

Adamlarım diğerleriyle birlikte gitti ve beni Caine'le yalnız bıraktılar. Bana doğru tereddütlü bir bakış fırlattı.

"Ne?" Havladım. Evet, bugünlerde sinirlerim çok çabuk bozuluyordu.

"Dinle, Raphael," dedi yanımdaki koltuktan, "belki de geri gelmeyeceğini düşünün."

Asla.

Onu bana geri getirmenin bir yolunu bulacaktım. Ben şeytandım. Bir yolunu bulurdum.

Onun ruhunu, kalbini ve bedenini çalmanın bir yolunu bulacaktım.

Bir şekilde. "Biriyle yatman lazım," diye ekledi.

"Karım hazır olduğunda sevişeceğim," diye homurdandım.

Caine haklıydı. Seksten uzak durduğumda, öfkem daha kolay alevleniyor ve insanlar daha hızlı ölüyordu. Bunu hak etmediklerinden değil.

Ama başka biriyle serbest kalmayı reddettim. Ya karım olacaktı ya da başka kimse.

Başını sallayarak odadan çıktı ve ofisimi sessizlik kapladı. Tek sorunum yoksunluk değildi. Aynı zamanda Sailor'ın ailesini her yerde aramış olmamdı. Korkaklar saklanıyordu. Ellerimi üzerlerine atıp onları lime lime etmek için sabırsızlanıyordum.

Karıma yaptıkları için. Onu benden almaya çalıştıkları için. Benim olduğu konusunda onları uyardıktan sonra onun peşine düştükleri için. Adil uyarılarını aldılar. Dikkate almadılar. Şimdi bana karşı gelmenin ne demek olduğunu öğreneceklerdi.

Bu lanet ayımın en önemli olayıydı. Karımın iyiliği için onları bitirmek beni ayakta tuttu. Böylece huzur bulacaktı. İyileşmesi gerekiyordu ve bunu o iki piç bu dünyada dolaşırken yapamazdı.

Sailor'la yaşadığım tüm anlar zihnimde bir döngü halinde tekrarlandı. Sekiz yıl önce onunla tanıştığım andan onu çatı katına bıraktığım ana kadar. Gözlerindeki o kırık bakışla o kadar kırılgan, o kadar savunmasız görünüyordu ki, uzaklaşmak gerçekten acı veriyordu.

Boşluğa ihtiyacı vardı. İyileşmek için zamana. Bir şeye ihtiyacı vardı, ama bu

Be

n. Ama ondan asla vazgeçmem.

Çünkü bir süreliğine, ne kadar kısa olursa olsun, bir ailem vardı ve şimdi gitti. Gabriel güçlü olmak için çok çabaladı ama o da endişelendi. Hiçbir çocuk bu kadar endişelenmemeliydi. Onun dikkatini dağıtmaya çalıştım. Birlikte hayvanat bahçesini ziyaret ettik, balık tutmaya gittik, hatta kiliseye bile gittik. Zararı olmaz diye düşündüm.

Böylece çocukluğumdan beri ilk kez cenaze dışında bir şey için kiliseye gittim. Sıralarda oturduk ve sessizlik içinde ayini dinledik. Ve tüm bu süre boyunca Sailor'ın şeytanı kilisede olduğu için ne diyeceğini merak ettim. Eski Sailor kıs kıs güler ve bana kilisenin yanacağını söylerdi.

Gabriel benden bir dua için yardım istedi, ben de annemin bana öğrettiği duanın hafızasına uzandım. İspanyolca olarak. Böylece birlikte dua ettik.

Sailor'ın bize geri dönmesi için.

Gabriel sanki düşüncelerimi duymuş gibi omzunda bir sırt çantasıyla ofisime girdi.

"Hey, Raphael."

Başımı kaldırdığımda onu hâlâ kapının yanında dururken buldum.

"Hey, *hermano*." Ona İspanyolca kardeşim demeyi seviyordum. Yerimden kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Okul nasıldı?" *Annen nasıl?* İkincisini sormayı kendime yediremedim. Bu doğru değildi.

"Harika." Onun coşkusuna gülümsedim. "Annem öğle yemeği görevi için geldi, bu yüzden günün çoğunda takıldık."

Nasıl olduğunu sormadım. Soramazdım. Mutlu olduğunu söylemesinden korktum. Hiç olmadığı kadar mutluydu ve kurmaya başladığımız kırılgan bağlar paramparça olacaktı.

"Öğle yemeğinde ne vardı?" Bunun yerine ondan daha fazla bilgi almaya çalışarak sordum.

Acınası bir ezik gibi. Harika. Kırk yaşındaydım ve sonunda aşık bir aptala dönüşmüştüm.

Karımın yalnız kalmaya ihtiyacı olmasından nefret ediyordum. Aklım bunu anlıyordu ama kalbim buna izin vermeyi reddediyordu. Onun bulunduğu daireye geri dönmenin bir yolunu bulmak için her türlü bahaneyi ya da nedeni arıyordu. Şehirde işim olduğunda orada kalırdım, ama ona biraz zaman vereceğimi söyledim.

"Pizza," diye sıırttı. "Annem bütün okul için pizza aldı. 'Kıç dolu' kocasının ikramı olduğunu söyledi. Öğretmenler ona tuhaf tuhaf baktı. Sanırım annem şok etkisi yaratmak istiyordu."

Sailor'ın kaçırılmasından bu yana ilk kez dudaklarım yukarı doğru çekildi. "İnsanları şok etmeyi seviyor, ha?"

Omuz silkti. "Bazen. Bayan Rush çocukların önünde 'kıç dolu' kelimesini kullandığı için onu azarladı. Annem de sana mafyatik koca dedi."

Başımı salladım. En azından ruhu geri geliyordu. Onunla Aziz Maria Katolik Okulu öğretmenleri arasında geçen o konuşmayı görmek için iyi para verirdim.

"Hey, Raph." Gabriell'in sesindeki tereddüt içime bir uyarı ateşi düşürdü ve dikkatimi ona odakladım.

"Öyle mi?"

"Sence bize geri döner mi?" diye sordu. "Adaya mı?"

Hay sikeyim! Umarım öyledir. Aksi takdirde, benim için üzücü bir hayat olacaktı.

"Bilmiyorum dostum," dedim ona dürüstçe. "Ama bilmeni isterim ki, annenle aramızdaki bu şey benim hatam."

"Bu çok komik," diye mırıldandı. "Çünkü annem bunun onun hatası olduğunu söylüyor."

Doğruludum. "Bu onun hatası değil," diye itiraz ettim. "Çok şey yaşadı." Gabriel'in ifadesi ciddileşti. "Biliyorum. Ama bu senin hatan da değil." Lanet olsun, çocuk çok zekiye ve iyi bir kalbi vardı. Sailor gibi. Uzun bir duraklama oldu.

"Baban iyi bir adam mıydı?" Ona babam değil de babam dediği gerçeği *gözümünden* kaçmadı. Sorusu beni biraz şaşırttı. Aniden ortaya çıkmıştı. Ama babamın Miami'de iyi tanındığı düşünülürse, bunu beklemek gerekirdi. Gabriel burada okula başladığı andan itibaren babamız hakkındaki söylentileri duyacağı tahmin edilebilirdi.

"Hayır, o iyi bir adam değildi." Üstünü örtmenin bir anlamı yoktu.

"Ama siz öylesiniz. Biz babamız değiliz."

Bir çocuğu babamdan uzak tuttuğu için kimseyi suçlayamazdım. Isabella'nın annesi onu sakladı ve üvey kardeşim bu sayede çok daha iyi oldu. Her şeye rağmen yeraltı dünyasına geri dönmenin yolunu buldu.

Aynı şey Gabriel için de geçerliydi.

Başını salladı. "Sanırım annemin babası da iyi bir adam değildi." Kardeşimin bakışlarını tuttum, içlerindeki sorular açıldı. Bir açıklama istiyordu ama ona her şeyi anlatamazdım. Bu Sailor ve benim birlikte yapmamız gereken bir şeydi. Çok daha büyüdüğünde. Onunla aynı fikirdeydim.

masumiyetini mümkün olduğunca uzun süre korumak. "Sanırım karanlıkta uyumayı sevmemesinin nedeni bu."

Keşke Sailor'ın tüm acılarını bağışlayabilseydim, ama o zaman ikimizin yolları asla kesişmezdi. Çok farklıydık ama bu bizim geçmişimizdi. Bizi birbirimize bağlayan deneyimler ve lanet olsun, onsuz bir hayat düşünemiyorum.

İki saat sonra, eski dairemin karşısındaki sokağa park etmişim.

Adamlarım bana onun faaliyetleri hakkında bilgi verdi. Bu sahilde yürüyüş yaptığı zamandı. Gabriel bugün de yürümeyi planladığını ağzından kaçırdı. İşte buradaydım, bir sapık gibi karımdan bir iz arıyordum.

Binaya baktım, gözlerim binadan doğrudan sahile açılan tek kapıya kilitlenmişti.

Evet, ona zaman vermeyi kabul ettiğimi biliyordum. Sadece devam etmem için onu bir anlığına görmeye ihtiyacım vardı. Karıma olan saplantım sağlıklı düşünmemi zorlaştırıyordu. Uyumayı. Yaşamayı.

Geri dönmemeye karar verirse onsuz nasıl hayatta kalabilirim ki?

Bunu düşünemedim bile.

Gözümün ucuyla taze kar rengindeki sarı saçları yakalayarak sustum.

Bu o.

Beyaz, dar paça tayt ve o muhteşem popoyu zar zor örten siyah bir tişört giymiş, bakışlarımı bu güzel manzaradan ayıramıyordum. Fark ettiğim başka bir şey daha vardı. Son zamanlarda düz renkler giyiyordu. Beyaz, siyah, gri. Bunun ruh haliyle ilgili bir şey olduğundan emindim.

Yoldan geçen birkaç kişi onu selamladı ve o da onları başını sallayarak selamladı ama yanlarından hızla geçerken bakışları onların üzerinde hiç durmadı.

Ayakkabılarını çıkararak kapıdan içeri girdi ve gözümün önünden kaybolmasına sadece birkaç saniye kalmıştı. Ve tıpkı bir köpek gibi arabadan inip onun peşine takıldım.

Sokağı yarılamışım, ona göz kulak olmaları için görevlendirdiğim adamların yanından geçiyordum.

Kumsalda esen rüzgâr onun kokusunu da beraberinde taşıyordu.

Sadece bir bakış daha.

Elli Dördüncü Bölüm

SAILOR

A farkındalık dalgası ensemden omurgama doğru aktı. Arkamda biri vardı. Ve bu korumalar değildi. Raphael'in adamları bir şekilde hiçliğe karışmakta ustalaşmışlardı, bu yüzden onları neredeyse hiç fark etmiyordum.

Arkama dikkat çekmeden nasıl bakacağımı düşünürken alt dudacağımı çiğnedim ve bir endişe titreşimi yavaş yavaş tam gelişmiş bir panik atağa dönüştü.

Ciğerlerim sıkıştı, daraldı.

Derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Panik göğsümü sıkıştırdı. Ciğerlerime yeterince oksijen alamıyordum.

"Reina."

Gözlerim sesin geldiği yöne kaydı. *Raphael*.

"Benim şeytanım."

Kelimeler rüzgârda uçuşuyordu. Ağzımın hareket ettiğini hissetmemiştim ama onlar hissetmiş olmalıydı çünkü rüzgârda fısıltımı duydum.

"Evet, şeytanınız." Sesi yumuşaktı. İki adım attı ve elleri beni sardı. Sıcak bedenine bastırılmış, kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekmiştim.

Yirmi yedi gün.

Onu özledim. Kabuslar geliyordu ama şeytanım da geliyordu. Her seferinde beni kurtarırdı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Onun etrafında olmamanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ama değilmiş. Günün ve gecenin her saniyesinde onu ve Gabriel'i özlüyordum. Uyanırdım, boş çatı katında dolaşırdım ve sonunda Bruno'yu bulurdum. I

Yavru köpeğimizi seviyordum ama Gabriel ve Raphael olmadan hissettiğim boşluğu dolduramazdı.

Ancak hafta sonları en kötüsüydü. Yalnızlık o zamanlar en ağırıydı. Aurora ve Willow ile çok fazla FaceTime görüşmesi yapıyordum. İkisi de ziyaret etmek istiyordu ve gelmelerini engellemek için çok ikna etmek gerekiyordu.

Yine de her gün arzuladığım kişi kocamdı.

Yüzümü göğsüne gömdüm ve ellerimi beline doladım. Göğsünün derinliklerinden sert bir ses geldi ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Nefes al, Reina."

Bir elini saçlarımda gezdirdi ve sonra sırtımdan aşağı indirdi. İspanyolca yumuşak kelimeler mırıldandı ve ben onları yatıştırıcı buldum. Kısa süre sonra kalp atışlarım yavaşladı ve nefes alışverişim düzleşti, kollarım beline dolandı.

Yavaşça dalgaların sesi tekrar odak noktasına geldi. Gülüşen insan sesleri. Motorlu teknelerin vızıltısı. Kuşlar.

Çok güzel kokuyordu. Teselli bulduğunuz favori battaniyeniz gibi. Ya da belki de kesinlikle ihtiyaç duyduğunuz şeytan gibi.

Parmakları saçlarımdan arasından geçti ve nazikçe çekiştirerek beni gözleriyle buluşmaya zorladı. Göz kırpmayan bakışları benimkileri buldu ve beni tüketti.

Tanrım, onun yakınlığını seviyordum. Sıcaktı, kasları bana karşı sertti ve tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu. Sıcak meyan kökü kokusu ve tamamen erkek. Benim erkeğim.

Elleri teselli etse de içinde bir gerginlik vardı. Teklif edilen teselliği kabul etmenin yanlış olduğunu biliyordum. Bu ona haksızlıktı ama şu anda ona çok ihtiyacım vardı.

"Sorun yok," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Bir daha kimse sana zarar vermeyecek."

Parmaklarım onun takım elbise ceketinin eteklerine tutundu. Sanki o benim cankurtaran salımdı.

Gerçek şu ki, babamın her an ortaya çıkıp beni tekrar alacağından korkuyordum. Beni başkasına verir ve bu sefer Raphael beni bulamazdı.

Kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Beni bu kadar zayıf hissettirmesinden daha da çok nefret ediyordum. Aurora güçlüydü. O bir baş belasıydı ve yaşadıklarından sonra kendini olabileceği en güçlü hale getirmişti. Ben yapmadım.

Hayatım boyunca Anya'ya tutundum. Sonra o gitti ve ben de geride bıraktığı bebeğe tutundum. Evet, onu besledim. Evet, ona baktım. Ama babam gibi insanlarla savaşmak için kendimi güçlü ve yenilmez yapmadım.

Ve şimdi... Raphael'e yapışmıştım ama kurtarılmaya ihtiyacı olan o yapışkan kadın olmak istemiyordum. Başkalarının pahasına.

"Bunu yapamam," diye sızlandım. "Günün her saniyesi *onun* burada *olmasını* bekliyorum. Gabriel ziyarete geldiğinde, babam gelecek diye o kadar endişeleniyorum ki nefes almakta zorlanıyorum."

Kıpırdamadan durdu, bakışlarında karanlık bir şey titreşiyordu.

"O takson saklanıyor," diye tısladı. "Senin için gelmeyecek ama ben onu bulacağım. Sana söz veriyorum, Reina. Sana yaklaşmayacak. Bir daha asla."

Her kelimesinde bir öfke titreşimi vardı ve ben ona inandım. Onun karanlığı beni koruyucu bir balonla çevreledi. Şeytanın benim kurtarıcım olacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Bana bak, Denizci." Parmakları çeneme geldi ve bakışlarımız buluşacak şekilde kaldırdı. "*El amor todo lo puede.*" Aşk her şeyi yapabilir. İspanyolca söylediği yumuşak sözler kalbimi yerinden oynattı.

"Sen ve ben ailenizin sonunu getireceğiz," diye yemin etti. "Birinin sana ya da Gabriel'e zarar vermesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Sertçe yutkundum, tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Sorun da tam olarak buydu. Onun ölmesini istemiyordum. Başparmağıyla gözyaşımı sildi, sonra parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Dilim üzerinde gezindi, tadını yaladı ve parmağının üzerinde gezindi.

Bakışları dudaklarıma kayd, çok iyi tanıdığım o karanlık arzu mavilerin derinliklerinde kaldı. Gözlerinde beni tüketmeyi teklif eden sahiplenici bir sıcaklık vardı.

Ve ona izin verirdim.

Şeytanın renklerinin kırmızı olmadığını fark ettim. Maviydi - gözlerinin rengi.

Bölüm Elli Beş

SAILOR

Raphael ve ben sahilden el ele döndük. Aramıza mesafe koymak istemedim. Onun gücü ve Sıcaklık iliklerime kadar işledi ve onun dokunuşuyla rahatladım.

Bizi çatı katına çıkaracak asansöre adım attığımızda ona yakın durdum. Elleri kalçalarımına geldi ve beni kendine çekti. Bu cinsel değil, daha çok sahipleniciydi. Sanki benim onu kendime yakın hissetmeye ihtiyacım olduğu kadar onun da beni kendine yakın hissetmeye ihtiyacı vardı.

Kalbim küt küt atıyordu. Kanım damarlarımda yanıyordu. Ve tenim ihtiyaçla uğulduyordu. Ama hazır değildim. Bunu kalbimin derinliklerinde biliyordum.

Çok fazla kabus. Çok fazla soru. Çözülmemiş çok fazla şey.

Raphael geldiği için şanslıyım. Santiago Tijuana bana tecavüz etmemiş olabilirdi ama beni kırmaya çok yaklaşmıştı. Fizikselden çok zihinsel hasar, zihnimin ve ruhumun derinliklerinde kaldı.

Asansörün sesi en üst katta olduğumuzu işaret ediyordu ve Raphael avucunu güvenlik cihazına bastırdı. Asansör doğrudan benim katıma açıldı, Raphael'in iki adamı koridorda duruyordu.

Kısa bir onaylama ve ikimiz de içeri girdik. sadece Raphael'in ve benim avuçlarımızın açtığı başka bir güvenli kapıdan geçtik.

Kilit tıkladı ve Raphael kapıyı benim için açtı.

Kapıdan içeri girdim ve güney duvarının tamamını kaplayan pencerelerden Miami'nin kristal mavisi sularının geniş manzarası uzanıyordu. Manzara beni her seferinde etkiliyordu. Nefes kesiciydi.

Sessizliği bozarak, "En muhteşem manzaralı evleri nasıl seçeceğini iyi biliyorsun," diye mırıldandım.

Parmaklarımda bir titreme vardı, damarlarımda sinirsel bir enerji dolaşıyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" Teklif ettim. Burası onun eviydi, bu yüzden ev sahibesi gibi davranmak garip hissettirdi.

"Denizci, gergin olma." Raphael'in sesi arkamdan geliyordu ama çok yakın değildi, sanki boşluğa ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi.

Derin bir nefes alarak yavaşça arkamı döndüm ve onunla yüzleştim. Hâlâ onun tanıdığım en yakışıklı şeytan olduğunu düşünüyordum.

"Gergin değilim," diye mırıldandım. Gözlerini elime indirdi, bileğimi öyle sert kavradı ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Tamam, Belki biraz," diye itiraf ettim.

"Sadece konuşuyoruz," diye güvence verdi. "Bunu bir ziyaret olarak düşünün."

Onun güvencesine ihtiyacım olması çok aptalcaydı. Onu istemediğimden değildi. Gerçekten istiyordum. Ama o korku hâlâ derinlerde bir yerde duruyordu ve ben onu üzerimden atamıyordum.

"Su o zaman?" Ben teklif ettim. "Alkol olduğunu sanmıyorum."

Neredeyse bir aydır burada olmama rağmen, burası bir ev değildi. Gabriel ve Raphael burada olmadan olmazdı. Bu yüzden, olan biten her şeyi kabullenene kadar oyalanabileceğim bir yer haline gelmişti.

O bodrumda. Aramızda kalan tüm sırlarla birlikte. Ve Gabriel ya da Raphael'in bir şekilde ailemle olan bu nefret dolu ilişkiye dahil olmasından korkuyordum.

"Su iyidir."

"Lütfen, oturun." Ne de olsa burası onun yeri idi. Takım elbise ceketinin düğmelerini açmış, düz karnını ve kılıfını saran siyah yeleşini gösteriyordu. Kanepeye otururken elinin zarifçe hareket edişini, elindeki mürekkebin baştan çıkarıcılığını izledim.

Diablo.

Belki de onun yanında kendimi güvende hissetmemi sağlayan şey tam da buydu. Acımasızlığını bir onur nişanı gibi taşımasıydı. O güçlü ve cesurdu; ben değildim. O çok sertti, ben değildim.

Belki de görünmez iplerimi çeken ve beni ona çeken şey çok farklı olduğumuz gerçeğiydi.

Açık mutfağa yöneldim ve mutfakta dolaşırken bakışlarını üzerimde hissettim. Buzdolabından şişe suyu aldım ve

Dolaptan bir bardak çıkardı, sonra ona bir bardak doldurdu.

Mutfaktan çıkıp bardağı onun yanına koydum. Bir an için nereye oturacağımı düşündüm. Yanına mı? Karşısına mı? Kalmak Ayakta mı?

Ben de onun yanındaki koltuğu seçtim.

"Nasılsın, Reina?" Onun derin sesini her duyduğumda kalbim durur, sonra biraz erirdi. Onun sesini duymayı seviyordum. Bana olan sevgisini duymayı seviyordum.

"Başka birine bu isimle mi hitap ediyorsun?" Rastgele sordum.

"Hangi isimle?"

"Reina."

"Hayır, sadece sen," dedi. Gözlerinin arkasında yorgun bir şey vardı.

"Senden sadece bir tane var. Benim için sadece sen varsın."

Bakışlarıyla karşılaştım ve her seferinde olduğu gibi kalbimi yakaladı. Bir ay çok şeyi değiştirebilir ya da değiştiremez.

Görünmez yaralar benim kalıcı bir parçam oldu. Kabuslar devam etti. Onlardan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Kurtulmak istedim ama kurtulamadım da. Zayıf olamayacağımı hatırladım.

Anya ve Aurora gibi güçlü değildim. Meğer hep bir kurtarıcı aramışım. Yine de Raphael'in benden sakladığı gerçek ona güvenmemi zorlaştırdı.

"Yorgun görünüyorsun," diye açık
açık söyledim. "Sensiz
uyuyamıyorum."

Onun bu itirafı midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Ben de onsuz uyuyamıyordum. Evet, kâbuslar beni uyanık tutuyordu ama boş bir yatak da öyle. Onun sıcaklığına, kokusuna ve yanımda aldığı derin nefeslere ihtiyacım vardı.

"Güvenimi kırdın." Bu suçlama adil değildi çünkü her şeye rağmen beni kurtardı. Hem oğlumu hem de beni.

"Ve bunun için üzgünüm. Eğer geri dönebilseydim, babanı görmeye ona şantaj yapmak için gittiğimi söyledim. Kimsenin seni benden alamayacağından emin olmak için. Belles ve Mobsters anlaşmasının nasıl işlediğini biliyordum. Bir kez anlaşmaya varıldı mı, geri dönüşü yoktu. Babama karşı yükümlülüğünü yerine getirmedi ve Santiago ile yaptığı anlaşmayı bozmak için bu yolu seçtim."

"Beni satın alamazsın, Raphael." Birbirimize sessizce baktık. "Niyetin beni satın almak mıydı, Raphael?"

Raphael'in yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve bunu coşkulu bir duygu izledi.

"Niyetim asla seni satın almak değildi. Sadece seni sevmekti," diye cevap verdi, her zaman yaklaşan şiddetin habercisi olan o alçak, sessiz sesiyle. "Babandan sözleşmeyi seni satın almak için değil, seni korumak için yerine getirmesini istedim. Ama seni korumak için. Çünkü seni seviyorum."

Her kadının duymak için can attığı sözler. Onu terk ettiğimden beri hayalini kurduğum kelimeler. Bana beni sevdiğini defalarca söyledi ama ben henüz o sözleri söylememiştim. Onu sevmediğim için değil, korktuğum için.

"Neden babana inanasın ki?" Çenesi düşünceli bir şekilde kıpırdadı, gözleri derin ve ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

"Adaya döndüğümüzde, sırf beni yanında tutmak için bin kez daha yalan söyleyeceğini söylemiştin." Birbirimize bakarken sesim tereddütlüydü. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Güven kırılğan bir şeydi. Çok kolay kırılabilirdi ama inşa edilmesi çok zordu.

Anya güvenime hiç ihanet etmemişti. Ben de onunkine ihanet etmek istemedim, ama

İçimdeki bu sır beni öldürüyordu. Raphael'in bildiklerini benden saklamasının beni neden incittiğini anlaması gerekiyordu. Anya ve ben sırlar ve ihanetlerle çevrili bir şekilde büyüdük. Kendi ebeveynlerimizin bizi koruması gerekirken, bize zarar veren onlardı. Özellikle de Anya'ya. Raphael'in benden sır saklamamanın bir ihanet olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı.

Muhabir olmamın ardındaki tüm sebep buydu. Başkalarına yardım etmek için. Masum kurbanları korumak için çünkü kendi kız kardeşime yardım edemedim.

"Kendimi bildim bileli babam ve annem beni korkuturdu," diye mırıldandım usulca. "Beni koruyan her zaman Anya oldu. O benim her şeyimdi. Beni besledi. Benimle oynadı. Bana harfleri, ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı öğretti. Beni korudu. Ama kıramadığı tek şey karanlık korkumdu." Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim. "Babam okula başladığımda bile bir gece lambasına ihtiyaç duymamdan nefret ediyordu. Geceleri korkuyla çılgılık atardım, çünkü gecenin bir yarısı gelir ve Anya'nın benim için koyduğu gece lambasını kaldırırdı. Sonunda akıllandım ve Anya'nın odasına gidip onunla birlikte uyudum."

"Onu elime geçirdiğimde-" diye hırladı. "İkinizin de ailesine." Onların sonunu getirebilecek biri varsa o da Raphael'di. Karanlıkta büyüdü, ruhuna sızmasına izin verdi.

"En kötüsü bu bile değildi," diye fısıldadım, ne olacağını biliyordum ama

yine de kalbim, nefes borumu ezip beni parçalayabilecek korkuyla ritim tutuyordu. "Geceleri Anya'nın odasına gelirdi. Beni orada bulursa, zayıflığım yüzünden onu ve beni döverdi. Ama biz

İçi boş mermer koridorlarda ayak seslerini duyunca beni odama geri gönderirdi. Ama bazen çok geç duyduğumuz için beni yatağının altına saklamaya zorlardı."

İçine bir gerginlik yayıldı. Ellerimi avuçlarının içine aldı. Parmaklarımı büktüğümü fark etmemiştim. Parmaklarımız birbirine kenetlendi, başparmağı başparmağımla işaret parmağımın arasındaki deriye sürtündü. Bu hareket rahatlatıcıydı.

"Sana ne yaptığını anlat bana, Reina." Sesi yumuşaktı ama altında karanlık ve sert bir şey vardı.

Benimle birlikteyken o unutulmaz anılar bu kadar korkutucu değildi.

Derin bir nefes alarak, Anya'nın her zaman sahip olduğumu iddia ettiği derinlerdeki cesarete ulaştım. Son bir ay içinde onu kaybetmişim ama sinmeyi reddettim.

"Bana değil," diye fısıldadım, titreyerek nefes aldım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasını engellemeye çalıştım. "Anyaya. Onu incitir, ona dokunurdu." Sertçe yutkundum. "Sessiz kalmak için elimi ısırırdım ve onun için ağlardım.

Çünkü yapmazdı. Ve tüm bu süre boyunca, üzerinde aile armamızın bulunduğu o lanet olası mühür yüzüğüyle yatağın kenarına kıvrılmış eline baktım."

Duruşu sabitti, başparmağı hâlâ sakinleştirici hareketler yapıyordu ama bakışları kararıştı.

"Anya bana hep cesur olmamı söylerdi," diye devam ettim. "Ama cesur olan oydu. Benden daha cesurdu. Benden de güçlü."

Raphael beni göğsüne doğru çekti, sonra başımı göğsüne yasladı ve diğer eliyle sırtımı okşayarak beni rahatlatı.

"Sen cesursun, aşkım." Sesindeki inanç beni neredeyse inandırmıştı. "Cesur. Güzel. Nazik. Her şeysin. Sen benim ve Gabriel'in her şeyisin. Sana ihtiyacımız var."

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var," diye nefes aldım.

Gözlerinde hayal kırıklığı titreşti ama başını salladı. Bu onun özverisi beni ona aşık etti. Şiddetli koruyuculuğu. Nezaketi. Hatta acımasızlığı.

"Seni bekleyeceğim," diye söz verdi. "Bana ihtiyacın olduğu sürece." "Bu gece kalır mısın, lütfen?"

Bölüm Elli Altı

RAPHAEL

W Gece kalmamı isteyince Caine'e Gabriel'i getirmesini söyledim. Üçümüz akşam yemeği için Çin yemeği yedik, biraz şans kurabiyesi yedik ve ardından Bruno Gabriel'in kucağına kıvrılmış halde Disney filmi *Luca*'yı izledik. Normal bir gece gibiydi. Sadece biz vardık.

Yatma vakti yaklaştıkça Sailor'ın huzursuzlandığını hissedebiliyordum. Endişelendim.

Gabriel'i yatırdıktan sonra ikimiz de yatak odamıza yöneldik ve yatağa girdik. Sonra, sanki o da aynı ihtiyaç tarafından çekiliyormuş gibi, bana yaklaştı ve yüzünü göğsüme gömdü. Elleri gövdeyi sarıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Tanrım, bu cennet ve cehennem gibiydi. Onun bana bu kadar yakın olması. Kokusu her tarafımı sarmıştı.

Arada sırada dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyordu. Nefes alış veriş zorlaştı ve göğsüm sıkıştı. Yüzündeki korkuyu görmek içime bir yumruk gibi indi. Onu kendime çektim ve geleceğimiz için sözler fısıldadım.

Kollarımda kıpırdamadan durdu, gözleri faltaşı gibi açıldı. "Raphael?"

"Buradayım," diye mırıldandım yatıştırıcı bir sesle. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Beni istediğin sürece seninle kalacağım," diye fısıldadım. Bu sözler onu yatıştırmış gibiydi ve vücudu gevşedi. Avucumu yanağına bastırdım ve o da avucuma doğru eğildi, gözleri dalgalanarak kapandı.

"Her zaman."

Etrafımdaki uha çiçeği kokusuyla uyandım. Karımın kokusu.

Onun kollarımda uyumasını izlerken geleceğimiz için umutlarım arttı.

Ne kadar zamana ihtiyacı olursa olsun, onu alacaktı. Çünkü ikimiz de biliyorduk ki, sonunda o benim olacaktı. Tüm günahlarım, tüm yanlışlarım, hepsi beni ona götürmüştü ve mutlu sonumuz için bu şansı kaçırırsam lanetlenirdim.

İkimiz de bunu hak ettik. Tamam, ben kazanmadım ama o ve Gabriel kesinlikle kazandı.

Sailor yan yatmış, bana dönük uyuyordu. Güneşin ilk ışıkları saçlarına parıldayan beyaz altın gibi yansıyor. Bir meleğin başındaki hale gibi göğsümün üzerine yayılmış, sıcak bedeni benimkine yaslanmıştı.

Saının ipeksi bir tutamını parmaklarımın arasına alıp yumuşaklığının tadını çıkardım, sonra onu görebilmek için saçını yüzünden uzaklaştırdım. Ona dokunmadan duramıyordum, bu yüzden parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve düzleştirmeye devam ettim.

Huzurluydu, kaşları hafifçe çatılmıştı.

Geceleri gördüğü kabuslarla ilgili aldığım günlük güncellemelerden sonra, yakında iyileşeceğine dair bana umut verdi.

Gözlerim karımın üzerinde gezindi. Elim kalçasının üstünde idi, teni benimkinin altında serindi. Bir ift ipek, fildişi şort ve eşleşen bir st giymiş, pürüzsüz bir uyluk üzerime asılmış, şeytanın yatağında bir melek gibi görünüyordu. Kırmızı saten çarşaflar ve yatak odasındaki kırmızı vurgu. Burada kaldığından beri hiçbir şeyi yeniden dekore etme zahmetine girmemişti.

Aletim sertleşmişti ama görmezden geldim. Neredeyse bir aydır ilk kez karım yanımdaydı ve kalbim huzur içindeydi. Burası tam olarak olmam gereken yerdı - onunla.

Ve bir aydır ilk kez dinlenmiş olarak uyandım. Huzur içinde. Kahretsin, hatta belki de mutluydum, sabah odununa ve mavi top riskine rağmen.

Benimle olduğ sürece onun için her şeyi yaparım.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yataktan kalktım.

Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar bu sabah dn geceki kadar koyu değildi, ama huzursuz uykularla geçen geceler onu etkilemişti.

Telefonum çaldı ve Sailor'ı uyandırmamak için hemen elime aldım.

Nico'dan bir mesajdı. Bir adresle birlikte.

Yakaladım seni, orospu çocuğu. Senin için geliyorum.

Bir uçak ve bir helikopter yolculuğundan sonra Meksika'daydım.

Geçen gün boyunca bölgeyi gözetledim.

Hispaniklerden nefret eden birine göre, Sailor'ın babası onlarla uğraşmayı çok seviyordu. Ve kimin aklına gelirdi ki bu herifin, Benito King'i ortadan kaldırması için tuttuğu adamın çatısı altına sığınacağı.

Anya'nın babası.

Karma'nın en iyisi. Ya da McHale'in sapkınlığının kanıtı. Piç kurusu evi satın almıştı, şüphesiz öldürdüğü Anya'nın babasına bir orta parmak olarak.

Mexico City'nin sadece birkaç saat dışında, alçı ve pişmiş toprak çatılı, tek katlı küçük taş eve vardım. Cuapiaxtla'da. Cuapiaxtla'da Manzara, kuru güzelliği içinde çarpıcı ve ölümcüldü. Çölün ortasındaki yirmi kadar rengarenk ev yersiz görünüyordu.

Nico'ya göre, Yılın Babası ve Annesi'nin saklandığı yer kırmızı sıralı evdi. Ne kadar da uygun. Onlarla işim bittiğinde, içi de kıpkırmızı olacaktı.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?" Caine teklif etti.

"Hayır, bu sefer olmaz," diye homurdandım, dökülen kanlarına duyduğum susuzluk damarlarımda dolaşıyordu. Tek yapmam gereken Sailor'ın dövülmüş bedenini hatırlamaktı ve ben bir cinayet çılgınlığı için hazırdım.

Küçük demir kapıdan geçtim ve ön verandaya adım attım. Tek bir sessiz kurşun kapıyı ardına kadar açtı. Onları hemen fark ettim - Amerika'nın en prestijli ailelerinden birinin üyesi olan çift, Brioni takım elbise ve Chanel elbise giyerken yoksullukla çevriliydi.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" Alay ettim.

Korku dolu iki çift kocaman göz bana bakıyordu. Bulunmayı hiç beklemedikleri açıktı.

"Uyarımı dikkate almadın," diye söylendim. "Sana geri döneceğimi söylemişim,
pinche cabrón."

İkisi de ayağa fırladı, kaçmaya hazırdılar. İçgüdülerimle karşılık verdim. Bana en yakın şeyi yakaladım. Bir Santa Muerte heykeli. Ölümün azizi. Onlarinkini teslim eden ben olacağıma göre ne kadar da uygun.

Odanın öbür ucuna fırlattım ve Sailor'ın babasının kafasının arkasına isabet etti. Tökezleyerek yere düştü, elleri havada bir şeylere tutunmak için sallanırken parmakları karısının Chanel'ini kavradı ve onu da kendisiyle birlikte yere düşürdü.

"Ahh, bir taşla iki kuş," dedim soğukkanlılıkla. "Şansım yaver gittiğinde buna bayılıyorum."

Üç büyük adım attım ve yaşlı adamın omzunu tuttum, sonra onu kaldırdım. Diğer elimle de kadının saçlarını tuttum ve ikisini de sürüklemeye başladım.

İnlemeler. Rica.

Rüşvetler. Hepsine kulak tıkadım.

Bana dünyayı sunabilirlerdi ve bunun hiçbir önemi olmazdı. İstediğim tek şey Sailor'ın özgürce verdiği sevgisiydi. Bunu kimse satın alamazdı.

"Nefesini boşa harcama," diye homurdandım. "Ona ihtiyacın olacak. Dilini kesene kadar."

Sailor'ın annesi avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Onu kurtaracak kimse yoktu. O da yoktu. Homurdandı, tehdit etti.

Evi inceledim ve bir oda gördüm. Penceresiz bir kiler gibi görünüyordu. Mükemmeldi.

İkisini de içeri iterek dizlerinin üzerine çökmelerini izledim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Şimdi oynayalım," diye mırıldandım. "Oynayalım mı?"

Bir ip çıkardım ve sırt sırta diz çökmeleri için onları ittim. Eğildim ve bileklerini arkalarından ittirdim, sonra onları birbirine bağladım. Karşı koydular ama çok güçsüzdüler ve onları vurma isteğimle savaştım.

Önce onlara acı çektirme arzusu çok büyüktü. Tıpkı karıma çektirdikleri gibi. Anya'ya çektirdikleri gibi.

Boyum kadar doğruldum ve cebimden İsviçre bıçağımı çıkardım. İşkence aletlerimi özlemiştim ama bu da işimi görürdü. Bu onların daha uzun süre acı çekmesini sağlardı.

Sailor'ın babası ve annesinin kısıtlamalarına karşı boşuna mücadele etmelerini izledim. Onlar için savaşacak kimse yoktu. Rüşvet verecek kimse yok.

"Lütfen, bize merhamet göster," diye yalvardı annesi. "Lütfen. Lütfen."

Karımın sesindeki acıyı her düşündüğümde, öfke zehir gibi içime akıyordu. İki aşağılık insanın inleyip ağlayarak merhamet dilediğini gördükçe yumruklarım sıkılaştı.

"Sana bir soru sorayım," diye rahatça başladım, sesim sakın gibi görünürken içimde öfke kaynıyordu. "Sailor ve kız kardeşine merhamet gösterdiğin tek bir olay söyle bana."

Ardından sessizlik geldi. Gözleri dehşet doluydu. "Bilmiyordum," diye inledi.

"Neyi bilmiyordun?" Dişlerimi sıktım. "Kocanızın kızınıza tecavüz ettiğini. Kocanın onu sattığını. En küçük çocuğunuza işkence yaptırdığını. Şiddet uyguladığını. Söyleyin bana Bayan McHale, neyi bilmiyordunuz?"

Cevap yok.

İki tutsağıma doğru bir adım attım ve dudak büktüm. "Sen hiç merhamet göstermedin. Kızlarınızdan herhangi birine. İkiniz de canavarsınız."

"Benim sadece bir kızım var," diye mırıldandı yaşlı adam.

Gözlerim Sailor'ın annesine kaydı. "Bayan McHale, buna söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordum. Bana siktirip gitmemi söyleyecekti ama yaşamak istiyordu. Umutsuzca.

Yapmazdı.

Düzenli olarak, bir azizin sabrına sahiptim ve düşmanımı güzelce ve yavaşça kızdırabilirdim. Bugün, bu ikisini ağlatmaya hevesliydim. Acı içinde çığlık atmalarını sağlamak için.

"Onlara asla zarar vermedim," diye ağladı. "Her anne arada bir çocuklarını cezalandırır."

"Demek kocanın onları korkutmasına izin verdin," diye tahmin ettim, bıçağımı yaşlı adama doğru yaklaştırırken. "Onlara tecavüz etmek için. Onları satmak için."

Ani bir yön değişikliğiyle bıçağı ona doğru getirdim. Sanki bu onu kurtaracakmış gibi gözlerini sıkıca kapattı.

Bıçak gözüne doğrultulmuştu, bir santim bile kalmamıştı. Yine de bunu bilemezdi çünkü gözlerini kapalı tutuyor ve bir sürtük gibi inliyordu.

Ve kocası kesinlikle onu kurtarmaya çalışmıyordu. Çok acınası. Her ikisi de.

"Eğer gözünüze bıçağı saplarsam," diye yüksek sesle düşündüm, onlarla alay ederek, "bu çok erken bitecek. O yüzden kulaklarınızla başlayacağız. Kızlarınızın yalvarışlarını duymayı reddettiğinizden beri."

Etkili bir hamleyle sağ kulağını kestim. Delici çığlığı beni neredeyse sağır ediyordu. Siktiğimin orospusu. Beni kızdırdığı için onun da kulağını kestim. Sol kulağını, çünkü o ters yöne bakıyordu.

"Uygun, ha?" Havladım, kanları çoktan elbiseme sıçramıştı. "Önce kulaklarını, sonra dilini koparacağız ve gözlerinle bitireceğiz." Sonra yüzüne baktım ve dişlerimi gıcırdatarak, "Denizci ve Anya'yı hayal kırıklığına uğrattığın için." dedim.

İkisi de korkaklar gibi hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorlardı. Havayı guruldama sesleri doldurdu ve bu beni çok rahatsız etti.

Takip ettiğim için beni caydırmasına izin vermedim. Bebekler gibi bağırıp çağırıyorlardı, burunları kanıyor ve yüzlerinden sümükler akıyordu. Çok iğrençti.

"Buna değmezsiniz," diye tükürdüm. "İkiniz de değmezsiniz."

Hızlı bir hareketle bıçağımı gözbebeğine sapladım ve Sailor'ın annesi altına işerken onun ölümünü izledim. Sonra bıçağımı çıkardım ve ona doğru kaydardım. Lanet bir yaprak gibi titriyordu.

"İki güzel, nazik kızın vardı," diye çıktım ona. "Ve sen onları kurbanlık koyun olarak kullandın."

"Sen delisin," diye bağırdı. "Lanet olası bir şeytan."

Kolumu salladım ve kana bulanmış bıçağı gözbebeğine sapladım. "Düzelteyorum: lanet olası şeytan. Cehennemde görüşürüz, kaltak."

Diğer gözündeki yaşamın yok oluşunu izledim, her ikisinin de vücudu çökmüştü ve kanla kaplıydı, gövdelerinden ve bağlı kollarından aşağı damlıyordu. Tam bir karmaşaydı.

O sırada babasının parmağındaki McHale aile armalı yüzüğü fark ettim.

Bölüm Elli Yedi

SAILOR

M Telefonun çaldı.

Arayan kimliği - Benim şeytanım.

Şaşkınlık üzerime çöktü. Raphael ben uyanmadan önce gitmişti ve o zamandan beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım. Bu iki gün önceydi.

Bir yandan yer teklif ettiği için minnettardım. Diğer yandan hayal kırıklığına uğradım. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Merhaba Raphael," diye cevap verdim.

"Reina." Derin sesi hat boyunca titreşti ve doğrudan içime işledi. Bu normal miydi? Sesi beni telefonda bile etkileyebiliyordu.

"Neredesin sen?" Ses tonumdaki suçlama imasından dolayı irkildim. "Gabriel seni görmediğini söyledi," diye açıkladım.

Raphael'in eve gelmediğini öğrendiğimde, Gabriel'in ertesi geceyi benimle geçirmesi için ısrar etmişim. Ama kıskançlık içimi kemirdi. Belki de onu uzak tutmakla aptallık etmişim. Kaçırıldığımdan beri ilk kez o gece biraz uyuyabilmişim. Ve bu onun sayesinde oldu. Kabuslarımı uzak tuttu.

"Bazı işleri halletmem gerekiyordu. Ama şimdi döndüm."

Bekledim. Ne için, bilmiyordum. Belki de bekledim. Benden geri dönmemi istemesini istedim, ki bu aptalcaydı çünkü zaman isteyen bendim.

Ugh.

O geceyi geçirdikten sonra, onunla birlikte kabus görmenin yalnız kabus görmekten daha iyi olduğunu fark ettim. Evet, ailem hâlâ hayattaydı ama Aurora'nın

bana ikisinin de saklandığını söyledi. Alexei'nin Nico Morrelli ve kocamla konuşmasına kulak misafiri olmuş. Onları avlıyorlarmış.

"Oh, tamam." Sinirle yutkundum. "Geçen sabah seni kaçırdığım için özür dilerim," dedim sessizce.

"Yorgundun," dedi. "Seni uyandırmak istemedim."

Keşke burada olsaydı. Böylece onu görebilirdim. Kokusunu ciğerlerime çekebilseydim. Onunla biraz daha konuşurdum.

Başımı salladım. Ne güzel, şeytanım benim terapim oldu. "Ailen öldü."

Kalbim durdu ve içimi derin bir rahatlama kapladı. "Öyle mi?" Sesim boğuk boğuk çıkıyordu.

"Evet."

"Emin misiniz?"

"Evet, Caine sana bir paket getiriyor," dedi usulca. "Sana huzur getirecek."

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş döküldü. Ailem. Öldüler.

Daha önce hiç bu kadar rahatlamamıştım. Oğlum için. Kendim için. Ve Anya için adalet.

"Teşekkür ederim, Raphael." Kelimeler yeterli gelmedi. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Onu sevdiğimi. Onu özlediğimi. Ve en önemlisi, ona ihtiyacım olduğunu.

"Seni bekliyor olacağım Reina," diye söz verdi.

Diablo beni bekledi.

Tıpkı söz verdiği gibi.

Onun karanlığını, günahlarını, sahipleniciliğini sevdim. Her birini. Tek tek. Şey.

O ve Gabriel benim tüm hayatım olmuştu. Annem ve babamın kalıcı olarak gitmesiyle kendimi daha hafif nefes alırken buldum. Sanki göğsümdeki baskı kalkmış ve hayatıma devam etme zamanı gelmişti.

Caine'in ailemin ölümüyle ilgili kanıtı getirmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Buruşmuş bir parmak ve bir yüzük - McHale ailesinin arması. Bu beni hasta etmeliydi ama tek hissettiğim rahatlamaydı. Sonra son yüzüğü yaktım.

babamın bir parçasını küle çevirdi.

Ruhu asla huzur bulmasın.

Caine beni aldı ve adaya getirdi. Ondan bunu Raphael'den saklamasını istedim. Kocamı terk etmişim ve geri dönen kişinin ben olmam uygun olurdu. Saat neredeyse dokuzu çeyrek geçiyordu ve Gabriel'in odasının önünden geçerken onu mışıl mışıl uyurken buldum.

Sessizce odasına girip alnına bir öpücük kondurdum. Ağzı hafifçe açık, bir ayağı yataktan sarkmış, huzurlu görünüyordu ve ben sessiz bir dua fısıldadım. Böyle güçlü bir oğul için. Harika arkadaşlar için. Ve tam da ihtiyacım olan şey olduğu ortaya çıkan şeytan gibi bir koca için.

Bir öpücük daha kondurarak oğlumun uyumasına izin verdim ve kocamı aramaya koyuldum. Onu yatak odamızda buldum.

Hafif aralık kapıda durup onu izledim ve sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı.

Havayı tehlikeli bir sis kaplamıştı, bakışları saplantıya varan bir sahiplenmeyle doluydu. Anlamıyordum ama anlamak istiyordum. Çünkü onu arzuluyordum. Büyük olasılıkla, ben de ona takıntılıyım.

Gümüş rengi bir ay açık pencereden süzülerek vücudunu aydınlattı. Oda onun gibi kokuyordu, soluduğum hava beni tüketiyordu.

Benim şeytanım. Kurtarıcım. Her şeyim.

Ailemi öldürdü. Benim için. Anya için. Gabriel için.

Ona doğru adımlar atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Gerçek şu ki ona ihtiyacım vardı. O benim hayatımdı - onun havasını solumak ve kokusu beni o kadar zahmetsizce tüketti ki, ne geldiğini gördüm ne de kalbime doğru ilerlediğini hissettim.

Kalp atışlarım boğazımda düğümlenirken ve tüylerim diken diken olurken elim ona uzandı. Hareket etmedi, mavi bakışlarındaki o alevle beni izliyordu. Tereddüt parmaklarımı o kömür karası saçlarına dolanmadan önce durdurdu. Birini hiç bu kadar çok istememiştim, onu kaybetme düşüncesi bile içimi kanatıyordu.

Kız kardeşimi sevdim. Oğlumu seviyordum. Ama Raphael - onunla ilgili her şey - kalbimi ve ruhumu çekiştiriyordu. Vücudumun her santimi onun için yanıyordu. Ondan ayrı daha fazla zaman geçirmek istemiyordum.

Ben onundum. İyi ya da kötü.

Bacağımı hafifçe ayırdığı bacaklarının arasına sokarken nefeslerim kısa kesiliyordu. Beni aç bir kurt gibi izledi ama yine de kıpırdamayı reddetti.

Bunun o olduğundan emin olmamı istiyordu. Onu seçmem için bana son bir seçenek sunuyordu. Her zaman onu seçerdim.

Onu. Oğlumuz. Çocuklarımız.

"Geri dönmek istiyorum," diye mırıldandım. "Eğer beni hâlâ istiyorsan."

Sessizlik onları sıvılaştırmadan önce nefeslerim ve kalbimin gümbürtüsü havada dalgalanıyordu.

Şimdiye kadar hissettiğim en savunmasız an olabilirdi. Ona onu istediğimi gösterdim ve reddedilme riskini göze aldım. Ama pişmanlıkla yaşamak daha kötü bir alternatifti.

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum," diye mırıldandım, aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi boynunda gezdirip ensesindeki gür saçlara soktum. "Çünkü sensiz hayat boş. Çünkü sen ve Gabriel benim ailemsiniz. Benim her şeyim."

Bacaklarını ayırdı, pembe babetlerimi tekmeledim ve aralarına girdim. Gözleri benimkilerle buluştu, içlerindeki alev beni tüketiyordu.

Parmaklarım yumuşak tellerin arasından geçerek bir avuç tuttu. Üzerinden baş döndürücü bir sıcaklık aktı ve kan dolaşıma karıştı. Tırnaklarım kafa derisini kazıdı ve yumuşak bir gümbürtü çıkardı.

Bakışları benimkilerle buluştu. Derin ve tüketen. "Sonunda Reina," diye mırıldandı, bakışları karanlık ve günahkâr bir şeyle doluydu. "Seni o kadar çok özledim ki."

"Aynen."

Elleri kalçalarımda gezinirken yumuşak, tüy gibi dokunuşundaki rahatlamamanın yoğunluğunu hissettim. Nabzım eski bir arabanın aküsü gibi atmaya başladı. Bana yaşadığımı hissettirdi. Göğüslerim tişörtümün altında hassas ve çıplaktı, ağır ve sıkıydı ve yüzüne o kadar yakındı ki tenim ağzını üzerlerinde hissetmek için geriliyordu. İçimdeki bu baskıyı sadece o hafifletebilirdi.

Parmakları uyluklarımda daha da sertleşti, etimi kavradı, okşadı. Dokunuşu çok iyi geliyordu, avuç içleri tenimi ısıtıyordu. Sıcaklığı tenimi yakıyor, amım onun dokunuşuna daha fazla ihtiyaç duyarak zonkluyordu. Her sıkışı bacaklarımın arasına bir titreşim gönderdi, boş bir acıya yerleşti ve boğazımda fokurdayan iniltiyi yuttum.

"Seni çok özledim şeytanım," diye fısıldadım usulca. Sustu, kabulüm havada dans ediyordu. "Her gece rüyamda seni gördüm." Nefeslerim Sessizliğini korurken sesi düzensiz ve sığ çıkıyordu. "Beni beklediğiniz için teşekkür ederim."

Tenimi sıkıca kavradı. "Artık beni terk etmek yok," dedi boğuk bir sesle.

"Asla," diye mırıldandım. "Sonsuza dek seninim. Sen de benimsin." "Dans ettiğimiz andan beri seninim," diye mırıldandı.

Havadaki pus, her nefes alışımında ve bedenimin onunkine her dokunuşunda yoğunlaşmaya başladı. Elleri şortumun altından geçerek kıcıımı kavradı ve avuç içleri sıkıca sıktı.

"Raphael," diye inledim gırtlaktan gelen bir iç çekişle, etimi yoğururken. Bana bunu yapabilecek tek kişi onun sert dokunuşuydu. Onun sert

Avuç içleri yumuşak tenime değiyordu. Islaklık, sıcak ve kaygan, bacaklarımın arasında birikti ve vücudum ona yaslanırken parmaklarım saçlarında kıvrıldı, sanki onunki benim tek yaşam ipliğimdi.

"Emin misin, Reina?" Ne demek istediğini anlamıştım. "Bekleyebiliriz."

Bana karşı dikkatli davranıyordu ama benim dikkatli davranmakla işim bitmişti. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

"Evet," dedim ikimizi de şaşırtan bir şiddetle. "Beni yakaladığımı biliyorum."

Parmaklarını külotumun içine soktu ve aşağı doğru çekti. Vücudum ihtiyaçla uğulduyordu, avuç içleri ayak bileklerime kadar sertçe iniyordu. Yüzü sıcak merkezime o kadar yakındı ki sıcak nefesini hissedebiliyordum.

"Bu sözleri duymak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin," diye homurdandı göbeğime karşı.

Sırtımı eğdim, zonklayan ağrı dayanılmazdı. Ağzına amımda ihtiyacım vardı.

Külotumu çıkardı ve ağzı klitorisimden birkaç santim ötedeki hassas derime değdi.

"Lütfen," diye nefes aldım, ona sürtünerek. Dilini klitorisime değdirdi ve nefesimi kesen cızırtılı bir his omurgamdan yukarı fırladı.

"Ohhh."

"İstediğin bu mu?" diye hırladı, sesi göğsünün derinliklerinden geliyordu. Ağırlaşmış göz kapaklarımın arasından onu izledim, bakışlarımız birleşti.

"Sen," diye mırıldandım. "Seni istiyorum," diye itiraf ettim usulca, kırılğanlığımı görmesine izin vererek. Ona her şeyimle güvendiğimi görmesini istedim - bedenim, kalbim ve ruhum.

Parmakları tekrar bacaklarımdan yukarı çıktı ve kıcıma doğru kayd, duraklamadan önce arka girişime sürtündü. O kadar ateşliydim ki kendimi sürtünme için kalçalarımı yuvarlarken buldum. Eli daha da aşağıya kayınca ve bir parmağı uyarıda bulunmadan içime girince içimden bir inilti

döküldü.

"Ahhh." Başıım geriye düştü, içim yanıyordu. Avuçlarım boynuna indi, tırnaklarım boynunu boydan boya geçti.

"Siktir," diye inledi ve sesindeki sertlik omurgamdan aşağı indi. "Çok ıslaksın amına koyayım."

"Senin için," diye nefes aldım. "Sadece senin için."

Kıçıma inen gürültülü bir şaplak içimi titretti ve amım nabız gibi atarak ihtiyaçla sıkıştı.

"Raphael," diye bağırdım usulca. "Bu ne için?"

"Bir ay boyunca bensiz kaldığın için," diye homurdandı, sonra bana bir tokat daha attı. "Beni terk ettiğin için."

Eğer bunu bir ceza olarak düşündüyse, başarısız oldu çünkü içimde tüylerimi diken diken eden bir his uyandırdı.

"Bir daha asla ayrılmayacağım," diye yemin ettim ve sırtımdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. "Tadın çok güzel," diye inledi ve beni kendine doğru çekerek boştaki elini.

Dudaklarımız birkaç santim ayrıydı ve ben daha da yaklaşarak ağızımı onunkine bastırdım. Bu adam için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Her şeyi! Çünkü hayatımın geri kalanını bir kenara bırakın, onsuz bir gün bile düşünemiyordum. Sıcak dili dudaklarımın arasından kayarak nefesimi kesti ve iniltimi yuttu. Vücudundan ısı ve memnuniyet yayılıyordu.

Ona ihtiyacım vardı. Standartlarımdan daha fazla. İntikamdan daha fazla. Her şeyden çok.

Sıcak pembe elbisemin eteklerini iki elimle kavradım ve bir hamlede çıkardım. Ağzı göğsüme yapıştı, dişlerini göğsümün üzerinde gezdirdi. meme ucuna dokundum ve yüksek sesli bir inilti benden kaçtı.

Inledi ve ben daha kollarımı indiremeden ağzı göğsüme yapıştı, dişlerini meme ucunda gezdirirken yavaşça emdi. Beyaz ısı, boş bir ağrıya titreşmeden önce kalçalarımın arasında şimşek gibi çaktı. Ona doğru sallandım, bir elimi boynuna ve saçlarına götürdüm. Eli beni ayak parmaklarıma kadar getiren bir sertlikle kavradı. Tüm avucu ileri geri sürtünerek klitorisime sert bir baskı uyguladı. Başıım bir iniltiyle geriye düştü.

"Çok ıslak," diye homurdandı.

Bir meme ucunu ağızına aldı ve sonra iki parmağını içime soktu. Sıcak, tatlı bir basınç içimi doldurdu, o beni parmakladıkça taşmakla tehdit ediyordu. Hızlı ve sonra tembel. Tekrar ve tekrar.

Ateş karnımın alt kısmını yakıyor, beslenmesi gereken bir alev yaratıyordu. Ve eğer beslenmezsem, duman olup gidecektim.

"Oh, Tanrım . . ." Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek inledim. Çok yaklaştım, çok yaklaştım. "Raphael, lütfen."

Göğüslerimin her santimini takip etti, onları ağzımı öptüğü gibi öptü: dudakları, dili ve dişleriyle. Parmakları içimden kayd, ıslaklığı klitorisime çekti ve onları tekrar içeri ittiğinde, basınç karıncalanmalara ve aleve dönüştü.

Yoğun zevk gözlerimin arkasında dans eden ışıklar yarattı; kanım yandı. Sanki üç kadeh likör doğrudan kan dolaşıma karışmış gibi vücudumda bir ürperti dalgalandı, ardından baygın bir sıcaklık yayıldı. Bacaklarım tutmadı ve onun kalçasına oturdum. Gözleri ağır ağır kapanıyordu, mavi alevler sarhoş ediciydi.

Başparmağı dudaklarımı sıyrarak ıslaklığımı alt dudağıma bulaştırdı. Dilimi üzerinde gezdirdim ve yalayarak temizledim.

Bakışları parladı, mavi safir gibi yanıyordu.

"Yatağı gir." Bu bir talepti. Sesi boğuktu. "Daracık amını sikeceğim. Böylece kime ait olduğunu hatırlarsın."

Kalbim göğüs kafesime çarptı ve ondan uzaklaşıp yatağına süründüm, sonra sırt üstü uzandım. Çarşaf onun kokusunu taşıyordu, sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıydı - sıcak meyan kökü kokusu ve erkek. Tehlike ve acımasızlık. Her şeyiyle.

"Ben sana aidim. Her zaman sana," diye nefes aldım, gözlerimiz kilitlendi. Bacaklarımın arasında bir alev titreşti ve midemde sıcaklık kıvrıldı.

Bakışlarımı tutarak boxer'ını çıkardı ve gözlerim onun her bir santimini dolaştı. Çok güzeldi, bronzlaşmış teni ve dövmeleleriyle bir tanrıydı. Ereksiyonu gerildi ve parmaklarımı pürüzsüz, sert uzunluğunun üzerine sarmak için uzandım. Beklenti bacaklarımın arasında yeniden canlandı. Beni izleyişi nabzımı hızlandırmış ve bedenim onu hissetmeye hazır hale gelmişti.

İçimde. Sıcak ve nemli havaya rağmen tüylerim diken diken oldu. Ayak bileğimden tutup beni yatağın kenarına doğru çekti ve yumuşak bir çığlık attım.

"Tüm ada çığlıklarını duyana kadar seni becereceğim," diye kabaca homurdandı.

"Evet," diye nefes aldım, muhtaç ve istekliydim.

Kalçalarını kavradı, ayırdı ve alçak sesle küfretti. "Sırılsıklam oldum."

Kolunu belime doladı ve beni yastıkların üzerine geri itti. Yatağa süründü ve bacaklarımın arasına diz çöktü.

"Seni seviyorum Reina," diye mırıldandı, sesinde ve gözlerinde yoğun duygular vardı. "O kadar çok seviyorum ki senden uzak kaldığım her saniye içimi parçalıyor."

Vücudum hemen tepki verdi ve gözlerim buğulandı. Tanrım, ağlayan bir bebeğe dönüşmüştüm.

Avucumu yanağına bastırdım. "Daha önce kaç kadını sevdiğini söyledin?" Tereddütle sordum.

"Sana herkese seni seviyorum diyecek biri gibi mi görünüyorum?" diye sordu, dudaklarındaki güzel gülümseme her yerimi ısıttı. "Bunu daha önce hiç söylemedim, annem dışında. O yüzden Denizci Brooke McHale Santos, beni dikkatle dinle. Seni seviyorum. Sadece seni. Seni o kadar çok seviyorum ki, bir *pinche cabrón* kışını dövmek bile beni tatmin etmiyor." Nasırlı avuçlarını kalçalarımın gezdirerek onları daha da genişletti. "Seni seviyorum. Kalbini. Beynini. Vücudunu. Amını." Parmakları ıslak kıvrımlarıma değerken bir iç çekiş beni terk etti. "Ben sadece senin bütününü seviyorum. Bu bir paket anlaşma. Seninle yaşlanmak istiyorum. Seninle bebek sahibi olmak. Dünyanın her santimini seninle görmek. Siktir et, seninle dünyayı bile kurtarırım."

Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerinin bana fırtınalı okyanusları hatırlatacak kadar kararmasını izledim.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey," diye fısıldadım, sesimde yoğun duygular vardı.

Öpücüğü morartıcıydı, sahipleniciydi. Saplantılıydı. Tam da sevdiğim gibi.

Sonra sırtışı hafifçe hınzırlaştı ve ağzını vücudumda aşağılara doğru gezdirdi. Ellerimin üzerine eğilip onu izledim ve yüzünü kalçalarımın arasına bastırıp içine çektiğinde başım geriye düştü.

Raphael aklına bir şey koyduğunda, her şeyi yapardı. Ve Tanrım, her zaman öyleydi.

Kollarını kalçalarımın dolayarak hafifçe kaldırdı ve sonra kığımın klitorisime kadar beni yaladı. Buhar kanıma karıştı ve beni yaktı. Nefesim kesildi, parmaklarım çarşafı yumrukladı. Çok edepsiz, çok yanlış, çok uygunsuzdu ama Tanrım, belki de bu yüzden bu kadar iyi hissettiriyordu.

"Bunu tekrar yap," diye nefes aldım. Boğazından derin bir memnuniyet sesi geldi.

Ve tekrar yaptı. Tekrar ve tekrar. Dilinin sıcak hareketi içime şiddetli bir ürperti gönderdi. Akılsız bir bulanıklık düşüncelerimi silip süpürdü,

şehvet ve deliliği geride bırakarak. Çok ateşliydim, uzaydan düşen bir kuyruklu yıldız gibi yanıyordum. O beni yalarken kalçalarım ağzının altında yuvarlanıyordu.

Ulaşabildiği her yere. Her ateşli dalga, sadece onun için duyduğum acıyı hissedene kadar, kalçalarımın arasında boş bir acıya dönüştü.

Kolları kalçalarımın etrafında sıkılaştı ve ağzı amıma daha sert bastırdı. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlandı. Saçlarını çekebildiğim kadar sert çektim ve sonunda başını kaldırdı. Gözlerindeki mavi alev gibi yanıyordu.

"Seni içimde istiyorum," diye yalvardım.

Üzerimde süründü, karnımı ve göğüslerimi yaladı ve ısırdı. Vücudu benimkini kapladı. Çok ağırdı. Sıcak, mutluluk verici bir ağırlık, tenimi tatminle şarkı söyletiyordu. Ellerini başımın iki yanına koyarken boynumu öptü. Vücudumun her yerini yaladığını ve benim ona neredeyse hiç dokunmadığımı fark ettim. Hayatım buna bağılıymış gibi ona dokunmam gerekiyordu. Ellerim sırtından aşağıya, yanlarına doğru kayarken ve karın kaslarına yerleştiklerinde gözlerini kapattı, çenesi gerildi.

"Daha aşağı," diye homurdandı. "Elim karımın yerini tutmuyor."

Kalp atışlarım hızlandı ve elimi ereksiyonunu kavrayana kadar aşağı kaydurdum. Alnı benimkinin üzerine düştü ve göğsünden bir gümbürtü çıktı. Kendini avucumun içine daha da bastırdı. Sıcak, kalın, sert ve tamamen erkeksi hissediyordu. İçimi bir özlem dalgası pençeledi ve elimi onun uzunluğunun etrafına sardım.

"Ah, kahretsin," diye inledi. Çok sıcak ve pürüzsüzdü. Alt karnım sıcaklıkla doldu. Bacaklarımın arasında bir nabız attı. Elim tabanına kadar indirdim ve sonra tekrar yukarı kaldırdım.

Eli yüzümün yan tarafını kavradı. Çenemi ısırarak, "Seni çok özledim," diye homurdandı.

"Ben de seni özledim." Sertleşmiş sikini yavaşça, nazikçe çekiştirdim ve kulağına fısıldadım, "Bunu telafi edeceğim."

Boyunu serbest bırakarak kalçalarına sarıldım. Ellerimi iki yanına koyarak öne doğru eğildim ve boğazını öptüm. Sonra tenini yaladım çünkü onun tadını seviyordum.

"Siktir." Eli başımın arkasını kavradı, parmakları saç tellerimin arasından geçti. Ona doyamıyordum. Ellerimi pazularında, göğüs kaslarında ve sonra tekrar saçlarında gezdirdim. Bu sırada boğazını öpüp emdim, sonra da kulak memesini ısırdım.

Ensemdeki saçları avuçlayarak hafifçe çekilmemi sağladı ve ben de yarı kapalı gözlerle onu izledim. Göğüslerim göğsüne değıyor, aşağıya zevk cızırtıları gönderiyor ve sürtünme için beni acıtıyordu. Ereksiyonuna doğru bastırdım. İçime öyle bir ateş yayıldı ki başımı eğip parmaklarımı çarşafllara geçirdim.

Kalçalarımı ona doğru yuvarladım, göğsünü kaldıraç olarak kullandım ve ıslaklığını onun uzunluğına yukarı ve aşağı sürttüm. Aleti ıslaklığıma değıp ereksiyonunun başı içime kayarken o kadar derinden inledi ki göğsünde titreştiğini hissedebildim. O kadar büyüktü ki titremeye başladım.

Nefes verişlerim ağır ve düzensizdi. Ona bir santim daha gömülürken parmaklarım karın kaslarında kıvrıldı. Cennet gibi lezzetli bir dolgunluk hissettim ve gırtlaktan bir iç çekiş kaçtı.

Vücudu ellerimin altında gerildi ve daha da aşağı kayarken inilti lerim aramızdaki boşluğu doldurdu, sonra sert bir hamleyle boyu içimde kayboldu.

İkimiz de onu içime gömülürken izledik, ikimiz de düzensiz bir şekilde nefes alıyorduk. Raphael birleşt iğimiz yere baktı, bakışları sahiplenici ve karanlıktı.

"Benim," diye homurdandı, sonra bizi ters çevirdi, böylece sırtüstü yattım. Hareket etmeye başladı, sert ve hızlı bir şekilde içime doğru ilerliyordu.

Sırtım yataktan kalktı. Kendimi çok dolu hissediyordum, onun ağırlığı Onsuz geçen haftaların ardından bir rahatlama. Üstüme uzandığında vücudu o kadar ağırdı ki, bir elini yatağı dayamış, diğ er eliyle de başımı kucaklamıştı. Göğsü benimkine sürtünüyor, düzensiz nefesleri her sert hamlede boynumu havalandırıyordu.

Dudakları kulağıma bastırdı.

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim." Karanlık bir sahiplenmeyle dolu bu derin ses karşısında ürperdim. Boynuma sokuldu. Sesi sıcak ve pürüzsüzdü ama dişleri sıkılmıştı. "Sonsuza dek benim olacaksın ve ben de senin olacağım."

Beni ensemdeki bir tutam saçımdan tuttu ve sonra beni becerdi. Ten tene karşı. Bir diş sıyrığı. Onun ağırlığı. Acımasız. O kadar yoğundu ki nefes alacak hava bulmak için savaştım.

sert ve o. Kısa süre sonra şiddet yumuşadı, bedenim ısındı ve onunkine uyum sağladı. Her hamle içimde sadece bir sonraki hamlenin doyurabileceğı bir kıvılcım yakmaya başladı. Tırnaklarım pazılarına battı ve derisinin altında küçük bir ürperti yuvarlandı. Düzüşürken kulağıma doğru derin bir törpüyle konuşuyordu ve bu beni deli ediyordu.

"Senin amın benim cennetim ve cehennemim, Reina," diye övdü.

Kelimeler tenime işledi ve vücudumdaki her boşluğu sıcak bir tatminle doldurdu. Leğen kemiği benimkine her sürtündüğünde, erimiş ısı klitorisimden dışarı doğru yayıldı. Her itişinde dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir inilti kaçıyordu, sanki her birini içimden dışarı itiyormuş gibi. Isı, alev ve zevkten başka bir şey değildim.

"Raphael," diye inledim, bedenim orgazmın eşiğindeydi. Avucuyla ağzımı kapatırken, diğer elini saçlarımda tutmaya devam etti. Bu sert ve kısıtlayıcıydı ve çok bağımlılık yapıcıydı. Buna ihtiyacım vardı - onun kısıtlamasına, hâkimiyetine, onu her yerde hissetmeye.

Gözlerim Raphael'le birleştiği andan itibaren bedenimin onun elinde kaybolacağını biliyordum. Ama bu... bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Hiç ummadığım kadar iyi.

Orgazm içimden şiddetli ve güçlü bir şekilde geçti, dişlerimi gıcırdatan bir ürperti gönderdi.

Karnımın alt kısmındaki ısı zonklamaya başladı, sonra da şimdiye kadarki en iyi hissin karıncalanmaları ve göz kamaşmalarıyla dallanıp budaklandı. Aşağı indiğimde, ona İçimde hareketsiz, koyu mavi bir bakışla beni izliyordu.

Elini ağzımdan çekti ve diş izlerinden boşalırken elimi ısırığımı anladım.

"Seni kim beceriyor?" diye hırladı.

Titredim. "Sen. Ve sadece sen," diye nefes aldım. "Her zaman sen."

Göğsünden memnuniyet dolu bir gümbürtü geldi ve alnını benimkine yasladı.

"Önümüzdeki ay boyunca seni becereceğim. Seni hamile bırakacağım. Karnının bebeklerimle şiştiğini göreceğim."

Bu beni neden bu kadar ateşlendirdi?

"Artık doğum kontrolü yok," diye mırıldandım.

"Siktir," diye inledi, gözleri mavi yıldızlar gibi parlıyordu. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta duruyordu. "Gelmiş geçmiş en güzel gün."

Dudakları benimkini sert bir öpücükle aldı, yaladı ve ısırıldı. Öpüşmemiz ıslak, dağınık ve sertti. Çünkü Raphael böyle öpüşürdü.

İçime derin ve yavaş bir şekilde girdi ve hissettiğim yakınlık beni ham ve açıkta hissettirdi.

Ve Raphael'in bana sahip olduğunu biliyordum. Bana hep sahip olacaktı çünkü beni seviyordu.

Ben.

EPILOG

Denizci -Bir Yıl Sonra

T Şeytan beni bulmuştu ama herkesin sandığının aksine ruhumu çalmamıştı. Onu özgürce vermiştim, kalbim ve ruhumla birlikte.

Vücut

Kız kardeşimi gömdüğümüz günün aksine, bugün güneş ışıkları ruhumu ve etrafımızdaki dağı doldurdu. Çam ağaçlarının kokusu serin esintinin içinde dolaşıyordu, sonbahar havasının ilk işaretleri geliyordu.

Vadi ve dağlar etrafımızda uzanıyordu. Manzara huzur verici ve nefes kesiciydi. Anya'nın hayatta hak ettiği ama sadece ölümdede elde edebileceği her şey. Hayaletler hâlâ ziyarete geliyordu ama yanımda bir şeytan vardı. her zaman onları kovaladı.

Bakışlarımı mezara çevirdim. Ashford kardeşler Anya'nın mezarında her zaman çiçek olmasını sağlardı. Çuha çiçeği.

Anya her zaman bunların en sevdiği çiçekler olduğunu söylerdi. Ona göre bunlar koruma, sevgi ve güvenliği simgelerdi. Ailemizin sonunda elde ettiği bir şey. Dans ettiğim şeytan sayesinde. Raphael'i çok severdi; bundan hiç şüphem yoktu. Bizi kurtardı, hatta hayaletlerini bile. Ebeveynlerimizin yaptığı yanlışlar.

Gözlerim sade mezar taşının yazılarında gezindi.

Basit bir ifade. Benim için dünyalara bedel bir insan için.

Sonsuza dek kız kardeşim. Sonsuza dek benim her şeyim.

Bu hala değişmemişti. Ama artık çevremizde daha fazla insan vardı. Gabriel. Kocam. Elim iri karnımın üzerinde gezindi. Bir ay sonra yeni bir aile üyesine hoş geldin diyecektik.

Anya Esmeralda Santos.

Raphael'in kolu bana dolandı, beni rahatlattı ve sıcak tuttu, Gabriel ise elimi tuttu, gözleri mezar taşına yapışmıştı.

Gözlerim yaşardı. Hamileliğin bir yan etkisiydi. Çok fazla duygu.

"Bizi gözetliyor, Reina." Kocam alnıma bir öpücük kondurdu. "O her zaman bizimle."

Oğluma baktım. Onun oğluna. Bizim oğlumuza. Gabriel büyüdükçe, onda Anya'yı daha çok görüyordum. Koruyucu çizgi. Cesaret. Ve inanılmaz bir güç.

"Öyle," diye mırıldandım, Raphael ikimizi de kollarının arasına alırken Gabriel'i sıkıca kucakladım.

Şeytan hepimizi bir arada tuttu.

BELLES & MOBSTERS'IN ÖN İZLEMESİ: SASHA

"A Sen aklını mı kaçırdın?"

Ofisinin kapısını çarptı. Kardeşim Vasili'nin sinirlenmek yüzyılın en hafif deyimiydi. Lanet olası bardak Bina çarpan kapıdan ya da büyük olasılıkla sesinin şiddetinden sarsıldı.

Önemli değil. Olan olmuştu; devam etme zamanı gelmişti.

"Bütün dünyanın o kadını kaçırmayı izlediğinin farkında mısın?" diye bağırdı. "Televizyonda yayınlandı."

"Hmm, öyle miydi?" Kıs kıs güldüm. "Dışarıdaki haber minibüslerinden bunu asla tahmin edemezdim."

"Aklından ne geçiyordu, Sasha?" diye kükredi. "Bu bok için kaç tane pisliğe rüşvet vermek zorunda kalacağımı biliyor musun?"

Omuzlarımı silktilim. Kimseye rüşvet vermek zorunda değildi. Kendi hesabımı kendim görebilecek kapasitedeydim.

Vasili'nin ofisindeki masanın arkasına oturarak sandalyeye yaslandım ve bacaklarımı masanın üzerine koydum. Vasili'nin masasında duran *People* dergisini elime aldım. Lanet olası kardeşimde hep o lanet olası Masasında bir dergi vardı ama henüz okuduğunu görmemiştim. Muhtemelen benim için almıştı.

"Bırak şu lanet dergiyi," dedi dişlerini sıkarak. "Sakin ol kardeşim," dedim ona. "Zor durumdaki gelin güvende ve sapasağlam."

Çoğunlukla, diye ekledim sessizce, kendi kendime kıs kıs gülerek.

Onu yatağıma bağlı bıraktım - muhteşem bir şekilde çıplak ve cinsel olarak hüsrana uğramış.

Ne yazık ki, planım biraz geri tepti çünkü sevişmediğimiz mesajını almayı reddeden sert bir aletle dolaşıyordum.

Bugün herhangi biri.

"Tanrı aşkına, Sasha," diye tısladı Vasili, öfkesini zar zor dizginliyordu. Bunu boynunda zonklayan damardan anlayabiliyordum. Karısının doyamadığı damardı bu, çünkü onu birden fazla kez yalarken yakalamıştım. Siktiğimin azgın tavşanları. Sadece Isabella kardeşimi çekici buluyordu. "Savaş mı başlatmaya çalışıyorsun? Önce Wynter ve onu Liam Brennan'dan uzak tutma meselesi. Şimdi de bu lanet Kahretsın!"

Ve işte oldu. Bu konuyu açacağı anı bekliyordum. O ve diğer herkes siktir olup gidebilirdi. Buz pateni prensesi Wynter'ın bana ihtiyacı vardı ve onu asla yüzüstü bırakmayacaktım.

Vasili'nin devraldığım masasının çekmecesini açtım ve bir sakız parçası. Ambalajın çıtırtısı boşluğu dolduruyor, muhtemelen Vasili'nin sinirlerini bozuyor, onu kıskırtıyordu.

"Beni evlenirken görmek istediğini söylemiştin," dedim tembelce, Wynter'la ilgili sözlerini duymazdan gelerek. "Bu yüzden bir gelin bulmam gerekiyordu."

"Bir gelin bulun dedim, kaçırın demedim," diye kükredi. "Anlambilim."

Vasili'nin benimkine çok benzeyen sarı saçlarının öfkeden neredeyse kıpkırmızı olduğuna yemin edebilirim. Ve ben bundan zevk alıyordum.

Sakızı ağızma attım ve çiğnemeye başladım. Sakızı patlattım ve Vasili'nin çenesinin titremesini zevkle izledim. Çok sinirlenmişti. Hayır. Sürpriz oldu. Sakız çiğnemeyi pek sevmezdim ama sakızı patlattığımda insanların yüzündeki kızgın ifadeyi görmek çok heyecan vericiydi.

İyi bir önlem olsun diye bir baloncuk patlattım, makul bir boyuta gelmesini bekledim ve tekrar patlattım.

Gözlerimiz bir irade savaşında kilitlendi. Paylaştığımız o tuhaf mavi gözler bana bakıyor, muhtemelen cinayetimi düşünüyordu. Bahse girerim ağabeyim masasının üzerinden uzanıp beni boğma isteğiyle savaşmıştır. Bunu o kadar çok istiyordu ki, ama karısından bunun sonunu asla duyamayacaktı.

Yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması güzeldi.

Ofisinin kapısı açıldı ve kız kardeşim Tatiana siyah bir elbise giyerek içeri girdi. Aradan bir yıl geçmişti ve o hâlâ yas tutmakta ısrar ediyordu.

"Duyduğuma göre bir savaş başlatıyormuşsunuz," diye duyurdu.

"Ben de katılabilir miyim?" Ailemiz kesinlikle deliliğin farklı bir tonuydu.

DEVAM EDECEK

TEŞEKKÜRLER

Arkadaşlarıma ve aileme sürekli destekleri için teşekkür etmek istiyorum.

Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız. Çılgın teslim tarihlerime ve daha da çılgın organizasyonuma katlandınız.

Her zaman arkamı kollayan **Susan C.H.** ve **Beth H.**'ye teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların bazılarının üstesinden nasıl gelirdim bilmiyorum! Susan'a da birkaç kez okumama izin verdiği için çok teşekkür ederim.

Christine S., Denise R. ve Jill H.'ye - siz bayanlar harikasınız! Ve sayısız diğerlerine - TEŞEKKÜRLER!

Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelmezdi. **MW**

Editing'deki editörüm Rachel'a.

Muhteşem kapak tasarımcım **Eve Graphics Designs, LLC**'ye.

Bu kitapla ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmamı sevdiğinizi duymak, onu çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma!** Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Şaşırtıcı ve destekleyici mesajlarınız için teşekkür ederim. Basitçe, TEŞEKKÜRLER.

Bunu hepiniz sayesinde

yapabiliyorum. XOXO

Eva Kazananlar